
life
PUBLISHERS
Recompensă fără egal
KAREN WITEMEYER

Recompensă fără egal

Cărți de
Karen Witemeyer

Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți
Răpirea predicatorului
Idilă pe fir

Recompensă fără egal

KAREN WITEMEYER

Oradea
2019

life
PUBLISHERS

Laurei Baker,

O bibliotecară de excepție și
prima persoană de încredere care mi-a citit poveștile.
Încurajarea și opiniile tale competente
mi-au dat îndrăzneală să îmi urmăresc visul.
Tu m-ai învățat să privesc lumea cu alți ochi
și condiția umană cu o înțelegere mai profundă.
Ți-ai lăsat amprenta asupra mea, prietenă dragă,
și pentru darul acesta Îi mulțumesc lui Dumnezeu.

„Întăriţi-vă şi îmbărbătaţi-vă!
Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi de ei,
căci Domnul Dumnezeul tău va merge
El Însuşi cu tine, nu te va părăsi şi nu te va lăsa."

(Deuteronom 31:6)

PROLOG

Februarie 1891
Austin, Texas
Academia Sullivan pentru Tineri Excepționali

– Închid școala, domnișoară Atherton, și cu asta am încheiat subiectul. Doctorul Keith Sullivan închise condica de pe birou cu un plesnet de rău augur și se ridică în picioare, obligând-o astfel și pe Charlotte să se ridice. Le-am telegrafiat tuturor părinților elevilor noștri și i-am informat că închid școala, cu mențiunea că voi restitui un procent din taxa de școlarizare pentru a compensa neplăcerile provocate de încheierea anului școlar mai devreme decât era planificat.

Să restituie banii? Omul care nu vrusese să cumpere nici măcar o carte nouă în ultimii cinci ani? Charlotte se strădui să nu își iasă din fire. Avea el, fără îndoială, o altă sursă de venit, destul de substanțială, care să eclipseze paguba provocată de restituirea taxelor de școlarizare. Doctorul Sullivan cerea sume exorbitante pentru înscrierea în această școală exclusivistă. În mica academie erau acceptați numai elevii remarcabili și, bineînțeles, câte-un copil provenit dintr-o familie înstărită, ai cărui părinți căutau cu tot dinadinsul să îl înscrie aici. În acest caz, o donație plasată unde trebuia părea să suplinească lipsa crasă de talent. Dar, pentru a închide școala, ce sumă uriașă trebuie să fi primit? Lui Charlotte îi venea greu numai să își închipuie.

Ferindu-se din calea angajatorului ei, care se plimba cu pași mari în jurul biroului, Charlotte își atinse medalionul de la gât și se luă după el.

– Dar cum rămâne cu Stephen Farley? Părinții lui sunt în Europa. Ei n-au cum să vină după el până la închiderea școlii. Iar John Chang este un orfan care a intrat aici cu bursă. Nu are unde să se ducă.

Chiar ea plătise din leafa ei taxa de școlarizare pentru băiatul chinez în ultimii trei ani. Făcuse tot posibilul ca băiatul să fie acceptat la academie, după ce o femeie de la orfelinatul Sfântul Petru o informase despre situația băiatului. Pe atunci John avea doar patru ani, dar, când se urcase pe taburetul ponosit din fața pianului de mâna a doua din salonul orfelinatului și reprodusese la perfecție notele imnului „Sigur la Domnu-n brațe" de Fanny Crosby, știuse că era de datoria ei să se ocupe pe băiat. Dumnezeu îi dăruise băiatului un talent neobișnuit și îl scosese în calea ei cu un scop. Băiatul nu putea fi smuls acum de lângă ea.

– Am aranjat deja să fie cazați la orfelinatul Sfântul Peter.

Charlotte își înghiți protestul ce îi stătea pe limbă. Stephen n-ar rezista o zi acolo cu talentul lui de a intra în belele. Iar John? Dumnezeule mare! Copiii îl necăjiseră fără milă din cauză că era străin încă de când începuse să meargă în picioare. Fusese atât de traumatizat, încât, când a ajuns la academie, nu a scos un cuvânt luni de zile. Și acum băiatul era prea retras, spre disperarea lui Charlotte. Nici nu voia să își închipuie cât de mult se va închide băiatul în sinea lui dacă va fi obligat să se întoarcă la Sfântul Peter!

Ș Lily? Fiori de gheață îi străpunseră inima lui Charlotte, când noua variantă, și mai sinistră, învălui gestul doctorului Sullivan într-un nor sumbru.

– Domnișoara Dorchester va sta cu mine, desigur, sublinie Charlotte, orice altă variantă fiind de neconceput pentru ea.

Doctorul Sullivan se întoarse cu fața spre ea.

– Nu fiți ridicolă, domnișoară Atherton. Sunteți directoarea școlii, nu mama acestor copii, chiar dacă Rebeca Dorchester v-a pus să semnați o bucată de hârtie. Lily se va întoarce la bunicul ei, unde îi e locul. A zis că vine mâine dimineață să o ia de aici. Dumneavoastră, îi zise el cu un zâmbet brusc generos, care nu reuși să îi risipească fiorii de gheață ce îi străpunseseră inima, vă

veți găsi un alt post într-un timp foarte scurt. Uitați aici! Trase o hârtie dintr-un teanc subțire de dosare pe care le ținea în mână. Mi-am permis să întocmesc o listă cu angajatori potențiali pentru dumneavoastră. Acestea sunt câteva academii foarte bune de fete din țară.

Charlotte luă hârtia din mâna lui, încăpățânându-se să nu tremure.

– Chicago. Boston. Charleston. Străbătu cu privirea restul orașelor de pe listă. Toate atât de departe de aici.

Doctorul Sullivan îi zâmbi larg.

– Sunteți o profesoară de muzică strălucită, domnișoară Atherton, și v-ați dovedit la fel de capabilă și în administrare. Am trimis deja scrisori de recomandare favorabile la fiecare dintre aceste instituții. Oricare dintre ele ar avea numai de câștigat să vă aibă.

Dar nicio instituție nu ar fi acceptat-o cu un copil după ea.

Charlotte ridică privirea de pe foaie ca să se uite în ochii angajatorului ei, o sarcină deloc dificilă din moment ce omul era cu câțiva centimetri mai scund decât ea. La fel de ușor descifră și vinovăția din spatele rânjetului acestuia. Lista școlilor de prestigiu, scrisorile de recomandare, complimentele inutile, făcuse toate acestea numai ca să își împace conștiința. El știa prea bine cât de greu aveau angajații lui să își găsească locuri de muncă în mijlocul anului, precum și cât de nedrept era să le întoarcă spatele elevilor pe care promisese să îi educe. Dar asta nu îl împiedica să închidă școala. Și nici să îi limiteze ei opțiunile, astfel încât să nu aibă de ales decât să o lase pe Lily Dorchester în grija bunicului ei, dacă voia să obțină un post de profesoară.

Ei bine, n-avea decât să creadă că o mânase ca pe vițică la tăiere, dar în cei douăzeci și opt de ani învățase și ea un lucru: chiar și când ești strâns cu ușa, tot mai ai o șansă de scăpare. „Întotdeauna."

Dând aprobator din cap cu aerul lui infatuat, care o irita pe Charlotte – parcă ea n-avea destulă minte să gândească și era neajutorată fără îndrumarea unui bărbat – doctorul Sullivan deschise larg ușa biroului și îi făcu semn să iasă. Mușcându-și limba,

Charlotte trecu pragul şi cugetă în sinea ei să arunce lista cu şcoli în măruntaiele sobei în clipa în care va ajunge în camera ei. Cariera n-avea decât să sufere! Siguranţa lui Lily era mai importantă.

❖

Întunericul nopţii învăluia holurile şcolii. Charlotte aşeză cele două genţi de voiaj în faţa uşii şi aruncă o ultimă privire prin cameră. Covorul era în linie perfectă cu colţurile podelei. Niciun vraf de hârtii pe birou. Cuvertura de pe pat fără nicio cută. Totul arăta ca de obicei. Dădu din cap în semn de aprobare şi de rămas bun, deopotrivă, pentru că n-avea de gând să se mai întoarcă. Lucrase la academie zece ani, şapte ca profesoară de muzică şi trei ca directoare. Un crâmpei din sufletul ei suferea în faţa pierderii sentimentului de obişnuinţă, de siguranţă. Dar n-avea timp acum de sentimentalisme. Făcuse o promisiune şi intenţiona să se ţină de ea, indiferent cât avea să o coste.

Îndreptându-şi umerii, Charlotte se întoarse cu spatele şi închise uşa, trăgând zăvorul în linişte. Apoi, pe vârfuri, atentă ca tocurile ei să nu facă zgomot pe podeaua de lemn, se îndreptă spre scara care ducea la dormitorul băieţilor. Urcă tiptil, înaintă pe hol şi deschise uşa de la dormitor.

– Stephen, şopti ea, mijindu-şi ochii prin întunericul de smoală din mansardă.

– Aici, domnişoară Lottie.

Charlotte icni speriată. Cerule, băiatul aproape că îi stătea în cap! Cum de nu îl văzuse? Îşi întoarse capul în direcţia sunetului şi se zgâi în întuneric până ce distinse două umbre mici la câţiva paşi de cotul ei.

– John e cu mine.

Charlotte auzi un clinchet grăitor şi strânse din dinţi.

– Stephen, îl certă ea în şoaptă, zorind băieţii să iasă în hol şi închizând uşa, parcă era vorba să laşi aici fleacurile.

– N-am luat decât strictul necesar, domnişoară Lottie. Jur! Întocmai cum ai spus. Băiatul strânse sacul la piept şi o privi supărat. Ai fi zis că sacul era plin cu monede de aur, nu cu pinioane,

șuruburi și sârme. Nu le pot lăsa. Domnișoara Greenbriar o să le arunce la gunoi!

Acolo unde le era locul, fără doar și poate. Totuși, Charlotte nu putu să îi refuze băiatului aceste comori. Fără niciun interes din partea părinților, care nici măcar nu se deranjaseră să îl viziteze sau să îi scrie, numai Dumnezeu știe că băiatul avea prea puține lucruri personale.

– Foarte bine. Dar nu mai face gălăgie cu ele! Nu vrem să trezim angajații.

Umerii lui încordați se relaxară puțin și dădu din cap.

– Da, doamnă.

Mulțumită, Charlotte se întoarse spre dormitorul fetelor de vizavi, dar picioarele ei refuzau să străbată holul.

Fi-ar să fie! Ura îndoielile. Erau sentimente groaznice și nepractice. La urma urmei, nu fura copiii, ci îi proteja. Atunci de ce se simțea dintr-o dată o infractoare? Charlotte pufăi nerăbdătoare. Așa îi trebuia, dacă pleca noaptea pe furiș! Până și faptele absolut nevinovate păreau necinstite și îi făceau harcea-parcea planurile bine puse la punct.

Neputând să scape de îndoielile ei, îi luă pe cei doi băieți de mâini și se așeză pe vine în fața lor. Stephen se uita la ea cu gura căscată.

– Ce mai aștepți, domnișoară Lottie? Tre' s-o luăm pe Lily. Domnu' Dobson ne așteaptă.

– Nu știu dacă e bine să vă iau și pe voi doi cu mine. Poate că e mai bine să rămâneți la Sfântul Petru, mai sigur.

John își strecură palma într-a ei și o strânse frenetic.

– Eu rămân cu tine.

Gândul să îl lase în urmă îi frângea inima. Dar, dacă Dorchester descoperea cumva unde o ducea pe Lily...

Stephen își încrucișă brațele peste piept și o privi dușmănos.

– Nu sunt prost, domnișoară Lottie. Știu că ceva nu e în regulă, altfel nu ne-ai fi scos de aici pe furiș în toiu' nopții. Eu îți spun de-acu', dacă mă duci la orfelinat, o să fug. Am aproape doișpe ani. Sunt destul de mare să îmi găsesc de lucru ca ajutor de grăjdar sau

comisionar la o prăvălie din oraș. Dar aș prefera să rămân cu tine și cu cei mici. Lily și John au nevoie de un frate mai mare care să aibă grijă de ei.

– Dar părinții tăi...

– Ai mei n-au dat doi bani pe mine de când mă știu, zise Stephen sfidător, dând din umeri de parcă recunoașterea acestui fapt nu constituia o dezamăgire mai mare decât refuzul de a primi o budincă în plus după cină. Singuru' motiv pentru care sunt aici e că lor le place să se fălească la prieteni că băiatul lor e la o școală pentru tineri excepționali, deși singuru' lucru excepțional în ce mă privește este contu' lu' taică-meu. Știu că nu sunt la fel de special ca Lily, John sau ceilalți, dar, când mi-ai dat cartea despre Thomas Edison și Samuel Morse, m-am gândit că, dacă o să învăț destul, o să cresc și poate o să fac și eu ceva important ca unu' dintre inventatorii ăia. De aia trebuie să rămân cu tine, domnișoară Lottie. Ești singura care crede că merită să îți bați capu' cu mine.

Fără urmă de ezitare, Charlotte îl trase pe Stephen în brațele ei și îl îmbrățișă strâns, clipind ca să îndepărteze lacrimile care îi umpleau ochii.

– *Ești* talentat, Stephen. Să nu te îndoiești niciodată de asta! Lily e cu cărțile, John cu pianul, dar pe mine mă uimești cât de bine înțelegi mecanica. Charlotte îi dădu drumul și se ridică, netezindu-și cutele și pliurile fustei și alungând din mintea ei orice urmă de îndoială. Presupun că nu ne rămâne decât să le scriem părinților tăi ca să le spunem unde ești, după ce găsim un loc stabil. Nu putem agăța educația ta în cui doar pentru că doctorul Sullivan a închis școala, nu-i așa?

– Nu, doamnă.

– Bine. Ai grijă de John până mă duc să o aduc pe Lily.

După ce îl îmbrățișă scurt pe John, lipindu-l de fusta ei, Charlotte smuci tivul mantalei călduroase de călătorie care îi ajungea până la coapse și își trecu o mână prin păr ca să își netezească niscaiva șuvițe rebele. Negăsind niciuna, trase aer adânc în piept și își îndreptă umerii. Stăpână din nou pe situație, străbătu holul și intră în dormitorul fetelor.

Spre deosebire de băieți, Lily adormise. Charlotte trase cu blândețe pătura de pe ea și o ajută pe Lily să se ridice în capul oaselor.

– E timpul să plecăm, scumpa mea. Copila slobozi un scâncet slab de nemulțumire. Liniște acum, murmură Charlotte schițând un zâmbet. Nu trebuie să le trezim pe celelalte fete.

Lily își frecă ochii cu pumnii, apoi, ascultătoare, se ridică în picioare.

– Mergem la noua noastră casă, domnișoară Lottie? întrebă ea, înăbușindu-și un căscat.

– Da. Charlotte ajută fata să își pună paltonul. Ți-ai împachetat lucrurile?

– Îhî. Sunt sub pat.

Charlotte scoase geanta care fusese odată a mamei lui Lily. Pe cureaua de piele de deasupra cataramei erau imprimate inițialele „R.D.". Nu le putea vedea în întuneric, dar își trecu degetele peste crestături. „Voi avea mare grijă de ea, Rebeca. Îți promit!"

– N-am uitat să mă îmbrac după ce-au adormit celelalte, domnișoară Lottie. Nici să mă încalț.

– Excelent. Charlotte încheie nasturii paltonului, apoi începu să aranjeze patul copilei. Ai făcut tot ce ți-am spus.

– I-am promis mamei că o să fiu o fată bună pentru tine.

Charlotte amuți lângă patul făcut pe jumătate.

– Iar eu i-am promis că voi avea grijă de tine. Nodul de emoție din gât o puse pe Charlotte din nou în mișcare. Termină de făcut patul și chiar îndesă colțurile cuverturii sub saltea.

Rebeca plecase din lumea asta doar de o săptămână. Charlotte nu era atât de egoistă încât să își dorească să fie în viață, deoarece prietena ei suferise teribil în ultimele luni de boală, dar nu se putea abține să nu își facă griji pentru Lily. Charlotte educase copii de toate vârstele, dar doctorul Sullivan avea dreptate într-o privință: nu era mamă.

De parcă i-ar fi simțit nefericirea, Lily o luă de mână pe Charlotte și o strânse.

– Mama a zis că eşti cea mai bună femeie pe care a cunoscut-o vreodată şi mi-a spus să rămân cu tine orice s-ar întâmpla. O să fie bine, domnişoară Lottie. O să vezi. Putem să ducem dorul mamei împreună.

Charlotte o strânse şi ea de mână pe Lily.

– Da, bănuiesc că da.

Ieşiră împreună în hol, luară şi băieţii şi coborâră tiptil scările. Charlotte îi conduse spre camera ei, ca să îşi ia bagajele, dar nici urmă de ele.

– Deja v-am pus bagajele în căruţă.

Vocea cavernoasă parcă venea chiar din pereţi. Charlotte sări speriată, apoi îşi ţinu respiraţia, când îngrijitorul şcolii îşi făcu apariţia în pragul uşii biroului administrativ.

– Dumnezeule mare! domnule Dobson. M-ai îngrozit. Charlotte prinse în mână medalionul de la gât şi se jucă cu el ca să scape de tremurul din degete.

– Îmi pare rău, domnişoară Atherton. Dar m-am gândit că ar fi bine să plecăm cât mai repede de aici.

Dobson era mic de statură şi ciudat. Se făIea cu mai multe fire grizonate în barbă decât pe cap şi se ferea să o privească drept în ochi. Cu toate acestea, era sârguincios în munca lui şi bun cu copiii. Dar cea mai mare calitate a lui, care le întrecea pe toate celelalte, era faptul că nu punea întrebări. Mai devreme în cursul zilei, îi oferise postul de supraveghetor al proprietăţii unde ducea copiii, din moment ce academia avea să se închidă, iar el acceptase fără măcar să o întrebe despre plată. Nici nu îi contestase dorinţa de a pleca în toiul nopţii. De parcă ar fi înţeles urgenţa misiunii ei. Poate că aşa şi era. Nu ar fi fost surprinsă să afle că ştia exact de ce se precipitase închiderea şcolii şi ce o ameninţa pe Lily.

Charlotte îi zâmbi.

– După dumneata, domnule.

Omul aşezase un strat gros de paie în culcuşul căruţei şi îngrămădise un morman de pături pe margine.

Charlotte dădu aprobator din cap.

– Te-ai gândit la toate, domnule Dobson.

El își feri privirea și o ajută pe Lily să se urce în dosul căruței.

– M-am gândit să nu le fie frig mititeilor. Aerul e încă rece.

Într-adevăr, așa era. Charlotte dârdâia, cu toate că avea paltonul pe ea. În ciuda temperaturii plăcute de primăvară în timpul zilei, aerul era la fel de rece ca iarna în timpul nopții.

– Înfofoliți-vă bine, copii, și ghemuiți-vă unul în altul ca să nu vă fie frig.

După ce se asigură că toți copiii erau la locul lor, Charlotte primi mâna întinsă a lui Dobson care o ajuta să urce și să se așeze pe capra căruței. Acolo o aștepta o pătură groasă și o bucată de cărămidă fierbinte. Se întoarse să îi mulțumească, dar el ridică mâna și se depărtă înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt. Dobson înconjură căruța prin spate, apoi se urcă lângă ea. Ridică frâna și puse caii în mișcare.

Charlotte își ținu gura, realizând că mulțumirile ei n-ar fi fost binevenite. Aruncă o privire peste umăr să verifice copiii, apoi se întoarse cu fața spre drum. Spre viitor. Grămăjoara aceea de copilași era familia ei acum și nu va îngădui nimănui să i-o ia.

1

Aprilie 1891

Madisonville, Texas

– Ho! Stone Hammond trase o dată de hățuri și murgul său se opri imediat. Mai bine urc singur restul drumului, Goliat. Alunecă din șa, dând la o parte mantaua lungă în timp ce își basculă piciorul peste crupa calului. Dacă ajungi în vârful dealului la ora asta, la cât ești de mare, nici soarele nu o să îl pot vedea. Și, după opt săptămâni de vânătoare, n-am de gând să te las să îmi sperii vânatul.

Murgul își întoarse capul și îi aruncă o privire lui Stone care părea să sugereze că nici stăpânul nu era tocmai un specimen grațios, apoi se concentră să deguste iarba de prerie. Stone pufni. Dobitoc nebun. Un înfumurat fără leac. Dar nu l-ar fi schimbat nici pentru cea mai mare recompensă de pe panoul șerifului federal. Nu! Trecuseră prin atâtea peripeții împreună, că nici nu se punea problema să renunțe unul la celălalt. Înfruntaseră criminali, trădători, chiar și cu doi circari hoțomani care se dovediseră ai naibii de pricepuți la mânuit cuțite. Se căliseră amândoi, trupurile lor purtând cicatricile și însemnele traiului îndelungat în condiții aspre, dar în inima lor erau la fel de loiali unul celuilalt ca în urmă cu zece ani, când își începuseră periplul împreună.

Erau ca doi câini de vânătoare. Cei mai buni din țară. Vânătoarea era singurul lucru la care se pricepea Stone. Nu ratase în viața lui un vânat! Cu banii ce urma să îi obțină după îndeplinirea acestei însărcinări va putea, în sfârșit, să își cumpere locșorul pe care

pusese ochii, suficient de ferit de oameni şi de necazuri, unde el şi Goliat să se poată retrage în liniște.

Un loc nu foarte diferit de cabana din bârne pe care o spionase pe cealaltă coastă a dealului.

Scoţând binoclul din cobur, bătu cu palma grumazul lui Goliat, apoi o porni spre vârful dealului. Ştiind că şi statura lui de 1.90 m avea să blocheze razele soarelui la fel de mult ca Goliat, Stone urcă dealul ghemuit, iar pe ultimii metri, târându-se pe burtă. Rezemându-se în coate, reperă casa şi duse binoclul la ochi, concentrându-se asupra detaliilor care aveau să îi divulge cea mai bună cale de a se apropia de cabană.

Persoana pe care o urmărea se dovedise extrem de şireată. Şi prudentă. Nu lăsase dovezi. Nici urme vizibile. Nici pretenţii de răscumpărare. Stone se văzuse nevoit să îi ia urma prin birourile de înregistrare ale ţinutului şi prin saloane, nefiind un cunoscător al acestor locuri. Pe-acolo, de obicei, oamenii fie îl umileau, fie îl priveau de sus. Dar îndurase cu stoicism strâmbăturile dispreţuitoare ale unor doamne adunate grămadă ca să arate cu degetul şi să bea ceai, bârfele lor răsplătindu-i efortul, în cele din urmă, pentru că tocmai din flecăriile lor spicuise primul indiciu sigur. Şi dacă se dovedea că avusese dreptate, avea să îşi ia răsplata în primire înainte de căderea nopţii.

Stone se rostogoli pe spate şi scoase fotografia pe care o luase de pe avizierul şcolii. Trei femei şi un bărbat stăteau în spatele unui grup de douăzeci şi patru de copii spilcuiţi şi îmbrăcaţi frumos pentru poză. Două cercuri trasate cu cerneală neagră îi săreau în ochi. Un cerc în jurul unei fetiţe care stătea în primul rând, iar celălalt în jurul unei femei înalte, dreaptă ca o lumânare, care stătea în dreapta, pe rândul din spate.

Era oare fata moartă? Sau vândută? Părea drăguţă în poză. Avea păr blond şi ochi strălucitori. În Mexic, cu o fată ca ea s-ar face bani grei. Bunicul ei nu prea credea că fata păţise ceva rău. Îl angajase pe Stone doar ca să o caute şi să i-o aducă înapoi. Dar ce ştia un bogat răzgâiat despre latura murdară a lumii?

Stone văzuse cu ochii lui răul, urmărise bărbaţi care nu se sfiiseră să spintece gâtul unui tovarăş, să violeze o femeie şi apoi să

îi calce fața în picioare pentru a-și satisface plăcerea urâtă de a o ști sub papuc. Iar cei care făceau rău copiilor? Erau cei mai răi dintre toți. Spera ca bătrânul să aibă dreptate. Nu lovise în viața lui o femeie, dar, dacă această ființă, Charlotte Atherton, îi făcuse vreun rău copilei sau o vânduse cuiva care putea să îi facă rău, Dumnezeu cu mila, fiindcă el nu se vedea în stare să se abțină.

Rostogolindu-se înapoi pe burtă, se uită prin binoclu, mijindu-și ochii și impunându-și să își păstreze calmul. N-avea rost să își imagineze ce era mai rău. Toți oamenii pe care îi întrebase despre domnișoara Atherton avuseseră numai cuvinte de laudă. Activă în biserică, dăruia cu bucurie, chiar dacă venitul ei era neînsemnat și era dedicată elevilor ei. Totuși, de ce să fure o femeie de calibrul ei un copil? Sigur ascundea ceva murdar. Un soi de viclenie și înșelătorie, poate chiar puțină nebunie.

Un țipăt strident sparse tăcerea după-amiezii. Un țipăt de copil. Stone se încordă. Se opinti cu vârfurile cizmelor în pământul de sub el, gata să țâșnească înainte. Doar nu o să stea deoparte, fără să facă nimic când un copil...

O fată blondă ieși alergând din cabană. Stone se săltă cât să smulgă pistolul cu șase gloanțe din tocul de pe șoldul drept. Coltul nu era cea mai potrivită armă pentru a trage la distanțe mari, dar sunetul împușcăturii avea să abată atenția de la fată. Ținu ferm de binoclu, cu ochii ațintiți spre ea și ridică trăgaciul.

Fata scoase încă un țipăt, apoi aruncă o privire peste umăr. Stone înțepeni. Fața fetei era roșie de... râs. Nu țipa, ci râdea cu poftă. Un băiat, probabil cu câțiva ani mai mare decât fata, apăru în vizorul lui, alergând și ținând în mână o chestie cu mâner lung. Chiar înainte ca o frânghie să țâșnească din drăcia aia, răsună o pocnitură puternică. Fata țipă din nou și se feri spre stânga. Frânghia plesni zgomotos pământul. Uimitor de aproape de țintă, fără îndoială. Dacă băiatul ar pune niște sârmă ghimpată la capătul frânghiei, ar căpăta un harpon. De-a dreptul impresionant.

– Ai ratat! jubila fata. Și mai spuse ceva, dar tonul vocii îi revenise la normal, așa că vorbele i se risipiră în văzduh.

Răsuflând încet, Stone puse pistolul înapoi în toc și se puse din nou să îi urmărească. Înălță o rugăciune scurtă de mulțumire către

Dumnezeu pentru că Lily Dorchester era vie şi nevătămată. Pentru că fata aceea *era* Lily. Îi recunoscuse trăsăturile când se întorsese cu faţa spre el. Acum dansa în jurul băiatului, lipsită de griji ca o pisicuţă cu blana roşcată care se juca cu bucata de sfoară pe care băiatul o înfăşura la loc pentru o rundă nouă de aruncare la ţintă.

Dansul fetei încetă brusc. Lily alergă spre băiat şi îi şopti ceva la ureche, apoi arătă cu mâna spre cabană. Stone măturăcurtea cu privirea în direcţia arătată de fată. O femeie înaltă şi zveltă, cu un coş de haine proptit pe şold, se îndrepta parcă plutind spre sârma pe care erau întinse nişte cearşafuri, prosoape şi două şorţuri. Era cu spatele la Stone, aşa că nu reuşi să îi identifice trăsăturile, dar femeia se mişca cu graţia delicată a unei doamne. Păşea fără grabă, cu spatele drept ca un panou. Era un miracol că vântul nu reuşise să îi răvăşească părul. Măcar purta haine practice. Nu genul de haine din stambă care se purtau în prerie, dar fusta ei albastră nu avea volănaşe, iar mânecile cămăşii albe îi erau suflecate până la coate. Dacă îşi punea o vestă ajustată pe corp, arăta exact ca femeia din poză. Charlotte Atherton.

Inima începu să îi bată mai tare la vederea femeii urmărite.

Dar nu era singurul vânător. O fetiţă se ţinea scai de un alt băiat, incapabilă să îşi stăpânească chicotitul încântat. Băiatul se furişă mai aproape de ţintă, ochi cu atenţie şi rămase nemişcat. Aşteptă ca femeia să pună coşul de haine jos şi să se întindă după primul cearşaf. Aşteptă şi să împăturească cearşaful. În momentul în care se aplecă să pună cearşaful curat în coş...

Poc! auzi el şi apoi un ţipăt nu tocmai demn. Capătul frânghiei plesnise... dosul domnişoarei Atherton. Femeia sări ca arsă, protejându-şi zona ofensată cu palma şi răsucindu-se spre băiat.

Acum adevărul avea să iasă la iveală. Stone aşteptă ca ea să explodeze.

– Stephen Farley!

Acuma-i acum. Avea să apuce nuiaua? O curea, poate? Profesoarele severe ca ea au întotdeauna la îndemână un instrument cu care impun disciplina. N-au niciun pic de umor, niciun dram de înţelegere.

Cei doi poznaşi dispărură ca fulgerul din vizorul lui, dar Stone nu schimbă direcţia binoclului. Atenţia lui era captată de faţa care se întorsese în direcţia lui.

Fotografia nu o avantajase deloc. Stone fluieră încet, cu răsuflarea tăiată. Părul ei avea culoarea mierii strălucind în lumina soarelui. Avea obrajii bronzaţi şi ochii de un albastru-verzui, acum neprietenoşi. Ei, dacă şi-ar mai înmuia expresia aia înţepată, ar fi de-a dreptul încântătoare.

– Drăcia ta e foarte ingenioasă, Stephen, strigă ea în urma copiilor care fugeau. Dar dacă o mai foloseşti vreodată în acelaşi mod, te voi pune să îmi scrii un eseu despre rolul bunei cuviinţe în progresul civilizaţiei. Strigă ultimele cuvinte, asigurându-se că băiatul a auzit ameninţarea ei cumplită; dacă putea fi numită o astfel de ameninţare inofensivă. Un eseu? Chiar? Cu aşa ceva obişnuia să îi ameninţe pe copii ca să îi ţină la respect?

Dascălii severi de pretutindeni şi-ar pleca privirile ruşinaţi. N-ar trebui ca o hoaţă de copii să se înarmeze cu pistoale adevărate, ca să îi împiedice pe cei răpiţi să fugă? Sau, probabil, să încuie uşile. Să îi lege în lanţuri. Să îi ameninţe cu pedepse fizice, măcar. Îl cuprinse un freamăt de nelinişte. Ceva nu se lega.

Stone se rezemă în coate, cât pe ce să azvârle binoclul, când domnişoara Atherton făcu un lucru care îl captivă cu totul. Zâmbi. Un zâmbet mic, dulce şi cât se poate de tainic, în timp ce îşi relua treaba fără grabă. Zâmbetul acela trăda afecţiunea profundă pe care o avea pentru băiatul neastâmpărat. Nu era nicidecum zâmbetul unei nebune sau a unei hoaţe de copii care adulmeca recompensa, ci zâmbetul unei mame.

Probabil că se lăsase vrăjit de zâmbetul acela, fiindcă nu auzi paşii care se furişau în spatele său. Când creierul lui reuşi, în cele din urmă, să depisteze zgomotul înăbuşit, atacatorul se şi năpusti asupra lui.

Stone se rostogoli pe spate, iar mâinile se arcuiră pe mânerele ambelor pistoale. Dar nu mai apucă se le scoată din toc. Fiindcă spiriduşul cu părul cenuşiu, care se ivise pe coasta dealului, îl pocni cu patul puştii în ţeastă, şi se făcu beznă în jurul lui.

2

Stone se trezi cu capul vâjâind și cu senzația bulversantă că lumea se învârte cu el. Puse amețeala pe seama cucuiului din frunte, până deschise firav un ochi și văzu că lumea chiar se învârtea cu el. Mai bine zis, *el* se învârtea cu lumea, târându-se, nu oricum.

Zăcea pe un fel de targă încropită din ramuri de pin și acoperită cu o pătură de lână, care îi provoca mâncărimi pe piele într-un hal fără de hal. Stone încercă să se scarpine undeva pe gât, dar ambele mâini i se ridicară în același timp. Era legat. Trase de legături, răsucindu-și degetele și încheieturile, atent să nu se zbată prea tare. Să nu se prindă cumva căpcăunul că era treaz. Răsucirile sale se dovediseră zadarnice oricum. Drăcușorul se pricepea să facă noduri.

Stone făcu o scurtă inventariere. Avea mâinile legate, încheieturile de la picioare legate. Îi lipseau centura și pistolul. Cuțitul de vânătoare îi fusese confiscat. Poate că mai avea pumnalul în cizmă, dar nu putea fi sigur. Înclină capul spre spate și îi zări copitele lui Goliat. Să ia foc de indignare! Temnicerul său legase targa de Goliat, de parcă nobilul său armăsar nu era altceva decât un animal de povară! „Dă-mi în cap cât îți place, Spiridușule, dar, dacă îmi insulți calul, o să mi-o plătești!"

Stone se apucă să dezlege targa și să își stabilească poziția, când ciuli urechile. Se auzeau copii. Râzând. Strigând după cineva pe care îl chema Dobson. El să fie oare temnicerul lui? Deodată, insulta adusă lui Goliat nu mai părea relevantă. De fapt, în momentul acela, părea de-a dreptul providențială. Era ca un cal troian care ascundea soldați în burta lui. Goliat îl târâse drept în

inima teritoriului inamic. Unde ar fi putut afla mai uşor ce trebuia să ştie ca să recupereze fata fără complicaţii, dacă nu acolo?

Stone închise ochii, făcu pe inconştientul şi aşteptă.

– Ce ne aduci, domnule Dobson? se auzi o voce stridentă. A fetei, probabil. Ce e? Ce e?

După voce, fata îşi imagina vreun curcan uriaş, legat, pentru cina de duminică.

– Dă-te înapoi, domnişorico, o avertiză temnicerul. E rău.

„El?" Stone abia se abţinu să nu scape vreo vorbă sfidătoare. Nu el pocnise un om nevinovat în cap cu patul puştii.

– Du-te şi cheam-o pe domnişoara Lottie.

Se auzi pielea şeii scârţâind. Se pare că Dobson descăleca.

În acelaşi timp, Stone simţi ceva ascuţit împungându-l în coaste. Băiatul. Îl ispiti să se salte în fund şi să mârâie, dar nu îi folosea la nimic să îl sperie pe neghiob. Aşa că preferă să facă pe mortul şi să îl lase pe flăcău să îl împungă.

– E mort?

– Nu! Doar l-am mângâiat pe tărtăcuţă.

O altă împunsătură cu băţul. Sau poate cu harponul inventat.

– Mai bine nu îl mai împungi. Nu vrem să se trezească prea devreme şi să o sperie pe doamna.

– Aş! Nimic nu o sperie pe domnişoara Lottie. Ei bine, în afară de broaştele pe care i le-am vârât odată în sertarul măsuţei de toaletă. Băiatul îşi înăbuşi hohotul de râs. A ieşit fuga din cameră cu părul fluturând în toate părţile. A fost singura dată când am văzut-o cu părul lăsat pe spate. Ştiaţi că îi ajunge mai jos de talie? Nu ştiu cum reuşeşte să îl strângă tot în creştetul capului şi să îl ţină acolo.

De ce se apucase băiatul să o descrie? Poftim acum, întins pe spate şi forţat să îşi ţină ochii închişi ca să nu se dea de gol, căzuse pradă imaginilor necuviincioase care îi treceau prin minte. Cum să ia acum un cal bun la scărmănat sau o uşă de grajd la numărat de găuri lăsate de cuie? N-avea decât pleoapele la îndemână, iar ele nu îl protejau suficient de imaginea femeii înalte, cu părul ca mierea, revărsându-se în valuri lungi peste talie. Îi era greu să şi-o

imagineze pe Charlotte Atherton ca pe o puritană severă, când părul îi cădea moale și liber.

– Nu e cuviincios să vorbești despre părul unei femei, băiete, zise Dobson cu un nod în gât. De jenă? De furie? Îndrăgostit și el de chipul ei? Acest ultim gând aproape că îl smulse lui Stone o încruntătură, când își aduse aminte că fața lui nu trebuia să schițeze nimic.

– Du-te și perie calul, apoi adu' o găleată de apă pentru animalul străinului. I s-o fi făcut sete dobitocului după ce a cărat o matahală de om.

Stone simți în șold împunsătura unei cizme, risipind din mintea lui orice urmă de îndoială în privința identității matahalei din discuție. Nu că i-ar fi plăcut să fie comparat cu momeala șorecarului, dar măcar omul avea grija să îi fie bine lui Goliat.

Tropote de copite se stingeau în depărtare, semn că băiatul plecase cu calul lui Dobson. Un țânțar bâzâi pe sub nasul lui Stone, iritându-i nările îngrozitor. În cele din urmă, insecta infernală zbură în altă parte, dar senzația de mâncărime rămase. Și era mai insuportabilă cu fiecare respirație. Nici că se putea un moment mai nenorocit!

Stone se opri din nou cu gândul la imaginea fermecătoare a domnișoarei Atherton, cu părul desfăcut, ca să îi mai distragă atenția de la nevoia de a se scărpina. Din nefericire, același păr îl duse cu gândul la cât de tare l-ar gâdila un fir răzleț care ar trece peste fața lui. Afurisit gând! Simți că trebuie să se scarpine. Numai o dată. Poate că, dacă și-ar întoarce capul puțin și și-ar ridica umărul, totul ar părea firesc. Probabil nu chiar atât de firesc pentru un om inconștient, dar spiridușul nu era doctor. De unde să știe el ce poate să facă un om inconștient?

O ușă scârțâi din țâțâni și îi captă toată atenția lui Stone, scutindu-l de atâtea gânduri.

– Domnule Dobson? Ce Doamne iartă-mă...?

Domnișoara Atherton venise într-un suflet, în foșnet sacadat de stofe, să vadă de ce o târâse câinele de pază până aici.

– L-am găsit sus, pe coamă, domnișoară. Te spiona pe dumneata și pe cei mici. Cu ăsta.

Aha! Ei bine, Stone știa măcar pe mâna cui ajunsese binoclul său. Probabil că trebuia să îi fie recunoscător că nu îl lăsase în praf. Binoclul cu lentile tari îl costase peste douăzeci de dolari și nu îl încânta gândul că Dobson ar fi putut să îl lase pe deal, în bătaia intemperiilor. Cu toate acestea, ce se spunea despre el suna mai degrabă incriminator. Aproape că îi simțea privirea cu care ea îl măsura din cap până-n picioare, cântărind pericolul.

Și atunci îl atinse. Mâna ei răcoroasă trecu razant peste fața lui și îi verifică pulsul de la gât cu buricele degetelor. Atingerea ei îl izbi ca un val puternic.

– Inima îi bate cu putere. Cred că ar trebui să fim recunoscători.

Prea cu putere pentru un om inconștient. Nu rostise aceste cuvinte, dar Stone simți suspiciune în tonul ei. Femeia nu era naivă. Își impuse să respire mai rar, sperând să compenseze cumva reacția lui neașteptată la atingerea ei.

– Nu văd urme de sânge. Nu l-ai împușcat, nu?

– Nu, domnișoară. Doar l-am pocnit sănătos. O să își revină curând. Ce vrei să fac cu el?

Excelentă întrebare, gândi Stone. Venise vremea să vadă de ce era în stare profesoara ca să păstreze copiii obținuți prin mijloace necinstite.

– Va trebui să mă ajuți să îl duc în casă. Nu pot să îl îngrijesc cum trebuie aici, în curte.

– Să îl duci în..., bolborosi Dobson. Ți-ai pierdut mințile, femeie? Nu poți să îl duci în casă. Nu cu intenția asta te-am întrebat, ci dacă vrei să îl duc cu căruța până în Madisonville, la șerif sau să îl duc undeva în spate, până găsim o soluție sigură. E omul lui Dorchester, bag mâna în foc.

– Probabil, dar nu știm sigur. Poate că e un ajutor de văcar căruia îi place să se uite după păsări.

„Să se uite după păsări?" Pe Stone îl mânca să sară în picioare ca să își apere reputația de bărbat în fața acestui stigmat umilitor. Numai filfizonii efeminați își pierdeau vremea cu...

Ea își apăsă palma pe pieptul lui, de parcă l-ar fi avertizat să rămână culcat. Oare îi citise gândul?

– Să se uite după păsări? Tonul sceptic al lui Dobson îi mai potoli mândria rănită. Ce atâta pălăvrăgeală! Uită-te la el. Nu se uită el după păsări. E mercenar.

„Vânător", îl corectă Stone în gând. Nu mercenar. El nu își închiria puşca, ci creierul.

– Chiar şi aşa, zise profesoara, nu sunt de acord să îl lovești. Biblia ne învață să ne iubim şi vrăjmaşii, nu numai aproapele, aşa că indiferent de categoria din care face parte omul acesta, este de datoria noastră să avem grijă de el. Acum, ajută-mă să îl duc în casă. Mâna ei alunecă în cele din urmă de pe pieptul lui, dar Stone era prea împietrit ca să mai miște vreun mușchi.

Plănuia să îl ducă în casă? Chiar dacă bănuia că e un dușman? Stone nu ştia dacă să o felicite pentru încrederea ei sau să o dojenească aspru pentru prostia ei.

– Cel puțin lasă-mă să îl chem pe șerif, o imploră Dobson.

– Şi, mai precis, ce te aștepți să facă șeriful? Acest om n-a comis nicio crimă. De fapt, dacă vine șeriful aici, tu vei fi în pericol. *Tu* l-ai atacat pe om. Te-ar putea da în judecată.

Şi cu asta, îi închise omului gura. Ei bine, nu în totalitate, fiindcă îi timp ce îi dezlega targa, mormăia în barbă. După ce îl eliberă pe Goliat de țăruși, targa căzu, iar capul lui Stone se izbi puternic de pământ. Nu își putu reține un geamăt. Abia atunci încetă şi mormăitul lui Dobson.

– Îmi pare rău pentru asta, auzi el o voce feminină în urechea lui în timp ce îi cuprindea capul cu degetele ei reci. Acum ar fi momentul potrivit să îți revii, cel puțin temporar, îi șopti ea. Mă tem că, dacă încerc să te duc în casă cu domnul Dobson, la cât eşti de masiv, sigur că te mai alegi cu alte câteva vânătăi.

Nu era o perspectivă atrăgătoare. Şi, din moment ce persoana pe care urmărise cel mai tare să o prostească nu se lăsase deloc înşelată, nu avea niciun rost să mai continue șarada. Lăsă să îi scape un alt geamăt printre buze şi își săltă capul, prefăcându-se că vrea să se ridice.

Durerea îi săgetă țeasta, smulgându-i de pe buze un geamăt adevărat. Atent să nu își smucească prea tare capul, trase de

legături, intensificând sforțările de parcă atunci devenise conștient de situația în care se afla.

Țeava unei puști i se înfipse în umăr.

– Potolește-te, străine.

Stone îl țintui pe Dobson cu dușmănie.

– Dacă aș fi în locul tău, rosti el pe un ton grav și amenințător, aș avea grijă unde-aș vârî țeava aia.

Dobson păli ușor, dar, spre meritul lui, nu se dădu niciun pas înapoi.

– Te urmăresc, mugi el. Să nu-ți treacă ceva prin cap. Mai mult, Dobson îi înfipse țeava puștii și mai adânc, sub clavicula lui Stone.

Asprimea din privirea lui Stone promitea răzbunare.

– Voi doi, ați terminat odată? Tonul sarcastic și iritat al profesoarei îi atrase din nou atenția lui Stone. Serios, mormăi ea în timp ce se aplecă și îl prinse de braț. Parcă băieții nu se maturizează niciodată. Indiferent de vârstă, sunt ferm hotărâți să demonstreze că ei sunt cei mai tari, cei mai iuți, cei mai deștepți sau cei mai buni la știu eu ce le mai trece prin cap. E ridicol. Dacă ar înceta măcar o clipă să se dea mari, ar putea foarte bine să facă o treabă bună. Atunci îl trase de braț și îl lămuri ce așteptări avea de la el.

Tipa era autoritară. Dar ce altceva să aștepte de la o profesoară severă? Adevărul e că se așteptase să fugă, să se ascundă, să plângă. Ba chiar să țipe. Mai ales că îl bănuia omul lui Dorchester. În niciun caz nu se așteptase la hotărârea ei fermă de a se îngriji de vânătăile lui.

Oare ce urmărea?

Domnișoara Atherton îl trase din nou de braț, iar Stone se conformă indicației ei nu tocmai subtile. Rostogolindu-se ușor pe-o parte, se strădui să se ridice, o treabă deloc ușoară cu mâinile și gleznele legate. Profesoara îi eliberă brațul și îl apucă, în schimb, de talie. Își propti umărul în pieptul lui ca să îl ajute să își mențină echilibrul în timp ce se ridica.

Din nefericire, revenirea bruscă pe verticală îi azvârli capul într-un vârtej amețitor. Tresări și se clătină într-o parte, uitând că avea gleznele legate. Se împiedică în legături, cât pe ce să cadă, dacă profesoara nu l-ar fi prins tare și nu l-ar fi smucit înapoi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dobson. Dezleagă-i picioarele, altfel o să ne rostogolim amândoi în țărână.

Bărbosul îi ocoli și se postă în fața lor, aruncându-i lui Stone o încruntătură, în timp ce își scotea cuțitul lung din tocul de la cingătoare.

– N-am încredere în el.

– Nici eu, dar asta nu înseamnă că avem dreptul să îl tratăm ca pe un prizonier. Domnișoara Atherton scăpă un geamăt când încercă să îi susțină greutatea lui Stone.

El se străduia să o ajute, dar picioarele nu îi funcționau normal, iar pământul continua să îi fugă de sub picioare. Strânse din dinți, simțind cum îl cuprinde greața. Una era să se prefacă slăbit ca să obțină informații, dar nu își putea permite să se facă de rușine vomitând în fața unei doamne.

– Ești cam verde la față, străine.

Minunat. Acum piticul zâmbea. De parcă nu îi ajungea că fusese cât pe ce să verse.

– Nu mai lua omul peste picior. Dezleagă-l odată, Dobson! E prea greu pentru mine.

Fie datorită tonului autoritar al femeii, fie fiindcă întârzierea lui o durea mai mult pe ea decât pe Stone, Dobson cedă în cele din urmă și îi tăie legăturile de la gleznele lui Stone. Acesta se propti imediat în picioare, scutind-o în mare măsură pe domnișoara Atherton de povara greutății sale.

Stone întinse mâinile spre piticul care stătea înaintea lui, dar Dobson se făcu negru la față. N-avea să scape de funiile de la mâini prea curând.

Domnișoara Atherton îl sili să pornească. Șchiopătară împreună până lângă casă.

– John! strigă ea. Te rog, deschide ușa!

Un băiat chinez, mărunțel, deschise ușa larg și o ținu așa rezemându-se cu toată greutatea de ea. Căscă ochii oblici, măsurându-l pe Stone cu privirea de la cizme în sus, până ce ajunse în cele din urmă la fața lui. Nu zicea un cuvânt, ci continua să se holbeze la el, până ce Stone intră în casă trăgându-și picioarele după el.

Fata nu se vedea nicăieri. Ciudat pentru o ființă atât de veselă și curioasă. Viteza cu care fata alergase să îl vadă când Dobson îl târâse în curte dovedea că nu era timidă. Atunci unde era?

Ei bine, nu contează. O va găsi. O va găsi și o va duce acasă.

– John, îl instrui domnișoara Atherton. Adu urciorul din camera mea, apoi du-te în grajd după Stephen. Roagă-l să te ajute să aduci apă rece de la fântână. Trebuie să îi pun acestui domn o compresă pe cap.

Fără un cuvânt, băiatul se strecură pe lângă picioarele lor și intră ca o săgeată în a treia încăpere pe stânga. O clipă mai târziu, ieși la fel de repede cu urciorul în mână. Aruncând o privire precaută în direcția lui Stone, băiatul o porni în partea cealaltă a casei. Apoi se auzi imediat o ușă trântită.

– Copilul ăsta vorbește vreodată? Stone nu se putu abține să nu o întrebe pe profesoara care îl sprijinea cu umărul.

– John preferă, de cele mai multe ori, să fie discret. Domnișoara Atherton îi răspunse destul de politicos, dar nu intră în detalii.

Femeia era prudentă, prevăzătoare și se străduia din răsputeri să îi țină pe copii departe de el, fără să își dea de gol intenția. Această ființă îl contraria. Era o doamnă din cap până-n picioare – politicoasă, amabilă, ospitalieră – și totuși o hoață de copii, cu intenții ascunse, pe care el era nevoit să le descifreze.

Trecură pragul dormitorului șchiopătând și se opriră la căpătâiul patului. După ce el se lăsă binișor pe saltea, ea se eliberă ușor din strânsoarea lui. Făcu un pas înapoi, se aplecă și îi apucă cizma de pe piciorul stâng. Trase de ea până când, în cele din urmă, reuși să i-o smulgă, apoi repetă operațiunea și cu celălalt picior.

Stone stătea și o privea, prea consternat ca să se miște. O femeie sau mai bine zis o „doamnă" îi scotea cizmele. Nu i se mai întâmplase așa ceva în viața lui. Probabil că nu voia să îi murdărească așternuturile. Totuși, pentru el era o experiență nouă. Îi alinie cizmele la perfecție, ca un soldat în așteptarea inspecției, apoi i le așeză lângă ușă cu bombeul la perete. După ce se declară mulțumită, se întoarse ocolindu-i genunchii și căută ceva în sertarul noptierei. Scoase un cuțit pentru desfăcut scrisori și începu

să îi taie legăturile de la încheieturi. Nu că ar fi ajutat-o prea mult. Lama acelui cuțit penibil era mai tocită decât o sabie uitată de vreme. Totuși, Stone îi aprecie efortul.

– Am un pumnal în cizma dreaptă. Poate că e mai ascuțit.

Ea își înălță capul și îl izbi cu intensitatea ochilor ei albaștri-verzui. Măi, să fie, ce ochi uluitori avea femeia asta! Nici urmă de răutate sau asprime. Genele negre îi ascunseră ochii de el, când își plecă bărbia în piept și aruncă o privire în direcția cizmelor pe care i le scosese.

– E o crestătură mică în piele, lângă călcâi, explică el. Am vârât acolo pumnalul pentru orice eventualitate.

Ea ridică cizma în cauză, găsi pumnalul, apoi se întoarse lângă el. Din trei tăieturi, îi eliberă mâinile.

Stone își frecă încheieturile ca să scape de senzația de arsură provocată de frânghie. Gestul lui o făcu să sară înapoi și să ridice pumnalul în față. Ei bine, măcar îi trecuse prin cap să țină de armă. Putea să o doboare în două secunde dacă voia, bineînțeles, dar avea prea multe întrebări care necesitau răspunsuri și doar o singură cale de a le afla: câștigându-i încrederea.

– Nu o să îți fac niciun rău, doamnă. Să îmi treacă amețeala și nu o să te mai necăjesc. Se așteptase ca declarația lui să o relaxeze sau, cel puțin, să îi dea mai multă încredere. Dar nu se așteptase nicidecum la privirea de oțel din ochii ei expresivi, albaștri-verzui.

Merse cu spatele până la ușă și o încuie. Ce punea la cale?

Așeză pumnalul pe măsuța de toaletă și se apropie din nou de el. Nu suficient de mult ca să o poată prinde, dar suficient de aproape ca să poată vorbi cu el fără să fie auzită de pe hol.

– Puteai să mă împuști de pe coama dealului, dacă voiai să mă omori. Tonul atât de categoric cu care rostise cuvintele era dezarmant. Am văzut arsenalul adus de Dobson. Niciun ajutor de văcar nu umblă atât de înarmat. Ai venit aici după Lily.

3

Charlotte îl pironi pe bărbatul care şedea pe patul ei cu o privire care îl obliga să mărturisească. În copilărie reuşise să descopere tot soiul de secrete de-ale băieţilor, dar bărbatul din faţa ei nu era deloc copil. Dacă ar fost o naivă, ar fi zis că tocmai prinsese viaţă un erou din romanele ieftine ale lui Lily. Charlotte dispreţuise întotdeauna descrierile exagerate ale unor astfel de personaje: bărbaţi cât un munte, cu priviri de oţel, în stare să străpungă ziduri din cărămidă cu un singur pumn. Da' de unde! Sau aşa crezuse până când Dobson îi pricopsise cu individul acesta.

Bărbatul era uriaş, deşi nicio părticică din el nu era în plus. Încă îi simţea pieptul puternic şi greutatea braţului vânjos de când îl ajutase să intre în casă. Forţa lui brută era intimidantă, deşi detectase la el o inteligenţă promiţătoare. Un parazit fără minte ar înhăţa-o pe Lily fără ezitare, dar bărbatul acesta... părea să aibă ceva minte în cap. Chipu-i bătut de vânturi, păru-i înspicat cu fire cenuşii pe la tâmple şi cicatricile de pe mâini, toate trădau experienţă, o viaţă trăită inteligent, un bărbat descurcăreţ, deprins nu numai să supravieţuiască, ci şi să reuşească în împrejurări potrivnice.

Nu părea să fie genul care se aruncă cu capul înainte, ci care strânge dovezi şi îşi cântăreşte bine deciziile. Ar fi putut să o doboare cu un singur bobârnac şi să o ia pe Lily într-o clipită, aşa rănit cum era. Prin urmare, trebuia să acţioneze cu precauţie.

Bărbatul nu avea nicio reacţie la afirmaţia ei despre Lily. Doar se uita fix la ea, fără să îşi trădeze gândurile.

„Doamne, dă-i urechi să audă. N-ar fi rău să îi dai şi o minte descuiată."

– Sunt sigură că Dorchester m-a zugrăvit ca pe o infractoare, începu ea ridicând nițel din bărbie, dar sunt tutorele legal al celor trei copii aflați în grija mea.

Doi ochi de chihlimbar o priveau atât de pătrunzător încât se simți ispitită să bată în retragere. Însă învățase cu multă vreme în urmă să își ascundă slăbiciunea în fața bărbaților, așa că rămase dârză pe poziție. Viitorul lui Lily depindea de felul în care se descurca în acest moment. Teama era un lux pe care nu și-l putea permite.

Bărbatul își rezemă mâinile de marginea saltelei, degetele lui bronzate părând negre în contrast cu albul cearșafului în care și le îngropase. Apoi închise ochii, iar chipul i se împietri de încordare. Cerule, dar omul chiar suferea!

Precaută, făcu un pas spre el. Nu suporta să vadă suferință. Nici chiar la o matahală de mercenar.

– Ești bi...?

Dintr-o zvâcnitură, acesta îi cuprinse încheietura în strânsoarea de fier a mâinii sale. Încercă din răsputeri să se elibereze, dar nicio șansă să scape din strânsoarea lui. Măgarul! Cum pot bărbații să profite de firea grijulie a femeii! Cum de nu fusese mai prevăzătoare?

– Poți să îți dovedești afirmația, domniță profesoară? mârâi el printre dinții încleștați, pielea lui căpătând o nuanță cadaverică.

Poate că nu se înșelase *cu totul* cât de rău suferea. Pe lângă ditamai cucuiul, mai avea și sânge uscat pe tâmple.

– Da, pot să dovedesc, zise ea, rugându-se să nu îi simtă tremurul ușor al vocii. Am documente *oficiale*, cu care pot dovedi adevărul spuselor mele. O să ți le arăt după ce îți oblojesc rănile.

– Aș prefera să le văd acum, dacă nu te deranjează.

– Ei bine, nu le prea pot aduce acum, dacă nu îmi dai drumul, nu-i așa? Îl provocă să o elibereze, țintuindu-l cu o privire și smucindu-și din nou brațul capturat. După o scurtă ezitare, el îi dădu drumul.

Charlotte restabili de îndată distanța dintre ei. Străinul se înclină puțin într-o parte și își duse mâna la umflătura din frunte. Tresări și scrâșni din dinți, dar Charlotte rămase indiferentă la durerea lui. Nu avea de gând să se lase păcălită din nou.

Mușcându-și buza de jos, se îndreptă spre birou. Nimic nu mergea așa cum sperase. Ar fi vrut să îi oblojească rănile străinului, câștigându-i astfel recunoștința și respectul înainte să îi dezvăluie secretele ei. Dar bărbatul era prea încăpățânat ca să coopereze.

Când Lily îi spusese că domnul Dobson adusese acasă un bărbat rănit, și încă „unul rău de tot", bănuise imediat cine putea fi. Din fericire, de mai bine de o lună, ea și Lily întocmiseră un plan, în care stabiliseră ce aveau de făcut în cazul în care un străin se aventura prin părțile lor.

În consecință, fata se afla acum în siguranță în pivniță, unde citea la lumina lanternei, cu o cutie de biscuiți sărați și o sticlă de apă la îndemână. Lily avea în pivniță o saltea, multe pături și o oală de noapte, ca să nu aibă niciun motiv să iasă de acolo până nu venea Charlotte după ea. Pe Lily nu o deranjaseră niciodată exercițiile preventive ale lui Charlotte, nici măcar atunci când o obligase să stea în pivniță, în liniște, două ore întregi. Lily fusese atât de absorbită de cartea pe care o citea, încât orele trecură pe nesimțite.

Dar, de data asta, situația stătea diferit. Nu mai era un exercițiu.

Charlotte făcuse tot posibilul să o asigure pe Lily că nu avea de ce să își facă griji. Când deschisese trapa din bucătărie și o trimise în pivniță. Lily dăduse din cap și chiar zâmbise, cu deplină încredere. Dar Charlotte știa că îngrijorarea o va roade, nevoită fiind să aștepte în singurătate.

„Doamne, păzește-o. Nu o lăsa să se teamă. Iar pe mine nu mă lăsa să îi înșel încrederea."

– Îmi arăți odată hârtiile alea sau preferi să te uiți pe pereți?

Charlotte tresări ușor, dar își ascunse sperietura întorcându-se și aruncându-i bestiei din patul ei o privire dușmănoasă.

– Este un lucru delicat, domnule, și nu îți permit să mă zorești. De altfel, în starea dumitale actuală, este puțin probabil că vei înțelege pe deplin tâlcul documentelor mele. Cred că ar fi mai bine să așteptăm până vei fi din nou în deplinătatea facultăților tale mintale.

– Facultățile mele mintale nu m-au părăsit, domnișoară Atherton, zise el înțepat, încruntându-se la ea.

Ce ființe previzibile sunt bărbații! Hotărâți să își susțină priceperea și să tăgăduiască orice cusur de care sunt acuzați. Dar nu era foarte sigură că, în cazul acestui bărbat, mândria era nejustificată. Chiar dacă era rănit, părea mult mai priceput decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea.

– De fapt, bombăni el ușor amenințător, „facultățile" mele îmi spun că sunt șanse mari să nu existe niciun document.

– Să fii sigur că există! se zburli ea, indignarea eclipsându-i teama.

Se apropie de birou cu pași apăsați, smuci sertarul din dreapta sus, dădu la o parte ciorapii negri subțiri, făcuți sul și scoase servieta din piele pe care o ascunsese sub ei. Trânti servieta pe măsuța de toaletă și se răsuci cu fața spre el. Documentele sunt în această servietă. Dar o să le vezi abia „după ce" mă voi ocupa de rana dumitale. Așa plănuia și, pe toți sfinții, așa avea să facă! Niciun bărbat nu o putea forța să pună cărțile pe masă până nu era pregătită și cu asta, basta.

– Stai acolo și taci din gură, până când îți dau eu voie să vorbești!

El ridică din sprâncene, parcă nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise.

Brusc, ea îi întoarse spatele. Dumnezeule! Nici „ei" nu îi venea să creadă ce fusese în stare să îi spună. Nu era un elev ca să îi poruncească în halul acela. Putea să îi frângă gâtul numai cu două degete, dacă voia. N-avea cum să îl constrângă, și amândoi știau asta. Totuși, el nu dădu nici un semn că s-ar ridica din pat. Și nici nu mai scoase vreun cuvânt.

Cedase în fața ei.

De ce?

Întrezări un licăr de speranță. Întrebarea nu mai avea importanță. Indiferent ce urmărea, faptul că nu încercase să o pună la punct, etalându-și forța, dovedea că era un tip calm, chiar și la nervi. Un om rațional. Iar un om rațional ascultă de rațiune. Nu-i așa?

O bătaie în ușă o împiedică să cântărească hibele acelei concluzii. Un lucru bun probabil. În clipa asta, speranța era atât de firavă încât orice firimitură trebuia culeasă cu amândouă mâinile.

❖

– Am adus apa, domnișoară Lottie. Băiatul mai mare stătea în pragul ușii cu ulciorul în mână și cu cămașa puțin umedă pe piept.

Stone se încruntă, încercând să își amintească numele băiatului. Stephen. Ăsta era. Băiatul mai mic, care fusese trimis după Stephen, nu se vedea nicăieri. Nu era de mirare. Stone nu era numai lapte și miere. Cei mai mulți copii îl ocoleau.

– Mulțumesc, Stephen. Domnișoara Atherton luă ulciorul și se duse cu el spre lavoarul din celălalt capăt al încăperii.

Băiatul trecu pragul prin spatele ei. Nu o urmă, ci se înfipse acolo, cu picioarele depărtate și cu mâinile încrucișate pe piept. Încruntarea de pe chipul lui ar fi fost comică, dacă n-ar fi fost atât de sinceră.

– Vrei să stau eu cu ochii pe el în locul tău, domnișoară Lottie? Domnul Dobson mi-a zis că nu e de încredere.

Stone se încruntă la băiat. Ar fi vrut să îi spună că nu i-ar face rău profesoarei, dar nu voia încă să își încalce jurământul de tăcere. Copilul n-avea de unde să știe de ce își ține gura închisă, dar profesoara știa.

Domnișoara Atherton reveni la căpătâiul patului și îl țintui cu privirea, într-un fel, măsurându-l.

– Rămâne de văzut dacă este de încredere sau nu.

Răspunsul ei îl ului. Femeia nu era naivă. Știa că venise să o ia pe Lily. Îi spusese în față lucrul acesta. Și totuși, nu îl prezentă ca pe un ticălos.

Se uită lung în ochii ei. După ani de vânătoare, citea ușor vinovăția pe fețele nelegiuiților, chiar dacă aceștia pledau nevinovați. În ochii lui Charlotte Atherton nu se vedea nici urmă de vinovăție. Teamă, da. Inteligență, fără îndoială! Și o doză de hotărâre încăpățânată mai mare decât s-ar cuveni. Dar nu vinovăție. Cel puțin aparent. Și mai clar vedea în ochii ei rugămintea tăcută de a-i face aceeași favoare pe care i-o făcuse și ea mai devreme: o minte deschisă.

– Ești sigură, domnișoară Lottie? Stephen mai făcu un pas în încăpere. Mie îmi pare cam dubios.

Profesoara se duse lângă băiat și îl cuprinse cu brațul după umăr.

– N-a făcut nimic rău ca să merite dispreț, Stephen. Prin urmare, îl vom trata ca pe musafirul nostru. Îi vom îngriji rănile și îi vom oferi ospitalitate până când va putea să plece. Îl conduse pe copilul neconvins, evident, până pe hol. Acum, du-te, caută-l pe John și stai cu ochii pe el până termin eu aici.

– Da, doamnă, bombăni băiatul, lovind cu vârful pantofului în perete în semn de protest, dar se supuse. Deși avu mare grijă să îi azvârle lui Stone o ultimă privire dușmănoasă înainte să plece.

Stone nu își lua ochii de la profesoara care se întoarse înăuntru și închise ușa în urma ei. De ce se purta ca așa? Părea ciudat de hotărâtă să fie ospitalieră, deși fusese în stare să îl reducă aspru la tăcere când îi ceruse așa-zisele dovezi ale tutelei. Trăgea de timp, bineînțeles, dar n-avea de gând să o provoace încă. Prefera să aștepte să vadă ce mai urma. De altfel, capul îi bubuia îngrozitor. S-ar putea să aibă nevoie de mai mult timp ca să își revină, deși n-ar recunoaște niciodată așa ceva față de ea. Ținând cont că îi zvâcnea capul și se învârtea camera cu el de câte ori făcea vreo mișcare prea bruscă, nu era tocmai în cea mai bună formă. Și având armele confiscate, chiar că trebuia să fie în cea mai bună formă ca să fugă cu fata nevătămat.

În spatele lui răsună pleoscăitul apei în lavoar, urmat de un foșnet blând și apoi de curgerea din abundență a unui lichid în timp ce domnișoara Atherton pregătea compresele. O clipă mai târziu, se apropie de el cu pași hotărâți și cu o expresie neutră pe față. Se opri exact în fața lui, fără să îl privească în ochi. Într-o mână ținea o batistă împăturită. Cu cealaltă mână îl prinse de bărbie și îi dădu capul pe spate ca să îi examineze mai bine rana.

Atingerea ei îl străbătu ca trepidațiile produse de un berbece care lovește într-un zid întărit. Avea mâna umedă și răcoroasă de la apa din fântână, dar atingerea ei nu răspândi în el fiori de frig, ci valuri de căldură. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Primul lui impuls era să o împingă la o parte, ca să se poată aduna, dar își impuse să rămână nemișcat. Era o prostie să îi dea motiv să creadă că atingerea ei avusese vreun efect asupra lui. Oricum nu era așa.

Îl luase prin surprindere, atâta tot. Ea era ținta lui, o răpitoare de copii, o distrugătoare de familii, o ticăloasă de cea mai joasă speță.

O ticăloasă a cărei atingere era foarte blândă.

Stone închise ochii când îi tamponă pielea cu pânza răcoroasă.

O ticăloasă care mirosea frumos și proaspăt și care se îngrijea de copiii din jurul ei ca o mamă și li se adresa cu autoritate calmă și cuvinte blânde.

Își strecură degetele prin părul de pe ceafa lui, căutând alte răni, stârnindu-i furnicături nedorite de la gât în jos. Găsi zona sensibilă care se izbise de pământ când Dobson desprinsese targa și o lăsase să îi scape. Stone trase aer în piept scrâșnind. Ea murmură o scuză și îi aplică imediat compresa pe zona afectată, alinându-i rana cu răcoarea ei binevenită.

– Uite, ține aici. Îndepărtă mâna stângă de sub bărbia lui și ținu compresa cu ea, eliberându-și astfel mâna dreaptă, cu care îi prinse mâna lui și i-o duse la rană. Mă duc să aduc o altă compresă.

El deschise ochii și o urmări cum se îndepărtează de lângă pat.

Preocupată. Blândă. Protectoare. Cu copiii, și de bună seamă, și cu el. Nu uitase felul în care îi interzisese piticului setos de sânge „să scape" de musafirul nepoftit. Voia ceva de la el, asta-i clar, dar oricât de tare se străduia, nu putea nicidecum să creadă că era ticăloasa pe care i-o descrisese Dorchester când acceptase slujba aceasta.

Și dacă nu era o ticăloasă, atunci lui cam ce-i rămânea de făcut?

4

Charlotte strânse degetele pumn ca să nu îi mai tremure. Fusese o greşeală să îl atingă, pentru că presupusa ameninţare deveni dintr-odată un bărbat în carne şi oase. Un bărbat cu umeri nefiresc de mari şi barbă ţepoasă, care îi zgâria degetele într-un mod cu totul tulburător.

„Adună-te, Charlotte. Eşti o toantă veştejită, de douăzeci şi opt de ani. Ce-ţi pasă ţie de nişte muşchi şi umeri mari ori de o barbă neîngrijită care trebuie rasă?" Nu era decât un bărbat, iar bărbaţii nu erau demni de încredere. Circumstanţele vieţii îi vârâseră în cap lecţia asta de prea multe ori ca să o ignore acum. Pe lângă faptul că omul lucra pentru Dorchester! Nici nu se străduise să nege lucrul acesta. El era duşmanul.

Un duşman pe care dorea cu disperare să îl câştige de partea ei.

Atinse medalionul mamei, apoi apucă o altă batistă din teancul de pânze pe care le îngrămădise mai devreme pe lavoar şi o înmuie în apă fără milă. Apa rece îi alungă gândurile şi o ajută să îşi recapete stăpânirea de sine. Avea o treabă de făcut, iar viitorul lui Lily depindea de succesul ei.

Ţinând ochii plecaţi, Charlotte reveni cu paşi măsuraţi lângă pacientul ei, hotărâtă să nu se uite la el decât dacă n-avea încotro. Dar bărbatul ăsta era prea uriaş. Şi puternic. Când se uita la el, se gândea numai la cât de slabă şi de vulnerabilă era ea. Dacă decidea să i-o fure pe Lily, n-avea cum să îl împiedice. Un brânci cu braţul cât un trunchi de copac era de-ajuns ca să o facă una cu pământul.

Alungând acea imagine tulburătoare din minte, şterse şi ultima picătură de sânge uscat de pe rana de la rădăcina părului străinului şi apăsă compresa pe cucuiul vânăt şi umflat. În afară de bunătate

și adevăr, n-avea alte arme cu care să îl amenințe. Iar acum, că terminase cu îngrijirea rănilor, nu îi mai rămăsese în arsenal decât adevărul. Se rugă ca acesta să fie suficient de pătrunzător încât să îi dărâme bastionul.

– Cum te cheamă? întrebă ea, retrăgându-se de lângă el și silindu-se să îi înfrunte privirea pătrunzătoare.

– Dacă nu mă-nșel, mi se dă voie să vorbesc din nou?

Charlotte se aprinse la față, dar nu se scuză deloc. Se mulțumi să dea din cap și se strădui să ignore zâmbetul pe care și-l vârâse în obraz și care îi înmuiase ochii de chihlimbar.

El își îndreptă ținuta, tresărind ușor când îi luă compresa de pe ceafă.

– Mă cheamă Stone Hammond.

Firește! Cum să îl cheme altfel decât Stone[1]? Era numai mușchi din cap până-n picioare și emana o rezistență de fier, care sugera un om capabil, de dorit prin preajmă, dacă n-ar fi fost tocmai angajatul dușmanului ei.

– Bun venit în casa mea, domnule Hammond. Era de-a dreptul ridicol să se poarte de parcă ar fi fost un biet călător în trecere prin zonă, când Dobson îl izbise în țeastă și îl târâse până acasă cu mâinile și picioarele legate. Însă, spoiala de politețe o ajută să își țină emoțiile în frâu. Eu sunt Charlotte Atherton, dar presupun că știi deja, nu-i așa?

– Da, doamnă. Și, din moment ce știi de ce sunt aici, propun să nu mai amâni inevitabilul și să îmi arăți hârtiile alea de care ziceai. Îți dau cuvântul meu că, dacă sunt autentice, o să țin cont de ele.

Cuvântul lui? Dar ce conta cuvântul lui pentru ea? Bărbații își calcă cuvântul tot timpul. Doctorul Sullivan de la academie. Alexander, cu dulcegăriile și perfidia lui. Toți tații care promit copiilor lor că o să participe la serbarea de sfârșit de an și nu reușesc să ajungă. Ca tatăl *ei*.

Charlotte alungă aceste gânduri din mintea ei ca să nu îi zădărnicească planurile. Era încolțită. N-avea decât să îi arate domnului Hammond hârtiile și să spere că va fi bine.

[1] *Stone* înseamnă piatră (n.tr.).

– Foarte bine. Se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre birou, rugându-se la fiecare pas ca adevărul să îl convingă. Nu îi luă decât o clipă să dezlege catarama servietei și să scoată documentele ascunse în ea. Charlotte se întoarse spre el strângând hârtiile la piept. Înainte să ți le arăt, domnule Hammond, aș dori să știu exact cu ce te ocupi. Cine ești și de ce ai venit aici?

❖

Stone se încruntă. Ce joc mai era și ăsta? Ghicise deja cine era și pentru cine lucra. Ce spera să câștige cerându-i să confirme?

– Sunt detectiv, o înștiință el. Cel mai bun din Texas. Am fost angajat de Randolph Dorchester să îi găsesc nepoata și să i-o aduc acasă.

– Apreciez sinceritatea dumitale.

Văzu în privirea ei o încredințare, de parcă tocmai îi dăduse un fel de test și îl trecuse.

– E mai mult decât m-aș fi așteptat din partea cuiva care lucrează pentru Dorchester.

Insinuările ei pluteau în aer. Simțea cum îi stăteau pe limbă cuvinte compromițătoare la adresa caracterului angajatorului său. Dar nu rosti niciunul.

Interesant.

Cei mai mulți oameni nu șovăie să își justifice acțiunile reprobabile dând vina asupra altora. Charlotte Atherton era și ea tentată. Îi citea lupta pe buzele ușor întredeschise, de parcă cuvintele, care forțau să iasă, rupseseră primul baraj. Dar ea și le înghiți.

Îi stârnea din ce în ce mai mult respectul și o mulțime de întrebări la care nu avea niciun răspuns. De ce îi luase Charlotte Atherton pe Lily și ceilalți copii? Nu ceruse răscumpărare pentru ei. Și nici nu părea nebună. Copiii erau bine îngrijiți și țineau la ea enorm, dacă era să țină seama de tentativa de mai devreme a lui Stephen de a o proteja. Atunci ce îndemnase o femeie, de altfel normală și manierată, să răpească trei copii?

Avea și tupeu, nu glumă. Să îl înfrunte direct. Singură. Neînarmată. Nici măcar nu profitase de pumnalul din cizma

lui, care zăcea încă neatins pe măsuța de toaletă. La naiba! Dacă circumstanțele ar fi fost altele, probabil că i-ar fi plăcut de ea.

Dar simpatia pentru ea nu putea să îl împiedice să își îndeplinească misiunea. Nu ratase niciodată o misiune. N-avea de gând să înceapă acum.

Femeia veni direct înspre el, cu spatele drept.

– Sinceritatea și rezerva dumitale mă fac să cred că ești un om de onoare.

Avea un aer neprietenos, dar în ochii ei se întrezărea un licăr de speranță, care îl făcea să își dorească să nu fi acceptat această misiune niciodată. Să îi frângă altcineva spiritul! Pe el nu îl lăsa inima să facă așa ceva. Dar până una alta, conta ce simțea el. Trebuia să își îndeplinirea sarcina ce îi revenea.

– Și dacă ești, continuă ea, insinuând prin ridicarea sprâncenei că numai un om lipsit de onoare n-ar fi de acord cu dovezile ticluite de ea ca să își justifice faptele, când vei citi aceste documente, sunt sigură că-ți vei da seama că totul e doar o neînțelegere dubioasă. Nu Randolph Dorchester este tutorele legal al lui Lily, ci eu.

Ea îi întinse documentele. El i le luă din mână, privind-o direct în ochi. Nu o să se lase manipulat. Nu de ea. Nici de altcineva.

Se priviră în ochi insistent, ea cu aceeași hotărâre ca a lui, înainte ca el să își îndrepte atenția, într-un târziu, spre documentele întinse de ea.

Cercetă atent prima pagină. Semnăturile unui anume Joseph și o anume Diana Farley se zgâiau la el din josul paginii. Pesemne că aceștia îi acordaseră permisiunea Academiei Sullivan pentru Tineri Excepționali și oricărui reprezentant al acesteia să acționeze în interesul unui anume Stephen Farley în lipsa lor. A doua pagină era aproape identică. Numai că de data asta un reprezentant al orfelinatului Sfântul Petru semnase în numele lui John Chang.

Domnișoara Atherton, în calitate de reprezentant al academiei, „avea" drepturi legale asupra lor. Dar, din moment ce școala se închisese, contractul acesta probabil că nu va fi o dovadă suficientă în instanță. Pe de altă parte, administratorul orfelinatului Sfântul Petru n-avusese nimic de obiectat ca profesoara să își asume

răspunderea pentru micuțul John. Chiar părea să creadă că băiatului o să îi fie mai bine așa. Habar n-avea dacă părinții lui Farley aveau aceeași părere și, din câte reușise să afle în urma investigațiilor sale, pesemne încă erau în Europa.

De parcă i-ar fi citit gândurile, domnișoara Atherton păși mai aproape de pat.

– Le-am scris părinților lui Stephen, susținea ea, păstrându-și sângele rece, deși Stone își imagina cât de răscolit trebuia să îi fie sufletul. Singurul lucru care îi trăda frământarea era mâna pe care și-o ducea la gât. Nu îi tremura, dar degetele ei pipăiră medalionul de la gât o dată și încă de două ori înainte să își dea seama și să lase mâna jos. Le-am comunicat unde stăm și i-am asigurat că îl voi da în grija lor imediat ce se vor întoarce în țară.

Stone o străpunse cu privirea, sperând să o prindă cu minciuna.

– Nu ți-ai făcut griji că vor spune unde ești?

Ea se pierdu puțin cu firea, dar nu așa cum se așteptase el. Nu îi ocoli privirea, nu își mușcă buzele agitată și nici nu șovăi încercând să inventeze o poveste plauzibilă. Dimpotrivă, se uită la el încruntată.

– Nu fi nătărău! Bineînțeles că mi-am făcut griji. Dar n-am avut de ales. Aveau nevoie să știe unde e băiatul. L-am pus pe Stephen să scrie scrisorile și să le expedieze cu numele lui, ca să nu fiu atât de ușor detectată, în cazul în care mă căuta cineva și le-am trimis prin poștă dintr-un oraș din ținutul vecin, ca o măsură în plus de precauție. I-am sfătuit pe domnul și doamna Farley să corespondeze direct cu Stephen, fiindcă școala se închisese, sperând astfel să nu mai spună și altora din Austin. I-au scris cumva doctorului Sullivan? Așa m-ai găsit?

Stone scutură din cap.

– Nu.

Ea nu zise nimic, dar el îi simți ușurarea din relaxarea umerilor. Apoi renunță la privirea încruntată și își reluă calmul de adineauri.

Era bună. Și din câte își dădea seama, femeia nu mințea. Nu încă.

Stone puse deoparte primele două documente. N-avea treabă cu băieții. Putea să îi păstreze cât voia, dacă nimeni nu făcea caz

din asta. El fusese trimis să o recupereze pe Lily. Cercetă cu atenţie al treilea document. Se opri. Reveni apoi cu privirea în susul paginii şi începu să citească fiecare cuvânt. Nu îi venea să îşi creadă ochilor. În mod sigur, documentul era fals. Semnătura falsificată. Culmea era că fusese atestată de un judecător.

Stone simţi că i se face rău în stomac. Dacă documentul era autentic, atunci schimba toate datele problemei.

5

Când Stone Hammond citi testamentul Rebecăi pentru a treia oară, inima lui Charlotte o luă la galop, plină de speranță, ca un cal de curse care se apropia de linia de sosire. Dar își struni inima. Nu era deloc o cursă scurtă, ci un maraton istovitor pe parcursul căruia puteau să apară o mulțime de obstacole neprevăzute, care puteau să încline balanța în orice parte.

– Bănuiesc că domnul Dorchester a uitat să-ți spună despre dreptul meu legal asupra lui Lily, atunci când te-a angajat. Se duse până la căpătâiul patului și, fără grabă, îndreptă cutele de la marginea cuverturii.

Bărbatul nu îi dădu niciun răspuns.

Prea bine, va trebui să îi răspundă la întrebările lui nerostite.

– Mama lui Lily, Rebeca, mi-a fost o prietenă dragă după ce a înscris-o pe Lily la academie, cu un an înainte de a se închide. Rămăsese văduvă cu an în urmă și se mutase în casa socrului ei din Houston. Ceva s-a întâmplat în perioada în care ea și Lily au trăit acolo. Nu sunt sigură ce anume. Rebeca nu mi-a spus niciodată.

Charlotte își dorea să fi avut cutezanța necesară să o întrebe atunci când avusese ocazia. Atâta vreme își protejase și ea intimitatea, încât inima nu îi dădusc ghes să își bage nasul în viața altora. Cu cât punea mai puține întrebări, cu atât era mai puțin nevoită să răspundă la întrebările care i se puneau. Protejarea secretelor îi părea atât de inutilă acum. Dacă ar putea să le dezvăluie în schimbul informațiilor care i-ar asigura lui Lily bunăstarea, n-ar mai sta deloc pe gânduri.

– N-am observat vânătăi dubioase la ea când am ajutat-o să se pregătească de culcare în prima noapte când a venit la noi, prin

urmare nu cred că Dorchester o bătea, deși Rebeca își dorea cu disperare să o înscrie pe Lily la academia doctorului Sullivan. Din fericire, Lily a fost acceptată fără probleme. E o fată deosebit de inteligentă. Am recomandat fără ezitare admiterea ei, iar doctorul Sullivan a fost de acord. Când i-am împărtășit vestea, Rebeca aproape a izbucnit în plâns. Apoi, fără întârziere, a aranjat ca Lily să fie cazată la noi nu numai pe timpul anului școlar, ci și în perioada vacanțelor. Atunci am realizat că noi nu ofeream doar educație, ci și adăpost.

Charlotte se opri, ridicându-și mâna de pe cuvertura netezită la perfecție, și se întoarse spre bărbatul numit Stone. Se ruga ca numele lui să nu îi redea și starea inimii.

– Mi se pare că mama nu voia ca fata să îi stea în cale. Probabil că avea îndatoriri sociale presante sau agățase vreun bărbat căruia nu îi plăcea să îi vadă progenitura prin preajmă când îi făcea curte.

– Ai aceeași logică masculină tâmpită care... Charlotte se opri. Nu. N-avea să îi divulge lui temerile ei. N-ar fi făcut decât să îi slăbească argumentele. Bărbații voiau fapte. Orice iz de sentimentalism feminin nu le dădea decât un motiv în plus să le desconsidere argumentele. Nu îi va permite domnului Hammond să o prindă la colț. Ce-am vrut să spun, se corectă ea, cu tonul calm, stăpânit, e că n-ai deloc dreptate. Rebeca Dorchester a fost o mamă devotată și foarte iubitoare. Obișnuia să îi scrie lui Lily în fiecare săptămână scrisori lungi, cu multe noutăți și povestioare haioase despre motanul de la Dorchester Hall. Povestirile ei îi aduceau întotdeauna un zâmbet pe chipul lui Lily. Rebeca venea să o vadă o dată pe lună. Nimic nu i-a putut sta în cale: nici ploaia, nici înghețul, nici roata ruptă de la căruță, din cauza căreia a rămas singură în drum, la trei kilometri de oraș, nici chiar boala epuizantă care i-a luat viața în cele din urmă.

Charlotte se opri o clipă să-nghită nodul din gât care amenința să o sufoce ori de câte ori vorbea despre ultimele zile ale Rebecăi. Îndată ce se asigură că vocea nu o va trăda, continuă.

– Întotdeauna găsea o cale să o susțină pe Lily. În timpul acelor vizite am ajuns să ne cunoaștem foarte bine.

Stone Hammond se încruntă, nu la ea, ci la documentele pe care le ținea în mână.

– Pare totuși ciudat că o femeie și-a încredințat fiica în grija unei... cunoștințe, când bunicul copilei e atât de bogat că ar putea să îi îndeplinească orice nevoie.

– Da, pare, nu-i așa? Replica ei îl făcu să își ridice capul. Privirile lor se întâlniră, iar ochii lui chilimbarii trădau confuzie și nerăbdare, tot mai crescânde. O decizie disperată, nu crezi?

– Ori nebunie curată. O țintui cu privirea ostilă, dar pesemne că nu era prima dată când auzea o astfel de acuzație.

– Asta pretinde domnul Dorchester. Oricum, atât avocatul care a întocmit actul de tutelă, cât și judecătorul care l-a semnat au considerat-o sănătoasă la minte pe Rebeca Dorchester.

Domnul Hammond se scărpină în barbă.

– Presupun că există duplicate ale acestui document la tribunalul ținutului!

– Da. Ea a lăsat duplicate și în Austin, și în Houston. A sperat în zadar că omul va accepta documentele. Lucrurile s-ar fi rezolvat mai ușor. Dar când a fost viața ei vreodată ușoară?!

– Atunci se pare că va trebui să te bucuri de compania mea o vreme. Zâmbi larg, atrăgător de altfel, dacă n-ar fi fost atât de arogant.

Charlotte *nu* îi întoarse zâmbetul.

– Și de ce, mă rog?

– O să fie nevoie să verific autenticitatea acestor documente înainte să iau o decizie. O să îi scriu unui asociat din Austin. O să îl rog să facă investigații discrete.

Ea se crispă.

– E un om de încredere?

Dacă Dorchester afla unde locuia, fără îndoială venea personal după Lily. Nu era atât de naivă să creadă că bucata aceea de hârtie îi era de vreun folos, dacă Lily ar fi ajuns înapoi la Dorchester. Rebeca îi povestise că omul obișnuia să facă schimb de favoruri cu câțiva judecători și politicieni recunoscuți din Houston. Își exercita influența cum își dirija maestrul orchestra, asigurându-se

că oamenii din jurul lui jucau după cum le cânta el. Dacă își pierdea dreptul asupra lui Lily, n-avea cum să îl mai recâștige vreodată.

– N-aș lucra cu el, dacă n-ar fi de încredere. Răspunsul lui, un mormăit aprig, era ciudat de reconfortant. E ranger texan. Nu o să dea sfară-n țară și nici nu o să pună prea multe întrebări. Nu o să facă altceva decât să apere legea. Și, în privința asta, e cât se poate de tipicar. Stone își îngustă ochii. El va ști dacă documentul e autentic sau nu.

– Nu îmi fac griji în privința legalității actului de tutelă. Charlotte se încruntă și ea la el. Îmi fac griji că o să afle încă o persoană despre locuința noastră. Lily trebuie ținută în siguranță cu orice preț.

– De ce crezi că îmi fac timp să verific documentele? Stone își propti mâinile în șolduri și își încleștă maxilarul din cauza durerii care nu se domolise încă. Mototoli hârtiile pe care le ținea în pumnul drept, în timp ce încerca să se ridice. Niciodată nu mi-am permis să pun un copil în pericol și n-am de gând să-ncep acum. Oi fi fost eu angajat de Dorchester, dar nu o să mă las dus de nas. Nici de el, nici de tine.

Războinicul scoase capul: un bărbat cu șapte arme asupra sa, călare pe un cal uriaș, pe care puteau sta lejer doi oameni obișnuiți. Ar trebui să fie îngrozită și, totuși, nu era. Stone Hammond putea să fie un barbar, dar tocmai jurase să o ferească pe Lily de orice pericol. Poate că exact de asta aveau nevoie: de puțină barbarie.

❖

Stone se ridică. Capul îi vâjâia, dar nu băgă în seamă durerea. Nu își mai dorea decât cizmele și odaia pe care să o măsoare în lung și în lat. Trebuia să cugete. Să își dea seama ce va face dacă actul de tutelă al profesoarei se dovedea autentic. Se îndreptă cu pași mari spre locul în care îi zăceau cizmele, dar o siluetă zveltă trecu pe lângă el și se postă în fața ușii. De parcă îl putea opri, dacă voia să iasă. Atunci, ea apucă pumnalul pe care îl lăsase pe birou după ce îi desfăcuse legăturile.

– Sper că nu ai de gând să încerci ceva, domniță profesoară. Aruncă o privire pătrunzătoare spre pumnal. N-aș vrea să fiu nevoit să te rănesc.

Charlotte Atherton își ridică bărbia, din ochii ei, de obicei calmi, care acum scăpărau scântei.

– Nu fi caraghios! O să i-l dau domnului Dobson să îl încuie laolaltă cu celelalte arme ale tale. O să le păstrăm în siguranță până vei fi gata să pleci de la noi.

Deci, se gândea să îi taie aripile, nu-i așa? Nu că le-ar fi folosit vreodată împotriva ei sau a copiilor. Dobson, pe de altă parte... Stone își trecu degetele peste cucuiul proeminent din frunte. Poate că nu era o idee tocmai rea să îi țină armele sub cheie. Oricum, în momentul de față, n-avea nevoie decât de o peniță și o bucată de hârtie.

– Fie, bombăni el, făcându-i semn să plece cu o fluturare din mâini. Țin armele. Dar am nevoie de celelalte lucruri. Și dacă te-ai putea lipsi de un colț de hambar unde să mă culc, aș aprecia mult.

– Asta se poate aranja.

Se ridică în capul oaselor, proțăpindu-se la câțiva centimetri de profesoară. Așteptă până ce ea își dădu capul pe spate și se uită în ochii lui, apoi îi adresă prima cerere.

– Vreau să vorbesc cu fata.

Lui Charlotte Atherton îi pieri culoarea din obraji, dar își păstră calmul vocii.

– Sub nicio formă.

Tonul de profesoară îl călca pe nervi, dar se așteptase la un asemenea răspuns. Își încrucișă brațele pe piept și o țintui cu privirea.

– Dorchester are agenda lui. Tu o ai pe a ta. Singura persoană care poate să susțină în mod imparțial ce vrea Lily este tocmai ea. Faptul că îmi interzici să stau de vorbă cu fata mă face să mă întreb ce anume încerci să îmi ascunzi. El se aplecă o idee mai aproape de ea. Doar nu ți-e teamă de ce-ar putea să îmi dezvăluie, nu-i așa?

– Nu, nu mi-e teamă de ce ar putea să îți dezvăluie Lily. Mina rigidă a domnișoarei Atherton se mai înmuie, de parcă i-ar fi descoperit punctul slab. Îmi fac griji de ce-ai putea *tu* să *îi* dezvălui.

Stone își îndreptă mâinile. Nu era răspunsul pe care îl anticipase.

Profesoara își plecă privirea și lăsă să îi scape un mic oftat. Stone se dădu înapoi, oferindu-i spațiu.

– Lily nu știe că bunicul ei o caută. Tot ce știe e că mama ei a lăsat-o în grija mea și că ne-am mutat aici ca să începem o viață nouă după închiderea școlii.

– Nu se întreabă de ce v-ați evaporat de la academie în miez de noapte? Eu știu că asta ați făcut. O anume domnișoară Greenbriar a pomenit de faptul că ați plecat înainte de răsăritul soarelui, iar domnul Fellows, la numai două case de ea, ține minte că a auzit o căruță trecând prin dreptul casei sale la scurt timp după miezul nopții. I s-a părut ciudat fiindcă strada e liniștită de obicei. Așa că a aruncat o privire afară și a văzut un vizitiu scund lângă care ședea o femeie. N-a pomenit de niciun copil, dar bănuiesc că i-ai pus la culcare în dosul căruței.

Profesoara dădu din umeri, evident nedorind să confirme sau să îi infirme suspiciunea. Nu că el ar fi avut nevoie. Îi era destul de clar cum plecase atunci cu ei. Destinația îi dăduse bătăi de cap în tot aceste timp. Nici urmă de bilete de tren. Nici de hangii care să își amintească de vreo femeie cu trei copii. Stone nici nu își pusese probleme că nu le-ar fi putut da de urmă avându-l cu ei pe John Chang, un copil care sărea în ochi oricui. În Texas nu prea vedeai chinezi în afara taberelor de pe lângă calea ferată. Cu atât mai puțin, copii chinezi. Dar femeia fusese destul de isteață să nu închirieze o cameră în locuri publice. Probabil că rotise și copiii, culcându-i pe rând în dosul căruței, ca nimeni să nu bage de seamă aceeași călători pe parcursul drumului prin Texas.

– Nu vreau ca Lily să se teamă, spuse profesoara într-un târziu. Vreau să fie fericită și lipsită de griji, iar fericirea ei să nu fie umbrită de traume și de nesiguranță. Un astfel de mediu nu îi prieste unui copil.

Ceva din tonul ei ferm îi semănă lui Stone un gând. Oare într-un astfel de mediu crescuse și domnișoara Atherton? Umbrit de traume și nesiguranță?

– Nu sunt sigură că fetița înțelege cu adevărat amenințarea pe care o reprezintă bunicul ei, continuă ea. Tot ce știe Lily este ce i-a spus mama ei: că eu voi avea grijă de ea și că nu se va mai întoarce la Dorchester Hall, pentru că bunicul ei nu este demn de încredere. Dacă ar afla că omul acela e pe urmele ei... ei bine... s-ar schimba. Și nu în bine.

Stone își aminti râsul și țipetele fetei când se jucase și alergase cu Stephen prin curte. Nu era atât de lipsit de inimă încât să îi răpească această bucurie, dar, în același timp, nu îi făcea nicio favoare dacă o lăsa să trăiască mai departe în ignoranță. Dorchester era atât de bogat încât putea să îi asigure fetei tot ce își dorea. Chiar și domnișoara Atherton spusese că nu știa de ce prietena ei nu voise ca fiica ei să rămână în custodia lui. În întâlnirile pe care le avusese cu acest om, lui Stone i se păruse la fel ca orice om bogat: plin de sine, arogant, așteptându-se ca oamenii să sară imediat la comanda lui, dar, în același timp, zâmbitor și, în aparență, fermecător. În niciun caz genul care ar face rău unui copil.

N-avea ce face. Trebuia să stea de vorbă cu fata, fie că domnița Mare-și-Tare înțelegea , fie că nu. Stone nu voia să se dea bătut. Să desparți un copil de familia lui era o problemă gravă. Chiar dacă documentele profesoarei se dovedeau autentice, omul avea dreptul să își vadă nepoata. Numai Lily putea să îl ajute să înțeleagă de ce trebuia să îi ascundă lui Dorchester adevărul. Dacă, de altfel, trebuia.

– Vreau să vorbesc cu ea. Când domnișoara Atherton trase aer în piept, pregătindu-se să îl trimită în iad, fără îndoială, Stone ridică mâna.

– Calmează-te, domniță. Nu o să îi spun pentru cine lucrez sau de ce sunt aici. Mai durează cel puțin o săptămână până primesc răspuns de la omul meu din Austin. Așa că, între timp, rămân prin preajmă, ajut la treburi și las copiii să se obișnuiască cu mine. O să îi mai întreb una alta, dar în principiu o să ascult și o să privesc.

Ei o să îmi spună ce trebuie să știu. Probabil fără ca măcar să își dea seama.

Charlotte închise gura, măsurându-l pe omul din fața ei. Stone nu o slăbea din priviri. N-avea nevoie de încrederea ei, dar l-ar ajuta mult în rezolvarea problemei.

– Foarte bine, domnule Hammond. Îți dau permisiunea să o interoghezi *subtil* pe Lily.

Stone dădu din cap, recunoscător pentru cooperarea ei.

– Dar înainte să părăsești această încăpere, trebuie să îmi promiți două lucruri.

Ar fi trebuit să știe că urmau anumite condiții. Femeile ca ea, care nu își foloseau capul doar ca suport pentru podoaba capilară, întotdeauna puneau condiții. Nu se lăsau niciodată mai prejos.

– Foarte bine. Ce dorești?

Stone nu o crezuse în stare să stea mai dreaptă decât o lumânare, dar, cumva, reușea.

– Mai întâi, vreau să îmi promiți solemn că nu vei încerca să o răpești pe Lily *înainte* să primești vești de la omul tău din Austin.

Stone aprobă din cap.

– Promit! O privi în ochi insistent. Simțindu-i îndoiala și teama, încerca să i le alunge cu sinceritatea lui. Nu voi lua nicio măsură până nu voi afla vești din Austin.

Îl măsura din cap până-n picioare, de parcă ar fi putut să îi citească onestitatea nu numai în trăsăturile feței, ci și în îmbrăcăminte. Pesemne că centura de la brâu, chiar dacă pistoalele lipseau din tocuri, nu o ajuta prea mult. Nici tecile goale ale cuțitelor sau mantaua ponosită, care te ducea cu gândul la un ucigaș profesionist. Ținuta îl ajuta în munca lui, smulgând adevărul din gura unor bărbați sau împiedicând diverși indivizi dubioși care încercau să îl fure în timp ce se afla pe teren. Chiar nu își dorea să fie nevoit să împuște sau să înjunghie idioți care, văzându-l singur, credeau că era o țintă ușoară. Dar nimic din toate acestea nu îi ofereau niciun avantaj în odaia unei femei, înconjurat de perdele dantelate și milieuri.

Apoi, își lăsă privirea la picioarelor lui. Stone strânse din dinți, mișcându-și, fără să vrea, degetele de la picioare. Măsurat așa, un

bărbat ar fi trebui să fie încălțat cu cizme, nu în șosete. Mai ales că una dintre ele era găurită în vârf. O femeie care își făcea timp să îi ordoneze cizmele la perete pesemne că îl condamna categoric pentru scobitura cu pricina.

Însă tocmai scobitura îi mai înmuie puțin mina rigidă. Ridică din nou ochii spre el, cu îngăduință, dacă nu cu încredere.

– Foarte bine, domnule Hammond. Atunci mai am doar o întrebare pentru dumneata.

Stone dădu din umeri.

– Spune.

Îl pironi cu ochii ei albaștri-verzui.

– Dorchester știe unde sunt?

6

Inima îi bubuia atât de tare în piept, încât Charlotte făcea eforturi mari să nu se clatine. Își înfipse bine picioarele în podea, fără să slăbească o clipă din priviri pe omul dinaintea ei.

– Nu, răspunse el, în cele din urmă. Preț de o clipă, Charlotte simți o ușurare de parcă ar fi plutit până la tavan. Dar știe precis unde sunt *eu*, adăugă el.

Timpul se opri în loc. Nu reușea să priceapă ce îi spune. Sau poate că nu voia. Doar se uita la el clipind, fără să rostească un cuvânt.

– I-am spus despre pista pe care o urmăresc, o proprietate înregistrată pe numele lui Charles Atherton, aflată în afara localității Madisonville.

Cum reușise să afle tocmai informația *aceea*? Nu povestise nimănui din academie despre căsuța pe care i-o lăsaseră părinții ei. Tatăl ei era tot timpul la New York. Mama ei călătorea de la o operă la alta prin Europa. Nimeni din Austin nu știa despre căbănuța rustică pe care părinții ei o cumpăraseră pentru fata lor, căreia nu îi plăcea deloc viața pe scenă.

– Încă n-am apucat să îi spun ce am descoperit.

Afirmația lui directă o mai liniști, de parcă, simțind că frica îi tulburase armonia, încerca să îi acordeze o notă ca să își recapete armonia. Doar nu se așteptase la compasiune? Din partea unui bărbat ca el? Charlotte se uită mai atentă la el, dar acesta își feri privirea. Își duse mâna la frunte.

– Am dat nas în nas cu o armă înainte să apuc să mă întorc în oraș.

Ironie. Sarcasm. Probabil asta auzise. Nu compasiune. Ce prostie să își imagineze altceva!

– Ai de gând să îi spui ce ai descoperit de-ndată?

Dacă așa stătea treaba, era nevoită să ia copiii și să plece în grabă. Dar unde să meargă? N-avea decât să ducă băieții înapoi la orfelinatul Sfântul Peter și să încerce să o ia de la capăt cu Lily într-un alt oraș sau poate chiar într-un alt stat, unde nu le cunoștea nimeni. Să își schimbe numele și înfățișarea. Să își ascundă talentele, să nu iasă prea mult în evidență. Fără recitaluri pentru Lily. „Fără muzică pentru mine."

Fără muzică. Numai gândul de a renunța la muzică îi ardea inima ca un acid. Dar trebuia să facă acest lucru. De dragul lui Lily.

O mână mare îi atinse brațul, smulgând-o din hățișul gândurilor.

– Ia-o ușor, domniță profesoară. Deocamdată nu e nevoie să îți faci planuri de evadare. Mai pot amâna raportul câteva zile. Poate și mai multe, dacă găsesc o scuză care să justifice lipsa rezultatelor sau vreo noutate picantă cu care să îi duc de nas pe Dorchester până primesc vești din Austin.

Timp. În situația de față, nu exista dar mai mare decât timpul.

– Mulțumesc, zise ea, fără să facă niciun efort să își ascundă aprecierea.

Își luă ușor mâna de pe brațul ei și își drese glasul, abătându-și privirea.

– Mda, bine, nu fi prea sentimentală cu mine. Dorchester nu e tipul de care te poți ascunde multă vreme și nici eu nu o să fac pe eroul doar fiindcă o doamnă drăguță mă privește cu recunoștință.

El trecu pe lângă ea, dar Charlotte nu făcu nicio mișcare să îl împiedice. De altfel, cum ar fi putut, când era înțepenită de șoc? Matahala masculină tocmai îi spusese că e drăguță. Doamne mare! Se pare că domnul Dobson îl lovise mai tare decât bănuise până acum.

– E în joc o recompensă considerabilă, ca să nu mai pomenesc de reputația mea ca detectiv, mormăi Stone Hammond, apucându-și cizmele cu o mână și îndesând documentele cu cealaltă în mâna

ei. Îți acord un răgaz, domniță profesoară, dar eu nu renunț. Mai făcu un salt și ajunse lângă ușă. Răsuci mânerul și o deschise cu o smucitură. Sub nicio formă.

Ecoul ușii de lemn trântite cu zgomot ținu isonul vorbelor lui de despărțire, dar Charlotte nu tresări. Zâmbea.

O fi făcând domnul Hammond pe durul, dar carapacele dure ascundeau întotdeauna un miez fragil, pe care tocmai îl zărise. Și nu putea decât să spere.

❖

Stone își vârî picioarele în cizme și străbătu holul cu pași mari ca să ajungă în bucătărie. Putea să îi iasă o mândrețe de cucui, cât un ou de gâscă, dar el terminase cu jocul domnișoarei Atherton de-a asistenta. Gata cu lighenele de porțelan cu flori liliachii pictate pe margine, cu așternuturile dantelate și cu agitația femeii în jurul lui, cum dădea să miște. Mai ales că era vorba de o femeie înaltă, care i se potrivea de minune alături și a cărei gură ajungea exact la înălțimea potrivită pentru a fi sărutată, fără să înțepenească gâtul bărbatului.

Și *cum* de îi venise tocmai acum să se gândească la sărutat? Era prada lui, fir-ar să fie! O hoață de copii, probabil o profitoare nebună, care știa prea bine cum să ascundă lucrul acesta sub masca unei femei cinstite, care „nu vrea decât să protejeze copila."

Stone intră în bucătărie atât de absorbit de zbaterea lui interioară, încât nu își dădu seama că piticul era acolo decât cam târziu.

– Ce ai de gând să faci? Individul mustăcios așeză bucata de lemn pe care o cioplea pe masă și se ridică fluturând cuțitul pe care îl ținea în mână în direcția lui.

– Să stau, anunță Stone strângând din dinți și privindu-l aprig. Și ca să își pună vorbele în practică, își dezbrăcă mantaua, o împături, apoi o aruncă, așa grea cum era, pe masă. Domnișoara Atherton m-a invitat să rămân o vreme aici, așa că mai bine te-ai obișnui cu mine prin preajmă.

Piticul îi aruncă o privire atât de încinsă încât Stone se minuna că nu îi sfârâia pielea. Dobson ar fi îndurat fără milă. Stone, firește,

nu se îndoia deloc că omul era cu ochii pe *el*, așa că nu îi era nici lui greu să nu îl scape din ochi pe individ.

– Trebuie să merg la privată, rosti Stone scurt, plănuind deja cum să scape de câinele de pază al domnișoarei Atherton. Există vreo ieșire spre curtea din spate?

Dobson arătă cu degetul peste umărul lui.

Stone urmă direcția pe care i-o indică bărbatul, deschise ușa și ieși pe prispă. Coborî treptele tropăind și urmă poteca ce ducea spre dependința afectată de vreme, nu departe de casă, dar ascunsă pe jumătate de ramurile dese a doi stejari.

Odată ce părăsi aleea care ducea direct spre casă și dispăru din vedere, Stone vira brusc spre stânga și se întoarse la cabană făcând un ocol. Trebuia să fie cu ochii pe profesoară. Să ascunzi un copil timp de o oră sau două era una; dar să ții închisă o fetiță timp de o săptămână era cu totul altceva. De altminteri, profesoara căzuse de acord să îl lase să stea de vorbă cu Lily. N-avea niciun motiv să o mai țină ascunsă. Iar el era îndreptățit să descopere ungherul tihnit unde o ținea ascunsă.

Dacă Ashe nu putea confirma pretențiile domnișoarei Atherton, Stone se vedea nevoit să ia fata și să plece repede cu ea, fără să agite apele în gospodărie. Cu cât știa mai multe despre ascunzătoarea ei, cu atât îi era mai ușor să asigure protecția tuturor celor implicați. Putea până la urmă să o scoată pe Lily de acolo, într-un fel sau altul, dar voia să evite cu orice preț un scenariu în care domnișoara Atherton sau unul dintre băieți să fie prinși la mijloc în acest conflict.

Așa că se aplecă și alergă spre casă, atent să nu i se vadă trupul uriaș de la fereastră. Instinctul îi spunea că profesoara ocolise ascunzătoarea fetei când îl adusese mai devreme în casă, prin urmare nu putea să fie decât în spatele casei. Tocmai pe unde ieșise el.

Neștiind dacă scândurile din prispă scârțâiau, se ghemui și se lipi de perete. Cea mai apropiată fereastră era prea departe ca să vadă altceva prin ea decât peretele din dosul bucătăriei, bufetul și rafturile de acolo. Totuși era destul de aproape ca să îl audă pe Dobson bodogănind și vocea gravă și melodioasă a domnișoarei

Atherton. Putea să înțeleagă și ce spuneau, dar nu mai era nevoie. Curând tăcură, auzindu-se în schimb scârțâituri și zgomote surde. O clipă se așternu liniștea, apoi înăuntru se auzi o bufnitură puternică și geamurile începură să vibreze.

Era o trapă. De la pivniță, cel mai probabil.

De sub ea răsună o a treia voce. Subțire. Slabă. De copil, fără îndoială. Stone zâmbi în sinea lui. Tocmai descoperise ascunzătoarea domnișoarei Lily Dorchester.

Venise vremea să se întoarcă la toaletă înainte să iște bănuieli.

Reluă traseul sinuos și se grăbi să ajungă la dependința îngustă din dosul stejarilor. Apucă mânerul și deschise ușa larg, dar un foșnet printre ramurile de deasupra lui îi atrase atenția.

Stephen, băiatul mai mare, era cocoțat pe o cracă, la câțiva metri deasupra acoperișului dependinței. Stone simți o strângere de inimă. Oare îl văzuse copilul când se furișase pe lângă casă? Nu. Stătea cu spatele la el. Stone respiră ușurat. Apoi zări șmecheria de harpon și zâmbi larg. Băiatul părea un vânător în căutare de vânat. Și el făcuse la fel în copilăria lui: trăgea cu arcuri confecționate din nuiele în căprioare imaginare sau cu degetele pe post de armă după câini vagabonzi, pretinzând c-ar fi coioți turbați. Așa făceau băieții: se jucau de-a oamenii mari. Din fericire, copilul părea mult prea concentrat asupra prăzii închipuite, ca să fi observat inspecția lui Stone. Stephen se aplecă înainte pe cracă, cu arma născocită de el pregătită și ațintită spre un obiect din spatele dependinței.

Lăsând băiatul să își protejeze proprietatea de vietatea imaginară care stătea la pândă, Stone intră înăuntru, închise ușa după el și își văzu de treabă. Numai ce apucă să își tragă a doua bretea peste umăr, că și auzi un răcnet venind de deasupra lui.

– Te-am prins, pisică hoață ce ești!

Stone râse blând, pe înfundate, imaginându-și o pisică domestică încolăcită în frânghia lui Stephen. Până când un urlet sălbatic îi străpunse creierul. Pisica asta numai domestică nu era.

Cu inima bubuindu-i în piept, Stone trânti ușa în lături și cercetă cu atenție crengile de deasupra lui. Dacă băiatul se încurcase cu o pisică sălbatică, nicio frânghie nu îl putea proteja. Se holbă la craca unde îl văzuse cocoțat pe băiat, dar nu mai era acolo.

– Stephen! strigă el, dându-se înapoi ca să vadă stejarul mai bine. Instinctiv, își duse mâna la centură, dar nu mai avea cuțit. Toate cuțitele îi fuseseră luate. Și pistoalele. Stone strânse din dinți. Nu mai conta.

Se întoarse spre casă și își făcu mâinile căuș la gură.

– Dobson! Vino aici!

Rugându-se să fie auzit, alergă în spatele dependinței unde îl văzuse pe băiat scrutând împrejurimile cu atenție.

Țipătul unui copil îl făcu să alerge și mai repede. Auzi rămurele rupându-se în stejar și frunze foșnind. Pentru o fracțiune de secundă, Stone surprinse cu coada ochiului o blană cu pete cenușii.

„Doamne, ajută-ne!" Stephen se ciondănea cu un râs.

7

Stone făcu un salt, își petrecu un picior după trunchiul stejarului și se aruncă pe o creangă mai joasă. Se prinse cu amândouă mâinile de ea și profitând de elan, își încolăci picioarele în jurul ei. Apoi, frecându-se de scoarță, își încordă abdomenul și se sili să se urce pe cracă. Când pieptul lui ajunse mai sus de cracă, se cățără cu picioarele pe ea și începu să caute râsul printre ramuri.

Stephen încerca să se strecoare printre ramurile încâlcite deasupra umărului drept al lui Stone. Dacă băiatul s-ar întoarce deasupra acoperișului dependinței, putea să sară jos din stejar și să scape. Dar râsul se apropia cu repeziciune. Mult prea repede. Fiara sărea de pe-o creangă pe alta cu o ușurință terifiantă.

– Hei! Vino aici! Stone țipă și scuturâ una dintre crengile din spatele lui, încercând să-i câștige băiatului timp. Din nefericire, râsul nici nu îl luă în seamă, prea concentrat asupra prăzii lui care se cățărase mai sus în copac.

Stephen scânci și se pitulă în spatele trunchiului stejarului, dispărând din raza privirii lui Stone. Pisica șuieră și țâșni după el. Își înfipse ghearele în scoarța trunchiului doar la câțiva centimetri de locul unde îl văzuse ultima dată pe băiat. Se sprijini pe picioarele din spate, pregătindu-se pentru următorul salt.

Stone realiză că acum era șansa lui. Se prinse cu mâna stângă de o creangă aproape de capul său ca să își mențină echilibrul și sări întinzând mâna după piciorul din spatele râsului. Îl apucă pe râs de glezna subțire și smuci cu toată puterea. Pisica șuieră, zbătându-se să se agațe cu ghearele de scoarța stejarului. Zvârcolirile ei sălbatice îl dezechilibrară pe Stone. Trebuia să îi dea drumul pisicii, ca să se poată prindă și să nu cadă. Dar își făcuse treaba. De-acum, ochii

galbeni ai râsului erau fixați asupra lui. Râsul mârâia amenințător, dezvelindu-și colții scânteietori.

– Fugi în casă, copile! strigă Stone. Du-te!

Auzind că îi scapă prada, râsul se smuci din nou spre Stephen.

– O, nu din nou! zise Stone. Dădu drumul crengii de care se ținea și sări a doua oară, de data asta cu amândouă mâinile libere. Prinse pisica de șolduri și o trase jos.

Peste el.

Aterizând, râsul căzu pe spate, pe capul și pieptul lui Stone. Acesta se prăbuși la pământ. Când se izbi cu spatele în țărână, simți durerea care îl săgeta în cap și în umărul stâng. Impactul îi tăie răsuflarea.

Stone îi dădu imediat drumul râsului care se zvârcolea, rugându-se să o ia la goană. În schimb, râsul sări în picioare, se aruncă pe pieptul lui și îi atacă față. Stone se feri spre stânga. O gheară îi crestă umărul. O alta îi sfredeli falca. Și el tot nu putea respira.

Râsul își înfipse ghearele din spate în pieptul lui. Stone se făcu ghem, disperat să se elibereze, dar ghearele se înfipseră și mai adânc. Lovi fiara cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga își acoperea ochii. O nimeri cu pumnul în stânga, în osul șoldului. Contraatacul o înfurie și mai tare. Într-un târziu, Stone o pocni în tâmplă. Lovitura o țintui locului suficient cât să o prindă cu amândouă mâinile de gât. Adunându-și toate puterile, smulse diavolul de pisică de pe trupul lui și o azvârli cât colo.

Pisica se izbi de pământ. Scheunatul ei în urma izbiturii îi răsună ca un ecou în urechile lui Stone. Se rostogoli, săltându-se în mâini și pe genunchi și simțind că plămânii îi funcționează din nou. Respirând anevoios, își trase picioarele sub el. Pisica scoase un urlet, cu părul zburlindu-i-se pe ceafă. Stone se roti ca s-o înfrunte și se pregăti de atac. Pisica își dezveli colții sâsâind. Și se lăsă pe vine.

„Bang!"

Un foc de armă șuieră prin aer. Pisica se sperie și sări în lături.

– Hai! Pst! auzi Stone vocea lui Dobson de undeva din spatele lui, cu o clipă înainte să răsune a doua împuşcătură. Râsul îşi luă tălpăşiţa.

Stone îşi plecă uşurat capul, trăgând aer în piept. „Dumnezeu să îl binecuvânteze pe pitic."

❖

Stephen tremura lipit de fustele lui Charlotte, cu faţa îngropată în cămaşa ei şi cu braţele strângându-i talia mai tare decât corsetul. Poate că era bine să îi spună ceva, să îl mângâie cu vorba, dar nu putea decât să îl strângă la piept şi să îi dezmierde părul. Era prea şocată de imaginea războinicului din faţa ei, gata să înfrunte o fiară sălbatică cu mâinile goale, ca să salveze un copil pe care abia îl cunoscuse.

Nu mai văzuse o asemenea dovadă de curaj, lipsită de egoism în viaţa ei.

Încet, bărbatul se ridică şi se întoarse. Îl căută cu privirea pe domnul Dobson. Dădu din cap, lăsând bărbia în piept. Domnul Dobson îi răspunse în acelaşi fel. Nu schimbară niciun cuvânt, nu păreau necesare. În aer pluteau numai respect şi recunoştinţă, pe undeva şi acceptare.

Slavă Domnului că lui Dobson îi trecuse prin cap să aducă puşca când auzise strigătul de ajutor al lui Stephen. Domnul Hammond ar fi putut... Lui Charlotte i se tăie respiraţia. Rănile lui! „Doamne, ai milă!" Pieptul lui era sfârtecat de crestături adânci, de la ghearele înfipte de pisică. Pe umăr şi claviculă era plin de tăieturi mai mici, încrucişate. Sângele se prelingea prin bumbacul alb al cămăşii zdrenţuite. Cum de se mai ţinea pe picioare?

– Se pare că te-a cam aranjat, zise domnul Dobson cu un aer firesc, departe de groaza care o cuprinse pe Charlotte din cap până-n picioare. De parcă suferise câteva zgârieturi neînsemnate. Scandalos!

Dobson duse puşca la umăr şi îi făcu semn spre baraca din bârne unde dormea el.

– Am niște alifie cu care putem cârpi crestăturile alea, dacă vii la baracă.

– Astfel de crestături presupun mult mai mult decât o simplă cârpire cu alifie, îl repezi Charlotte, regăsindu-și vocea în sfârșit. Unele vor trebui cusute. Făcu un pas spre cei doi bărbați, ținându-l încă în brațe pe Stephen. Băiatul trecuse prin prea multe să nu îl țină în brațe. Domnule Dobson, ia calul până în Madisonville și adu medicul. Între timp, o să mă ocup eu de rănile domnului Hammond.

– Ajut și eu!

Charlotte se întoarse și o văzu pe Lily proțăpită în ușa bucătăriei. Se holba la străin sorbindu-l din priviri. Charlotte își înghiți un oftat. De parcă lucrurile nu erau destul de complicate. Din fericire, John dovedise mai multă minte, ascunzându-se pe jumătate după stâlpul ușii.

– Tu o să ai grijă de John. Charlotte îi aruncă fetei o privire severă.

– Da, doamnă. Lily îi frânse inima lui Charlotte cu fața ei abătută, dar rămase fermă. Asta-i mai lipsea: ca Lily să vadă în bărbatul acela un erou.

Charlotte se răsuci să se uite la Stone și îi văzu grimasa. Când văzu că se uita la ei, își feri privirea, dar nu destul de rapid. Stânjenit parcă de starea jalnică în care se afla, se întoarse și o porni șontâc-șontâc pe urma lui Dobson.

– Stephen? Charlotte strânse ușor umerii băiatului, apoi se desprinse cu blândețe din brațele lui. Am nevoie să îmi aduci trusa medicală, un lighean cu apă curată și o bucată de pânză curată din coșul de rufe. Poți să faci asta pentru mine?

Băiatul se îndreptă imediat și înălță capul să îi întâlnească privirea.

– Da, doamnă. Își trase nasul o dată, apoi își încleștă hotărât maxilarul.

– Bine. Ea zâmbi în semn de aprobare. Adu-le la baraca lui Dobson. Acolo o să stea domnul Hammond cât timp va rămâne la noi.

Băiatul dădu din cap, dar nu se mișcă, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care își croia drum, cu grijă, în urma domnului Dobson.

– Domnule Hammond? Strigătul lui răsună în toată curtea.

Bărbatul se opri, aruncând o privire peste umăr.

– Da?

– Mulțumesc.

Bărbatul lăsa bărbia în piept. Pentru Stephen era îndeajuns. Lăsă și el bărbia în piept, apoi o zbughi spre casă pentru a-și îndeplini sarcinile.

Charlotte ar fi vrut să îl urmeze, ca să se ascundă de bărbatul care stârnise atâtea sentimente contradictorii în sufletul ei. Cum era posibil să se simtă datoare unui om a cărui simplă prezență amenința tot ce avea mai drag? Cum putea să vadă în el putere, curaj și generozitate când era omul lui Dorchester?

Ei bine, momentan, identitatea celui ce îl tocmise era irelevantă. Își riscase viața ca să îl salveze pe Stephen. Merita recunoștința ei și toată alinarea pe care i-o putea oferi. Îndreptându-și spatele, își prinse fusta cu o mână și porni în grabă pe urma siluetei care se îndepărta. Nu îi trebui mult să îl ajungă din urmă. Pe lângă toate câte îndurase, bietul om mai și șchiopăta.

– Te-ai rănit la picior? întrebă ea apropiindu-se de el.

El nu se uita la ea, ci continua să meargă cu privirea ațintită în pământ, de parcă s-ar fi temut că, dacă nu se uita pe unde calcă, s-ar fi prăbușit la pământ.

– Mi-am scrântit șoldul când am căzut din pom.

Căzut din...? Doamne, ai milă! Nu fusese acolo când se întâmplase asta. Era o minune că omul supraviețuise.

– Domnule Dobson?

Îngrijitorul se întoarse spre ea și ridică o sprânceană albă, stufoasă.

– Da?

– Adu degrabă medicul. S-ar putea să aibă coaste rupte sau alte leziuni interne de la căzătură. O să mă ocup eu de domnul Hammond.

– Nu mi-am rupt nimic, mormăi el printre dinții încleștați. Doar m-am învinețit. Nu e nevoie să îl deranjăm pe doctor.

Din tot ce putea spune un bărbat mai încăpățânat, mai mândru și mai prostesc! Charlotte îi aruncă o privire nimicitoare, sperând să îi simtă ardoarea, chiar dacă refuza să se uite la ea.

– Ei bine, ești pe proprietatea *mea*, domnule Hammond, așa că eu stabilesc regulile aici. Iar regula numărul unu precizează clar că orice om care cade din pom în timp ce e atacat de un râs trebuie să fie examinat de un medic. Cât privește mândria dumitale prostească, n-are decât să sufere ea.

Replica ei îl forță să ridice ochii. Se aștepta ca el să se înfurie, dar odată ce privirile li se întâlniră, văzu că ochii lui râdeau.

– Asta e regula numărul unu. Presupun că regula numărul doi precizează ce se întâmplă în lupta cu un urs. Nu, stai. Cu un coiot?

– De fapt cu șarpe veninos de apă, replică Charlotte, străduindu-se din răsputeri să nu schițeze un zâmbet. Chiar avem un lac prin preajmă.

Stone râdea înfundat. Apoi îl trecu un fior, amintindu-și ce fel de femeie putea să fie.

Charlotte i-o luă înainte și deschise larg ușa barăcii. Stone intră cu greu și merse șchiopătând spre patul liber. Ea se uită prin încăpere și se încruntă. Până acum nu își prea bătuse capul cu baraca, deoarece socotise că era domeniul lui Dobson. Dar, din moment ce domnul Hammond urma să locuiască acolo pentru o vreme, trebuia să se îngrijească de câteva lucruri. Mai întâi, trebuia să îi aducă niște cearșafuri. O pătură sau două, de asemenea. Salteaua de pe patul liber nu avea așternuturi, iar nopțile erau încă destul de reci. Și poate că și-ar dori coburii înapoi și ce i-o mai fi confiscat Dobson. Dușumeaua trebuia măturată cum se cuvine și grinzile curățate de pânzele de păianjen, dar toate acestea mai trebuiau să aștepte...

– Nu îmi convine să te las cu copiii aici. Protestul grav al domnului Dobson o smulse din inventarierea pe care o făcea în mintea ei. Chiar și rănit, e încă în stare să creeze probleme.

– Acest bărbat tocmai i-a salvat viața lui Stephen, replică ea în șoaptă. Merită să îl ajutăm.

Dobson nu părea convins.

– Ne-a făcut o favoare mare, recunosc asta, dar tot n-am încredere în el. Sunt aproape sigur că e angajatul lui Dorchester.

Charlotte era *convinsă* că Stone era angajatul lui Dorchester, dar nu venise momentul să clarifice lucrul acesta.

– Nici eu n-am încredere în el, zise ea în schimb, dar nici nu îi vreau răul. Are nevoie de doctor și o să am grijă de asta. Un geamăt înăbușit care venea din spatele ei îi întoarse privirea spre bărbatul în cauză, care încerca să se așeze pe pătuțul din colțul îndepărtat. Acum n-ar fi în stare să o ia pe Lily. Pe lângă asta, toate armele lui sunt încuiate la loc sigur. Bine, aproape toate. Lăsase pumnalul din cizma lui pe biroul ei, când se dusese să o ajute pe Lily să iasă din pivniță. Vom fi bine.

Îngrijitorul se încruntă, dar nu mai obiectă nimic.

– Dacă îți face probleme, am un cuțit de vânătoare ascuns sub pernă. Nu ezita să îl folosești.

De parcă ar răbda să mai adauge la colecția uriașă de tăieturi pe care le avea deja Stone Hammond. Dar știind că Dobson nu îi voia decât binele ei și al copiilor, ea dădu din cap în semn de aprobare. Numai atunci bărbatul cărunt se porni spre grajd ca să pună șaua pe cal.

Intrând în baracă, Charlotte tremura de emoții, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Dobson că o să fie bine. Dumnezeule, dar ce era cu ea? Mai fusese și înainte singură cu omul acesta. În dormitorul ei chiar. Nu reprezenta o amenințare iminentă. În plus, îi datora *puțină* încredere, după eforturile sale eroice de a-l salva pe Stephen.

Însă, când bărbatul își arcui spatele și își dădu jos cămașa sau ce mai rămăsese din ea ca să vadă ce daune îi pricinuise pisica, inima lui Charlotte o luă la galop. Se opri în loc, cu gura uscată la vederea mușchilor impresionanți ce se zăreau pe sub vânătăi.

Vai! Poate că se afla într-un pericol mai mare decât își imaginase.

8

Stone scrâşni din dinţi străpuns de durere în timp ce scăpa de cămaşa de pe el. Muşchii încordaţi crăpau carnea vătămată, din care se prelingeau spre talie alte firicele de sânge şi se îmbibau în betelia pantalonilor.

– E o minune că mai eşti întreg. Bine... aproape întreg. Charlotte Atherton îi cerceta pieptul, vădit îngrijorată şi puţin îngrozită. Dar simţea şi ceva mai cald. Apreciere? Să îndrăznească să creadă că era vorba de... atracţie?

Stone se îndreptă. Parcă nici durerea nu era aşa de rea ca înainte. Căutătura unei femei frumoase are un efect minunat de liniştitor asupra durerii unui bărbat. Tăieturile şi juliturile îl usturau ca naiba, dar nu atât de rău încât să nu poată savura puţină admiraţie din partea unei femei.

Charlotte străbătu încăperea, paşii ei făcând un zgomot surd pe duşumeaua de lemn. Pentru o femeie înaltă, se mişca cu o graţie şi o uşurinţă remarcabile. Mereu rezervată, calmă şi extrem de îngrijită. Orice bărbat ar fi simţit nevoia să o scarmene nitel, ca să nu pară mai prejos.

Stone se prinse de marginea patului, poruncindu-şi mâinilor să fie cuminţi. Nici vorbă de scărmănat, nici azi, nici altă dată. El venise aici după fată, nu după această femeie. În plus, Charlotte Atherton vedea în el un inamic. N-avea să lase în curând garda jos în preajma lui, darămite părul. Ceea ce, pentru el, era în ordine.

– Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Femeia rosti cuvintele detaşat, luând scăunelul cu trei picioare ce fusese aruncat într-un colţ, în spatele patului, şi aducându-l lângă el. Se opri la un braţ distanţă, aşeză scăunelul jos, apoi scoase o batistă dantelată din buzunar şi

șterse praful de pe taburet. Încruntându-se ușor la vederea batistei murdare, o întoarse și o puse pe taburet cu fața murdară în jos și apoi se așeză pe ea. Nu mă îndoiesc că promptitudinea ta i-a salvat viața lui Stephen. În cele din urmă, ea îl privi în față. Dar îmi pare rău pentru rănile cu care te-ai ales în urma actului tău curajos.

– Orice bărbat care se respectă ar fi făcut la fel.

Desigur că orice alt bărbat ar fi avut o armă la îndemână și prin urmare n-ar fi devenit un stâlp uman de scărpinat pentru pisici, dar nu regreta deloc. Era în viață. Copilul era în viață. Culmea, și pisica era în viață. Dar asta n-ar zice că era o victorie.

Domnișoara Atherton aruncă o privire spre ușa deschisă, o cută mijindu-i în colțul gurii.

– Majoritatea bărbaților pe care îi cunosc nu și-ar fi riscat viața în asemenea măsură.

– Atunci, majoritatea bărbaților pe care îi cunoști nu merită doi bani.

Cuta micuță din colțul gurii ei se întinse într-un zâmbet reținut. Mai bine. Când se întoarse cu fața spre el, ochii îi sclipeau, iar inima lui socoti o nouă victorie.

– Poate că ai dreptate.

Zăboviră o clipă privindu-se în ochi, iar Stone putea jura că între ei se petrecuse un soi de vrajă. Niciodată nu mai trăise așa ceva în prezența unei femei. De parcă ar fi recunoscut-o. Nu după înfățișare, ci pe *ea*.

Își smulse privirea din ochii ei. Mișcarea bruscă îi zgândări din nou durerea, din pricina cucuiului cu care se alesese mai devreme. Capul, bineînțeles, era problema. Așa se explica senzația ciudată de recunoaștere, un soi de efect secundar al bătăilor pe care le încasase astăzi. Mai întâi, un pat de pușcă peste frunte, apoi o lovitură în țeastă când făcuse pe inconștientul, iar acum o căzătură din pom și lupta cu râsul. Orice om și-ar pierde pofta de mâncare după o astfel de zi.

Charlotte Athertone se așeză pe scăunelul de lângă el cu spatele drept și cu fusta netezită. Postura ei rigidă trebuia să îi trezească amintiri cu figuri acre și critice, care te puneau la colțul rușinii și

te loveau peste degete cu liniarul. Dumnezeu știe că îndurase un asemenea dispreț puritan mai mult decât fusese necesar. Și totuși, domnișoara Lottie, așa cum o strigau copiii, arăta oricum, numai rigidă nu. Părea mai degrabă liniștită. Senină. Plăcută.

– Stephen trebuie să ajungă în orice moment, zise ea apucând manșeta de la mâneca stângă. Desfăcu nasturele cu degetele ei subțiri, apoi suflecă metodic materialul mânecii în cute precise și uniforme până ce ajunse cu ele undeva sub cot. Făcu la fel și cu mâneca dreaptă.

Stone o privi fascinat, până ce auzi târșâit de pași la ușa barăcii, smulgându-l din amorțeală.

Fir-ar să fie! Oare o luase cu totul razna?

– O, Stephen! Excelent. Adu lucrurile aici. Domnișoara Bunăcuviință îi făcu semn băiatului să se apropie și îi luă ligheanul din mâini, așezându-l în poala ei. O pată întunecată se întinse pe cămașa albastră a băiatului, chiar pe piept, acolo unde proptise marginea ligheanului, dar ea nu ezită să îl laude pentru mâinile ferme cu care ținuse ligheanul ca să nu verse prea multă apă de la casă până la baracă. Luă și pânza de pe umărul băiatului, apoi arătă cu degetul un loc pe dușumea, lângă picioarele ei. Pune trusa medicală acolo și deschide capacul, te rog. O să am nevoie de fețele care sunt în ea.

Stephen scoase trusa de sub braț, o așeză unde i se spusese, apoi se ridică și aștepta ca un soldat următoarele instrucțiuni.

– Ce să mai fac?

Stone îl surprinse pe băiat uitându-se pe furiș la tăieturile adânci de pe pieptul său și nu îi plăcu sentimentul de vinovăție ce străbătea ca o umbră chipul băiatului. Stone își drese glasul.

– Poți să îmi aduci niște coli de hârtie, un toc și cerneală? Trebuie să scriu neapărat o scrisoare. Era destul de adevărat. Dar intenția lui era să îl scoată pe băiat afară din încăpere înainte să înceapă profesoara să îl curețe. Nu avea rost ca băiatul să vadă mai mult decât era necesar.

Băiatul dădu din cap.

– Da, domnule. Dădu să plece, dar domnișoara Atherton îl opri. Îi atinse brațul și îl trase mai aproape să îi șoptească ceva

la ureche. În timp ce vorbea, sprâncenele băiatului se ridicară a mirare, dar după ce profesoara termină, băiatul se dădu înapoi şi zise:

– Bine. Apoi o zbughi pe uşă afară.

Charlotte Atherton muie pânza în lighean, apoi o stoarse puţin. Clipocitul apei răsună puternic în încăperea tăcută. Ridică apoi pânza umedă deasupra celei mai mari tăieturi şi strânse pânza cu degetele, lăsând să picure un firicel de apă în rană. Durerea ascuţită provocată de apa rece îl făcu să inspire şuierător. Abdomenul i se strânse automat, dar el îşi reveni şi îşi impuse să îşi relaxeze muşchii.

– I-am spus lui Stephen că nu o să ai nevoie de rezervele de scris o vreme. Nu făcea niciun efort să se uite în ochii lui, fie din cauza stânjenelii, fie din cauză că era prea concentrată la ceea ce făcea. Nu era sigur. Îl va duce pe John în salon şi îl va lăsa să cânte la pian, ca Lily să poată să încălzească pentru cină tocana rămasă de la prânz. Clăti pânza şi picură a doua oară apă în tăietura de la baza cutiei toracice. Asta îl va ţine ocupat o vreme. John cântă la pian ore întregi, dacă îl las.

Copilul părea prea mic pentru o asemenea capacitate de concentrare, dar erau copii cărora le plăcea pur şi simplu să facă gălăgie, zdrăngănind anumite obiecte. Curios, totuşi, când băiatul era atât de tăcut. Dar, până la urmă, fiecare cu ce îi plăcea. Stone n-avea nimic împotriva zdrăngănelii la pian, atâta timp cât băiatul îl ţinea astfel departe pe Stephen de amintirea crudă a celor întâmplate.

– Bună idee. Strângea din dinţi ca să nu tresare când ea începu să îi cureţe tăieturile mai mici de pe umăr. Tăieturile astea sunt prea urâte ca să le vadă un copil.

Ea nu zise nimic, deşi felul în care îşi înclinase capul când termină ce avusese de spus îi dădu impresia că era de acord cu el. Ea îşi vedea în continuare de treabă, iar el continua să se uite la ea.

Femeia asta părea că nu se grăbeşte niciodată. Făcea orice gest cu naturaleţe. Fără mişcări bruşte sau agitate, doar blânde şi line. Nici nu apucă să îi cureţe bine rănile, că îşi recăpătă respiraţia normală, iar calmul ei îi relaxă muşchii gâtului şi ai spatelui. Dacă

nu ar fi simțit arsura din piept, s-ar fi ghemuit în pat și ar fi tras un pui de somn.

– Mă tem că ce urmează acum o să fie tare neplăcut pentru tine. Dădu drumul pânzei să cadă ușor în ligheanul din poală. Apoi, puse vasul pe dușumea și se întinse după trusa medicală. Cuprinse gâtul unei sticle înalte cu dop cu degetele ei mlădioase. El se trezi imediat din letargia-i plăcută.

Whisky.

Se întoarse în pat, oțelindu-se pentru ceea ce știa că avea să urmeze. Ea se uită cu părere de rău la el. El îi oferi cel mai curajos zâmbet posibil.

– Și eu care aș fi băgat mâna în foc că tu nu bei deloc! Înclină capul spre sticlă. Nici eu nu mă omor cu băutura, dar nu o să te judec dacă bei o gură ca să mai prinzi puteri.

– Ce lipsă de prejudecăți, domnule! Părea ofensată, dar ochii îi râdeau. El zâmbi larg.

Ea smulse dopul. Pocnetul lui umplu aerul. Vaporii înțepători îi încrețiră nasul.

– Oricât de tentată aș fi, mă tem că acest spirt special a fost pus deoparte pentru uz medicinal.

Stone ridică din umeri.

– Treaba ta!

Domnișoara Atherton recuperă pânza îmbibată cu apă, o stoarse, apoi se uită în ochii lui, fără urmă de umor.

– Ești pregătit?

Stone își împreună mâinile la căpătâiul patului ca ca să poată ajunge mai bine la tăieturi. Apoi strânse din dinți și aprobă iute din cap.

Ea așeză cârpa sub prima crestătură, apoi picură lichidul inflamabil din sticlă în rană. Stone strânse marginea saltelei dezvelite cu degetele încleștate. Fiecare mușchi din corp i se încordă la maxim, dar de pe buzele lui nu scăpă niciun sunet. Nici atunci când profesoara repetă procedura cu a doua tăietură. Cu mândria neștirbită, nici măcar nu tresări când turnă câteva picături

și pe restul zgârieturilor. Când termină, trase adânc aer în piept și își impuse să se relaxeze.

– Am terminat. Ceva în vocea ei îi îndreptă atenția spre ea. Ochii ei erau plini de lacrimi. Îmi pare rău că a trebuit să te fac să suferi. Și îi părea, într-adevăr.

I se strânse stomacul. Să dea Domnul să nu fie nevoit niciodată să o facă și el să sufere. Stone se încruntă și își abătu fața de la ea. De ce trebuia să se simtă vinovat? Ea furase copiii, nu el. Dacă, în cele din urmă, o va lua pe Lily cu el, va acționa legitim, sub întreaga binecuvântare a legii.

Atunci, de ce începea să spere ca dreptul ei să îl anuleze pe al lui Dorchester?

Profesoara astupă sticla de whisky aproape goală și o puse înapoi în cutia de la picioarele ei.

– Nu vreau să-ți pun alifiile soioase ale domnului Dobson pe răni până nu vine doctorul să te vadă. Dar mai durează o oră până se întoarce îngrijitorul din oraș și nu vreau să îți intre praf sau mizerie în rănile abia curățate. Așadar, mă gândeam că ar fi mai bine să ți le bandajez. În felul acesta, vom opri și sângerarea.

Stone se uită la tăietura cea mai urâtă. Alcoolul se evaporase deja aproape în întregime, dar din rănile sale începuseră să se prelingă un amestec rozaliu de sânge proaspăt și un fel de lichid.

– Pare o idee înțeleaptă.

Ea se foi pe scaun.

– Dacă vrei să... ăă... ții pansamentele astea două, eu o să... ă... înfășor bandajele...

Stone aruncă o privire furișă spre infirmiera lui. Se putea oare ca veșnic netulburata domnișoară Atherton să fie vreodată agitată? Obrajii i se împurpuraseră vizibil. Și se străduia din răsputeri să se uite în altă parte, numai la pieptul său nu. Ceea ce însemna, bineînțeles, că tocmai acolo voia să se uite. Oare o neliniștea că trebuia să îl atingă și *pe el*, nu numai rănile lui?

Stone se îndreptă puțin, ignorând durerea provocată de întinderea pielii în jurul tăieturilor. Luă fețele din bumbac, pe care ea i le întinse. Înăbușindu-și surâsul, Stone coborî privirea

să potrivească pansamentul pe mijlocul celor două crestături mai mari. Reuși să ridice ochii din piept, cu stoicism, perfect stăpân pe sine.

– La semnalul dumitale, domniță.

Tresări puțin când îi auzi glasul, apoi se ridică de pe scaun și se aplecă asupra lui.

– Bineînțeles.

Ea presa capătul bandajului pe coasta lui, iar el îi simțea degetele reci pe pielea lui fierbinte. Desfășura pânza de bumbac încet și o petrecea peste pansament. Ea își șterse în treacăt mâna de a lui, atingerea trimițându-i furnicături ciudate prin tot trupul. Acum el se străduia să se uite în altă parte, numai la ea nu. Își pironi ochii în tavan, în timp ce ea continua să îi înfășoare rănile în bandaj. La fiecare atingere nouă, respira tot mai anevoios. Chiar dacă nu se uita la ea, putea să îi simtă mirosul. Curat. Ca lenjeria proaspăt spălată. Probabil datorită hainelor pe care le spălase devreme în acea zi. Dar mai era ceva. Un miros dulce pe care nu îl putea defini.

– Iată! Am terminat. Plecă de lângă el, iar Stone reuși în cele din urmă să respire normal.

Nici nu apucă bine să îndruge „Mulțumesc", că Stephen se și ivi în pragul ușii barăcii.

– Am adus lucrurile pe care le-ați cerut, domnule Hammond. Domnișoara Lottie mi-a spus să vă aduc cutia ei cu papetărie. În ea o să găsiți tot ce aveți nevoie. Ridică apoi cutia din lemn de stejar, sculptată pe margini cu ornamente florale.

Stone îi făcu semn să intre.

– Mulțumesc, băiete. Pune-o aici, lângă mine. Aruncă o privire cu coada ochiului spre profesoara care era ocupată să își strângă ustensilele medicale. Ar trebui să îi mulțumească și ei? Dădu să zică ceva, dar ea luă trusa medicală, puse ligheanul deasupra și se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să văd ce fac Lily și tocana. Stephen, poți să îi ții de urât domnului Hammond?

– Da, doamnă. Băiatul așeză măsuța de scris pe pat, apoi se trânti pe scaunul pe care ea tocmai îl eliberase.

– Dar vezi să nu îl plictiseşti cu vorbăria ta, dacă vrea să scrie scrisoarea, bine? Buzele i se curbară într-un zâmbet duios în timp ce îl instruia pe băiat. Stephen zâmbi şi el la rândul lui şi îi promise dând din cap, dornic să îi facă pe plac. Şi de ce n-ar fi fost? Dacă Charlotte Atherton i-ar zâmbi aşa şi lui, tare greu i-ar fi să nu cadă de acord cu orice i-ar cere. Totuşi, în timp ce ieşea, ea îi aruncă lui Stone o privire în treacăt, dar afecţiunea atât de evidentă cu câteva clipe în urmă se evaporase, făcând loc prudenţei. Poate că era blândă şi plăcută, dar ştia că el încă era o ameninţare pentru ei.

Stone simţi o lovitură tare în genunchi, care îi atrase din nou atenţia asupra băiatului din faţa lui.

– Uitaţi. Asta e pentru dumneavoastră.

Stone coborî privirea. Stephen ţinea în mână briceagul lui de vânătoare, cu lama scoasă, aşteptând ca el să îl ia. Îl mânca palma să îşi revendice proprietatea, dar ceva îl reţinea. I se părea, într-un fel, ca un act de trădare şi lipsă de loialitate faţă de femeia care îi îngrijise rănile.

– Mulţumesc, dar cred că profesoara ta intenţiona să pună cuţitul la un loc cu celelalte lucruri ale mele. Probabil că ar trebui să mergi să i-l dai înapoi.

Băiatul scutură din cap.

– Domnişoara Lottie mi-a spus să vi-l aduc. A zis că dacă l-aţi fi avut când aţi urmărit pisica, poate că n-aţi fi fost rănit atât de rău. Ridică mâna şi îi întinse din nou cuţitul. Deşi, probabil n-ar trebui să îi spuneţi domnului Dobson că îl aveţi. S-ar putea să nu îi convină.

Stone luă cuţitul din mâna băiatului şi îl strecură în buzunărelul în formă de toc din căptuşeala cizmei drepte.

Ea tocmai îi oferise o armă. Poate şi o fărâmă de încredere. Era un început.

9

Stone se trezi prizonier în baracă. Doctorul venise cu o zi în urmă să îl coasă și îl avertizase să nu cumva să îl pună ispita să se spetească în următoarele câteva zile. Nici măcar să pună șaua pe cal. Ceea ce îl făcea insuportabil de dependent de Dobson. Din fericire, spiriduşul cărunt nu pierduse vremea prin preajmă ca să îi zgândărească mândria. De dimineaţă, descărcase o grămadă de hamuri care trebuiau unse şi îl lăsase pe Stone să termine treaba în locul lui. Unsul curelelor îi luase ore bune, dar termină până la amiază.

Domnişoara Atherton îi aduse la prânz o farfurie plină ochi cu cartofi prăjiţi în tigaie, cu şuncă şi ceapă dulce. Haleală gustoasă. Femeia se pricepea să gătească. Se pricepea şi să ocolească o întrebare. Când îi sugerase să o trimită pe Lily în după-amiaza aceea ca să discute cu ea, domnişoara Atherton avusese deja scuzele pregătite. Copila avea teme de făcut. Şi sarcini de îndeplinit. Iar Stone avea nevoie de odihnă după chinul pe care îl îndurase. Ceea ce era adevărat, dar Stone recunoştea un subterfugiu de cum îl auzea. Profesoara nu o voia pe Lily în preajma lui. De aceea, câteva ore mai târziu, când fata se furişă în baracă, Stone se uită de două ori ca să fie sigur că rana de la cap nu îi joacă feste.

Fata nu bătu la uşă, doar o crăpă puţin, se strecură înăuntru şi o închise în urma ei. Stone se trezise din moţăială în clipa în care picioarele ei micuţe atinseră treptele, aşa că se rostogoli pe-o parte şi scoase cuţitul din cizma care zăcea pe duşumea. Dar, îndată ce o recunoscu, lăsă arma să cadă la loc şi se ridică în şezut. Lily abia dacă îl învrednici cu o privire. În schimb, se sprijini de uşa închisă şi îşi împreună mâinile la spate. Apoi, încet, se întoarse spre el, ridică mâna la gură şi îşi duse arătătorul la buze.

– Șt! Se uită în amândouă părțile de parcă ar fi căutat vreun pericol pândind din dosul șosetelor de lână ale lui Dobson, pe care le întinsese la uscat deasupra grinzilor sau a cuverturii care atârna la căpătâiul patului lui Stone. Trebuie să faci liniște, domnule Hammond. Mă joc de-a v-ați ascunselea cu Stephen și nu vreau să mă găsească.

Stone ridică din sprânceană, dar își ținu gura închisă. N-avea de gând să rişte să o alunge, mai ales că fata tocmai îi oferise oportunitatea excelentă de a-și începe investigația.

Ea se apropie tiptil, cu precizie exagerată, de căpătâiul patului și se opri exact în fața lui. Se uită încruntată la bărbia lui și la bandajele vizibile de sub cămașa deschisă la gât.

– Te doare?

– Îhî.

– Îmi pare rău. Înclină capul și se uită la el cu ochii mult prea umezi pentru liniștea sufletească a lui Stone.

Asta-i mai lipsea, ca fata să înceapă să bocească! Ce privelişte i-ar oferi profesoarei, dacă ar veni să o caute și ar găsi-o plângând în hohote!

– N-are de ce să îți pară rău, copilă, murmură Stone. Nu tu m-ai zgâriat.

Ea se dădu înapoi ofensată.

– Bineînțeles că nu eu. Eu sunt o eroină. Eroinele nu rănesc alți eroi. Ele îi rănesc numai pe băieții cei răi. Chiar și pe ăia, numai când sunt obligate.

Așadar, ea îl considera un erou, dacă nu se înșela. Asta-i prindea numai bine.

Stone se trase înapoi în pat până ce ajunse să se sprijine cu spatele de perete. Apoi o privi sceptic.

– N-am văzut în viața mea o eroină atât de scundă.

– Mda, bine... Își trase umerii înapoi, străduindu-se să pară mai înaltă. Asta pentru că sunt o eroină pe câmpul de instrucție.

– Pe câmpul de instrucție? Și cine te instruiește?

– Dan Țintașul.

Cine naiba era și Dan Țintașul ăsta?

– Şi Angus O'Connell, continuă ea cu elan. El e din prima carte pe care am citit-o. Poate că ţi-ar plăcea şi ţie de el. E un vânător de recompense pe urma unei bande de răufăcători, care a jefuit o bancă, numai că el nu ştie că şeful bandei nu este cu ei. Ducele Mahone nu participă niciodată la jafuri, îţi dai seama. Nu vrea să rişte să fie prins. În schimb, se ascunde undeva pe drum şi culcă la pământ orice poteră care vine pe urma oamenilor săi cu puşca lui Henry, cu repetiţie. Aşa l-a prins pe Angus O'Connell, pe care l-a împuşcat în spate şi l-a lăsat în drum, crezând că e mort. Cam cum a făcut pisica aceea mare cu tine. Te-a luat prin surprindere. Ochii fetei străluceau în timp ce relata povestea sângeroasă. Angus n-a murit, slavă cerului! L-a ajutat o doamnă, exact aşa cum te-a ajutat domnişoara Lottie pe tine. Numai că doamna aceea era o fată indiană care l-a însănătoşit cu ierburile ei.

– Îţi plac vânătorii de recompense, bag de seamă.

Lily aprobă din cap cu hotărâre, apoi îl lăsă cu gura căscată când se căţără pe pat lângă el.

– Îhî. Ador când îi urmăresc pe răufăcătorii pe care nimeni altcineva nu îi caută. Când îi trimit la închisoare şi îi protejează pe oameni. Asta vreau să fac şi eu când o să fiu mare. Să protejez oamenii. Ca domnişoara Lottie.

– Domnişoara Lottie? Subiectul începea să devină interesant.

– Îhî. Când s-a închis şcoala, Stephen şi John n-aveau unde să meargă, aşa că domnişoara Lottie i-a lăsat să vină cu noi.

– Dar tu? insistă Stone cu blândeţe. Nici tu n-ai avut un cămin sigur în care să te întorci după ce s-a închis şcoala?

– Cum să nu? Acesta. Se uită la el de parcă ar fi fost un idiot.

– Şi familia ta? De ce nu te-ai dus la ei?

Lily încreţi fruntea lui.

– Domnişoara Lottie este familia mea. Mama m-a încredinţat ei când a trebuit să plece în rai.

Ultima remarcă lăsă o ceaţă peste privirea fetei, aşa că Stone schimbă brusc subiectul.

– Ştiai că şi eu am fost vânător de recompense cândva?

– Chiar? Fata practic îi sorbise vorbele, făcând ochii mari cât cepele la auzul lor. De-aia te cheamă Stone? Cei mai buni vânători de recompense au nume dure ca Dan Țintașul sau Rockwell Barosul.

Stone se strădui să nu își dea ochii peste cap la auzul poreclelor ridicole.

– Nu. Așa m-a numit mama. Îți arăt imediat. Se aplecă să tragă desaga de sub pat, înăbușindu-și un geamăt, când simți cum i se întind cusăturile pielii din cauză că schimbase poziția. Odată ce prinse desaga în mână, se așeză la loc și își ținu răsuflarea cât timp desfăcu catarama. Scoase Biblia mamei din desagă și o deschise la primele pagini unde erau trecute datele de naștere. Arătă spre ultimul nume de pe listă. Vezi, ăsta sunt eu. Stone Arthur Hammond. Dacă te uiți mai sus cu câteva rânduri, o să vezi de la cine mi se trage numele. Beatrice Anne Stone. Bunica mamei mele. Toată lumea îi spunea Bertie.

Lily chicoti.

– Ce nume amuzant. Buni Bertie.

Stone chicoti și el. Nu o cunoscuse niciodată pe femeie, dar îl încânta ideea de a fi avut o bunică Bertie. Tocmai îi stătea pe limbă să o întrebe pe Lily dacă avea și ea o bunică și astfel să îndrepte din nou discuția spre Dorchester, când auzi o bătaie în ușă.

Lily icni și coborî degrabă din pat.

– Domnule Hammond, strigă Stephen dincolo de ușă, Lily e înăuntru cu dumneata? Încep să îmi fac griji. N-am găsit-o nicăieri.

Fata în discuție se aplecă și se târî sub patul lui Stone.

– Haide, intră, strigă Stone.

– Nu! șopti ea, dar Stone nu o luă în seamă.

Dacă Stephen nu o găsea pe Lily, avea să meargă după profesoară. Iar dacă domnișoara Atherton ar găsi fata aici, mai mult ca sigur că l-ar atâța pe spiriduș împotriva lui.

Stephen intră, cercetând în grabă încăperea. Stone îi prinse privirea și îi arătă fără zgomot ascunzătoarea lui Lily.

Încruntarea băiatului se șterse, iar buzele i se întinseră într-un surâs larg. Sări înainte și se ghemui să se uite sub pat.

– Te-am găsit, Lily!

– Ai trișat! Ea se târî afară din ascunzătoare și se uită furioasă la Stephen și la Stone. Ai fost ajutat!

– Mda, bine, și tu ai trișat. Stephen își încrucișă brațele subțiri pe piept. Știi că domnișoara Lottie ți-a spus să nu vii aici. Dacă află că ai venit aici, s-ar putea să te trimită la culcare fără să iei cina.

– Nu o să îi spui! Fata renunță imediat la figura încruntată și își țuguie buza de jos, implorându-l cu ochii mari și triști. Te rog! Promit că nu mai calc pe aici. Te rog, Stephen!

Băiatul cedă insistențelor ei.

– Foarte bine, dar mâine tre' să plivești grădina în locul meu.

– Promit, jură ea. Apoi se întoarse cu privirea rugătoare spre Stone. Nu o să îi spui nici dumneata, domnule Hammond. Promiți?

De parcă i-ar fi spus. Nici el nu voia ca profesoara să afle lucrul acesta.

– Promit.

– Bine. Lăsă umerii ușurată.

– Mai bine plecăm, zise Stephen, luând-o pe Lily de mână și trăgând-o spre ușă. După ce scoase fata afară, își vârî din nou capul înăuntru.

– O, și încă ceva domnule Hammond!

– Da?

– Domnișoara Lottie mi-a spus să-ți amintesc că poți veni cu noi la cină în seara asta la bucătărie, dacă te simți în stare.

– Mulțumesc. Voi veni.

Era pregătit să facă cercetări în continuare pentru a afla adevărul.

10

Cu jumătate de oră înainte de cină, Stone strânse cutia cu papetărie pe care i-o împrumutase profesoara, precum şi tacâmurile de la prânz şi porni spre casă. Nu strica niciodată ca elementul surpriză să fie de partea lui. Şi, ca să profite de avantaj, nu se duse la intrarea din spate, ci înconjură casa şi se apropie de intrarea din faţă. Uşa aceasta era cea mai departe de bucătărie şi de baracă, prin urmare nimeni nu prea se aştepta să intre pe acolo. Apoi, în loc să bată, deschise uşor uşa şi se strecură înăuntru. Dacă îi putea lua prin surprindere, cu atât mai bine pentru el. Ar avea o imagine cât mai adevărată cu ceea ce se petrecea în casa domnişoarei Charlotte Atherton.

Numai că *el* a fost cel luat prin surprindere.

Mai întâi de muzică. O melodie complicată, cu schimbări de ritmuri şi tonuri surprinzătoare, îl învăluise şi îl atrăgea spre salon. Era mult mai complexă decât orice auzise vreodată într-o sală de bal sau cârciumă. Nici în biserică nu îşi imagina cum ar fi sunat. Erau mult prea multe note de urmărit. Nu că ar fi încercat. Melodia nu avea nevoie de vocea unui om ca să capete valoare. Trebuia doar să asculţi ca să îi simţi puterea.

– Nu te grăbi, John, răsună o voce de femeie de undeva din străfundul casei, probabil din bucătărie. Ţine ritmul constant!

„John?" Mogâldeaţa de chinez cânta melodia asta? Imposibil.

Însă când Stone apăru tiptil de după colţ şi se uită pe furiş în salon, îl văzu pe John Chang stând la pian, iar degetele lui subţiri zburând peste clape ca ale unui adevărat maestru. Faţa lui şteasră nu se potrivea deloc cu complexitatea uluitoare a muzicii, de parcă notele pe care le reproducea nu necesitau concentrare sau vreo reacţie personală.

Când începuse să investigheze academia doctorului Sullivan, Stone văzuse denumirea întreagă a şcolii „Academia Sullivan pentru Tineri Excepţionali", dar atunci crezuse că Keith Sullivan adoptase denumirea aceasta ca să dea mai mult prestigiu şcolii şi astfel să atragă elevi de elită. Dar la prima şi ultima întâlnire pe care o avusese cu stimabilul doctor Sullivan, i se păruse mult prea viclean. Sub aparenţa unui om cinstit, se ascundea un caracter lunecos. Promiteau multe, dar nu prea se ţineau de cuvânt. Stone ştia cum e cu genul acesta de oameni. Primise recompense de la câţiva în primii săi ani de meserie, pungaşi prea lacomi să îşi umple buzunarele ca să le pese de oamenii pe care îi ruinau între timp. Nu o fi făcând doctorul Sullivan negoţ cu elixire magice, dar tot mirosea a chiţibuşar. La o adică, de ce-ar închide şcoala un profesor devotat, chipurile, tocmai în mijlocul anului? Numai dacă o fi găsit o cale mai bună de a-şi umple buzunarele cu bani.

Cu toate acestea, numele de „excepţional" al academiei doctorului Sullivan nu fusese un vicleşug. Stone nu mai cunoscuse niciun alt copil de şapte ani de talia excepţională a lui John Chang. Oare şi Stephen şi Lily aveau talente remarcabile? Îl studie pe Stephen, care stătea turceşte pe duşumea, având în poală carcasa spintecată a ceea ce fusese cândva un ceas, apoi ridică privirea ca să o studieze pe Lily. Rezemată de braţul canapelei şi cufundată în citirea unui roman ieftin, părea ca orice altă fată de nouă ani. Profesoara zisese că Lily era deşteaptă şi că, evident, îi plăcea să citească, dar cu ce o făcea cititul excepţională?

Stone se uită mai îndeaproape, încercând să descifreze secretele pe care nu prea reuşea să le interpreteze. Probabil că avea nevoie să o vadă în elementul ei. La urma urmei, şi despre John crezuse că e un băiat tăcut, căruia îi plăcea să stea pe lângă casă, asta până să îl vadă cântând la pian.

– Domnule Hammond! Strigătul de încântare al lui Lily răsună în încăpere, întrerupând muzica cu un sunet strident. Mâinile lui John atârnau nehotărâte deasupra clapelor, când Lily aruncă deoparte cartea pe care o citea şi sări în picioare.

Stone îi trimise fetei un zâmbet larg, apoi păşi în cameră.

– Nu e nevoie să te oprești, copile, zise el dând din cap în direcția băiatului. Cânți chiar bine. Mai știi și alte cântece?

– Cântă melodia cu luna pe care o înveți acum cu domnișoara Lottie, îl sfătui Lily. E așa de frumoasă! Și începu să fredoneze câteva note, mișcându-se în ritmul lor înainte să își întindă tivul rochiei și să execute o piruetă pretențioasă.

– Nu e frumoasă. E tristă, zise Stephen, încruntându-se la Lily. Mă face să mă simt singur.

– Numai atunci când o cântă domnișoara Lottie, comentă Lily. De altfel, tocmai de asta e așa de frumoasă.

Stephen se uită la Stone dându-și ochii peste cap, de parcă s-ar fi așteptat ca și el să le compătimească pe femei pentru firea lor irațională. Stone reuși să își înghită surâsul. Cu greu.

Întorcându-i spatele lui Stephen, Lily își revărsă toată forța de convingere asupra lui John. Se rezemă de pian și se uită la el cu o privire imploratoare.

– Te rog, Johnny! E melodia mea preferată.

Bietul băiat n-avea nicio șansă, deși nu se lăsă convins cu una cu două.

– Încă nu știu toate notele, zise el. Domnișoara Lottie mă învață încă să citesc măsura melodiei.

– Nu contează, insistă fata. Ai auzit-o pe domnișoara Lottie cântând-o și noi știm că poți să cânți orice melodie, dacă o auzi o dată. N-ai nevoie de partitură.

Stone se uita de la Lily la John, apoi la Stephen, dar niciunul dintre ei nu considera deplasată afirmația ei. Se purtau de parcă un astfel de talent era ceva normal.

John scăpă un oftat și se așeză în poziția corectă la pian.

Lily bătu din palme, luminând toată încăperea cu zâmbetul ei fericit.

– O, îți mulțumesc, Johnny! Apoi zbură în spatele taburetului, își încolăci brațele în jurul băiatului și îl strânse cât putu de tare.

John se strâmbă gemând, dar nu făcu niciun efort să o dea la o parte. Stephen își dădu din nou ochii peste cap. Lily se mulțumi să râdă și să danseze de-a curmezișul carpetei. Cei trei se comportau

mai degrabă ca niște frați decât ca niște colegi. Bineînțeles că așa trăiseră în ultimele câteva luni.

Muzica începu din nou. O melodie lentă, armonioasă și profundă, cu un ritm ce părea să dea continuitate piesei. Melodia era mult mai simplă, dar băiatul o interpreta cu ezitare, zgâindu-se la spațiul gol dinaintea lui de parcă ar fi căutat îndrumare.

Apoi, pe neașteptate, domnișoara Atherton apăru în cadrul ușii, ștergându-și mâinile de șorț. Ridică din sprânceană la vederea lui Stone, dar nu comentă nimic. În schimb, străbătu camera și se așeză în spatele lui John, punându-și mâinile, cu blândețe, pe umerii lui, apoi expiră lung.

– Caută să simți muzica, John. Vorbea atât de încet încât Stone abia dacă o auzea. Îți amintești? Lasă muzica să îți pătrundă în urechi, să îți umple mintea... inima... și *apoi* să îți îndrume degetele.

Băiatul se relaxă vizibil. Pentru că nu mai reda notele atât de rigid.

– Mult mai bine, îl lăudă ea. O clipă, degetele ei îl imitară pe John, cântând partitura pe umerii lui mici. Apoi alunecară de pe umerii lui și dispărură printre cutele șorțului. Se depărtă de lângă pian, lăsându-și elevul să continue melodia fără ea.

Stone îi ieși în cale la jumătatea covorului.

– Mă gândeam să îți înapoiez cutia cu papetărie. O, și farfuria de la prânz. Îi întinse cutia, ținând farfuria deasupra ei cu degetele mari de la mâini. Mulțumesc pentru amândouă.

Domnișoara Atherton le luă, apoi îi dădu imediat cutia lui Lily.

– Du-o, te rog, în camera mea. Fata pufni, dar apoi apucă în grabă caseta și dispăru din salon. Profesoara se întoarse spre Stone. Înțeleg că doctorul Ramsey s-a oferit să îți ducă scrisoarea la poștă.

– E-adevărat. A luat-o cu el aseară. Pare un tip de încredere. Ar trebui să îmi fac griji?

Ea făcu ușor ochii mari.

– O, nu. Doctorul este un om de treabă. Foarte responsabil. Nu mă îndoiesc că scrisoarea a ajuns deja la poștă. Eu doar... mă întrebam cum plănuiești să îți petreci timpul până vei primi răspuns.

Stone se apropie un pas de ea, surprinzând-o cu coada ochiului pe Lily, care revenea alergând în cameră.

– Știi foarte bine ce plănuiesc să fac, Charlotte, zise el încet. Ea întredeschise gura mirată să îl audă rostindu-i prenumele, dar el se săturase de formalismul forțat dintre ei. Era timpul ca ea să accepte că obstacolele trebuiau date la o parte. De-acum nu îl va mai ține la distanță și nici pe Lily departe de el. Plănuiesc să mă însănătoșesc și să mă bucur de ospitalitatea ta. Poate chiar să ajut la treburi. O privi cu subînțeles. Și să petrec timp cu copiii. Ridurile înguste dintre sprâncenele ei îl avertizară că era pe cale să se încrunte, așa că reveni brusc cu discuția pe un teren mai puțin periculos. Nu mi-am imaginat niciodată că o să fiu întâmpinat cu un concert atât de impresionant. John are un talent rar întâlnit.

– Da, are. Cutele nu dispărură complet de pe fruntea ei, dar ochii îi luceau de mândrie, topind gheața ce începuse să se adune în colțul lor. Toți au. Fiecare în felul lui. Arătă cu capul spre Stephen, care reușise să deșerte toate măruntaiele ceasului în timpul scurtei lor conversații. A desfăcut ceasul acela în bucăți de trei ori până acum și a izbutit să îl monteze de fiecare dată. Tot mai repede de fiecare dată. Și, ori de câte ori îl termină de reparat, ceasul arată ora exactă. Când am ajuns aici, ceasul nici măcar nu funcționa.

– Iar Lily? întrebă Stone.

Charlotte coborî privirea undeva lângă cotul lui drept și zâmbi.

– Citește o poveste cu ea și vei vedea.

O mână mică se strecură în palma lui mare și îl trase de braț.

– Haide, domnule Hammond. Hai să citim o poveste. Va fi amuzant.

Degetele sale se strânseră din reflex în jurul palmei lui Lily și îi dădu voie să îl conducă spre canapea. Mâna ei mică și delicată, ghemuită în căușul palmei lui, îi dădea o senzație ciudată și necunoscută până atunci. Mâinile lui erau făcute să țină un pistol sau o pușcă, mânerul unui cuțit sau cornul șeii. Erau obișnuite să imobilizeze nelegiuiți, nu să țină cărți din care să citească povești pentru fetițe. Dar oricum, în inima lui se întâmplă ceva când își lăsă mâna cu atâta încredere în mâna lui. Simțea o nevoie blândă și, totodată, sălbatică de a o proteja.

Stătea în puterea lui să schimbe viața acestei copile. În bine sau în rău. Dar, dacă lua decizia proastă? Gândul acesta îl făcea să se cutremure. Fata era fericită aici cu profesoara și prietenii ei, fără îndoială, dar avea să dureze fericirea asta? Să te ascunzi o viață de teama de a nu fi găsit e un trai care își cere birul la un moment dat. De câte ori nu obținuse o recompensă doar pentru că un alt bărbat lăsase garda jos, și apelase la băutură, crezând că în felul acesta o să poată înfrunta teama de a fi mereu urmărit? Le-o fi făcut Charlotte puilor ei un cuib mic și cald aici, dar cuibul acesta putea să devină la un moment dat închisoare. Lily merita o viață mult mai bună. Dar un bunic bogat era neapărat mai bun? Oare o va iubi el și îi va purta de grijă? Sau Lily va ajunge doar o altă marionetă pe care să o controleze sau un bibelou cu care să se afișeze până va crește destul de mare să o dea în căsătorie celui care avea să îi ofere mai mult în schimbul ei?

„Dumnezeule, nu pot decide de capul meu. Arată-mi care este calea cea bună și dă-mi curajul să merg pe ea."

– Domnule Hammond? Ești bine? Lily se uita la el, de pe canapea unde era așezată, cu ochii ei albaștri senini și cu fruntea încreițită de îngrijorare.

Stone se descotorosi de povara gândurilor sale și zâmbi larg.

– Scuză-mă, micuțo. Se trânti lângă ea, observând că ilustra domnișoară Atherton se retrăsese în bucătărie, în timpul în care gândurile îi hoinăriseră aiurea. Eram cu mintea în altă parte. Ia să vedem ce e așa de special în felul în care citești?

Gura i se arcui.

– Nimic. Citesc ca toți ceilalți. Îi întinse cartea pe care o citise atât de absorbită mai înainte, apoi se întoarse cu spatele și se sprijini de brațul lui. Își strânse genunchii la piept și își rezemă obrazul de pernele de pe canapea. Ce mă face specială este ceea ce se întâmplă *după* ce citesc, așa zice domnișoara Lottie. Ridică din umeri. Mie nu mi se pare chiar atât de special, dar *este* deosebit de amuzant. Mai ales când citesc povești cu vânători de recompense. Se răsuci cu fața spre el și zâmbi cu un entuziasm contagios. Tu începi, iar apoi îți arăt eu.

11

Neştiind ce trebuia să facă, Stone bătu cu degetul coperta care înfăţişa un bărbat care îi amintea puţin de Daniel Barrett, vechiul său tovarăş din vremuri apuse. Părul roşcat al personajului era mai aprins decât ruginiul părului tovarăşului său, dar titlul cărţii, „Dan Ţintaşul şi duelul mişelesc", îi stârnea curiozitatea, şi suspiciunea.

Stone deschise cartea la primul capitol şi începu să citească. „Dan Ţintaşul stătea pe vine, în dosul unei stânci de pe culmea canionului Widow, cu puşca pregătită. Urmărea banda Gatling deja de cinci zile, neavând cu sine decât o traistă cu pastramă şi biscuiţi uscaţi şi calul său credincios, Ranger, care îl ajuta să o scoată la capăt."

„Ranger?" Dan Ţintaşul *era* Daniel Barrett! Stone abia se stăpâni să nu pufnească. Avea Barrett habar că fusese imortalizat într-o carte? Ardea de nerăbdare să îl tachineze pe vechiul său tovarăş. Numai că va trebui să facă rost de un exemplar al acestei cărţi ca să i-o poată flutura pe sub nasul lui Dan.

Lily considerase pauza lui drept permisiune de a continua, fiindcă începu să citească de unde o lăsase el. „Potera din Rockdale abandonase urmărirea cu două zile în urmă, lăsându-l pe Dan să urmărească banda de unul singur. Dar lui nu îi păsa. Dan Ţintaşul lucra mai bine singur, adulmecând urmele vânatului ca un copoi şi luând-o înaintea prăzii. Aşa ajunsese el acum pe creasta care domina canionul Widow." Lily lăsă tonul mai jos, de parcă n-ar fi vrut să dea de gol ascunzătoarea cutezătorului Dan.

Stone se întoarse să îi zâmbească... şi înmărmuri. Lily nu citea. De fapt, nu se uita deloc în carte. Stătea încă cu spatele rezemat de braţul lui şi cu faţa îndreptată spre pian.

„Dinspre vest răsunară tropote de copite. Avusese dreptate! Billy Cavanaugh și banda lui de nelegiuiți făcuseră un ocol."

Ea citea..., ba nu, ea *cita* din carte cuvânt cu cuvânt. Fără nicio greșeală. De câte ori o fi citit povestea asta ca să fie în stare să o repete ireproșabil?

„Dan găsise această mică strâmtoare în canion cu o zi în urmă, când plecase în recunoaștere, continuă ea, iar instinctul îl convinsese că locul acela era ideal pentru o ascunzătoare. Era un loc ferit. Ascuns. În spatele căruia curgea un pârâiaș de unde se puteau adăpa atât caii, cât și oamenii. Așa că își încercase norocul și se instalase pe platoul înalt, așteptând întoarcerea bandei. Instinctul său nu se înșelase. De fapt, instinctul lui Dan Țintașul nu se înșela niciodată." Lily își înclină capul până ochii ei îi întâlniră pe ai lui, apoi zâmbi larg.

– E rândul dumitale, domnule Hammond.

– De câte ori ai citit povestea asta, micuțo? întrebă Stone pe un ton nepăsător, atent să își ascundă uimirea.

Lily dădu din umeri.

– Doar o dată. Niciodată nu citesc de două ori ceva. Bine, numai Biblia. Domnișoara Lottie spune că Biblia este diferită, pentru că Dumnezeu te ajută să vezi lucruri noi de fiecare dată când o citești. Nu sunt prea sigură ce vrea ea să spună cu asta. Eu văd cu ochii minții paginile Bibliei așa cum văd și paginile celorlalte cărți, dar ei tot îi place să mă pună să mai citesc din ea câteodată.

Stone nu zise nimic, doar încercă să asimileze tot ce îi spunea fata cu atâta degajare. Citise cartea numai o singură dată? Și era în stare să o citeze cuvânt cu cuvânt? Nu putea concepe așa ceva.

– Vezi paginile cu ochii minții? întrebă el.

– Îhî. Așa cum văd o fotografie, bănuiesc. O văd o dată, apoi mă pot uita la ea în mintea mea de câte ori vreau. Nu e foarte diferit de ce poate să facă John la pian. Lily se răsuci în șezut, cu siguranță sătulă să își tot întindă gâtul ca să se uite la el.

– Oricum, domnișoara Lottie zice să nu ne fălim cu lucrurile pe care le putem face. Mai ales când vom merge la școală în Madisonville, la anul. Ea zice că nu e frumos să îi facem pe alții

să se simtă prost că lor le ia mai mult timp să învețe ceva. Asta nu înseamnă că sunt proști, ci că trebuie să muncească mai cu sârg.

Stone se străduia să își păstreze mina serioasă. Era plăcut să știe că nu e „prost", ci doar „sârguincios".

– Odată, zise Lily, aplecându-se spre el ca și cum urma să îi împărtășească un secret, domnișoara Lottie mi-a povestit despre un băiat de la academie care știa să facă socoteli aritmetice grele, în minte, fără să le scrie pe foaie. Era atât de obișnuit să facă socoteli cu ușurință, încât atunci când profesoara a încercat să îi arate cum să rezolve probleme mai dificile, fiindcă nu le-a înțeles imediat, a ajuns să i se facă lehamite de ele și să se retragă de la școală. Așa că a plecat de la academie. Domnișoara Lottie zice că, dacă Dumnezeu ne dă un talent, noi trebuie să îl culti... cultivăm. Lily zâmbi, reușindu-și să își amintească pronunția corectă a cuvântului, apoi se uită la el cu o privire care îi amintea de Charlotte Atherton. Asta înseamnă să ne străduim să ajutăm talentul să crească.

Stone dădu din cap.

– Se pare că domnișoara Lottie este o profesoară bună. O femeie care credea, după câte se vedea, că e la fel de important să investești în caracter precum este cititul, scrisul și socotitul. Un punct în plus pentru ea.

– E cea mai bună! zise Lily, sărind pe perna canapelei. Ne dă lecții în fiecare dimineață după ce ne terminăm treburile. Ei bine, cu excepția zilei de ieri. Dar asta pentru că ai apărut dumneata. I-ai dat programul peste cap. Domnișoarei Lottie îi place mult să se țină de program. Mă surprinde că pe tine te-a lăsat să rămâi. Lily înclină capul și îl măsură cu privirea, părând, în sfârșit, să se întrebe ce făcea el aici.

Sosise momentul pentru o diversiune.

Luând în mâini cartea „Dan Țintașul", Stone o deschise la întâmplare undeva pe la mijloc și începu să citească: „Dan se ascunse după trunchiul unui copac căzut în ploaia de gloanțe din jurul lui. Banda Gatling[2] își dobândise cinstit porecla, fiindcă își irosea gloanțele trăgând focuri una după alta, mimând capacitatea acestei

[2] *Gatling* denumește un anumit tip de mitralieră (n.tr.)

mitraliere renumite în războaie. În ciuda rafalei mortale, Dan nu își pierdu calmul, ci se rostogoli pe spate în dosul buștеanului ca să își încarce pușca Henry cu repetiție, cu o precizie metodică. Pistolul de la șold era complet încărcat. Cuțitul din centură era ascuțit ca briciul și gata de acțiune." Stone lăsă glasul moale, dându-i lui Lily semnalul să continue.

Ea zâmbi, acceptându-i provocarea ca un jucător experimentat. Cât ai zice peşte, localiză pagina în lista din mintea ei și continuă exact de unde rămăsese el.

„Gloanțele smulgeau bucăți de așchii din scoarța copacului și îl împroșcau pe Dan din toate părțile, dar el le scutură de pe piept cu un simplu bobârnac. Nelegiuiții lui Billy nu erau în stare să țintească nici de doi bani. De aceea iroseau atât de multe gloanțe. Numai așa reușeau să nimerească ceva. Cel mai adesea, cetățeni nevinovați. Dan se încruntă, încleștându-și maxilarul, și se rostogoli pe o parte ca să se uite pe furiș deasupra buștеanului. Era unul împotriva a șapte, o diferență îngrozitoare, dar Billy Cavanaugh și banda lui erau niște scursori care trebuiau e-ra-di-cate." Se poticni ușor la ultimul cuvânt lung, dar lucrul acesta nu o împiedică să continue. Trecu peste el și merse mai departe. „Așteptă momentul în care își reîncărcau armele, ca apoi să îi lichideze unul după altul."

Stone închise cartea și o așeză în poală ca să îi dea de înțeles lui Lily că nu mai era nevoie să citeze din ea. N-avea nicio îndoială că fata putea să îi spună toată cartea, dacă i-ar fi cerut. Avea o memorie extraordinară. Dar profesoara se străduise din răsputeri să țină fata cu picioarele pe pământ și el n-avea de gând să distrugă efortul acesta, făcând mare caz de talentul ei uimitor. Pe lângă asta, nu știa câte ocazii îi mai oferea Charlotte, de bunăvoie, să stea de vorbă cu Lily, fără damă de companie.

– Știi că povestea asta e de-a dreptul exagerată, nu-i așa? Îi aruncă romanul lui Lily. În banda Gatling erau doar cinci bărbați, nu șapte. Iar Daniel Barrett nu i-a eliminat pe toți de unul singur. A fost ajutat.

Cu ochii ei albaștri licărind, Lily se ridică în genunchi și îl privi în față.

– Vrei să îmi spui că îl *cunoşti* pe Dan Ţintaşul?

Stone pufni cu modestie din colţul gurii.

– Dacă îl cunosc? Ca să vezi! În ziua aceea am fost tovarăşi. 'Nţeles că nimeni nu îi zicea Dan Ţintaşul. El e supraveghetor la o fermă numită Hawk's Haven, puţin mai la nord de aici. A renunţat să urmărească criminali, ca să urmărească vaci. Dar oricum e un ţintaş bun. Mi-a salvat pielea nu o dată. O înghionti cu umărul pe Lily, aproape răsturnând-o înapoi pe perne. Bineînţeles că şi eu i-am scăpat pielea de câteva ori.

Ea îl prinse de braţ ca să nu îşi piardă echilibrul, dar nu îi dădu drumul nici când îşi reveni. Ci continuă să îl ţină de mânecă de parcă n-ar fi fost un străin târât aici de câinele de pază al profesoarei. Se ţinea de el de parcă ar fi fost un membru al familiei sau al cetei pestriţe ce trecea drept familie în casa lui Charlotte Atherton.

Stone îşi apăsă podul palmei pe pieptul care începu să îl doară brusc de la rănile produse de ghearele alea stupide.

– Stai puţin. Lily trase aer în piept atât de adânc, încât credea că o să îi vadă capul umflându-se. Tu eşti... tu eşti... Rockwell Barosul! Bărbatul care apare la ţanc şi îi ia pe cei din banda Gatling prin surprindere, coborând pe peretele vertical al canionului cu cuţitul între dinţi!

Rockwell Barosul? Cuţitul între dinţi?

– Nici că se putea născoci ceva mai absurd şi ridicol, izbucni Stone. Ţin să îţi spun că toate cuţitele mele erau bine ascunse în tocul lor când am coborât. Şi cine a inventat numele ăla scandalos? Rockwell Barosul. N-am auzit niciodată ceva mai absurd.

– Nu vezi? chicoti Lily, veselia ei împăcându-l întrucâtva. Doar s-a jucat puţin cu numele tău. Stone Hammond. Rockwell Barosul.[3] Nu te necăji! Deşi apari doar în câteva pagini din poveste, te-ai comportat vrednic de numele pe care îl porţi. Ţi se spunea Barosul pentru că pumnii tăi mari erau ca oţelul. Îi snopeai pe nelegiuiţi cu mâinile goale şi îi culcai la pământ. Îi demonstră lucrul acesta trăgându-i entuziasmată două lovituri, una dintre ele nimerindu-l uşor în umăr. Nu îţi foloseai cuţitul decât atunci când

[3] Joc de cuvinte: *stone* înseamnă piatră, iar *hammer*, baros sau ciocan. „*Rock*" din numele *Rockwell* înseamnă stâncă sau piatră (n.tr.)

un nelegiuit din bandă încerca să îl împuște pe Dan pe la spate. Și acel biet nelegiuit ajungea pradă pentru ulii.

Satisfacția ei evidentă privind decesul individului îl surprinse pe Stone.

– El, de fapt, a fost târât împreună cu ceilalți, după ce i-am pansat umărul la repezeală.

Lily se încruntă.

– Îmi place versiunea mea mai mult.

Stone pufni. „Normal."

❖

Charlotte stătea în hol și își mușca buza. Nu se cuvenea să tragă cu urechea. De câte ori nu le atrăsese atenția elevilor ei asupra unui asemenea comportament grosolan și lipsit de bun simț? Și uite-o pe ea, purtându-se fără rușine, exact cum le interzisese lor să se poarte. Evident că nu era într-unul din cele mai bune momente ale ei. Cu toate acestea, nu simțea nicio remușcare, fiindcă Stone Hammond avusese absolută dreptate. Poți învăța multe lucruri doar privind și ascultând.

Omul nu părea să fie obișnuit cu copii în preajma lui, deși dovedea multă răbdare și bunătate față de fiecare dintre ei; nu ridica tonul la ei și nici nu îi trata de sus. E adevărat că avea el planurile lui, dar ea învățase cu multă vreme în urmă că, de obicei, copiii simt când preocuparea unui adult față de ei nu este sinceră și, în general, îi răspund cu răceală sau cu o atitudine sfidătoare. Însă cei trei copii ai ei parcă îi cerșeau atenția lui Stone Hammond. Chiar și John se oprise din cântat și se așezase pe dușumea lângă Stephen, dându-i, una câte una, fragmente din ceasul destrămat, străduindu-se să nu pară prea interesat de conversația care se desfășura pe canapea.

Cum să nu fie interesați? Bărbatul era pesemne o legendă vie, imortalizată în literatură. Bine, dacă puteai considera romanele de duzină drept literatură. „Rockwell Barosul?" Charlotte chicoti pe înfundate. Un nume îngrozitor. Însă reacția lui Stone o făcu să zâmbească. Păruse încântător de ofensat.

Ce-i drept, omul merita toată lauda pentru prezența de spirit cu care se raportase la Lily, când îi descoperise talentul. Pusese câteva întrebări ca să se lămurească în privința talentului ei, dar apoi se arătase prea puțin curios. Oare se gândise că, dacă ar fi încercat să o descoasă, s-ar fi rușinat și, prin urmare, n-ar mai fi fost atât de vorbăreață? Charlotte nu știa cum să se poarte cu bărbații ascuțiți la minte, cumpătați. Și modești. Își apropie mai tare capul de tocul ușii care dădea din salon în hol, ca să îi asculte pe Lily și Stone certându-se pe seama meritelor prăzii pentru ulii. I-ar fi putut cânta în strună lui Lily, susținând versiunea exagerată a poveștii și a rolului său în ea, doar ca să îi alimenteze fetei veneraţia, dar nu făcuse acest lucru. Desigur că și versiunea lui părea aproape la fel de incredibilă.

– Dar de ce a renunțat Dan Țintașul să vâneze recompense ca să se facă un fermier demodat și plictisitor? întrebă Lily.

Stone râse ironic, iar Charlotte și-l imagină dându-și ochii peste cap. Ochi calzi, de chilimbar, dacă își aducea bine aminte.

– Munca la fermă nu e plictisitoare, micuțo. E multă și grea. Nu înseamnă că dacă vitele nu te împușcă, munca la fermă nu e periculoasă. Furtunile, strechea, taurul furios care te poate lua în coarne cum te vede. Toate astea nu sunt pentru oamenii slabi de inimă. În plus, vine o vreme în viață când omul tânjește să se așeze undeva, să își construiască ceva mai trainic. Un loc al lui, căruia să îi spună acasă.

Dorul sincer din vocea lui o luă pe Charlotte prin surprindere. Omul îi păruse un dur și un independent. Cu greu și-l imagina într-un cadru domestic: într-o casă, cu cămin, cu soție și familie. Deși nu pomenise nimic de familie, avea oare? Zisese ceva de o casă. Oare era mulțumit numai cu o casă, fără să aibă pe cineva cu care să își împartă viața?

Charlotte înțepeni. Și mai exact, ce treabă avea ea cu asta? Nemulțumită de gândurile ei hoinare, duse mâinile la spate ca să își lege din nou șorțul. Cotul ei se ciocni ușor de perete când verifică dacă buclele fundei erau egale. „Serios, răbufni ea, viitorul lui Stone Hammond nu e treaba mea. N-are decât să se ascundă

într-o văgăună din munți pentru tot restul vieții, atâta timp cât Lily rămâne la mine."

– Tu n-ai cămin? Întrebarea lui Lily străbătu holul, distrăgându-i atenția lui Charlotte de la legatul fundei. Amuți, dezamăgită că îi păsa așa de mult de răspuns.

– Nu. Oricum, nu unul adevărat. Am câteva hoteluri unde mă așteaptă o cameră pregătită, în caz că se întâmplă să ajung prin oraș. N-am mai avut un cămin adevărat din '68, când mi-a murit mama. Tata a murit în război cu cinci ani înainte și, pentru că timpurile erau prea grele, iar eu eram prea tânăr, n-am avut cum să păstrez casa. Mi-a luat-o banca, iar eu am plecat în lume, de unul singur.

Și supraviețuise. Mai mult decât atât, realiză Charlotte. Reușise. În mod admirabil.

– Singurul lucrul pe care l-am luat din casa mamei, în afară de pușca de vânătoare a tatei și o traistă cu mâncare, continuă Stone, e Biblia mamei. Nu merg nicăieri fără ea. Biblia îmi aduce aminte de ea, de ce înseamnă un cămin.

– Am un medalion, zise Lily încet. Îl port pe sub rochie în fiecare zi. Vrei să îl vezi?

Charlotte și-o imagină pe Lily trăgând de lănțișorul subțire din aur, ca să scoată la iveală medalionul oval de sub guler, deschizându-l și arătându-i portretul Rebecăi.

– Mama ta era foarte drăguță. Vocea răgușită a lui Stone era plină de compasiune. Nu ți-e dor niciodată de casa în care ai trăit împreună cu ea?

Charlotte înțepeni din nou. El nu pomenise despre Dorchester Hall, dar ea își dădu seama încotro țintea întrebarea lui. Poate doar își imaginase compasiunea din vocea lui. Poate că inventase povestea tristă a copilăriei lui doar ca să o înduioșeze pe Lily și să o determine să îi împărtășească trecutul.

– Mi-e dor de motanul căruia îi plăcea să se ghemuiască lângă soba din bucătăria cea mare. Mă lăsa să îl iau cu mine peste tot și se străduia întotdeauna să se agațe de umbra mea ori de câte ori ieșeam afară la joacă. Dar cel mai mult mi-e dor de mama. Ei nu

i-a plăcut niciodată casa mare a bunicului. Ea voia o căsuţă tihnită numai pentru noi două, dar bunicul a insistat să stăm cu el.

Vocea lui Lily se înmuie, iar Charlotte rămase fără suflare, nesigură ce urma să îi spună fata. Dacă îi spunea lui Stone că îi este dor de Dorchester Hall, ar fi fost de ajuns ca să o ia şi să o ducă înapoi?

– Oricum cred că mama avea dreptate, zise Lily în cele din urmă. Casa domnişoarei Lottie e mică şi confortabilă şi îmi place. E ca acasă.

– Sunt convins că domnişoara Lottie ar fi foarte fericită, dacă te-ar auzi spunând asta. Vocea lui se apropiase sau era doar impresia ei? Nu-i aşa, Charlotte? Stone ieşi fără veste în hol şi se uită la ea ca un vânător experimentat care speriase pasărea din tufiş.

12

Charlotte ridică bărbia, refuzând să îi permită lui Stone Hammond să o domine.

– Păi, da, Stone. Îi aruncă în față numele mic, un pic speriată de ușurința cu care îi scăpase de pe limbă. Să o aud pe Lily spunând că se simte aici ca acasă mă face *foarte* fericită. Trecu pe lângă el și îi întinse mâna fetiței care îi privea nedumerită pe cei doi adulți.

Lily sări jos de pe canapea și o luă, ascultătoare, de mână pe Charlotte, care o conduse spre bucătărie, înainte ca fata să o poată întreba dacă trăsese cu urechea la conversația lor.

– Vino și ajută-mă să fac piureul, Lily. Friptura e scoasă deja din cuptor. Dornică să își îndrepte atenția spre orice altceva în afară de omul înalt care o privea din pragul ușii, ea aruncă o privire spre băieții ce stăteau pe covor.

– Stephen, când termini cu ceasul acela, te rog caută-l pe domnul Dobson și spune-i că cina e aproape gata. După aceea, adu cidrul de mere din cămara de la izvor. Ochii celor doi băieți se luminară. Un musafir la cină e o ocazie destul de specială, nu credeți?

– Da, doamnă! Stephen aprobă viguros din cap, iar John i se alătură, aprobând și el din cap cu o mișcare mai moderată.

– Mulțumesc, băieți. Compunându-și o mină serioasă, se întoarse să îl înfrunte pe Stone. Cu bărbia în față, cu spatele drept și cu un zâmbet reținut. Cina va fi gata cam în zece minute, domnule Hammond. Între timp, simte-te ca acasă. Arătă cu capul spre cartea pe care el o strângea încă în mâinile sale mari. Probabil că ți-ar plăcea să mai citești despre isprăvile lui Dan Țintașul. Lily m-a asigurat că sunt de-a dreptul neobișnuite.

– Nu sunt neobișnuite, domnișoară Lottie, o corectă Lily oftând. Sunt palpitante.

Auzind-o, pe Stone îl bufni un râs bogat și adânc, care ajunse până în sufletul lui Charlotte, încălzindu-i ungherele reci, de multă vreme neglijate. Dar căldura doare ca atunci când apropii prea repede de foc degetele degerate. Așa că ea se depărtă repede de flacără, fugind spre bucătărie cu Lily pe urmele ei.

Bărbații nu erau de încredere. Mai ales bărbații fermecători. Deși nimeni nu l-ar putea confunda vreodată pe Stone Hammond cu un curtezan delicat, omul avea un farmec neșlefuit care îi intrase femeii pe sub piele înainte să apuce să se apere. Ei bine, pe ea n-avea să o farmece. Nu cu vitejia lui. Nici cu pieptul lui mare și puternic. Nici măcar cu bunătatea lui față de copii sau cu lipsa lui de prejudecăți privind dreptul ei asupra lui Lily. Doar fiindcă râsul său amenința să îi topească inima ca plăcinta cu mere fierbinte frișca, nu înseamnă că uitase lecțiile pe care le învățase de la tatăl ei.

– Nu voiai să mă ocup *eu* de asta, domnișoară Lottie? o întrebă Lily smulgând-o din tirada gândurilor.

Ea își coborî privirea în poală. Degetele ei albe și colțuroase strângeau mânerul presei de care atârnau bucăți zdrobite de cartofi. Dumnezeule mare! Nici măcar nu își amintea când vărsase apa fiartă de pe cartofi sau când luase presa în mâini.

– Ba da, scumpa mea. Îmi pare rău. Charlotte se dădu repede la o parte și îi făcu loc lui Lily să își așeze taburetul de lemn lângă bufet. Eram atât de cufundată în gânduri încât n-am băgat de seamă ce făceam. Fata se urcă pe taburet, iar Charlotte îi înmână presa. Uite, zdrobește tu mai departe.

Lily se puse pe treabă, oprindu-se ca Charlotte să adauge untul și laptele în amestec. Sporovăia întruna despre Dan Țintașul și despre Stone care îl cunoștea și care lucrase împreună cu el. Se întreba cu voce tare dacă Stone întâlnise vreodată un indian sau dacă fusese împușcat în timp ce urmărea o recompensă sau dacă se îndrăgostise vreodată de o femeie proscrisă, pe capul căreia se pusese un preț. Charlotte mai zicea câte un „Mm!" la momentul potrivit ca să nu îi descurajeze vorbăria, dorind cu disperare,

în același timp, ca fata să schimbe subiectul. Numai asta îi mai trebuia, să și-l imagineze pe Stone Hammond îndrăgostit de vreo ucigașă tânără și frumoasă. Mai ales că gândul acesta îi dădeau un junghi în inimă, cam ca gelozia.

Charlotte asezonă cartofii cu sare și piper, apoi preluă zdrobitul și amestecatul cartofilor, până piureul deveni cremos și moale. Acoperi vasul cu un capac ca să păstreze piureul cald, apoi deschise cuptorul și mută carnea pe tocătoare.

Nici nu apucă să taie carnea felii, că Lily începu din nou să vorbească.

– De ce a venit aici, domnișoară Lottie?

Charlotte închise ochii, întrebarea ei străpungând-o cu la fel de multă precizie ca furculița pe care tocmai o înfipsese în friptură. „O, Doamne, cum să îi răspund la întrebare?" Jurase să nu mintă copiii niciodată. În copilărie, îndurase destule minciuni încât să își dea seama că adevărul, oricât de dureros, era întotdeauna mai bun pe termen lung. Dar mai jurase și să își protejeze favoriții. Cum să le facă pe amândouă?

Punând cuțitul jos, Charlotte se întoarse spre fata pe care o iubea ca pe fiica ei.

– Hai să stăm jos puțin, sugeră ea în timp ce își ștergea mâinile de șorț. Charlotte arătă spre scaunele așezate în jurul mesei, iar Lily, cu inima ușoară, sări jos de pe taburet și o zbughi spre ele.

Charlotte o urmă cu încetineală. Lily se aștepta ca domnișoara Lottie să aibă răspunsuri la orice. Dar nu avea. Nu știa nimic. Nici cum să crească o fiică, nici cum să se descurce cu Stone Hammond și, în mod sigur, nici cum să explice prezența acestuia în așa fel încât să nu îi inspire fetei neliniște.

Silindu-se să înainteze, ca de obicei, cu pași măsurați spre masă, în loc să facă stânga împrejur și să se facă nevăzută pe ușa din spate, așa cum ar fi vrut, Charlotte se jucă cu medalionul primit de la mama ei și Îl rugă în tăcere pe Dumnezeu să îi dea cuvintele potrivite.

Lily ridică ochii spre ea cu o mulțime de întrebări nevinovate în priviri, deși colțurile gurii se lăsară în jos puțin, semn că fata simțise frământarea lui Charlotte.

– Ei bine, zise Charlotte trăgând al doilea scaun şi aşezându-se pe el. Îi zâmbi fetei de lângă ea şi se întinse să o mângâie pe mâna ce o ţinea pe masă, sperând ca măcar un gest ca acesta să o liniştească. Numai Dumnezeu ştia cât îşi dorea să o mângâie şi pe ea cineva pe mână şi să îi spună că totul va fi bine. Dar asta era doar o dorinţă copilărească şi ea încetase să mai fie un copil cu mult timp în urmă. Hai să vedem dacă îţi pot explica.

Lily se trase repede pe marginea scaunului, cu faţa ridicată spre Charlotte, strălucind de încredere.

Charlotte înghiţi în sec, netezi cutele şorţului, apoi îşi împreună mâinile în poală şi începu:

– Îţi aminteşti noaptea în care am plecat de la academie? În trăsură, cu domnul Dobson, pe întuneric?

– Da, zise Lily, unindu-şi sprâncenele într-o încruntătură. Şi ce are asta de-a face cu domnul Hammond?

– Ajung şi acolo. Charlotte se uita la ea cu una dintre privirile ei care îi spuneau să aibă răbdare şi pe care i le adresa tot atât de des cât îşi aduna Stephen cuiele şi arcurile. Am plecat în timpul nopţii pentru că n-am vrut să ştie nimeni. Bunicul tău se aştepta să mergi acasă la el.

Lily se îndreptă şi îşi muşcă puţin degetul mare.

– Dar mama spunea să stau cu tine. Ea nu voia să locuiesc cu bunicul.

– Ai dreptate. Charlotte văzu în ea fetiţa pierdută care fusese şi ea odată, când alţii o bombardaseră cu veşti pe care n-ar fi vrut să le audă. Depărtă scaunul de masă cât mai mult şi îşi deschise braţele. Vino aici, iubita mea.

Abia apucă să îi adreseze invitaţia, că Lily sări de pe scaun şi alergă în braţele ei. Charlotte îşi înfăşură braţele în jurul fetei şi o strânse, lipindu-şi obrazul de capul fetei.

– I-am promis mamei tale că te voi lua la mine şi te voi iubi ca pe fiica mea. Şi te iubesc. Foarte mult. Se surprinse gâtuită de emoţie.

Trebuia să ţină copiii, căminul şi emoţiile în control. Să domine haosul din viaţa ei. Aşa reuşise să supravieţuiască. Controlul oferea

siguranță, protecție. Dar de când venise Stone, controlul începea să îi scape printre degete, făcând-o vulnerabilă și, odată cu ea, și pe cei aflați în grija ei.

„Întărește-te și îmbărbătează-te..." îi veni în minte versetul pe care îl memorase cu mult timp în urmă și care îi ridica moralul ori de câte ori se simțea în nesiguranță. Se agăță de acest verset, de promisiunea din cuvintele lui. „Nu te teme și nu te înspăimânta de ei, căci Domnul, Dumnezeu tău, va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa."

„El nu mă va părăsi. El nu mă va lăsa. Pot să fiu puternică. Puternică pentru Lily. Puternică pentru băieți." Charlotte oftă și își înăbuși emoțiile. Când deschise gura, vocea ei suna din nou calm și sigur, așa cum învățase prea bine de atâta amar de vreme.

– Bunicului tău nu i-a plăcut că te-am luat cu mine fără să îi spun unde mergem, așa că l-a trimis pe domnul Hammond să te găsească, ceea ce a și făcut. Însă, pentru că domnul Hammond a fost rănit ieri, nu părea corect să îl trimitem la plimbare fără să îi dăm șansa să își revină. Mai ales după ce i-a salvat viața lui Stephen. Așa că am discutat cu el și am fost de acord să îl las să stea la noi o vreme.

Lily se smulse din brațele lui Charlotte și își ridică privirea spre ochii profesoarei.

– Așadar, n-o să mă ia de aici? Nu o să mă ducă la Dorchester Hall? Fiindcă mama mi-a spus să stau cu tine.

Neștiind cum să-i răspundă la întrebare, din moment ce Stone nu luase încă o decizie, Charlotte se hotărî să testeze ușor terenul.

– Tu *vrei* să te întorci înapoi la Dorchester Hall?

Fata ridică din umeri.

– În vizită din când în când, ar fi în regulă. Să văd ce mai face motanul meu. Să mănânc niște prăjitură cu ciocolată făcută de doamna Johnson. Buzele fetei se curbară într-un zâmbet. Prăjitura cu ciocolată e preferata mea.

– Hm! *Chiar* că sună delicios. Din păcate, ciocolata era un lux pe care Charlotte nu și-l putea permite. Cel puțin până n-o să dobândească un post nou de profesoară.

Chiar în clipa asta ar fi vrut să se ducă la bucătărie și să facă cea mai gustoasă prăjitură cu ciocolată pe care Lily o mâncase vreodată, dar alte lucruri aveau acum prioritate. Spre exemplu, siguranța lui Lily și a celorlalți.

– Ai vrea să îl vezi pe bunicul tău?

Lily își plecă bărbia și ridică din umeri. Charlotte lucra de prea multă vreme cu copii, ca să nu recunoască privirea unui copil care voia să spună nu, dar nu credea că s-ar cuveni.

– E atât de ocupat, izbucni Lily. Și se prăbuși înapoi în brațele lui Charlotte. Singura dată când s-a jucat cu mine a fost la niște prieteni de-ai lui care ne-au invitat la cină.

– Te lua cu el la cine festive? Lucru foarte ciudat. În mod normal, copiii nu participau la astfel de petreceri de adulți.

Lily dădu din cap, atingându-i ușor pieptul lui Charlotte cu bărbia.

– Chiar îmi plăceau petrecerile acelea. Bunicul îmi cumpăra o rochie nouă și drăguță și le spunea prietenilor lui ce deșteaptă sunt și că voi fi la fel de pricepută în investiții ca el. Mă lua de mână și mă ducea prin toată casa, făcându-mi cunoștință cu toată lumea și arătându-mi o mulțime de camere, toate diferite și pline cu lucruri interesante. Îmi arăta mai ales bibliotecile și birourile, fiindcă știa că îmi plac cărțile. Lily tăcu o clipă, de parcă ar fi retrăit momentul. Mă simțeam specială, zise ea încet, într-un sfârșit. Bunicul nu uita de mine în timpul acelor cine. Nu mai era atât de ocupat. Era mândru de mine. Voia să fiu cu el.

Pe Charlotte o durea dorul din vocea fetiței. Cunoștea prea bine senzația aceea. Tânjea să fie iubită și apreciată de oamenii care contau pentru ea. Cât de des nu exersase și ea, până o dureau degetele, în încercarea de a fi pe placul tatălui ei? De câte ori nu încercase să îl mulțumească cu complimente excentrice, când pica în mrejele melancoliei? Îi punea în ordine partiturile, lecțiile de pian și îl ținea la curent cu situația financiară, toate din dorința de avea un rol important în viața lui. Doar ca să descopere apoi că nu fusese suficient de importantă pentru el.

Bărbații ca tatăl ei și ca Randolph Dorchester storceau energia celor din jur pentru propriile lor interese. Prin urmare, cu ce

scop o dusese Dorchester pe Lily la petrecerile acelea? Probabil din dorința de a le da asociaților lui impresia că e un om cald și familist, defilând cu Lily și arătându-le cât o adoră. Sau poate se gândise să îi impresioneze în alt mod.

– Lily, ți-a cerut bunicul tău să te lauzi prietenilor lui cu talentul tău? Dumnezeu știa cât îi plăcuse și tatălui ei să o convingă să cânte în fața publicului când era copil! Ea făcuse cum îi cerea, deși detesta momentele în care trebuia să le cânte, pentru că toți erau cu ochii pe ea, iar ei îi era teamă să nu greșească și să îl facă de râs pe tatăl ei. Apoi, toate laudele și meritele erau ale lui, de parcă ea n-ar fi fost decât o marionetă, iar el cel care trăgea toate sforile.

Lily clătină din cap.

– Nu. Mi-a zis să nu spun nimănui despre talentul meu. Îmi spunea că așa era jocul, și că, dacă spuneam cuiva, pierdeam, iar el nu îmi mai cumpăra cărți noi.

Oare ce joc juca Dorchester cu copilul acesta la o cină festivă? Și care era rostul mitei și al discreției? Cele două nu aduceau nimic bun.

– Ce joc te jucai cu bunicul tău, Lily?

Întrebarea aceea îi stătuse și lui Charlotte pe limbă, dar tonul masculin, grav care o rosti, cu siguranță nu îi aparținea. Întoarse brusc capul, știind ce avea să descopere înainte ca ochii ei să poată confirma lucrul acesta: Stone Hammond era în pragul ușii.

13

Stone stătea nemişcat, cu umărul sprijinit de perete. Trebuia să-şi fi ţinut gura închisă. Dar, văzând că Charlotte ezită să pună întrebarea care îl frigea, nu se putuse abţine. Ceva îi spunea că răspunsul la întrebarea aceea avea să decidă cursul acţiunii sale.

– A... a pus bunicul meu o recompensă pe capul meu, domnule Hammond? Veneraţia pentru eroul ei se stinsese în privirea lui Lily. Ochii ei albaştri sticleau de îngrijorare, dacă nu de teamă făţişă, când se uita la el. De aceea eşti aici?

Nici dacă l-ar fi lovit cineva cu barosul în stomac, nu l-ar fi durut atât de tare.

– Nici pomeneală, micuţo. Îi venea să se ducă la ea, să se aşeze pe vine în faţa ei şi să o liniştească. Dar rămase pe loc, de teamă ca gestul lui să nu o sperie.

– Am renunţat să vânez recompense cu ani în urmă, mai ţii minte?

– Ca Dan Ţintaşul?

– Exact. Dan s-a apucat de lucru la fermă, iar eu... Era cât pe ce să spună „de recuperat", dar suna prea mult a recompensă. Aşa că optă pentru exprimarea pe care o folosea profesoara ei. Oamenii mă angajează să găsesc ce pierd.

– Şi tu m-ai găsit pe mine. Nu părea foarte sigură. Deşteaptă copilă!

Lăsă bărbia în piept.

– Aşa e. Şi dă-mi voie să îţi spun că eşti mult mai drăguţă decât taurul de prăsilă pe care m-a plătit domnul Haymaker să îl găsesc anul trecut. Pf! Ce dobitoc urât! Şi, totodată, pututos. Stone se

strâmbă, făcându-şi vânt cu mâna pe sub nas. Când Lily chicoti, menghina care-i strângea pieptul se slăbi în cele din urmă.

Stone se îndreptă şi se depărtă încet de tocul uşii, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor şi capul în piept, încercând să pară cât mai inofensiv posibil.

– E-n ordine dacă vin şi eu la masă cu voi, doamnelor?

Stone îşi îndreptă atenţia spre Charlotte pentru prima dată de când le alertase cu prezenţa lui. Pe chipul ei era numai liniştite, ca întotdeauna. Dar el simţea indignarea care clocotea sub masca aceea de calm. Da, se amestecase când nu fusese poftit, dar trebuia să fie părtaş la această discuţie, iar ea era destul de inteligentă să îşi dea seama de lucrul acesta şi nu încercă să îl împiedice. În timp ce o privea, ea dădu uşor din cap, dându-i permisiunea să li se alăture. Dar ochii ei albaştri-verzui îl avertizau că va fi aprigă dacă îndrăznea să îi facă vreun rău fetei din poala ei.

Stone se îndreptă spre masă ocolind-o, atent să lase suficient spaţiu de manevră fetelor. Apucă de spătar scaunul eliberat de Lily şi îl îndepărtă, ca ele să se simtă în siguranţă, apoi întoarse scaunul cu faţa spre el şi se aşeză. Îşi sprijini braţul pe spătarul scaunului şi se uită la Lily.

– Povesteşte-mi despre jocul pe care îl jucai cu bunicul tău.

Fata se uită la profesoara ei înainte să răspundă. Charlotte dădu din cap, semn că era de acord să îi răspundă.

– El zicea că jocul se numeşte vânătoarea de comori, zise Lily. Când toată lumea se aduna să povestească înainte de cină, eu trebuia să mă strecor şi să caut comoara. Bunicul spunea că lui şi prietenilor săi le plăcea să ascundă anumite lucruri unul de altul, iar cel care reuşea să descopere primul secretul celuilalt era câştigător. Dacă îl ajutam să câştige jocul, el urma să îmi comande orice carte îmi doream din catalogul Montgomery Ward.

Stone se străduia să rămână prietenos, deşi simţea cum i se încordează spatele, gâtul şi umerii. Nu îi plăcea direcţia în care o lua povestirea fetei.

– Partea dificilă a jocului era găsirea comorii din moment ce nu ştiam ce este sau cum arată comoara. Bunicul spunea că cea mai valoroasă comoară era ascunsă în birouri şi în sertare. Cu cât

mai ascunsă, cu atât mai bine. Dacă reuşeam să deschid un sertar încuiat, câştigam cele mai multe puncte, dar n-aveam voie să sparg nimic. Era împotriva regulilor jocului. Aşa că eram mereu atentă. O singură dată am reuşit să deschid un sertar încuiat. Am găsit în el o hârtie cu multe semnături care păreau importante. În hârtie era vorba despre o linie nouă de cale ferată spre o localitate numită Seymour. Nişte localnici scriseseră o scrisoare în care vorbeau despre câţi bani vor câştiga dacă linia ferată din Witchita Valley va trece pe acolo. N-am înţeles restul, dar era şi o hartă sub scrisoare. Când i-am desenat-o bunicului mai târziu în seara aceea, a fost atât de mândru de mine, că m-a lăsat să aleg două cărţi din catalog.

Stone dădu de privirea şocată a lui Charlotte care se uita la el din spatele lui Lily. Mda, înţelesese şi ea. Randolph Dorchester îşi făcuse averea din speculaţii cu terenuri. Un om care era în stare să prezică pe unde avea să treacă linia ferată îşi mărea conturile în bancă. Stone n-avea nicio îndoială că, dacă se ducea la oficiul de cadastru din Seymour, Texas, găsea rapoarte privind achiziţionarea de către compania lui Dorchester a terenurilor de pe tronsonul de căi ferate prevăzut în planul de construcţie pe care Lily îl desenase cu atâta inocenţă. Pesemne că omul îi ajutase şi pe ceilalţi cetăţeni ai oraşului să strângă banii necesari pentru atragerea companiei de căi ferate acolo. Şi totul din bunătatea inimii lui, firește!

Omul îşi transformase nepoata într-un infractor, învăţând-o să fure secrete comerciale. Iar acum, îl angajase pe Stone să îşi recupereze micuţa spioană.

– Când au ajuns cărţile în poştă, mama m-a întrebat de unde le-am primit. Când i-am povestit despre joc, s-a supărat rău de tot. Mi-a zis că bunicul n-a făcut bine că mi-a cerut să joc un astfel de joc şi că n-o să îmi dea voie să mai merg la petreceri cu el. Lily se răsuci în poala lui Charlotte, ca să se uite la ea. I-am spus că îmi pare rău. Nu ştiam că nu era bine ce am făcut.

Charlotte îi mângâia părul fetei.

– Era convinsă că nu ştiai, scumpa mea. Nu s-a supărat pe tine.

– Ştiu. Mi-a spus. Chiar m-a lăsat să păstrez cărţile. Dar m-a pus să îi promit că nu o să mă mai joc niciodată un asemenea joc.

Lily rămase tăcută o vreme, cu capul plecat. Când își ridică fața, în cele din urmă, bărbia îi tremura. Dar m-am mai jucat așa. De două ori.

– De ce...? Profesoara nu apucă să termine întrebarea, că fața lui Lily se umplu de lacrimi.

Copilul scutura din cap, încercând parcă să nege propria ei afirmație.

– N-am vrut, domnișoară Lottie. Jur! I-am spus bunicului că nu mă joc, că mama nu îmi dă voie. La început, a zis că e în regulă. Dar apoi s-a întâmplat ceva. A primit o telegramă cu vești foarte proaste, pesemne, pen'că a început să strige, să înjure și să trântească uși. Eu și mama l-am evitat toată săptămâna, până când s-a potolit.

Ea îi aruncă o privire spre Stone. Obrajii ei brăzdați de lacrimi stârneau în el o dorință teribilă de a da pumni cuiva sau în ceva. Mai degrabă în nasul ascuțit al lui Randolph Dorchester.

– Totul părea în regulă, le explica Lily, cu vocea gâtuită și încă tremurândă, deși încerca să respire adânc, silindu-se să se stăpânească, dar apoi, într-o după-amiază, a venit în camera mea și mi-a spus că mergem la plimbare. Mi-a zâmbit, deși ceva nu părea în regulă cu zâmbetul acela. Nu era un zâmbet fericit. I-am spus că trebuia să îi cer permisiunea mamei mai întâi. Mi-a zis că o întrebase deja și că fusese de acord să merg.

– Unde te-a dus, iubito? Domnișoara Atherton își stăpâni vocea astfel încât să nu trădeze șocul sau dezaprobarea, doar compasiune. Lily se lăsă moale în brațele profesoarei ei.

– Am ajuns în fața unei case mari, pe care nu o cunoșteam. Dar bunicul nu m-a dus la intrarea principală. Am ocolit casa până am găsit o fereastră întredeschisă. Mi-a spus că omul care locuia acolo era un ticălos care îl amenințase că o să îi ruineze afacerea, doar pentru că furtuna îi scufundase nava. Nu fusese vina bunicului că venise furtuna. Mi-a părut rău de bunicul, așa că l-am lăsat să mă ridice până la fereastră și am intrat în casă. M-am pus să caut hârtii, cărți, hărți și tot ce credeam că i-ar plăcea bunicului. Ori de câte ori reveneam la fereastră, bunicul mă punea să redau tot ceea

ce găsisem. De fiecare dată era nemulțumit, așa că mă obliga să mă întorc înăuntru și să caut mai departe. Îmi era așa de frică! Dacă dădea ticălosul peste mine?

Stone strângea din dinți. Cum putea un om să îi facă așa ceva propriei sale nepoate? Să o oblige să fure pentru el, punând-o astfel în pericol?

Și cum putuse accepta el un loc de muncă de la un astfel de om? Oare îl înșelase instinctul sau fusese prea dornic să primească plata lui grasă, încât ignorase semnalele de alarmă?

– Dar ai scăpat *până la urmă*, zise profesoara mângâindu-i brațul fetei. Ești aici acum. În siguranță.

Lily dădu din cap.

– Am găsit o grămadă de documente pe biroul omului. Nu le-am dat atenție la început, pentru că nu erau ascunse într-un sertar, dar când i-am redat bunicului conținutul lor, a fost de-a dreptul încântat, mai ales când i-am pomenit despre unul care provenea dintr-un anume The Red Palace. După ce i-am spus ce conținea, m-a lăsat în sfârșit să ies pe fereastră.

Domnișoara Atherton îl țintui pe Stone cu o privire întrebătoare. Evident că ea nu înțelegea importanța acelei hârtii, dar Stone da. The Red Palace era un bordel de lux din Houston care oferea servicii domnilor bogați. Instrumentul ideal pentru șantaj.

– Am crezut apoi că o să mergem acasă, zise Lily, dar el m-a dus la o altă casă.

La o altă casă? Nu îi ajunsese una? Avar fără suflet...

– A vrut să fac același lucru și acolo. Mi-a spus că mai avem timp o oră până să ajungă al doilea proprietar acasă. Îi dăduse niște bani unui servitor, mai devreme în ziua aceea, să fie sigur că va lăsa fereastra întredeschisă, așa că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Lily se foi, apoi îi cuprinse mijlocul profesoarei cu brațele și o ținu strâns.

– N-am vrut să intru. L-am implorat pe bunicul să nu mă trimită înăuntru. Atunci s-a enervat așa de tare, domnișoară Lottie. Abia mai vorbea. S-a înroșit la față. M-a apucat de mâini și m-a scuturat atât de tare că a început să mă doară capul. Apoi mi-a spus că, dacă

nu îl ascult, o să ia pisica, o să o vâre într-un sac și o să o azvârle în râu. Nu pu... puteam să las să se întâmple așa ceva, domnișoară Lottie. Pur și simplu nu puteam!

– Firește că nu, scumpo.

Acum plângea și profesoara.

Stone se agita pe scaun, strângând spătarul scaunului atât de tare, încât se minună că nu îl rupsese în două.

– M-am cățărat pe fereastră și m-am dus spre birou. Era întuneric în încăpere și m-am lovit de colțul unei măsuțe. Ceva a căzut de pe masă și a trezit câinele.

Stone se îndreptă, zvâcnind, în scaun.

– Era un câine înăuntru? Întrebarea sunase ca un răcnet. Lily se afundă și mai tare în brațele profesoarei. Domnișoara Atherton îl pironi cu privirea încruntată. Îmi pare rău, micuțo. N-am vrut să ridic tonul.

– Nu-i nimic, zise ea încet. M-a speriat și câinele.

Își închipuia cât de tare.

Lily își trase nasul, apoi își continuă povestea.

– Câinele adormise sub birou. La început a mârâit, apoi a sărit în picioare și a început să latre. Eram atât de îngrozită, încât am țipat. Am fugit la fereastră, care nu era foarte sus. N-am așteptat ca bunicul să mă ajute să cobor, ci am sărit pur și simplu. Mi-am sclintit glezna în cădere și mi-am făcut griji că bunicul o să se supere, dar și el se speriase de câine. M-a ajutat să mă ridic și am luat-o în grabă spre trăsură.

– În drum spre casă, mi-a cerut scuze că m-a silit să intru în casa aceea. Nu m-a scuturat și nu a țipat la mine. Doar mă privea îngrijorat. Mi-a promis că îmi cumpără un raft întreg de cărți numai să nu îi spun mamei. Mi-a zis că mama o să se supere pe mine și o să creadă că sunt o fată rea.

Domnișoara Atherton o desprinse cu blândețe pe Lily de ea numai cât să o privească direct în ochi.

– Mama ta n-ar fi crezut *niciodată* că ești o fată rea.

Lily dădu din cap.

– Știu. Mi-a spus să nu îi ascund dacă bunicul a încercat să mă bage în acel joc din nou. Am recunoscut. M-a lăsat să dorm cu ea

în pat în noaptea aceea şi am plecat a doua zi în vizită la o prietenă a ei, în Austin. Atunci am aflat de şcoala ta.

Lily înconjură gâtul lui Charlotte cu braţele şi îşi apăsă obrazul de al ei.

– Sunt atât de fericită că mama m-a trimis să stau cu tine, domnişoară Lottie. Nu o să plec niciodată de la tine. Niciodată.

Charlotte închise ochii şi o îmbrăţişă pe Lily, dar Stone remarcă faptul că ea nu răspunse în niciun fel la declaraţia dramatică a fetei. Probabil că nu voia să îi facă o promisiune pe care nu era sigură că o poate ţine. Din cauza lui.

Stone îşi luă mâinile de pe spătarul scaunului şi se ridică, dorindu-şi cu toată fiinţa să nu fi acceptat niciodată această slujbă. Domnişoara Atherton se ridică şi ea, aşezând-o pe Lily pe propriile-i picioare.

– Aşezi, te rog, tacâmurile pe masă pentru mine, Lily? Băieţii vor veni cu cidrul în curând. Spune-le să umple paharele. John poate aşeza şerveţelele. Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Hammond, apoi mă întorc să tai friptura.

– Da, domnişoară Lottie. Lily aprobă din cap şi îşi şterse cu mâneca urmele de lacrimi de pe obraji. Apoi se uită la Stone. Acum că m-ai găsit, poţi să-i spui bunicului că sunt foarte bine. N-are de ce să se îngrijoreze. Domnişoara Lottie are mare grijă de mine.

Stone înghiţi în sec.

– Da, are, micuţo. E cât se poate de limpede.

Atunci ea îi zâmbi. Dumnezeu să îl ajute, dar nu putea s-o ducă înapoi. Nu unui om care ar pune-o în pericol cu bună ştiinţă, doar ca să îşi hrănească lăcomia.

– Domnule Hammond? Profesoara îi făcu semn spre uşa din spate.

Stone înclină capul.

– După dumneata, domniţă.

Se aştepta să se întoarcă şi să îl înfrunte în clipa în care ajunseră afară, dar rămase surprins că ea nu se opri. Trecu de dependinţă. Trecu şi de grădină. Se opri abia în dreptul sârmelor unde usca hainele. Ea cercetă curtea cu atenţie, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta, abia apoi se răsuci spre el.

– Ce ai de gând?

Ei bine, măcar femeia asta nu bătea apa în piuă.

– Voi aștepta scrisoarea din Austin, exact așa cum am discutat.

Ochii ei îl săgetau.

– După toate câte ți-a povestit copila asta, tot mai ai nevoie de o dovadă scrisă ca să îți dai seama că lucrezi pentru cine nu trebuie? Femeia tremura de indignare. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Tu și vorbele tale frumoase, cu faptele tale eroice cu tot! Aproape că m-ai prostit. Dar ție nu îți pasă de Lily. Nu îți pasă decât de banii cu care te momește Dorchester. Făcu stânga împrejur și o luă din loc, pornind grăbită spre casă.

Dar nu apucă să se depărteze, că Stone o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

– Stai o clipă, Charlotte. N-am spus niciodată că am nevoie de telegramă ca să decid dacă să te cred sau nu. Am nevoie de ea ca să mă ajute să stabilesc următoarea mișcare.

Ea se încruntă la el și își smuci brațul din mâna lui.

– Uite ce e, zise el oftând greu. M-a îngrozit ce mi-a fost dat să aud până acum. N-am cum să mai lucrez pentru Randolph Dorchester cu conștiința curată. Cântărea dacă să îi împărtășească și restul gândurilor sale.

Charlotte trebuie să fi simțit că el ascundea ceva.

– Dar...?

Stone nu o slăbea din ochi.

– Dar ceilalți nu vor fi atât de înțelegători.

Ea îl apucă de braț, de parcă cineva i-ar fi retezat picioarele.

– Ceilalți?

Stone simțea un imbold ciudat să o strângă la pieptul lui și să o consoleze așa cum făcuse ea cu Lily. Dar Charlotte îi și reteză gândul care abia încolțise în mintea lui, smulgându-se din mâna lui și înfășurându-și brațele în jurul ei, impunându-i astfel distanță.

– Mai sunt și alții? Parcă spuneai că ești cel mai bun în domeniu. Panica o forțase să ridice tonul. De ce ar angaja și pe alții?

– Ca să se asigure. Stone o privi în față. La naiba. Avea o privire sălbatică în ochi, iar buzele îi tremurau. Cu toate acestea, strângea

din buze, stăpânindu-şi emoţiile. Stone nu putea să nu o admire. Femeia avea nervi de oţel. Oi fi eu bun, dar şi tu te-ai ascuns foarte bine. Te vânam de două luni fără prea mulţi sorţi de izbândă. Dorchester şi-a pierdut răbdarea. Aşa că a mai angajat un om.

– O să ne găsească aici? Ochii ei îl implorau să spună nu, dar nu putea să îi dea speranţe false.

– Tot ce e posibil. Dacă Dorchester îi spune ce a aflat de la mine. Dacă nu primeşte nicio confirmare de la mine, o să presupună că pista mea s-a dovedit falsă. Sau o să devină suspicios. Oricum ar fi, dacă nu are veşti de la mine cât de curând, o să îl trimită pe Franklin să investigheze terenul.

– Franklin e celălalt detectiv?

De ce trebuia să îl privească aşa? Speriată şi curajoasă în acelaşi timp, implorându-l să o liniştească, în ciuda faptului că prin toţi porii îi transmitea lămurit să nu îndrăznească să o atingă.

Stone oftă şi îşi scărpină prin cămaşă rănile cusute.

– Da.

– E bun?

– Da. Franklin nu se pricepea să dezlege iţe sau să pună lucrurile cap la cap, dar, odată ce găsea o urmă, omul devenea un adevărat copoi. Şi nici că-i păsa să afle de ce şi cum. Nu îl interesa decât plata care îl aştepta la final. Nu că Stone *i*-ar fi dezvăluit aşa ceva lui Charlotte. Avea ea şi aşa destule pe cap. Oricum, sunt mai bun decât el. De aceea Dorchester m-a angajat pe mine prima dată. N-o să te las la cheremul lui, Charlotte. Stone se apropie mai tare, frământat de argumentele pe care le avea în minte şi pe care ar fi vrut să i le spună. N-avea decât să le înghită. Femeia avea nevoie de consolare. Cu multă blândeţe, îi cuprinse umărul în căuşul palmei sale. Ea se înfioră, dar nu se retrase.

– Avem la dispoziţie câteva zile să găsim o strategie până ajunge scrisoarea din Austin. Chiar *trebuia* să aştepte scrisoarea aceea. Credea povestea lui Lily. N-avea niciun motiv să îl mintă şi nici n-avea cum să înţeleagă deplin implicaţiile secretelor pe care le dezvăluise. Dar povestea ei nu era o dovadă suficientă. Confirmarea legalităţii dreptului de tutore al lui Charlotte asupra fetei avea să

le ofere libertatea de care aveau nevoie ca să acționeze. Între timp, va trebui să merg în oraș să îi trimit o telegramă lui Dorchester. Îi transmit strictul necesar ca să îl țin pe Franklin la distanță, fără să îi dezvălui planurile noastre.

– Ce vrei să îi spui?

Stone zâmbi și o strânse de umăr, încercând să îi insufle încrederea pe care nici el nu o simțea.

– Voi găsi eu ceva.

14

Şi ea ce o să facă dacă el nu se întoarce? Charlotte lăsa perdelele să cadă la fereastra din dormitor, după ce verificase drumul a suta oară, căutând să dea cu ochii de Stone Hammond venind pe calul lui uriaş. După discuţia lor de acum două zile, aflase că trebuia să se ducă în Madisonville să trimită o telegramă, dar era plecat deja de patru ore. Drumul până acolo şi înapoi l-ar fi putut face pe jos în două ore.

Ar fi vrut să meargă cu el, să vadă mesajul trimis cu ochii ei, să fie sigură că nu îi trădează, dar el insistase să meargă singur. Zicea că era mai bine ca oamenii din oraş să nu îi vadă împreună. Plănuia chiar să se oprească la cabinetul doctorului Ramsey, ca să îi sugereze omului „să uite" unde l-a cunoscut. Aceasta era cea mai bună cale de a o proteja pe Lily, dacă Franklin venea să o caute ulterior. Nu voia să lase nicio urmă drept mărturie că Stone îi ajuta.

Dacă chiar „îi ajuta". Charlotte nu mai era atât de sigură în privinţa asta, încrederea ei scăzând tot mai mult cu fiecare privire zadarnică aruncată pe fereastră.

El îşi lăsase armele valoroase în hambarul ei, sub lacăt, ca o garanţie şi sigur nu le-ar abandona acolo. Că doar bărbaţii ca el ţineau la armele lor, nu? Văzuse cât de bine le întreţinuse. Erau curate. Unse. Paturile armelor erau uzate pe alocuri, de parcă timpul le-ar fi modelat după mâna proprietarului. Avea iniţialele gravate pe cingătoarea de piele. N-avea cum să lase toate acestea în urmă, nu-i aşa?

Ea miza pe el, pe Biblia pe care i-o adusese din baracă şi în care îi apărea numele în evidenţa naşterilor scrisă de mama lui, cu mâna ei. Mizase pe indignarea pe care i-o stârnise comportamentul

lui Dorchester. Mizase pe firea lui curajoasă. Dar dacă se înșela? Banii aveau o influență puternică asupra omului. Numai un om de caracter putea scăpa din mrejele lor. Ea îl cunoștea pe Stone Hammond doar de câteva zile. Oare putea să judece integritatea caracterului său cu atâta precizie?

Argumentele din mintea ei oscilau ca fierăstrăul unui cherestegiu, ai cărui dinți crestați tăiau tot mai adânc în sufletul ei, de simțea că se rupe în două. Picioarele îi tremurau, amenințând să cedeze. Respira greu. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția. Avea nevoie de... *muzică.*

Charlotte trânti ușa dormitorului în lături și se duse glonț în salon, unde se afla singurul lucru care putea, neîndoios, să îi potolească sufletul tulburat.

Pianul o îmbia ca o iubire de mult uitată, care promitea alinare. Ea alunecă pe taburet și ridică mâinile peste clape. Dobson luase copiii cu el la pescuit pe lac. Nu era nimeni acasă ca să o audă sau să o vadă.

Ca profesoară de muzică, cântase de nenumărate ori în fața elevilor ei, dar numai când era complet stăpână pe sine. Nu când furtuna vuia nemiloasă în sufletul ei și simțea că se mistuie dacă nu cântă. Nu când sufletul ei era vulnerabil, dezgolit. În astfel de momente avea nevoie de singurătate. Iar Dumnezeu, în providența Lui, îi făcuse parte de asta exact când avea cea mai mare nevoie.

Charlotte închise ochii și lăsă degetele pe clape. Chopin. Degetele ei simțeau nevoia să zboare, iar mintea ei să fie provocată. Acordurile grave și neconvenționale ale „Preludiului în Sol minor" spuneau povestea ei. O prizonieră. Neajutorată. Frământată de întrebări fără răspuns. Dar piesa scurtă se încheie prea repede. Emoțiile din sufletul ei se zbuciumau încă în așteptarea eliberării. Așa că alese un alt preludiu în Fa diez minor. Ritmul furtunos se potrivea cu tulburarea din sufletul ei, tăindu-i răsuflarea, în timp ce degetele ei alergau cu iuțeală peste clape. Dar nu era destul pentru ea. Chopin o stimula, o entuziasma, dar muzica lui nu vorbea sufletului ei. Precum cea a lui Beethoven. Simțea nevoia să cânte „Furtuna".

Charlotte își ridică mâinile de pe clape, își îndreptă spatele și își odihni ochii într-un punct nedefinit de pe peretele deasupra canapelei, până ce auzi acordurile „Sonatei nr. 17 în Re minor" în mintea ei.

„Așteaptă."

Putea să audă instrucțiunile tatălui ei. „Nu atinge clapele până nu simți muzica în tine. Până ce inima ta nu se contopește cu cântecul."

„Așteaptă."

Degetele ei zăboveau deasupra pianului. Trase aer în piept. Oftă ușor. Simțea cum stârnește furtuna.

„Acum."

La început, ca o adiere. Așa cum începuse și ea. Voia să aibă încredere. Voia să creadă că Stone Hammond nu îi va trăda așa cum făcuseră atâția bărbați din viața ei. Dar nu apucase să cânte două măsuri, că o asaltară îndoielile. Nici măcar nu îl cunoștea. De ce ar renunța el la plata lui Dorchester? De ce i-ar păsa?

Dar se luptase cu o pisică sălbatică, în locul lui Stephen, fără să se gândească la siguranța lui. Melodia curgea lent acum, ca o rază de soare furișându-se printre nori cât să aducă speranță înainte să dispară în negura furtunii. De această dată, furtuna vuia întruna. Mâna ei dreaptă se lupta cu cea stângă pe măsură ce tonurile blânde se sileau să își croiască drum printre apele învolburate ale mâinii lăsate, ca o sirenă care ademenea marinarul prins în vârtej, îndemnându-l să nu renunțe, să nu se teamă.

Spre deosebire de preludiile lui Chopin, sonata lui Beethoven se desfășura îndelung înaintea ei, dându-i voie să se scufunde cu totul în șuvoiul apelor înspumate ale cântecului. Valurile o purtau, iar și iar, când pe creastă, când în scobitura lor. Să aibă încredere sau să n-aibă? Ce va face dacă Stone îi va înșela apoi această încredere? Cum o va putea proteja pe Lily?

Muzica se făcu rugăciune în gemetele sufletului ei, prea complicate ca să le poată rosti în cuvinte. Își vărsă focul inimii până ce simți că nu mai poate, furtuna apropiindu-se de finalul său impetuos, ca mai apoi să cedeze loc păcii. Sufletul ei renunță la

lupta stârnită de nebunia îngrijorării. N-avea cum să îl controleze pe Stone și motivele sale. Trebuia să arunce îngrijorarea ei asupra lui Dumnezeu. În El putea să aibă încredere, dacă în Stone nu putea. La timpul potrivit, Domnul îi va arăta ce trebuie să facă.

Atunci de ce se simțea abandonată de Stone? Inima ei era tulburată dincolo de îngrijorarea ei față de Lily, un sentiment pe care nu voia să îl recunoască. Și pe care totuși inima ei nu reușea să îl potolească nici cu degetele care trecură la acordurile suave și melancolice ale sonatei lui Beethoven: nr. 14, „Clar de lună".

❖

Stone stătea încremenit pe treptele prispei din față. Îi era teamă să miște, ca nu cumva treapta să scârțâie sau vreo scândură să geamă sub greutatea lui, iar muzica să înceteze. Habar n-avea de cât timp stătea acolo. De cincisprezece minute? Douăzeci?

Când se întorsese din oraș, abia dacă deslușise sunetele pianului, care se pierdeau înăuntru. Crezuse că era din nou John la pian. Dar, după ce luă șaua de pe Goliat, observă că șareta nu mai era la locul ei și își aduse aminte că îi auzise dimineața pe copii vorbind despre plecarea la pescuit, la micul dejun.

N-avea cine să fie altcineva.

„Charlotte."

Lily spusese cum că ea ar cânta diferit de John, dar nu pricepuse la ce se referea. Până când, îndreptându-se hotărât spre intrare, îl izbi o furtună violentă, care îl pironise locului. Niciodată nu mai auzise o asemenea muzică.

Se prăbuși pe trepte și se rezemă cu spatele de balustradă. Dacă își înclina puțin capul pe spate, îi putea zări fața prin geamul ferestrei, printre perdelele trase pe jumătate. Îi tăie respirația. Seninătatea pe care o afișa întotdeauna dispăruse de pe chipul ei ca o mască pe care el bănuise că o poartă, dându-i la iveală adevărata față. Stătea aplecată deasupra claviaturii, crispată, de parcă ar fi suferit profund, unduirile trupului ei subliniind acordurile furtunoase. Apoi, când melodia se stingea lent, își întorcea fața spre cer de parcă îl implora pe Domnul să îi dea călăuzire, căutând în El speranța pe care și-o pusese cumva în cine nu trebuia.

„Se îndoiește de mine." Stone închise ochii și lăsă capul înapoi pe balustradă. Nu putea s-o învinuiască. El *venise* aici cu intenția de a o salva pe Lily. Să o salveze. Pf! De parcă fata de asta avea nevoie: să fie salvată de femeia care sacrificase atâtea ca să o țină în siguranță.

Auzind chinul lui Charlotte în cântul ei, i se frânse inima. Voia să meargă la ea. Să o asigure din nou că nu o trădase. Că luase o decizie care nu îl includea pe Dorchester. Dar încrederea nu se pretinde, ci se câștigă. Și intuia că încrederea lui Charlotte avea să îl coste cel mai mult.

Câtă suferință ascundea în adâncul sufletului ei! Ca să se protejeze. Cineva o rănise cu mult înainte de Dorchester. Și înainte de idiotul de Sullivan care îi închisese școala. Să fi fost vreun pețitor? Tatăl ei? Nu săpase foarte adânc în scandalul de demult în care fuseseră implicați părinții ei. Se concentrase prea mult să descopere proprietățile care aveau legătură cu Charlotte, nu bârfele vechi de cincisprezece ani. Acum însă ar fi vrut să își fi făcut timp să afle.

Muzica suna altfel.

Stone deschise ochii. Era cântecul pe care i-l cântase John lui Lily. Deși notele păreau cunoscute, efectul lor era uluitor de diferit. Stephen spusese că, în interpretarea profesoarei lui, piesa îl făcea să se simtă singur. Stone se văzu nevoit să îi dea dreptate. Ascultând-o, își aducea aminte de nopțile pe teren, de unul singur, când vântul foșnea frunzele copacilor într-un cântec de leagăn singuratic, care îl făcea să se îndoiască de viitorul pe care și-l plănuise. Cabana și proprietatea pe care visa să le dețină după agoniseala de-o viață îi vor aduce împlinire sau doar singurătate?

Se scutură de melancolie așa cum se deprinsese să facă, deși muzica nu înceta să îl poarte cu gândul înapoi. De ce oare îl tulbura atât de tare?

I se strânse stomacul. Nu muzica îl tulbura, ci interpreta. Cântecul descuia ungherul sufletului său stingher, unde era *ea*. Doar ea.

Neputând să se abțină, Stone se ridică în picioare și se furișă spre partea dreaptă a prispei, de unde se apropie de fereastra care

dădea în salon. Charlotte avea ochii închiși, genele umbrindu-i obrajii palizi. Stone își încordă privirea mai tare. Ceva sclipea pe pielea de sub gene. Să fi fost lacrimi? Stone simți că i se strânge gâtlejul. „Charlotte." Mereu atât de puternică și de stăpână pe sine pentru ceilalți, care se bazau pe ea, depindeau de ea. „Tu pe cine te bazezi?"

Neavând habar cum să răspundă la întrebare, dar hotărât să îi spună că nu era singură, Stone își scoase pălăria de pe cap și intră cu pași hotărâți în casă. Se opri în fața canapelei și rămase acolo, rugându-se ca ea să îi citească intenția în ochi.

Ea nu se ridică brusc de la pian, așa cum se așteptase. Ci mâinile ei șovăiră pur și simplu asupra ultimelor note, după care le ridică fără grabă și le împreună pe capacul de lemn al pianului. Deschise ochii și se întoarse cu fața spre el, cu ochii inundați de lacrimi.

– Te-ai întors.

15

Charlotte se holba la bărbatul tăcut care năvălise în salonul ei. În viața ei. Ar fi trebuit să se simtă ușurată că omul nu fugise înapoi la Dorchester. Sau, probabil, furioasă că pierduse atâta vreme prin oraș făcând-o să se îngrijoreze. Sau poate chiar stânjenită că o prinsese cântând la pian sau rușinată că o văzuse într-un moment de slăbiciune. Dar nu simțea nimic de felul acesta. Realmente, muzica o secătuise într-atâta, încât nu putea decât să se holbeze, în tăcere, la el.

Se priviră în ochi vreme îndelungată și ceva din privirea lui o însuflețea, încet-încet, dându-i noi puteri, de parcă ar fi fost o grădină ofilită, pârjolită de soarele verii, iar el o ploaie blândă. Multă vreme fusese pe cont propriu, neavând pe cine să se bizuiască decât pe ea și pe Dumnezeu, care de multe ori părea atât de departe. Dar Stone era aici. Brațele lui erau puternice. Umerii lui, fermi. Cum ar fi să se sprijine pe el? Măcar puțin.

Fantezie prostească, asta era, izvorâtă dintr-o inimă prea slăbită ca să se poată proteja de visuri vechi, care nu pieriseră cu totul. Și totuși, nu prea putea stinge setea din sufletul ei. Dorința arzătoare de a fi iubită de un bărbat onorabil, „care să merite sudoarea", cum spunea Stone. Își linse buzele, aproape așteptându-se să simtă aroma sudorii, dar bineînțeles, nimic. Doar piele și nesăbuință de fată bătrână.

Stone trebuie să-i fi adulmecat dorința, fiindcă, brusc, își drese glasul și se mută de pe un picior pe altul.

– Bineînțeles că m-am întors, mormăi el. Ți-am spus doar. Își mută repede privirea de la ea la tavan, la cizmele din picioare, la fereastră, înainte să poposească din nou asupra ei.

Atunci Charlotte zâmbi. Văzându-l atât de nelalocul lui, atât de nesigur pentru un bărbat foarte capabil, își recăpătă și ea stăpânirea de sine pe care o pierduse cântând sonatele lui Beethoven. Se îndreptă și se ridică încet de pe taburetul din fața pianului.

– Din experiența mea, zise ea simțindu-se stăpână pe sine, ca de obicei, dacă un om promite că face ceva, nu înseamnă neapărat că va și face.

Orice urmă de stângăcie din înfățișarea lui Stone dispăru cât ai clipi. O țintui pe Charlotte cu o privire care o lăsă fără aer.

– Fac un târg cu tine, domniță profesoară. Încearcă să mă judeci după faptele mele, nu ale mocofanilor jalnici care te-au dezamăgit de atâtea ori „în experiența ta", iar eu o să te judec după ale tale, fără să te bag în aceeași oală cu dăscălițele sclivisite, demodate, acre și puse pe cotonogeală din trecutul *meu*, pe care le-am detestat dintotdeauna.

Comentariul lui o șocă.

– Î... îmi pare rău. Nu mi-am dat seama...

Fusese cumva nedreaptă? Viața o învățase să fie precaută cu bărbații, dar precauția nu-i dădea dreptul să presupună că toți bărbații erau lipsiți de caracter și că, prin urmare, trebuiau tratați ca atare. Oricărui bărbat sau femei ar trebui să i se acorde prezumția de nevinovăție până ce i se dovedește vinovăția. Nu îi pretinsese tocmai ea lui Stone să acorde încredere înainte să dispară cu Lily? Iar el așa făcuse. O ascultase, verificase documentele, scrisese scrisori în numele ei, toate acestea în ciuda dovezilor că furase copiii.

Charlotte își înălță bărbia și se sili să se uite în ochii lui.

– Iartă-mă, Stone. Ți-am făcut un deserviciu. Nu... Înghiți în sec. Nu pot să îți promit că nu se va mai întâmpla. Obiceiurile deprinse de-o viață rareori dispar peste noapte. Totuși, pot să îți promit că mă voi strădui să nu te mai judec prin prisma prejudecăților mele. Ai dreptate. Meriți să fii apreciat după merite.

Chipul lui se înmuie și veni mai aproape de ea. Atât de aproape că îl putea atinge dacă ridica mâna. După cum era de așteptat, își ținu mâinile acasă.

Nu şi el.

Stone întinse mâna spre faţa ei. Cu vârful degetului o mângâie uşor pe tâmple, apoi după ureche. Charlotte simţea furnicături prin tot capul. O clipă se temu că genunchii îi vor ceda. Niciodată nu o tulburase atât de mult o simplă atingere.

– Nu sunt perfect, Charlotte. Deşi vorbea încet, glasul lui răsuna ca vuietul unui râu în cădere pe stânci, într-o cascadă spectaculoasă. Sunt sigur că o să mai greşesc, dar îţi jur acum şi aici că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca tu şi Lily să fiţi în siguranţă. Mă crezi?

Dorea să îl creadă. O, cât îşi mai dorea! Dar nu prea putea să reducă la tăcere vocea suspicioasă care îi răscolea mintea.

„El ştie că eşti doar o fată bătrână şi singură. De aceea te atinge şi se uită la tine cu atâta intensitate. Te manipulează ca să te convingă să cooperezi. Să nu ai încredere în el. Nu e sincer."

Dar dacă nu o manipula?

Charlotte îi cercetă chipul, conturul buzelor, fermitatea bărbiei, sinceritatea din privire. Stone Hammond ori era cel mai bun actor care se bătuse vreodată străzile Texasului, ori un om cu adevărat corect. Un om vrednic de încredere. Îşi putea permite să alunge un bărbat care tocmai îi dezvăluise intenţia lui de a o proteja pe Lily?

Mâna lui căzu pe umărul ei, apoi alunecă încet pe braţ şi se opri la câţiva centimetri deasupra cotului. O strânse puţin mai tare, cât să îi aducă aminte că aştepta răspunsul ei.

– Da! îi scăpă. Te cred. Poate că îi răspunse şovăielnic şi prudent, dar luase o hotărâre şi nu avea de gând să dea înapoi decât dacă îi oferea un motiv.

Stone nu zâmbi victorios, nici nu răsuflă uşurat. Ci o privi insistent, desenând cu degetul mare cercuri pe mâneca ei, încercând să o liniştească.

– Mulţumesc, Charlotte! Lăsă mâna jos de pe braţul ei, iar ea regretă imediat pierderea legăturii lor, a căldurii atingerii lui.

Stone dădu să plece. Charlotte intră în panică.

– Aşteaptă.

Îl apucă de braţ. El se uită înapoi, ridicând sprânceana întrebător. Din fericire, nu văzu nici strop de nervozitate în ochii

lui, doar de curiozitate. Charlotte îi dădu drumul, luptându-se să își adune gândurile care îi învolburau mintea. Trebuia să dea dovadă de inteligență și stăpânire de sine în felul în care își formula rugămintea. Dacă bătea câmpii, ca o idioată, își submina poziția. Dar încrederea nu avea nicio șansă fără sinceritate. Prin urmare, nu putea avea pretenția ca el să îi ofere o doză totală de încredere, fără să își facă și ea partea.

– Am nevoie de ajutorul tău, recunoscu ea într-un târziu.

Atunci zâmbi și el.

– Știu. Tocmai de aceea stau.

Ea scuturâ din cap.

– Nu e vorba de Lily. Bine, da, chiar am nevoie de ajutor în ce o privește, dar nu la asta m-am referit. Până aici cu gândul de a nu bate câmpii ca o idioată! Charlotte oftă, își netezi partea din față a fustei, apoi încercă din nou.

– Am nevoie de ajutor să cred. În tine.

Charlotte tresări la auzul cuvintelor aspre care îi ieșiseră pe gură, dar Stone nu păru iritat sau nervos. În schimb, se întoarse cu totul spre ea, apoi se cocoță pe brațul canapelei cu o mină relaxată și deschisă.

– Ce pot să fac în privința asta?

Charlotte pipăi medalionul de la gât, se opri brusc și făcu mâna pumn. „Pentru Dumnezeu! Zi odată!"

– Nu mă prea pricep să am încredere oarbă în cineva. Trebuie să știu ce gândești, ce plănuiești. Păși spre el, vorbind cu mai multă ușurință acum decât la început. Vreau să iau și eu parte la toate deciziile care îi privesc pe băieți și pe Lily. Dacă îmi vei ascunde ceva, probabil voi deveni suspicioasă. Dacă vrei să am încredere în judecata ta, va trebui să îmi explici strategia ta. Și... Se opri înainte ca vorbele să îi scape din gură. Pe de altă parte însă, simțea cum crește în ea îndrăzneala pe care încercase să o înăbușe din copilărie. O voce care cerea să fie auzită. Și am pretenția să fiu tratată egal în acest parteneriat. Vreau să asculți opiniile mele și să ții cont de ele, atâta timp cât sunt valoroase, nu să le desconsideri automat pentru simplul fapt că vin de la o femeie. Vreau să mă respecți.

– De acord, Charlotte. Stone zâmbea cu ochii, deşi pe chip i se citea aceeaşi seriozitate ca atunci când ea îşi începuse pledoaria. Ai tot respectul meu încă de când am acceptat slujba aceasta, chiar şi atunci când am crezut că eşti o hoaţă de copii, pe jumătate nebună.

Nu era cea mai măgulitoare părere, dar fusese sincer şi ea tocmai de asta avea nevoie din partea lui.

Stone îşi propti călcâiul de piciorul canapelei şi se lăsă uşor pe spate.

– Orice om care dispare cu trei copii, fără să lase nicio urmă, este o forţă care trebuie luată în seamă. Ţi-am respectat judecata încă de la început, dar în ultimele câteva zile, am ajuns să îţi respect şi sufletul la fel de mult.

Charlotte nu îşi putu reţine un zâmbet. Niciodată nu îşi mai apărase drepturile cu atâta degajare. Cât de bine se simţea! Dar şi mai bine o făcuse să se simtă răspunsul lui. Nu o luase peste picior, nu făcuse pe infatuatul. Nici nu o bruscase. Deloc. Îi lăudase inteligenţa şi îi oferise, fără urmă de ezitare, respectul după care tânjea.

– Ai renunţat la viaţa ta de dragul acestor copii şi, între timp, ai abătut asupra ta mânia unui om puternic. Stone se ridică de pe canapea, cu privirea aţintită la faţa ei. Se vede clar ca lumina zilei că îi iubeşti, iar eu respect dragostea unei mame mai mult decât orice. Îşi trecu palma peste ceafă şi, pentru o clipă, privirea lui alunecă spre duşumea, înainte să îi găsească ochii din nou. A trecut multă vreme de când n-am mai lucrat cu un partener. S-ar putea să nu îmi amintesc tot timpul să mă consult cu tine, dar poţi să îmi pui câte întrebări vrei, ca să îmi antrenez memoria.

Lui Charlotte îi luă o vreme să îşi recapete vocea.

– Pare rezonabil, reuşi să spună într-un final.

– S-ar putea totuşi să fiu nevoit uneori să iau decizii care nu suferă amânare, zise el pe un ton mai aspru. Dacă tu şi copiii sunteţi în pericol, mă aştept să urmezi instrucţiunile mele fără ezitare, fără întrebări sau împotriviri. În momente de criză, nu există loc pentru doi conducători.

Charlotte nu stătu pe gânduri.

– Bineînțeles. Cunoștințele și experiența ta în astfel de situații le depășesc cu mult pe ale mele. Aș fi nesăbuită să nu te ascult.

El dădu scurt din cap.

– Bun. Atunci cred că ne-am înțeles, domniță profesoară. Îi întinse mâna, iar Charlotte își strecură palma în mâna lui.

El îi strânse mâna cu putere și, pentru prima dată de când domnul Dobson îl târâse pe Stone Hammond în pragul ușii ei, Charlotte crezu cu adevărat că lucrurile s-ar putea sfârși cu bine.

❖

Lui Stone îi plăcea să îi simtă mâna în palma lui. Atât de mult încât îi venea greu să îi dea drumul. Se împotrivi instinctului nebunesc de a o trage în brațele lui, ca să o strângă la piept. Era clar că, dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi speriat-o de moarte și ar fi risipit fărâma de încredere pe care tocmai i-o oferise. Așa că îi dădu drumul la mână, își drese glasul și își încrucișă brațele pe piept ca să țină ispita la distanță.

– Ei bine, zise el, dorind să își ocupe mintea cu altceva, ai întrebări la care ai vrea să îți răspund acum? Îi promisese să îi răspundă la orice întrebare. Din moment ce nu avea nimic de ascuns, îi făcea plăcere să îi clarifice nelămuririle.

Atâta timp cât nu îl întreba de câte ori îi trecuse prin cap să o sărute în ultimele cincisprezece minute.

– Chiar am câteva, zise ea. Te deranjează dacă ne așezăm? Și îi făcu semn spre canapea.

Stone acceptă.

Charlotte se așeză pe marginea divanului, cu spatele rigid, ca o coadă de mătură. Stone se înghesui în colțul opus, sprijinindu-și spatele de brațul canapelei ca să o poată privi în față. Își săltă glezna dreaptă pe genunchiul stâng, așezându-și piciorul îndoit pe locul dintre ei.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat astăzi în oraș, zise ea. De ce ai fost plecat așa de multă vreme. Nu cred că ți-a luat atâta timp să trimiți o telegramă.

– Într-adevăr. Vorbea cu ezitare, neștiind care era motivul frământării ei.

Apoi își aminti ce zisese când intrase prima dată în salon. „Te-ai întors." Ea crezuse că plecase. Pentru totdeauna. Dar nici prin cap nu îi trecuse așa ceva. Prin urmare, îi mărturisi în detaliu pe unde umblase cât timp fusese în oraș, sperând ca lucrul acesta să o liniștească.

– M-am oprit pe la poștă ca să fac cunoștință cu directorul poștei, i-am spus că aștept o scrisoare în următoarele zile și l-am rugat să mi-o oprească. I-am zis că o să încerc să mă întorc în oraș peste câteva zile, ca să verific dacă a ajuns scrisoarea. N-am vrut să vadă un nume străin și să înceapă, vrând-nevrând, să întrebe pe unul și pe altul. Mai bine să las cât mai puține urme în cazul în care apare Franklin și încearcă să dea de noi.

– Pari destul de sigur că o să vină. Și începu să își frământe din nou fusta.

Stone începu să creadă că era un tic nervos. La fel și modul în care se juca cu medalionul de la gât.

– Nu sunt sigur de nimic, rectifică el. Dar am găsit că e mai înțelept să mă pregătesc pentru tot ce e mai rău, ca să nu fiu luat prin surprindere.

Ea își înclină bărbia în semn de recunoștință, deși nu mai făcu niciun comentariu. Luând tăcerea ei drept un semnal că poate continua rezumatul vizitei în oraș, Stone merse mai departe.

– Am hoinărit prin magazinul universal ca să îmi fac o idee cam cum e aprovizionat. Nu știi niciodată ce avea nevoie când ești pe fugă. Apoi m-am dus la oficiul de telegraf.

Charlotte îl țintui cu privirea de parcă era un trăgător pe cinste care își ochește ținta.

– Ce ai scris în telegramă?

– L-am informat pe Dorchester că am localizat casa lui Charles Atherton.

Un sunet slab scăpă din gâtlejul ei, un fel de scâncet. Stone se grăbi să îi spună și restul.

– L-am mai informat că un bătrân nebun a dat peste mine când am încercat să fac investigații. I-am spus că rămân prin preajmă o vreme ca să fac cercetări mai îndeaproape, dar i-am zis că nu mă aștept ca lucrurile să meargă strună.

Răsuflă lung și greu.

– N-ai pomenit nimic de Lily? De mine?

Stone scutură din cap.

– Nu. Am considerat că nu e nevoie să știe și partea asta.

Charlotte îi atinse genunchiul, cu blândețe în privire.

– Îți mulțumesc.

Ca să vezi! Acum iar îl bătea gândul să o sărute. „Revino-ți, Hammond! Rămâi la subiect."

– M-am oprit și pe la cabinetul doctorului Ramsey. L-am rugat să îmi verifice starea rănilor. El mi-a spus că rănile mi se vindecă bine. Firele ar trebui scoase în aproximativ cinci zile, cam tot pe când ar trebui să ajungă și scrisoarea din Austin. Ceea ce îmi convine de minune. Mi-ar plăcea să scap de fire înainte să plecăm.

– Să plecăm? Ea își retrase mâna de pe genunchiul lui atât de iute, că se văzu nevoit să se uite la pantaloni să vadă dacă nu cumva îi luaseră foc. Când ai decis că ar trebui să plecăm?

El tresări la auzul tonului ei strident. Bănuia că se aștepta să fie întrebată în cazul unei astfel de decizii. Ca să fie cinstit, bineînțeles că plănuise lucrul acesta înainte de conversația care avusese loc între ei, așa că n-avea de ce să se supere.

– I-am trimis o telegramă prietenului meu, Daniel Barrett, când eram la oficiul de telegraf, zise el fără nicio părere de rău. I-am spus că s-ar putea să îi fac o vizită cu încă câteva pachete în cârcă.

Sprâncenele ei se arcuiră de neîncredere.

– Ai de gând să îmi trimiți copiii în bârlogul lui Dan Țintașul?

16

– Ai prefera un alt loc?

Părea atât de calm! Ce om enervant! De parcă a pleca şi a lăsa tot ceea ce cunoştea era ceva simplu, ca împachetatul bagajelor. Ei bine, nu era. Charlotte sări de pe canapea şi începu să se plimbe în sus şi în jos, măsurând lungimea covorului din încăpere. Cum putea să o protejeze pe Lily, dacă nici măcar nu ştia încotro mergeau şi nici nu cunoştea oamenii pe care erau obligaţi să se bazeze? Abia îi acordase încredere lui Stone şi acum se aştepta să îşi pună încrederea într-un personaj dintr-un roman ieftin? Avea prea multe pretenţii.

– Sau poate crezi c-ar fi mai bine să rămânem aici? Bărbatul şedea pe canapea, cu piciorul încă sprijinit de saltea, de parcă ar fi discutat lucruri banale, dacă prefera sosul alb sau roşu la piureul de cartofi pentru cină. Nu îi păsa că era vorba despre viaţa lui Lily? S-ar putea ca Dorchester să nu îl trimită pe Franklin să verifice lucrurile, zise el. Aş zice că sunt cincizeci la sută şanse să îl trimită. Cât despre mine? Nu prea mă interesează şansele, dar dacă lucrurile se dovedesc a fi aşa cum mă aştept şi dacă tu *eşti* tutorele lui Lily, decizia îţi aparţine. Am putea rămâne aici şi am putea încerca să îl împiedicăm pe Franklin să îl informeze pe Dorchester despre locul unde te afli. Sau putem pleca şi când o să vină el, o să găsească locuinţa goală, doar cu Dobson neospitalierul, ceea ce se potriveşte cu telegrama pe care i-am trimis-o astăzi.

Charlotte se opri din măsuratul încăperii, cu spatele întors spre bărbatul enervant de raţional de pe canapea. Bineînţeles că avea dreptate. Nu putea periclita viitorul lui Lily în speranţa că individul Franklin nu o să urmeze pista lui Stone. Dar să pericliteze viitorul

fiicei celei mai bune prietene doar bazându-se pe niște oameni pe care nici măcar nu îi cunoștea?

Charlotte simți o căldură ciudată urcându-i pe șira spinării și gâdilându-i firele de păr de pe ceafă. Închise ochii. El era acolo. Era atât de sigură de lucrul acesta ca de medalionul mamei pe care îl purta la gât. Stone Hammond stătea în spatele ei. Suficient de aproape ca respirația lui să îi răsfire părul. Și totuși, el nu o atinse.

Asta demonstra respectul pe care îl avea pentru ea, loialitatea lui. El nu căuta cu tot dinadinsul să o seducă. Nu voia decât să îi arate că intenționa să rămână alături de ea printr-o atitudine fizică grăitoare. Atunci de ce își dorea brusc ca el s-o cuprindă în brațe și s-o strângă la pieptul lui?

– Să ai încredere în mine înseamnă, de asemenea, să ai încredere în judecata mea, Charlotte, murmură el în urechea ei. Poți să pui întrebări și să fii cu ochii în patru la pericolele care ar putea să îmi scape. Dar fii sigură că niciodată nu o voi expune pe Lily sau pe băieți la nimic până nu sunt absolut sigur de siguranța lor.

– Ai atâta încredere în individul acesta, Daniel Barrett?

– I-aș încredința și viața mea.

Charlotte se întoarse șovăitoare cu fața spre el.

– I-ai încredința și viața lui *Lily*?

El îi susținu privirea și dădu din cap aprobator.

– Da. Eu și Dan ne-am salvat pielea unul altuia de prea multe ori ca să nu ne fim loiali până la moarte. După ani de umblat împreună după nelegiuiți, ne-am legat unul de altul mai ceva decât frații de sânge.

– Bun. Fiindcă eu am văzut legături de sânge destrămate. Aș prefera să îmi pun încrederea în ceva mai mult.

❖

Stone sesiză amărăciunea din vocea ei când își ascunse fața de el. „O, nu. Nu te mai ascunzi de mine." Îi cuprinse bărbia și îi întoarse fața spre el.

– Despre ce legături de sânge vorbim?

Ea făcu ochii mari. Putea să jure că îi simțea pulsul bătându-i sub degete.

– Despre Li... Lily și bunicul ei, desigur.

Stone clătină din cap.

– Nu. Nu cred că la ei te-ai referit. S-ar putea ca purtarea mârșavă a lui Dorchester să te irite, dar nu te-a rănit. Pe tine te roade ceva mai profund și mai personal. Stone vorbea încet, trecându-și mângâietor mâinile peste brațele ei ca să îi desfacă pumnii încleștați. Cine te-a rănit?

Îl încleștă cu degetele aproape dureros de tare. Stone realiză că insistența lui o făcea să sufere. Vedea deslușit panica de pe chipul ei și simțea tensiunea din mușchii ei.

– Nu trebuie să îmi spui mie, șopti el. N-am niciun drept să îți cunosc secretele; sunt ale tale. Dar dacă vrei să te descarci puțin de povară, sunt dispus și dornic să te ascult. El șovăi, așteptând un semn de încredere din partea ei, o dorință cât de mică de a-i destăinui cât de puțin despre ea. Dar ea nu zise nimic.

Nu trebuia să fie dezamăgit. Încrederea ei în el era prea proaspătă. Deși, după ce o auzise cântând la pian și vărsându-și inima, nu putea să nu își dorească să i se destăinuiască măcar puțin. Însă și mai mult dorea să îi pună balsam pe răni și să o ajute să se vindece așa cum îl ajutase și ea pe el după ce fusese atacat de felină. Dar rănile ei erau ascunse adânc în suflet. Bănuia că le ținuse acolo atât amar de vreme încât deveniseră parte din ea. Dezvăluirea lor *i*-ar produce numai suferință. Multă suferință. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era să o facă să sufere. Însă, nici să lase rănile să se infecteze și să puroieze, doar ca să evite durerea temporară a bisturiului, nu era o dovadă de bunătate din partea lui.

„Ce să fac, Doamne? Cum s-o ajut?"

Nu primi niciun răspuns din ceruri, deși simțea cum frământarea crește înlăuntrul lui numai la gândul că ar putea să o preseze să îi spună detalii. Erau secretele *ei*. Trebuia să decidă dacă și când să le împărtășească. Treaba lui era să asculte, nu să le smulgă cu forța de la ea. Încrederea trebuia să vină din partea amândurora.

– Când vei fi pregătită, Charlotte. Își eliberă mâna din strânsoarea ei și se întoarse să plece. Aproape ajunsese în hol, când vocea ei îl opri.

– Tatăl meu ne-a părăsit pentru altcineva.

Stone își încleștă falca la auzul vorbelor care-i scăpaseră din gură. Îi auzea lacrimile care stăteau să izbucnească, îi simțea agonia după recunoașterea acestui lucru și ura faptul că suferise o așa dezamăgire.

„Doamne, dă-mi cuvinte potrivite ca să o pot ajuta. Sau lipește-mi limba ca să nu flecăresc ce n-ar trebui, dacă așa e mai bine. Numai nu mă lăsa să greșesc." Se întoarse cu fața spre ea, înăbușindu-și emoțiile.

Charlotte stătea cu capul plecat de parcă rușinea păcatului tatălui ei se lipise de ea. Își împreunase mâinile în poală atât de strâns, încât Stone se întreba dacă mai circula sângele prin ele. Stone scurtă distanța dintre ei apropiindu-se de ea cu pași mari și își petrecu imediat brațul după umerii ei.

– Hai să ne așezăm înapoi. Îi făcu semn spre canapea, dar, în loc să o lase să se așeze țeapănă pe un colț al canapelei, o cuprinse cu brațul lui și o îndemnă să se sprijine de el.

La început, Charlotte se împotrivi, dar apoi, pe neașteptate, cedă și își ascunse capul la pieptul lui. Nu era sigur dacă dorea consolarea lui sau dacă pur și simplu încerca să își ascundă fața de el. Adevărul e că nici nu îi păsa. Se simțea atât de bine ghemuită în brațele lui încât ar fi ținut-o așa toată după-masa, dacă ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Dumnezeu știa că și *el* se simțea mai bine.

O ținu așa vreo câteva minute, mângâindu-i brațul, odihnindu-și bărbia pe perna moale a părului ei și așteptând ca ea să continue. Văzând că nu zice nimic, îi dădu un ghiont blând.

– Câți ani aveai? Degetele lui continuau să o mângâie, transmițându-i aprobarea lui subtilă, pe care spera să o recunoască din instinct.

– Zece, zise ea cu vocea gâtuită, într-un final. Se juca cu materialul fustei, trăgând de el, răsucindu-l, apoi netezindu-l din nou. A încercat să o învinuiască pe mama pentru infidelitatea lui,

acuzând-o că l-a neglijat după ce a avut succes. Dar chiar dacă eram doar un copil, am ştiut că minţea. Tata adora să fie în centrul atenţiei, când cariera mamei, care a luat amploare, l-a pus în umbră. La început s-a bucurat de succesul ei, asumându-şi meritul pentru splendoarea ei, ca profesor şi manager al ei. Mama a intrat în jocul lui şi i-a spus cu modestie că n-ar fi ajuns nimic fără ajutorul lui. Mama îl iubea, vezi bine, şi îi cunoştea metehnele. Pe ea nu o interesa faima. O interesa muzica, să dea viaţă muzicii şi să le facă şi altora parte de ea.

Stone încercă să îşi amintească puţinul pe care îl aflase din cercetările lui în privinţa lui Jeanette Atherton.

– Mama ta e cântăreaţă de operă?

Charlotte îl privi plină de mândrie.

– Una dintre cele mai căutate mezzo-soprane din Europa.

El îi zâmbi şi o clipă zâmbi şi ea. Apoi, îşi aminti că tocmai îi povestea ceva. Zâmbetul ei păli şi îşi ascunse din nou faţa la pieptul lui.

– A cântat la Londra, Paris, chiar şi la Viena. În momentul acesta, cred că e pe undeva prin Italia. Dar în ultimele câteva luni, n-am mai primit scrisori de la ea, aşa că nu sunt sigură.

Stone simţea singurătatea din afirmaţia ei. Ciudat însă, nu îşi plângea de milă. Părea să nu îi poarte pică mamei sale, deşi Stone nu putea spune acelaşi lucru. Ştia că Charlotte fusese elevă la academia doctorului Sullivan cinci ani de zile, după care petrecuse doi ani la Şcoala Normală Sam Houston din Huntsville, unde obţinuse diploma de profesor. De acolo se întorsese la academia doctorului Sullivan, unde preluase postul de profesoară de muzică la vârsta de optsprezece ani.

– Părinţii mei au fost fericiţi împreună... înainte. *Noi am fost* fericiţi. Charlotte se foi uşor şi începu din nou să tragă de fustă. În casa noastră răsuna tot timpul muzica. Tata cânta la pian, mama cânta cu vocea, iar eu ţopăiam printre ei. Cea mai mare parte din an locuiam la New York, dar mama a insistat să avem un loc unde să ne retragem, departe de oraş, o casă unde puteam să fim o familie şi unde să nu ne batem capul cu probe, spectacole sau cu

ultimele critici din ziare. Tata nu rezista să stea departe de oraș mai mult de două luni pe an, dar susținea că era atât de îndrăgostit de mama încât nu îi putea refuza nimic, așa că a pus la cale construirea acestei case, în sălbăticie, și aici ne-am petrecut fiecare Crăciun de care îmi aduc aminte. Această căsuță a devenit locul meu favorit din toată lumea.

Stone și-i putea imagina pe cei trei adunați în jurul pianului, cântând colinde, râzând și jucându-se. Visul unei fetițe.

– De aceea m-a durut atât de tare trădarea lui. Se trase încet din brațele lui și îi întâlni privirea. Spunea că ne iubește, Stone. Spunea că noi suntem mândria și bucuria lui, viața lui. Îl adoram. Dar adorarea noastră n-a fost suficientă. El tânjea să fi adulat de lume. Iar când lumea a început s-o laude pe mama în locul lui, dragostea lui a murit. Și-a găsit o protejată nouă pe care s-o învețe, hotărât să arate că succesul mamei era opera *lui*, nu doar produsul talentului și efortului ei susținut. Următoarea lui studentă a fost pianistă: tânără, frumoasă și teribil de recunoscătoare să aibă toată atenția unui artist atât de aclamat ca Charles Atherton. Cum ar fi putut el să reziste unei asemenea admirații?

– Amintindu-și ce jurăminte făcuse înaintea lui Dumnezeu, așa putea, mârâi Stone. Un omuleț slab și smiorcăit. Un bărbat care se respectă se bucură de reușitele soției lui și nu stă să se plângă că a fost trecut cu vederea.

O expresie curioasă umbri fața lui Charlotte. Lăsă puțin capul pe spate și se uită la el de parcă i-ar fi crescut o a treia ureche în bărbie.

– Ce? Stone își frecă bărbia cu dosul mâinii ca să se asigure că nu creștea nimic acolo în afară de barbă.

– Nimic, doar că... Își îndreptă umerii. Nu, nu e un nimic. E *ceva* foarte important. Mulțumesc, Stone.

Stone n-avea idee de ce îi mulțumea, dar n-avea de gând să se certe cu femeia asta.

– Când a izbucnit scandalul pentru prima dată, zise ea, am încercat să o apăr pe mama de toate speculațiile nedrepte care au apărut, dar am aflat curând că n-avea rost. Oamenii credeau

ceea ce voiau să creadă. Ea era „cântăreață de operă". Toată lumea știe că femeile celebre sunt imorale. Charles Atherton era prea gentleman ca să pomenească de așa-zisele infidelități ale mamei care îl împinseseră în brațele altei femei. De parcă ar exista vreo scuză care să justifice încălcarea jurămintelor pe care cineva le face înaintea lui Dumnezeu. Ești prima persoană pe care o aud punând problema în felul acesta.

– Eu așa socotesc, zise Stone ridicând din umeri, recunoștința ei provocându-i mâncărimi pe sub guler. Atunci când Dumnezeu a zis ca niciun om să nu despartă ceea ce El a unit în căsnicie, s-a referit în primul rând la cei care au rostit jurăminte. Eu nu spun că e ușor. Lumea e plină de vrajbe și de ispite peste care dai la tot pasul. Câteodată animalul de sub tine se zbate și te saltă până te doare dosul de nu crezi că o să îți mai revii niciodată.

Obrajii ei se împurpurară la auzul acelui cuvânt. Pe Stone îl apucă o senzație de mâncărime pe gât. Duse mâna la ceafă și se scărpină.

– Ce încerc să îți spun este că, dacă te ții tare în momentele grele, drumul se netezește în cele din urmă, legătura se strânge și îți dă putere.

Auzi la el ce discurs, parcă ar ști totul despre căsătorie! De fapt, ce știa el? Nu fusese căsătorit niciodată. Singurele exemple pe care le avea erau de la părinții lui, care muriseră atât de tineri că nici n-avusese vreme să îi vadă înfruntând multe furtuni. Stone scăpă un oftat.

– În orice caz, la cai funcționează.

Ea zâmbi și încetă să mai tragă de fustă, atingându-i genunchiul.

– Nu cred că e valabil doar pentru cai. Ochii îi sclipeau în momentul acela ca și când o rază de soare ar fi pătruns printre nori. Inima i se strânse brusc și își dori să fie el bărbatul care să împrăștie toți norii din viața ei. Prea devreme, însă, Charlotte își coborî privirea umbrită de gene și își trase mâna de pe genunchiul lui ca să și-o odihnească din nou în poală.

– Cred că cel mai tare m-a durut că a plecat fără să își ia rămas-bun. Într-o zi, am venit acasă de la școală și el nu mai era.

Ea ridică bărbia, dar nu se uită la el. Ochii ei rătăceau prin spațiul deschis din încăpere. De la vârsta de doi ani, când mi-a descoperit talentul pentru pian, petrecea ore întregi cu mine, în fiecare săptămână, pregătindu-mă pentru a deveni o pianistă vrednică să participe la cele mai frumoase concerte din lume. Trăiam pentru zâmbetul lui, pentru un cuvânt de laudă din partea lui. Exersam la pian în mod constant, crezând că între noi exista o legătură specială, ca între pianiști, așa cum nici mama nu putea să aibă cu el. Mă străduiam să fac totul ca el să fie mândru de mine. Apoi m-a părăsit. Fără nicio explicație. Fără nicio părere de rău. Nu mi-a scris nicio scrisoare în toți acești ani. De parcă n-aș exista pentru el. De parcă n-aș conta.

În momentul acela, Stone îi mulțumi lui Dumnezeu că Charlotte nu se uita la el, fiindcă știa că nu putea ascunde furia care creștea în el. Cum putea un om să îi facă una ca asta propriului său copil? Să plece fără niciun cuvânt? S-o lase să creadă că nu este importantă? Cineva trebuia să îi bage omului mințile în cap și să îl învețe bunul simț, iar Stone era numai bun pentru așa ceva. Avea pumnii pregătiți.

– Mama mi-a spus că îi era prea rușine să dea ochii cu mine și că nu trebuie să cred că toți bărbații sunt infideli, ca el. Am încercat să îi urmez sfatul, chiar i-am permis unui tânăr să mă curteze în timpul facultății.

Lui Stone i se puse un nod în gât, cât un cactus. Cu ghimpi pe toate părțile.

– Tu... ăă... ai avut pețitor?

Ea dădu din cap.

– Era cu un an înaintea mea la facultate. Era tăcut. Inteligent. Nu atrăgea atenția nimănui. Opusul tatălui meu, din multe puncte de vedere. Am crezut că e de încredere. M-a invitat să învățăm amândoi, la bibliotecă. Am fost de acord. Și, fără să îmi dau seama, m-am trezit că ieșeam împreună la cafenea în fiecare duminică seara, luam cina și făceam plimbări lungi prin curtea facultății. Ne întâlneam deja de trei luni când sora lui a venit în vizită. A adus și o prietenă, care s-a dovedit a fi logodnica lui Alexandru. Șocul de pe fața lui când ne-am întâlnit ar fi fost comic dacă n-ar fi fost atât

de limpede că îi era ruşine cu mine. A bolborosit nişte scuze cum că îmi scrântisem glezna, ca să explice de ce mă ţinea de mână şi m-a implorat din priviri să intru în jocul lui. Charlotte strânse uşor din dinţi, iar culoarea îi pieri din obraji. Am şchiopătat câţiva paşi până la cea mai apropiată bancă şi le-am făcut semn cu mâna să mă lase singură, promiţându-le că voi fi bine. Câteva zile mai târziu, când se întorceau acasă, Alexander a venit la mine îndrugând o poveste jalnică în care îmi spunea că, de când mă întâlnise pe mine, nu mai voia să se căsătorească cu Georgiana. Că prefera o femeie inteligentă şi ambiţioasă, ca el. I-am spus că sunt mult prea inteligentă ca să accept atenţiile unui bărbat care îi aparţine alteia. După aceea, m-am concentrat asupra educaţiei mele şi n-am mai ieşit cu niciun bărbat.

Fir-ar să fie! Nu-i de mirare că femeia nu avea încredere în oameni.

Charlotte oftă şi se depărtă de el ca să se aşeze din nou pe marginea divanului.

– Singurul bărbat din viaţa mea care s-a dovedit demn de încredere este domnul Dobson şi sunt mai mult decât sigură că singurul motiv pentru care stă aici e că n-are unde să meargă.

– Nu-l subestima pe individ, zise Stone, nevenindu-i nici lui a crede că tocmai el îl lăudase pe pitic. Ar fi fost în stare să mă omoare ca să se asigure că tu şi copiii sunteţi în siguranţă. Aş zice că nu doar acoperişul deasupra capului îl ţine aici.

Charlotte se uită la el, apoi un zâmbet îi înflori pe faţă şi aruncă o privire peste umăr.

– Poate că îi place să pocnească bărbaţii înalţi în ţeastă şi să îi târască aiurea.

Stone se frecă peste cucui cu un rânjet.

– Se prea poate.

Charlotte se întoarse din nou şi se ridică, netezindu-şi iar fusta.

Stone se ridică în picioare şi se aplecă să o prindă de mână.

– Dobson nu este singurul bărbat pe care te poţi baza, Charlotte.

Ea se uită la el vreme îndelungată înainte să îşi elibereze mâna.

– Rămâne de văzut.

17

Nu trecuse o săptămână, şi Charlotte stătea din nou la fereastra dormitorului ei şi îl petrecea încă o dată pe Stone cu privirea luând-o la trap spre oraş, pe armăsarul său uriaş. Mângâie medalionul de la gât, privindu-l cum se face nevăzut sub ochii ei, de data asta nu cu neliniște în suflet, ci concentrată. Profilul feminin gravat pe capacul broşei îi stârnea amintiri. Mama ei i-o dăruise în ziua în care o lăsase la Academia Sullivan.

Ea şi mama ei se străduiseră să îndrepte lucrurile după plecarea tatălui ei, rămânând împreună timp de un an de zile. Mama ei angajase bone şi meditatori particulari, mutându-se de la o operă la alta, dar stresul era prea mare. Charlotte nu îşi dorea decât ca mama şi să o ducă acasă, la cabana din Texas, să se stabilească acolo şi să ducă o viaţă „normală". Dar niciodată nu îi pomenise mamei ei despre aceste visuri. Cum ar fi putut, când ar fi însemnat ca mama ei să îşi sacrifice cariera pentru care muncise atât de mult?

De n-ar fi ruinat tatăl ei totul. Deşi Charlotte dădea vina pe el, în adâncul sufletului îi era dor de el. Îi era dor de muzica lui. De câte ori încerca să cânte la pian, mama ei ieşea repede din cameră, neputând suporta amintirea a ceea ce pierduseră. După un timp, Charlotte a renunţat cu desăvârşire să mai cânte. Atunci mama ei a decis să o trimită la Academia Sullivan.

– Tu ai un dar, Lottie, îi spunea mama ei apăsat, în timp ce ţinea mâinile copilei într-o ultimă îmbrăţişare înainte de plecare. Un dar pe care ţi l-a dat Dumnezeu, iar eu ţi-l răpesc, la fel cum a încercat tatăl tău să îl răpească pe al meu. Nimeni nu are dreptul să răpească darul altuia. Nici din lăcomie sau gelozie şi nici din

autocompătimire. De aceea trebuie să rămâi aici, să îți dezvolți talentul și să îl folosești așa cum te îndeamnă Dumnezeu.

– Dar, mamă, pe *tine* te iubesc mai mult decât muzica. Te rog, nu mă lăsa aici. Vreau să fiu cu tine.

Fața mamei ei era râuri de lacrimi, dar nu cedase. La fel ca mama lui Lily, Jeanette Atherton fusese hotărâtă să facă ceea ce credea că este cel mai bine pentru fiica ei.

– Îți amintești povestea Anei din lecțiile de la școala duminicală?

Charlotte aprobă din cap, neștiind ce legătura avea povestea aceea din Biblie cu plecarea mamei ei departe de ea.

– S-a rugat atât de mult pentru un bebeluș încât preotul a crezut că este beată.

Mama ei râsese înfundat atunci.

– E-adevărat. Și, în rugăciunea ei, a jurat ca, dacă Dumnezeu îi va da un fiu, să îl dedice în slujba Domnului. Și așa a făcut. L-a luat pe fiul ei, Samuel, și l-a dus să fie crescut și învățat de preot. Eu fac același lucru pentru tine, Lottie. Călătoriile dintr-un oraș în altul nu fac parte din viața unei fetițe. Să înăbuș muzica din sufletul tău este un păcat pe care n-aș suporta să îl am pe conștiință. Așa e cel mai bine, scumpa mea. Pentru amândouă.

Și, din acel moment, Charlotte a încetat să o mai contrazică. „Pentru amândouă". Charlotte o ținea în loc pe mama ei, era o piedică în cariera ei.

Dragostea pentru fiica ei o trăgea într-o direcție, pe când dragostea pentru scenă o trăgea în direcția opusă. Nu le putea avea pe amândouă, fără să piardă pe nicăieri. Iar Charlotte voia ca mama ei să aibă succes. Îl merita. Ariile cântate de Jeanette Atherton puteau să atingă inimi oricât de împietrite. Un talent ca al ei nu trebuia înăbușit pentru simplul fapt că fiica ei era prea speriată să fie independentă.

– Foarte bine, mamă. O să rămân.

– Asta e fetița mea cuminte. O strânse pe Charlotte la pieptul ei. O să îmi fie foarte dor de tine! Charlotte n-ar fi vrut ca îmbrățișarea ei să se sfârșească, dar s-a sfârșit. Mult prea devreme. Mama s-a ridicat, bâjbâind după închizătoarea broșei prinsă printre volănașele

corsajului. Ia-o, scumpa mea. Știu că ți-a plăcut-o dintotdeauna. Gândește-te la mine când o vei purta și adu-ți aminte cât de mult te iubesc. Strânse medalionul în palma lui Charlotte și, înăbușindu-și un suspin în batista dantelată, alergă repede spre trăsură.

De atunci, Charlotte a purtat medalionul în fiecare zi.

La început, asemenea Anei, mama lui Charlotte a vizitat-o în fiecare an, de obicei de Crăciun. Atunci se refugiau la cabana lor din Madisonville și povesteau până la miezul nopții, despre concerte, despre ciorovăielile de școlăriță, regăsindu-se una pe cealaltă. Însă aceste vizite s-au sfârșit când Charlotte a început cursurile la Școala Normală Sam Houston. Cariera mamei sale luase amploare în Europa, motiv pentru care călătoriile deveniseră mai dificile. Iar Charlotte era atunci adult. Nu era normal să aibă atâta nevoie de mamă. Însă, ea avea.

Poate că pierderea legăturii cu mama sa o făcuse atât de oarbă în privința adevăratelor intenții ale lui Alexander și o vulnerabilizase la farmecele lui. Charlotte dorise să aparțină cuiva, tânjise să aibă o relație mai profundă decât zâmbetele prietenoase ale cunoștințelor cu care se întâlnea pe hol. Dar tânjirea aceea nu îi produsese decât durere și umilință, așa că și-o înfrânse și o înghesuise în ungherele cele mai întunecate ale inimii, ca să se pună praful pe ea. Și așa rezistase în toți acești ani, inabordabilă, dar în siguranță.

Charlotte avea, desigur, elevii și colegele ei cu care să relaționeze, deși chiar și față de ei simțea nevoia să fie reținută într-o oarecare măsură, doar ca să nu sufere în momentul în care aveau să plece.

Toată această reținere se evaporase în ziua în care Stone o găsi cântând la pian. El reușise să îi deschidă ușa inimii cu întrebările lui blânde și toate secretele ei năvăliseră afară într-un torent nemilos. Încă nu putea să creadă că îi povestise lui Stone despre tatăl ei și despre Alexander. Nu mai spusese nimănui despre ei. Nici profesoarelor cu care lucrase la academie. Nici măcar Rebecăi Dorchester. Probabil că dacă n-ar fi prins-o într-un moment atât de vulnerabil, nu i-ar fi spus nici lui. Dar nu se putea preface că îi părea rău. Amintirea brațului cu care îi cuprinsese umerii era prea prețioasă. La fel și a degetelor cu care îi mângâiase mâna.

Îi ascultase povestea neplăcută în întregime și nu pregetase nicio clipă să o atingă. Să o aprobe. Să o consoleze. Mângâierea lui fusese ca un drog. Periculos. O ispitea să șteargă pânzele de păianjen de pe un anumit cufăr care era mai bine să rămână închis.

– Ce faci, domnișoară Lottie? răsună întrebarea lui Lily în spatele ei, făcând-o să tresară din reverie.

Desprinzându-și degetele de pe medalion, Charlotte recuperă cârpa de praf de pe pervazul ferestrei unde o abandonase mai devreme.

– Șterg praful. Ai nevoie de ajutor cu tema la gramatică?

Lily intră săltând în cameră.

– Nu. Am terminat-o.

Charlotte dădu din cap în semn de aprobare.

– Bine. Atunci poți să citești un pic, dacă vrei.

– Dar toate cărțile mele cu Dan Țintașul sunt deja împachetate și nu am chef să citesc altceva. Se aruncă pe marginea patului, pe burtă și cu picioarele fluturând prin aer. În încăpere răsună un oftat prelung și Lily își propti obrazul pe braț. Crezi că o să ajungă scrisoarea astăzi? Domnul Hammond a promis că putem pleca imediat ce primim scrisoarea.

Charlotte renunță să pretindă că șterge praful și se așeză pe pat lângă Lily. Își trecu degetele prin părul blond și ondulat al fetei, descâlcindu-i câte o buclă. De când Stone le spusese copiilor despre planul lui de a vizita ferma la care lucra Daniel Barrett, Lily fusese extraordinar de încântată. Din nefericire, cu fiecare zi care trecea fără ca scrisoarea din Austin să apară, copiii deveneau tot mai agitați. Astăzi, Stone plecase pentru a treia oară în oraș. De dragul lui Lily, Charlotte se rugă ca Stone să se întoarcă cu o scrisoare.

– Ce-ar fi să mergem să vedem cum se descurcă băieții cu tema la gramatică? Apoi vom trece la lecția de aritmetică.

– Of! Lily se rostogoli pe spate, cu capul atârnând pe marginea patului, ca un aluat necopt care se scurgea pe marginea tăvii. Urăsc aritmetica!

Charlotte își înăbuși zâmbetul la spectacolul oferit de fată.

– Haide. Nu-i aşa de grea. Ai memorat tabla înmulţirii într-o singură zi. Împărţirea înseamnă să faci invers socotelile din acelaşi tabel.

– Dar nu toate răspunsurile se găsesc în tabel. Şi resturile alea stupide... Pfu!

Charlotte se ridică şi aşteptă ca Lily să se tragă jos din pat.

– Nu trebuie să te bazezi tot timpul pe memorie ca să afli răspunsurile, Lily. Trebuie să înveţi procedurile matematice ca să afli soluţia, când memoria ta se împiedică de o pagină goală.

– Ştiu, ştiu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să îmi şi placă.

❖

După ce terminară lecţia de aritmetică, Charlotte le dădu copiilor câte o bomboană din borcanul cu dulciuri, apoi îi trimise afară la joacă. Mintea nu îi stătea deloc la lecţii, ci îi rătăcea la kilometri depărtare. Zece mai exact. Prin Madisonville. La Stone.

Înhăţă pâinile care se răceau pe blatul din bucătărie şi începu să le taie felii. Pe când felia a doua pâine, domnul Dobson năvăli în bucătărie pe uşa din spate.

– Un călăreţ vine în galop dinspre est.

Madisonville era la sud, nu la est.

Cu inima bătând să îi spargă pieptul, Charlotte aruncă cuţitul cu care tăiase pâinea, trecu pe lângă el şi ieşi alergând pe uşa pe care Dobson o trântise de perete cu câteva clipe în urmă.

– Stephen! Charlotte alergă cât putu de repede în spatele casei, rugându-se să îi găsească pe copii jucându-se în hambar, ca de obicei, nu hoinărind departe pe câmp. Stephen!

Charlotte zări băiatul cocoţat pe scândura de sus a gardului de la ţarc. Băiatul răsuci capul ca un titirez. Sări jos de pe scândură într-o clipă şi ieşi alergând în întâmpinarea ei.

– Ce s-a întâmplat, domnişoară Lottie?

– Vine un călăreţ, reuşi ea să îngaime, răsuflând anevoie. Ajută-mă să îi adun pe ceilalţi... în pivniţă.

Stephen o luă la goană spre hambar fără să mai pună întrebări. Când Charlotte ajunse în uşa hambarului, el ieşea cu John şi Lily de mână.

– Repede, copii. Auzea tropotele înăbuşite de copite apropiindu-se tot mai mult. Nu aveau timp de pierdut. Pomii care înconjurau casa le ofereau puţină acoperire, dar odată ce călăreţul ajungea la cărarea care duce spre casă, putea să vadă nestingherit toată priveliştea casei. Charlotte trebuia să ajungă cu ei în casă înainte ca acesta să ajungă în dreptul cărării.

John se silea, cu picioruşele lui scurte, să ţină pasul cu ceilalţi copii mai mari. Stephen îl trăgea după el, dar băieţelul îşi pierdu echilibrul şi căzu.

Panica o făcu pe Charlotte să încetinească.

– Îl ţin eu, strigă ea, făcându-i semn lui Stephen să nu se oprească. Fără să se oprească din mers, Charlotte îl ridică pe John de jos şi îl strânse la piept. John îşi petrecu picioarele în jurul mijlocului ei şi cu mâinile îi înconjură gâtul. Recunoscătoare pentru strânsoarea lui sigură, ţâşni spre treptele din spate şi intră alergând în bucătărie. Dobson trânti uşa în urma ei.

Trapa pivniţei fusese montată în duşumeaua bucătăriei, iar îngrijitorul o deschisese deja, în aşteptarea lor. Stephen şi Lily o şterseră pe scară, în jos. Charlotte li-l dădu pe John, apoi îşi adună fustele ca să coboare şi ea.

Pe la mijlocul scării, ea se opri şi ridică privirea spre Dobson.

– Ai grijă!

Bătrânul îngrijitor îşi dădu ochii peste cap.

– Nu-ţi mai fă griji, femeie. O să fiu bine. Am o puşcă şi prezenţă de spirit. Tu vezi de tinereii ăia.

Charlotte dădu din cap şi se concentră să îşi aşeze piciorul cum trebuie ca să nu se rostogolească în pivniţă. Îndată ce capul ei dispăru sub podele, trapa de deasupra ei se trânti la loc. Întunericul îi tăie respiraţia.

– Domnişoară Lottie? Vocea îngrozită a lui Lily o călăuzi pe Charlotte spre peretele din spate, unde copiii se înghesuiseră unul în altul.

– Şt! Totul e în regulă, iubita mea. Îi căută mâna lui Lily prin întuneric şi i-o strânse cu putere. Sunt aici. Totul va fi bine. Hai să închidem ochii şi să ne prefacem că suntem cuibăriţi împreună pe

canapea. Charlotte își făcu loc printre ei, se așeză pe dușumea, apoi îl luă pe John în poală. Cu un braț o cuprinse pe Lily după umeri, iar cu celălalt îl luă pe Stephen de mână și le cântă în șoaptă un cântec de leagăn până când simți că micuții încep să se liniștească.

„Doamne, păzește-i pe copii! Păzește-i, orice s-ar întâmpla!"

Charlotte nu putea spune dacă ochii copiilor erau într-adevăr închiși, dar ea își ținea ochii deschiși și ațintiți spre dâra de lumină ce înconjura perimetrul trapei de la pivniță. Își ciuli urechile să audă ce se întâmpla deasupra lor. Nu se auzeau strigăte. Nici împușcături. Deocamdată.

Din fericire, Stone gândise planul acesta. Fusese ideea lui să o ascundă pe Charlotte împreună cu copiii în pivniță, dacă apăreau străini prin preajmă. În felul acesta, omul lui Dorchester l-ar fi găsit doar pe Dobson în casă în cazul în care ar fi venit să facă cercetări. Majoritatea jucăriilor și hainelor fuseseră deja împachetate pentru călătorie, așa că nu existau prea multe lucruri care să dea de gol că în casă locuiau o femeie și niște copii, dar un ochi atent ar fi găsit suficiente dovezi care să trezească suspiciuni.

Se auziră pași tropăind pe podeaua de deasupra lor. Inima lui Charlotte bătea din ce în ce mai tare. Dâra de lumină din jurul trapei tremura întreruptă de o umbră. Îi îmbrânci pe Stephen și Lily sub ea și îi acoperi pe toți cu trupul ei cât putu mai bine.

Trapa se deschise cu un scârțâit. O rază de lumină străpunse întunericul. Charlotte își înăbuși țipătul.

– Charlotte? Eu sunt. Stone.

Charlotte ridică brusc capul. În genunchi, lângă deschizătură, stătea chiar Stone cu fața lui frumoasă scrutând întunericul de sub el.

– Stone. Slavă Domnului! Am fost sigură că Franklin a dat de noi. Se desprinse de copii și le dădu drumul din strânsoare.

– Am făcut un ocol înainte să mă întorc ca să mă asigur că nimeni din oraș nu o să își dea seama încotro am luat-o, în caz că m-ar fi urmărit.

Lily țâșni spre scară.

– Domnule Hammond, ești aici! A venit scrisoarea?

Charlotte zâmbea larg, încercând să se ridice în picioare şi să îşi şteargă praful din spatele fustei. Fata asta şi scrisoarea ei! Ei bine, cel puţin Lily era prea preocupată de altceva ca să îi mai fie teamă.

– Sunt aici, micuţo, îi zise Stone. Şi da, a venit scrisoarea, deşi încă n-am avut posibilitatea să o citesc. Acum, haide afară.

Lily ţopăi pe scară în sus şi sări direct în braţele lui Stone. Neştiind cum să îi întoarcă îmbrăţişarea, o bătu uşurel pe spate, apoi o aşeză deoparte ca să le facă loc lui John şi Stephen, care se căţărau spre ieşire. Pe urmă, întinse mâna să o ajute pe Charlotte, care i-o prinse recunoscătoare. Îndată ce ajunse afară, încercă să îşi elibereze mâna dintr-a lui, nu pentru că ar fi vrut – senzaţia mâinii sale puternice şi abile care-o cuprindea pe a ei îi potolea emoţiile mai bine decât orice tonic –, ci pentru că aşa se cuvenea. Cu toate acestea, el nu îi dădu drumul la mână. Dimpotrivă, o trase mai aproape şi îi şopti apăsat în ureche:

– Trebuie să plecăm, Charlotte. Acum. Franklin e în oraş.

18

Stone simți fiorul care o străbătea pe femeia din brațele sale, dar când se depărtă de el, pe fața ei nu zări nicio urmă de tulburare.

– Ei bine, zise ea și copiii încetară sporovăiala la auzul glasului ei. Scrisoarea domnului Hammond a ajuns, prin urmare știți ce înseamnă asta.

– Că o să ne întâlnim cu Dan Țintașul!

Stone își înăbuși surâsul. Daniel avea de lucru din plin. Stone ardea de nerăbdare să vadă reacția fostului său tovarăș. Daniel Barrett nu se simțea în largul lui în preajma fetelor nici în zilele lui bune. O fată ca Lily l-ar da peste cap.

– Exact, continuă Charlotte, și dacă vă terminați de împachetat ultimele lucruri în următoarele câteva minute și îl ajutați pe domnul Dobson să încarce căruța, s-ar putea să plecăm curând. Ce ziceți?

Lily scoase un țipăt.

– Repede, Stephen, John! Trebuie să mergem! Lily o zbughi spre camera ei, cu băieții pe urma ei.

Și, uite așa, datorită lui Charlotte, urgența lor nu fu motiv de panică, ci de răsplată.

– Ești uimitoare, murmură el, căutându-i privirea. Probabil că eu i-aș fi speriat ca pe niște iepuri și aș fi dat peste cap toată plecarea, dar tu „i-ai stârnit". Cum reușești?

Charlotte ridică din umeri.

– După zece ani la catedră, cred că mi-a intrat în instinct. Însă, adevărul este că nu vreau să îi sperii. Ei sunt conștienți că există pericole și știu că trebuie să fie precauți cu străinii. Deocamdată, pentru ei e de-ajuns.

– Și ție ți-ajunge, Charlotte. Stone se apropie mai mult, simțind nevoia să facă ceva să *îi* alunge temerile. Franklin nu m-a văzut în oraș. M-am asigurat de asta. L-am pus pe o pistă falsă, apoi am făcut cale-ntoarsă ca să fiu sigur că nimeni nu m-a urmărit. Doctorul e singurul care știe unde stau, dar el nu o să sufle o vorbă. Stone își așeză mâna pe brațul ei, mângâindu-i mâneca, cu mișcări circulare, suspendate în aer, în încercarea de a o consola. Franklin o să tragă oamenii de limbă în seara asta, ca să vadă ce poate afla, iar mâine, la prima oră va veni aici ca să facă cercetări. Noi suntem în avantaj. Nu o să ne găsească.

Cel puțin, Stone așa spera. Dar un om nu poate fi complet sigur de nimic. Să își facă griji din cauza asta însă era treaba lui, nu a lui Charlotte.

Dobson se înfățișă înaintea lui Stone, spulberând orice iluzie de intimitate.

– Mă gândesc că îți vrei armele înapoi.

Stone lăsă brațul lui Charlotte și se întoarse spre îngrijitorul țâfnos care acum era aliatul lui.

– S-ar putea să am nevoie de ele.

– Mă duc să aduc cufărul, mormăi Dobson cât să fie sigur că Stone îl aude și îi apreciază efortul, după care o porni greoi spre ușă.

– Mulțumesc, Dobson, zise Charlotte. Dacă o să îl aduci în bucătărie, o să îl umplu cu mâncare, după ce îl golește domnul Hammond.

Bărbatul mărunt și uscat aprobă din cap, apoi se uită înapoi și îl privi pe Stone direct în ochi.

– Să nu-mi demonstrezi că am fost un prost când m-am bazat pe tine, Hammond. Îl privi amenințător, dar Stone înțelese mesajul dincolo de cuvinte. „Ai grijă de familia mea. Ea este tot ce am."

Fir-ar să fie! Piticul începea să crească în ochii lui.

– N-am s-o fac, jură Stone.

Dobson îi susținu privirea vreme îndelungată, apoi dădu scurt din cap și ieși prin ușa din spate.

Charlotte rămase privind fix în urma lui.

– Parcă îl trădăm, lăsându-l aici.

Stone îi culese mâna şi i-o strânse.

– Avem nevoie de el aici ca să joace rolul îngrijitorului arţăgos, în caz că Franklin trece pe aici. Ştii asta.

Charlotte oftă, dar nu îşi retrase mâna.

– Ştiu, doar că îmi fac griji pentru el. Se răsuci pe călcâi cu faţa spre Stone, ochii ei albaştri-verzui pierzându-se în ai lui. Dar dacă Franklin nu crede toată şarada asta? Dacă va recurge la violenţă ca să îi smulgă răspunsurile? N-aş suporta ca Dobson să sufere din cauza mea.

Se agăţă mai strâns de mâna lui Stone, cu ochii strălucind de lacrimi. Stone o trase la pieptul său şi o ţinu acolo.

– Nu te teme, draga mea. Dobson e ca un uliu bătrân şi încercat. Inteligent. Pe deasupra şi viclean. Uiţi că a sărit la mine? Se va descurca de minune.

– Sper să ai dreptate. Charlotte îi lăsă mâna şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Stone trebui să îşi înfrâneze dorinţa de a o trage înapoi la piept. Întorcându-şi privirea de la el, Charlotte se îndreptă spre blatul din bucătărie şi începu să adune feliile de pâine care zăceau acolo şi să le înfăşoare într-un ştergar. În cât timp vom ajunge la ferma prietenului tău? Trebuie să ştiu câtă mâncare să împachetez pentru drum.

Stone se sili să rămână pe loc, oferindu-i spaţiul de care părea să aibă nevoie.

– Nu e departe dacă ţii drumul drept, dar noi va trebui să ne ferim de oraşe cât mai mult cu putinţă. Nu ne putem permite să fim văzuţi împreună. De fapt, cred că îţi voi lăsa ţie căruţa, dacă eşti împăcată cu ideea să fii la cârma ei, iar eu o voi lua cu Goliat mai pe ocolite. Te voi supraveghea de la distanţă, bineînţeles, şi voi fi suficient de aproape ca să îţi sar în ajutor, dacă va fi nevoie. Pot să merg mult la adăpostul copacilor. În felul acesta vom împiedica trecătorii să ne asocieze, în cazul în care vor fi luaţi la întrebări. Totodată, pot căuta popasuri şi să pregătesc lucrurile până ajungi cu copiii.

– Aşadar, două nopţi? Trei? Charlotte legă ştergarul cu pâini şi se uită le el ridicând întrebător din sprâncene.

Lucrurile odată precipitate, prin minte îi treceau tot felul de opțiuni și scenarii. Renunțase la unele și revizuise altele, așa că îi luă un minut să realizeze că nu dăduse răspuns la întrebarea ei.

– Două, zise el hotărât. Dacă ne despărțim, putem merge pe ruta mai scurtă. Dar, având în vedere că pornim astăzi mai târziu, suntem deja în urmă. Dacă chibzuiesc mai serios, ar fi bine să te pregătești pentru trei nopți, ca să fim mai siguri. Nu se știe niciodată când își pierde calul vreo potcoavă sau când se rupe osia. Nu te deranjează să mâni căruța singură, nu-i așa?

Charlotte îi aruncă un zâmbet afectat și, cu spiritul ei jucăuș, pe care îl lăsa rareori să se vadă, îi abătea gândurile de la planurile sale și îl făcea să mediteze la lucruri mai plăcute.

– Cred că mă descurc. O femeie necăsătorită nu ajunge la anii mei fără să învețe să aibă încredere măcar puțin în propriile ei puteri. Dacă ar fi trebuit să aștept după un bărbat să mă ducă în oraș de fiecare dată când am avut nevoie, mi-aș fi irosit jumătate din viață.

– Nu cred că ai chiar atât de mulți ani. Stone înconjură bufetul și se apropie de ea, neputând să nu îi contrazică afirmația denigratoare. Îi măsură chipul fără grabă. Nu. Tot ce văd eu este o femeie în floarea vârstei. Făcu un pas mai aproape și o cuprinse de mijloc. Puternică. Palma lui îi urca încet pe spate. Independentă. Ajunse între umeri. Loială și curajoasă. O trase mai aproape până îi simți răsuflarea pe piept. Ea se văzu nevoită să își lase capul pe spate ca să îi susțină privirea. Și al naibii de frumoasă, de îi iei mințile unui bărbat.

Își coborî fața spre ea, cu intenția să îi arate cam ce gânduri îi treceau prin cap, dar un hârșâit zgomotos dincolo de ușă îl opri.

– Hammond! Nu vrei să îmi dai o mână de ajutor cu lada asta?

Stone își înăbuși un geamăt și se depărtă de Charlotte, încercând să ignore roșeața ce îi aprinsese femeii obrajii și care o făcea atât de drăgălașă, știind că el era cel care o stârnise. Zgomotul de afară se transformă într-un bubuit puternic. Ce trăgea omul ăsta pe scări? Un vagon?

– Vii odată, Hammond?

Bombănind, Stone străbătu bucătăria cu paşi apăsaţi. În regulă! O să îi dea o mână de ajutor lui Dobson, şi o grămadă de pumni pe lângă.

❖

Primele două etape ale călătoriei trecură fără incidente. Dacă nu puneau la socoteală ciondănelile dintre copiii care voiau să doarmă noaptea, în căruţă, lângă domnişoara Lottie sau ameninţările lui Stephen că o să îi înfunde gura lui Lily cu şoseta lui murdară, dacă nu înceta cu trăncăneala despre Dan Ţintaşul. Nu o dată, Charlotte se trezi invidiindu-l pe Stone pentru călătoria lui singuratică, departe de căruţă, deşi ochii lui încercănaţi de azi-dimineaţă îl dădeau de gol că era epuizat.

Omul abia dacă închisese un ochi în ultimele două nopţi, nevoit fiind să îi păzească pe ea şi pe copii. Charlotte se simţise în siguranţă ştiind că el veghea asupra lor, deşi îşi dorise, de dragul lui, să nu fi fost necesar. Oboseala îi putea încetini reflexele şi întuneca judecata unui bărbat. Stone trebuia să fie în cea mai bună formă, dacă Franklin îi prindea din urmă. Pentru a-i proteja pe copii, desigur.

Charlotte îşi muşcă buza. Se mintea singură. Stone însemna mai mult decât un scut şi un zid de apărare. Îl interesa binele lui din motive pe care nu îndrăznea să le analizeze îndeaproape.

Stone plecase de lângă căruţă înainte să se lumineze bine de ziuă, aşa cum obişnuia, călătorind împreună cu Goliat prin ascunzişurile peisajului câmpenesc, la o distanţă bunicică de ei, încât nici Charlotte nu reuşea să îl zărească. Dar ea ştia unde să se uite după el. Ceea ce şi făcea, mult prea des.

Parcă nu reuşea să se concentreze la drumul dinaintea ei. Privirea şi gândurile îi zburau mereu la Stone. Şi la ceea ce aproape se petrecuse în bucătărie în ziua plecării. Dorise să o sărute. Şi ea fusese cât pe ce să îl lase. Nu! Fusese cât pe ce să îi răspundă cu acelaşi zel ca al lui. O, şi cât o deranja că se băgase Dobson repede! După arcuitul capricios al buzelor, aparent nevinovat, cu care intrase apăsat în bucătărie, ţinând de un capăt al cufărului, în

timp ce Stone ținea de celălalt capăt, cu o singură mână, dovedise cât de inutilă fusese prezența unui al doilea bărbat pentru o astfel de treabă – da, Dobson știuse exact ce întrerupsese. Băgăciosul!

Charlotte alunecă puțin pe capră în momentul în care încercă să prindă din nou de hățuri. Nu se putea supăra pe Dobson. El doar se străduia să o protejeze. N-avea de unde să știe cât de mult tânjise ea să își lipească buzele de ale lui Stone. Dar dacă fusese singura ei șansă de a afla cum e un sărut adevărat?

Oftă, schimbând poziția degetelor pe hățuri și pregătindu-se să cotească brusc pe cărare. De atunci, Stone păstrase distanța, neatingând-o nici măcar o dată, din câte ținea minte. Și sigur nu ar fi uitat. Adevărul era că, în ultimele zile, bărbatul se purtase cu totul diferit. Ca un soldat la datorie. Dând ordine și instrucțiuni, verificând împrejurimile, făcând inventarul armelor. Abia dacă își făcea timp să mănânce. Și nu zâmbea niciodată.

Lui Charlotte îi lipsea zâmbetul lui.

Ei bine, era cazul să se obișnuiască să îi simtă lipsa. Ar fi o proastă să se atașeze de el. Stone n-avea niciun motiv să zăbovească după ce se va rezolva problema cu Lily. Și dacă *nu* se rezolva? Chiar și așa, nu avea pretenția să rămână cu ei la nesfârșit. La un moment dat se va întoarce la meseria lui de vânător, iar ea trebuia să o păzească singură pe Lily de Dorchester.

„Doamne, ține-mă tare!" Charlotte își îndreptă ținuta și lovi ușor cu hățurile crupa cailor. „Mulțumesc că l-ai trimis pe Stone să ne ajute să ieșim din impasul acesta, dar nu mă lăsa să depind de el atât de mult încât să nu mai fiu în stare să am grijă de Lily când el va pleca."

Fiindcă el avea să plece. Toată lumea pleca. Tatăl ei. Mama ei. Elevii terminau școala. Colegele ei acceptau posturi noi. Administratorii care își urmăreau propriile interese închideau școlile. Părinții lui Stephen îl vor lua acasă pe băiat, după ce se vor întoarce din călătoriile lor prin străinătate. Și cine știe ce se va întâmpla cu John! Charlotte se îndoia că vreun tribunal i-ar fi permis unei femei necăsătorite să adopte oficial un copil. Și, deși spera ca aglomerarea din orfelinatul Sfântul Peter să îl facă

pe funcționar să uite, spre avantajul ei, de dispoziția temporară pentru custodia copilului, nu putea conta pe asta. Dacă nu făcea niciun efort să contacteze orfelinatul și să îi dea informații în legătură cu domiciliul actual al lui John până la finalul anului școlar, conducerea orfelinatului ar putea să o acuze pe drept de răpire, acuzație pe care nu avea cum să o respingă.

Chiar și Lily avea să o părăsească într-o bună zi. Spera că nu din pricina lui Dorchester. Și totuși, ziua aceea avea să vină. Fiica pe care și-o dorise mereu se va îndrăgosti odată de un cowboy faimos, ca Dan Țintașul, se va căsători și va începe o altă viață.

„Nu te mai compătimi, Charlotte." Și ce dacă pleacă toată lumea? Fusese independentă aproape toată viața ei. Era rezistentă. Puternică. Avea să supraviețuiască.

– Domnișoară Lottie... trebuie să mă duc la toaletă.

Charlotte se răsuci pe capră și o văzu pe Lily cu degetele încleștate pe loitra căruței, cu picioarele încrucișate și buzele strânse. Era cât pe ce să o bufnească râsul. În mintea ei tocmai o măritase pe Lily, când biata de ea nu era decât o copilită.

„Așa îmi trebuie, dacă n-am ce face!"

Stephen se aplecă peste John și se încruntă la Lily.

– Trebuia să faci înainte să plecăm.

– Atunci nu mă scăpa, îl contrazise ea, înfruntându-l încruntată. Acuma mă scapă.

– În regulă, copii. Nu-i nevoie să vă certați. Charlotte trase tare de hățul din dreapta și viră căruța spre marginea drumului, înainte să oprească armăsarii și să pună frâna.

– Stephen, urcă aici și ai grijă de cai până mă întorc cu Lily.

Folosind spițele roții pe post de scară, Charlotte coborî de pe capră și o săltă pe Lily peste marginea căruței.

– Îmi pare rău, domnișoară Lottie. Dar nu mai puteam ține.

– Știu, iubita mea. Charlotte o luă de mână și o conduse spre un crâng de mesteceni care să îi ofere adăpost. Dar, data viitoare când o să te rog să mergi la toaletă, am pretenția să mă asculți în loc să îmi explici de ce instrucțiunea nu ți se aplică.

Lily lăsă capul jos.

– Da, doamnă.

– Bine. Charlotte îi strânse mâna în semn că nu era supărată pe ea, apoi îi dădu drumul. Grăbeşte-te acum. Mai avem mulţi kilometri de străbătut şi ziua se apropie de sfârşit.

Lily o zbughi printre copaci, mistuită de o nevoie care avea prea puţin a face cu poziţia soarelui pe cer.

Charlotte se întoarse cu spatele, silindu-se să îşi ascundă zâmbetul. Din obişnuinţă, cercetă cu privirea drumul şi înainte, şi înapoi să vadă dacă nu apare cineva. Auzi din depărtare un zgomot înăbuşit. Se încruntă. Erau tropote de copite. O mulţime. Venind dincolo de cotitura pe care tocmai o părăsiseră.

– Lily, trebuie să mergem. Acum! Charlotte se ciocni de pomi, cu inima bubuindu-i în piept.

Lily scânci, ghemuită încă la pământ, cu chiloţeii în jurul gleznelor. Charlotte o luă de braţ şi o ridică.

– Îmi pare rău, iubito, dar n-avem timp. Apucă lenjeria din bumbac şi o trase pe ea.

– Domnişoară Lottie! protestă fata, neînţelegând situaţia, în afară de faptul că profesoara ei tocmai îi încălcase intimitatea.

– Vin nişte călăreţi. Charlotte o apucă pe Lily de încheietură şi începu să o tragă printre copaci. Băieţii sunt singuri.

În cele din urmă, fata păru să înţeleagă. Picioarele ei prinseră viteză şi curând cele două alergau printre tufişuri.

Dar caii alergau şi mai repede.

Charlotte strigă, avertizându-l pe Stephen, dar, înainte ca băiatul să poată întinde mâna sub capră, ca să scoată puşca pe care o aveau la ei, o ceată de cinci bărbaţi călare năvăliră asupra căruţei.

– Ce avem noi aici? rosti cel ce se afla în frunte, oprindu-şi armăsarul în faţa căruţei. Le făcu semn tovarăşilor săi şi, în câteva clipe, căruţa ea înconjurată, separându-i pe băieţi de Charlotte şi Lily.

Bărbaţii purtau zdrenţe, erau nebărbieriţi, cu părul zburlit şi murdari. Charlotte o împinse pe Lily în spatele ei şi se sili să îşi ţină bărbia sus.

– Se pare că ai nevoie de ajutor, cucoană. Zic că-i bine că v-am ieşit în cale. Şeful o măsură din cap până-n picioare, cu o privire rece, dură şi plină de intenţii murdare.

– Mulţumesc, domnule, rosti Charlotte pe cel mai acru ton de profesoară care, de obicei, tăia elanul bărbaţilor mai repede decât cuţitul un burduf de brânză. Nu avem nevoie de ajutor. Tocmai eram pe cale să ne reluăm călătoria. Vă rog să nu ezitaţi să vă vedeţi de drum.

Dar, în loc să îi taie elanul omului, tonul ei autoritar păru să stârnească ceva în el, ce îl făcu să o privească fix, de parcă încerca să îi memoreze trăsăturile.

Charlotte aruncă o privire iute spre Stephen, recunoscătoare să vadă că băiatul lăsase arma în ascunzătoarea ei. Nu i-ar fi folosit la nimic împotriva aceste cete, ba l-ar fi pus într-un pericol şi mai mare.

– Nu s-ar cuveni unor domni ca noi să lăsăm o femeie să călătorească neînsoţită, zise un bărbat care se afla mai aproape de ea. O femeie aşa frumuşică merită tratament „special". El întinse mâna ca să o mângâie pe obraz.

Simţindu-se asaltată, Charlotte se feri brusc de atingerea lui. Era mai îngrozită ca oricând. Doamne, ai milă! Dacă lichelele puneau mâna pe Lily...

Bărbaţii se amuzau că fusese pe faţă, râzând atât de primitiv şi de murdar că i se strângea carnea pe ea. Cu excepţia celui din frunte. Acesta se încruntă.

– Eşti profesoară, nu-i aşa? întrebă el, îmboldindu-şi calul să se apropie de locul în care stătea ea.

Nu îi răspunse, ci îl privi sfidător. N-o să se umilească în faţa lui.

Deodată un rânjet îi lăţi acestuia faţa, dinţii îngălbeniţi de nicotină urâţindu-i şi mai mult trăsăturile.

– Acuma pricep! Îşi pocni genunchiul cu palma, făcând calul să salte într-o parte, speriat de mişcarea bruscă. Deci tu eşti profesoara pe care o caută omu' din Houston. El aruncă o privire peste umăr la căruţă şi se uită la băieţii din ea. Mda, trei copii, exact aşa cum

a spus. Ce nătărău mai sunt! Oameni buni, tocmai am găsit o fugară, cu o recompensă mare și grasă pe capul ei!

Charlotte nu stătu nicio clipă pe gânduri. Se aruncă asupra bărbatului care stătea cel mai aproape de ea, trăgându-l jos din șa, în timp ce țipă la Lily s-o ia la fugă.

– Fugi după Stone!

Se aruncă peste ticălos, cărându-i la pumni în cap cu nemiluita, singurul ei gând fiind să creeze destulă zăpăceală ca să îi dea lui Lily un avans. Stone era pe drum. El veghea întotdeauna asupra lor.

Numai dacă nu cumva o luase înainte, de această dată, ca să cerceteze împrejurimile. „Dumnezeule drag, te rog să nu fi plecat în cercetare." Bărbații se iviseră din urma lor, iar Stone n-avea cum să îi fi văzut venind.

Chiar în clipa în care-i trecu gândul acesta prin minte, un braț de fier o cuprinse de talie și o smuci de pe ticălos. Șeful descălecase și o ținea strâns în fața lui. Îl lovi cu pumnii și se zbătu până ce auzi declicul unei arme.

– Nu te mai zbate, profesoară, sau Winston o să îi tragă băiatului un glonț în cap.

Charlotte ridică privirea. Unul dintre călăreții de la celălalt capăt al căruței ținea pușca îndreptată spre tâmpla lui Stephen. Ea se potoli cât ai zice pește.

– Everett? Șeful îi făcu semn celui de-al doilea bărbat aflat în apropierea lor, care era încă în șa. Du-te după fată!

Omul lovi calul și porni călare în urmărirea fetei.

– Nu! Charlotte se zbătu să fugă după ei, dar bărbatul care o ținea, o săltă de la pământ cu o mișcare din trunchi și o strânse de mijloc ca să îi înăbușe țipătul.

– Nu-ți face griji, dragă, rosti el tărăgănat pe un ton enervant de dulceag. Vă veți vedea amândouă cât de curând.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Charlotte se uita neajutorată cum Everett se apropia cu repeziciune de fiica ei.

19

Se auzi un trosnet de crengi, când un cal gigantic se ivi brusc dintre copaci, la câțiva metri în fața lui Lily. Figura întunecată de pe spatele dobitocului scoase un urlet de război de se cutremură pământul. Atunci se auzi detunătura unei arme. Everett se smuci înapoi și căzu rostogolindu-se de pe cal. Lily țipă și se opri. Își acoperi urechile cu amândouă mâinile și se ghemui la pământ ca o minge.

Atunci, nou-venitul o strigă pe nume și îi porunci să se ascundă în pădure.

Charlotte rămase fără aer. Clipi. Hammer Rockwell, în carne și oase, exact așa cum îl descriau romanele de aventuri, cu batista cafenie fluturând în vânt încoace și încolo, cu pălăria trasă pe ochi și cu pușca într-o mână, în timp ce cu cealaltă ținea calul în fața lui Lily ca să îi acopere retragerea. Nemilos, periculos, cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată.

„Stone."

Distras fiind de ceea ce se petrecea, șeful bandei slăbi strânsoarea din jurul taliei lui Charlotte, care se eliberă cu o smucitură. Îi dădu brânci banditului și se aruncă spre căruță, dar bărbatul o prinse din urmă.

– Nu așa repede, domnișorico. O răsuci și o așeză în fața lui ca pe un scut, apoi începu să se tragă înapoi spre calul său.

– Pe tine te iau cu mine.

Ceilalți trei bărbați deschiseră focul asupra lui Stone.

– Stephen! Charlotte îi făcu semn din cap să se întindă pe fundul căruței. Du-l pe John în spate și întindeți-vă. Nu își luă ochii de la ei până nu îi văzu târându-se de-a bușilea și reușind să

se adăpostească sub coviltir, ghemuiți în spatele capătului de lemn al căruței, cu brațul lui Stephen petrecut în jurul lui John.

Bandiții continuau să tragă. Caii deveneau tot mai neliniștiți. „Doamne, te rog nu-i lăsa să o ia la goană, se ruga Charlotte. Nu cu băieții în căruță." Deși asta i-ar fi ferit de gloanțe. Evident, puțin le păsa acestor bărbați că erau niște copii nevinovați prinși în schimbul de focuri.

Dar nu și lui Stone.

Realitatea o izbi pe Charlotte cu o forță năucitoare. Stone nu mai trăsese niciun foc de armă de când îl doborâse pe Everett. Îi proteja pe copii. Pe ea. Dar, protejându-i pe ei, se expunea pe el și le dădea ghes bandiților. Cu toate acestea, venea gonind spre ei. Aplecat în șa. Părea invincibil.

Charlotte trebuia să facă ceva ca să îi sară în ajutor. Dar ce? Era prizonieră, un scut. Deși doar mijlocul îi era imobilizat. Avea mâinile libere. Avea nevoie de o armă, ceva cu care...

Își duse mâna la gât și își smulse medalionul. Cu o singură apăsare a degetului, îi deschise închizătoarea. Strânse medalionul în palmă, iar acul de argint îl înfipse cu toată puterea în coapsa banditului.

Acesta o împinse, urlând și blestemând-o în fel și chip. Charlotte nu îl băgă în seamă. Dimpotrivă, se avântă înainte, sălta peste margine și căzu în căruță. Fără nicio ezitare, împunse crupa calului banditului care era mai aproape de căruță. Calul necheză și se ridică în două picioare, ciocnindu-se de calul de lângă el.

Dacă nu putea opri gloanțele, putea măcar să le abată de la țintă.

Charlotte trecu pe lângă băieți cu intenția să împungă calul staționat în spatele căruței, dar haosul îi sperie și pe caii ei. Animalele îngrozite smuciră brusc de hamuri aruncând-o pe Charlotte de-a berbeleacul. În cădere, aruncă broșa și întinse mâinile, ca să amortizeze căderea. Broșa alunecă în colțul din spatele căruței. Se târî după ea, dar surprinse cu coada ochiului un bărbat care își ridicase piciorul ca să o izbească cu cizma în cap. Se smuci înapoi și se rostogoli, dar cizma reuși să o lovească

în tâmplă. Năucită, căzu grămadă. Clipi şi se strădui să îşi revină din ameţeală. Îl zări ca prin ceaţă pe banditul care o luase captivă încălecând loitra căruţei şi pregătindu-se să îi tragă o lovitură nouă cu cizma, ceea ce o făcu să intre în defensivă. Charlotte îşi acoperi capul cu braţele şi se ghemui jos.

Un şuierat slab se auzi deasupra ei, de parcă i-ar fi trecut ceva în goană pe deasupra capului. O clipă mai târziu, călăul ei slobozi un alt urlet de durere şi căzu pe spate cu un cuţit înfipt în umăr. Un răcnet se auzi din spatele lui Charlotte aproape în acelaşi moment. Abia dacă avu timp să se întoarcă şi să sară într-o parte, când Stone sări din şa cu braţele întinse.

Se năpusti asupra celor doi bărbaţi care erau mai aproape de el. Avântul lui îi trimise pe toţi trei în fundul căruţei. Pistoalele zburară din mâini. Caii se speriară şi se urniră din loc. Trupurile bandiţilor se izbiră de podeaua de lemn a căruţei.

Pesemne că atât le trebuise cailor. Aceştia se năpustiră înainte până când frâna cedă, apoi o luară la galop pe drum, fără ca cineva să fie la cârmă.

Charlotte se prinse cu amândouă mâinile de marginea din spate a căruţei, când mişcarea bruscă o aruncă cu violenţă pe spate. Agăţată de marginea căruţei care prindea viteză, ea le făcea semne disperate băieţilor. Avântul lui Stone târâse banditii în partea din faţă a căruţei, dar aceştia începeau deja să se agite. În curând aveau să se încaiere şi să îşi tragă pumni şi picioare, poate chiar să fluture cuţite. Ea trebuia să îi dea la o parte pe băieţi din calea lor.

Stephen aprobă din cap şi, apucându-l pe John de mână, începu să îl târască şi să îl rostogolească până ajunseră în dreptul ei, tocmai când bărbaţii începură să se încaiere serios. Profitând de faptul că era deasupra lor, Stone îl apucă pe banditul de sub el de guler şi îi izbi capul de podeaua căruţei. De două ori. Al doilea bărbat se năpusti asupra lui din lateral, înfăşurându-şi braţul în jurul gâtului, ca să îl sugrume. Stone îi băgă un cot puternic în stomac.

– Uite! Stephen se strecură lângă Charlotte şi arătă cu degetul în urma lor. Ceilalţi pleacă!

Charlotte îşi desprinse privirea de la bărbaţii încăieraţi şi se uită la ceilalţi bărbaţi. Cum era de aşteptat, cel care nu fusese rănit,

Winston, după cum îl strigase șeful, dispărea după cotitură. Șeful, cu mâna strânsă la piept, unde îl lovise cuțitul, își îmboldi calul și se îndreptă într-o cu totul altă direcție, înspre crângul unde fugise Lily.

– Stone! Charlotte își răsuci capul înapoi. Se duce după Lily!

❖

Auzind strigătul lui Charlotte, Stone îi îndesă un genunchi în burtă omului de sub el, apoi se răsuci cât putu ca să își strecoare brațul pe sub picioarele celui de-al doilea bărbat. Cu un geamăt, îl săltă de picioare și îl aruncă peste loitră. Profitând de neatenția lui, bărbatul de sub el își scoase cuțitul din toc. Stone zări lama și îl apucă imediat pe om de încheietură.

Stone nu avea timp de pierdut.

Slobozi un fluierat ascuțit ca să îl cheme pe Goliat, apoi izbi brațul bărbatului de fundul căruței până când, în cele din urmă, acesta dădu drumul cuțitului. După aceea, îi trase un pumn în tâmplă cu destulă forță ca să îl lase fără cunoștință și îl rostogoli peste margine.

– Grăbește-te, Stone! țipă Charlotte. Aproape că a ajuns la copaci.

Stone se ridică, depărtându-și picioarele ca să își poată menține echilibrul în căruța care se deplasa cu viteză. Se prinse de capra vizitiului, croindu-și drum spre marginea căruței unde galopa Goliat. Stone apucă marginea căruței și își propti piciorul deasupra. Își aruncă ochii spre Charlotte și băieții care stăteau ghemuiți în fundul căruței.

Cum să îi lase acolo? Căruța putea să dea peste un șanț și să îi arunce din ea. Caii puteau să se abată din drum și să răstoarne căruța într-o viroagă. Stone nu știa ce să facă.

– Du-te, Stone! Charlotte dădu din cap. Lily are mai multă nevoie de tine decât noi. Eu pot să opresc căruța.

Putea, de asemenea, să își rupă gâtul în cădere.

– Du-te! îi ceru ea.

Și Stone se duse. Își desprinse piciorul stâng de pe marginea căruței și se avântă în șaua lui Goliat. Durerea îl săgetă în coapsa

dreaptă, de unde glonțul smulse o bucată de carne, dar Stone o ignoră. Înălțând o rugăciune în inima lui pentru cei pe care îi lăsa în urmă, apucă frâiele lui Goliat și îl îmboldi în direcția copacilor unde dispăruse banditul.

Fără să fie lăsat să își tragă răsuflarea, după atacul asupra ticăloșilor și goana în ritmul nebunesc al căruței, Goliat reacționă la îndemnurile lui Stone cu inima unui viteaz. Picioarele-i lungi alergau mâncând pământul, la fel ca pulsul turbat al lui Stone.

Oare știe Lily că trebuie să se ascundă? Dacă o să audă calul ticălosului apropiindu-se și o să creadă că e Stone, care a venit să o salveze? O să alerge exact în brațele nemernicului.

Stone strânse din dinți și se aplecă și mai mult peste grumazul lui Goliat. Nu sub supravegherea lui. Nimeni nu îi va clinti fetei nici măcar un fir de păr din cap.

Relieful din jur începea să se schimbe. Stone își îndemnă calul pe povârniș în sus spre crângurile izolate, lăsând în urmă preria întinsă. Silit să încetinească astfel încât să poată trece printre copaci și să traverseze terenul accidentat, Stone ciuli urechile la zgomotele din jurul său. Cu tot adăpostul oferit de copaci, avea mai multe șanse să audă sosirea unui alt călăreț, decât să îl vadă. Desigur că la fel de ușor își putea da și el de gol poziția.

Stone îl îndemnă pe Goliat la pas. Auzi un foșnet dinspre est. Stone se uită atent printre trunchiurile stejarilor. Uite! O pălărie cafeniu închis. Luând-o spre nord. La înălțimea aceea, era imposibil ca bărbatul să fie călare. Stone scoase ușor revolverul din toc și descălecă fără zgomot. Călcând cu băgare de seamă, se furișă mai aproape, cu ochii ațintiți spre bărbatul din dreapta, care să afla înaintea lui. Un braț îi atârna inutil pe lângă corp, dar în celălalt ținea strâns un pistol ațintit spre tufișul răvășit, care nu putea ascunde în întregime rochița de stambă roz care fremăta în dosul lui.

– Ieși de-acolo, fato, porunci omul cu vocea răgușită. Nu o să îți fac niciun rău. O să te ajut să ajungi acasă. Se apropie încă doi pași de tufiș. Te caută un om. Lucrează pentru bunicu' tău. Eu o să te duc la el. Mai făcu un pas. N-are de ce să îți fie frică.

Stone își scoase al doilea pistol din toc și ridică amândouă armele în poziție de tragere.

– Dimpotrivă, rosti el amenințător, are toate motivele să îi fie frică.

Bărbatul făcu stânga împrejur și trase un foc. În aceeași clipă, Stone se aruncă la pământ, se rostogoli pe spate și trase două focuri. Prima împușcătură zbură pălăria de pe capul bărbatului. A doua, pușca din mâna lui.

Stone ridică trăgaciul armelor și se așeză din nou pe vine.

– Aș prefera să nu te omor în fața fetei, dar dacă îți duci mâna la spate după cuțit, o să îți golesc ambele cartușe în piept.

Bărbatul înlemni, apoi își trase încet mâna sănătoasă din spate și o ridică în aer.

– Lily, o strigă Stone, vino și ascunde-te în spatele meu.

Nu era nevoie să îi spună de două ori. Fata țâșni din spatele tufișului și alergă la el. Ocolindu-l pe celălalt bărbat, se ascunse în spatele lui Stone, îl cuprinse cu mâinile de mijloc și își lipi fața de spatele lui.

Mușchii lui Stone tresăriră la atingerea ei. Era gata să o apere și să o protejeze cu orice preț. Se uită cu ochii îngustați la bandit.

– Urcă-te pe cal, ia-ți prietenul și pleacă.

– Dar Everett e mort. L-ai omorât.

– Nu e, îl contrazise Stone, dar va muri dacă nu îl duci la doctor. Îl văzuse pe om în patru labe, când trecuse cu Goliat pe lângă el mai înainte. Era într-o stare jalnică, fără îndoială, dar nu mort. Ai doar câțiva kilometri de parcurs până în Fairfield, dacă faci cale-ntoarsă. Ajungi la timp.

Omul ezită, dar apoi pesemne decise că nu merita să își dea viața pentru recompensa lui Franklin, deoarece se îndepărtă încet de Stone.

– Pleacă! strigă Stone.

Omul o luă la fugă, lăsându-și arma în praful de jos.

Stone nu își permitea luxul de a aștepta ca să se asigure că prostul îi urma instrucțiunile. Acum că Lily era în siguranță, nu se mai putea gândi decât la Charlotte și la băieți.

După ce își vârî armele în teacă, îi desprinse una din mâinile lui Lily de pe mijlocul lui, o luă în a sa și începu să alerge spre Goliat. Când ajunse în dreptul dobitocului, o săltă pe Lily în fața cornului șeii, iar el încălecă în spatele ei. O așeză apoi în poala lui astfel încât spatele lui să devină scutul ei și luă hățurile lui Goliat în mâini.

– Unde este domnișoara Lottie? întrebă Lily cu vocea tremurândă.

Stone o strânse pe fetiță cu brațul, urând imaginile dureroase și sângeroase care îi veniră iute în minte, viziuni cu dezastrul peste care ar putea să dea. Alungă astfel de posibilități și se concentră în schimb asupra hotărârii pe care o văzuse pe fața Charlotte când îi poruncise să se ducă după Lily. Charlotte Atherton nu era o femeie care se dădea bătută cu ușurință.

– E cu căruța, zise Stone printre dinți, rugându-se ca atelajul în discuție, cu toți pasagerii lui, să fie întregi. Apoi, îl îndemnă pe Goliat la galop, hotărât să afle adevărul.

20

Cum să oprească de una singură căruța asta? Strângând cu ambele mâini de loitra căruței, Charlotte reuși să se pună pe picioare, dar simți că ceva o trage de fustă. John ridică ochii spre ea din colțul unde se ghemuise, privind-o cu încredere și strângând ceva în pumn. Ea întinse mâna și el îi puse în palmă broșa primită de la mama ei. Un obiect neînsuflețit n-ar trebui să aibă puterea de a-i inspira atâta încredere și totuși asta se întâmplă în cazul ei. Strânse medalionul între degete și îi mulțumi lui John dând din cap. Apoi, înainte s-o cuprindă din nou îndoielile, vârî medalionul în buzunarul fustei și își croi drum spre partea din față a căruței.

„Doamne, ajută-mă. Te rog, ajută-mă!" Repeta rugăciunea în minte la fiecare pas șovăielnic pe care îl făcea, aplecându-se și prinzându-se de loitra căruței ca să își recapete echilibrul, cu părul fluturând în vânt și plesnindu-i obrajii, cu ochii arzând și lăcrimând din cauza vântului.

Charlotte ajunse în spatele caprei vizitiului și se opri. Trebuia s-o încalece, o sarcină nu tocmai ușoară ținând cont de fusta ei lungă și plisată.

– Vrei să mă duc eu, domnișoară Lottie? zise Stephen, atingându-i brațul și făcând-o să tresară. Habar nu avusese că era în urma ei. Mă pricep la cățărat.

– Nici vorbă! Doamne sfinte! Nu și-ar ierta-o niciodată dacă băiatul ar cădea. Stai aici în spate și ai grijă de John.

Convinsă de ascultarea băiatului, ea se întoarse înapoi spre capră. Folosindu-se pe post de treaptă de lădița plină cu cărți și haine împachetate de Lily și legată de Stone la începutul călătoriei lor, Charlotte își ridică fusta deasupra gleznelor și își trecu piciorul

drept peste capră. Se prinse apoi cu ambele mâini de ea, se întinse pe burtă și își trase și celălalt picior peste capră. Slobozind un oftat greu, se ridică ușor de pe genunchi și se așeză în poziție normală, agățându-se de brațul caprei.

Frâiele căzuseră de pe bara de frânare, firește, și atârnau pe osia căruței, între cei doi cai cenușii, panicați.

– Prr, acuma! strigă Charlotte la cai, trăgându-se cu băgare de seamă spre mijlocul caprei. Nu că ar fi ajutat la ceva comanda ei. Dobitoacele erau prea înnebunite ca să o asculte. Dar ea nu se dădu bătută. Prr!

Caii galopau înainte. La fel și inima ei. Era nevoită să recupereze hățurile dintre cei doi cai.

Charlotte verifică drumul. Nu venea nimeni, slavă cerului! Drumul părea relativ neted. Dar se zărea o cotitură în depărtare, destul de strânsă. Semăna cu un unghi ascuțit, de care nu aveau cum să treacă întregi, dacă dobitoacele nu încetineau.

Răsucindu-se în loc, se prinse cu degetele de marginea caprei, apoi se aplecă și se întinse după frâie. Nici poveste să ajungă la ele.

Dacă Stone ar fi fost cu ei, probabil că ar fi sărit de pe platforma de lemn de la picioare pe oiște, ar fi apucat frâiele cu o mână și ar fi încetinit caii cu o simplă smucitură. Dar Stone nu era cu ei. Dacă ea ar încerca să sară de pe platformă pe oiște, probabil că ar aluneca de pe bara îngustă de lemn și ar cădea pradă potcoavelor cumplite și roților neîndurătoare. Botinele cu toc și fustele lungi pe care le purta nu erau potrivite pentru astfel de acrobații. Ce putea să facă în schimb?

Orice avea de făcut, trebuia făcut repede. Cotitura era doar la câteva sute de metri în fața lor.

Neștiind ce altceva să încerce, Charlotte făcu singurul lucru care-i trecu prin minte ca să scurteze distanța dintre ea și frâie. Alunecă de pe capră pe platforma lăzii căruței, se ridică apoi în genunchi și se aplecă peste platformă, întinzându-se după hățuri. Își încordă degetele. Și tot erau... prea... departe. Câțiva centimetri o despărțeau de ținta ei.

Se încovoie peste platforma care se hurduca și îi înveneța coastele, în timp ce lacrimi de neputință îi ardeau ochii.

– Poți să faci asta, Charlotte, șopti ca pentru sine. N-ai de ales.

Lăsând prudența la o parte, Charlotte își înghesui picioarele sub capră și se împinse cu vârfurile de spatele lăzii căruței ca să se arunce mai departe pe platformă. *Trebuia* să ajungă la hățuri. Capătul de lemn al rezemătoarei pentru picioare o zgâria pe piept și pe abdomen. Se întinse din nou. Cu vârfurile degetelor atinse un hăț. Era așa de aproape!

Prea aproape ca să renunțe!

Se împinse din nou cu picioarele până ce botinele ei nu mai atingeau spatele lăzii, apoi rezemându-și tocurile de lemnul de sub capră, se târî până ce abdomenul trecu peste marginea platformei și rămase sprijinită doar pe coapse. După aceea se încordă și se întinse cât putu de tare. Și prinse hățurile din dreapta.

Se întinse după cele din stânga, care atârnau puțin mai jos. Doar... un pic... mai aproape. Una dintre roțile din față trecu peste o groapă, iar căruța se clătină puternic. Botinele îi alunecară de sub capră și căzu înainte. Scoase un țipăt.

În cădere, atinse cu mâinile axul crucii carului. Se agăță de el și prinse frâiele pe care le înlănțui în palma stângă.

– Domnișoară Lottie!

Charlotte auzi strigătul lui Stephen, dar nu putea face nimic. Îi era greu să respire, îndoită cum era și cu coapsele și abdomenul extrem de încordat ca să nu alunece de pe platformă.

Prinsese frâiele, dar cum să facă să se îndrepte și să se ridice? Căruța se apropia vertiginos de cotitură.

„Doamne, Te rog, salvează măcar băieții. Salvează-i de..."

Un trupușor care se prinse ca o ancoră de piciorul ei stâng îi întrerupse rugăciunea, iar două mâini din dreapta ei o apucară din spate, de bluză și începură să o tragă în sus.

Charlotte Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru băieții ei curajoși și neascultători care o trăgeau de pe platformă pe dricul căruței.

În clipa în care își simți din nou picioarele sub ea, trase de frâie cu toată puterea.

– Prr! Se ridică în căruță, înclinându-se pe spate ca să compenseze cu greutatea ei strădania de a opri caii.

Caii continuau să galopeze.

Stephen apucă de frâie înaintea mâinii ei drepte, iar John făcu la fel în partea cealaltă. Și traseră din nou toți trei, strigând *Prr!*

Caii începură să încetinească.

– Prr! țipară din nou, când ajunseră la cotitură, iar caii încă alergau destul de iute.

Caii încetiniră încă puțin, dar căruța se înclină periculos, într-un arc imens în jurul cotiturii. Roțile din spate lunecară de pe drum în iarbă, dar căruța rămase pe verticală.

Reușiră să treacă de curbă nevătămați, iar în câțiva metri, caii se opriră, în sfârșit.

Băieții chiuiră de bucurie. Charlotte căzu grămadă pe capră, amorțită.

Apoi, brusc, o cuprinse panica și nu se gândi decât cum să coboare mai repede din căruța împielițată, care aproape îi ucisese.

Trase frâna, legă frâiele și îi coborî imediat pe băieți cu picioarele pe pământ.

– Haideți să îi așteptăm pe Stone și pe Lily în iarba aceea minunată, zise ea indicându-le peticul des de iarbă verde de prerie, doar la câțiva pași depărtare de drum. Cred că voi avea nevoie de câteva minute ca să îmi revin.

Stoarsă de puteri, Charlotte se întinse în iarbă cu băieții cuibăriți lângă ea. În soarele care îi încălzea fața bătută de vânt, închise ochii și Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că intervenise exact la momentul potrivit.

❖

Stone îl îndemnă pe Goliat la trap când ajunse la curbă, îngrozit de ceea ce putea să găsească dincolo de ea. Durerea din trupul lui rănit era din ce în ce mai mare. Îl dureau încheieturile, coapsele, genunchii de la trânta din căruță, gâtlejul de la strangulare, falca și șezutul de la loviturile încasate și umărul de la zgârietura provocată de al doilea glonț. Toate mădularele îi zvâcneau, dar durerea din trup nu se compara cu junghiul din inimă, în timp ce îl mâna pe Goliat spre cotitură.

– Uite, căruța, domnule Hammond! Lily sări în poala lui, arătând spre căruță. Dar unde-i domnișoara Lottie? Nu o văd!

Nici el nu o vedea. Prima dată. Se sforță să nu intre în panică. Căruța era întreagă, caii liniștiți. Dar dacă încetiniseră de capul lor? Dacă Charlotte și copiii fuseseră azvârliți din căruță undeva pe parcursul drumului? Cercetase cu atenție marginile drumului, dar dacă nu îi văzuse? Dar dacă...

Îl mână pe Goliat până lângă căruță. Și zări o frântură din fusta albastră a lui Charlotte ascunsă în iarba înaltă.

– Charlotte! Stone șovăi numai o clipă, cât să o pună pe Lily jos, apoi sări de pe spinarea lui Goliat și ocoli căruța în fugă. Căzu în genunchi pe iarbă alături de Charlotte, cu inima strânsă și cu ochii căutând eventuale leziuni. Dar înainte ca privirea să apuce să îi treacă mai sus de genunchi, Charlotte se ridică în șezut.

– Stone, zise ea, ușor ametită, de parcă ar fi dormit. Apoi clipi și se așeză mai dreaptă. Lily este...?

N-apucă să rostească cuvintele, că fetița se aruncă în brațele profesoarei, mai s-o doboare pe Charlotte la pământ.

– O, slavă Domnului!

Stone înălță mut aceeași rugăciune, când cele două se îmbrățișară. Slavă Domnului, într-adevăr!

Stephen și John săriră în picioare și se agățară de brațele lui, iar Stephen începu să îndruge cu repeziciune aventura prin care trecuseră. Stone abia reușea să îl urmărească. În tot acest timp, John dădea viguros din cap, dornic să ia parte la relatarea întâmplării.

După câteva minute, copiii își îndreptară în sfârșit atenția unul spre celălalt, Stephen și Lily străduindu-se să se îngrozească unul pe altul cu poveștile lor. Stone îi întinse mâna lui Charlotte și o ajută să se ridice în picioare. Pe dată, ea începu să se preocupe de cum arăta: își scutură fusta de iarbă, își pipăi gulerul rupt al vestei și încercă, zadarnic, să își netezească părul răzlețit de vânt.

El îi prinse mâna neastâmpărată și i-o lăsă în jos.

– Lasă-l!

Charlotte îl privi în ochi, surprinsă, cu genele fremătând.

– Îmi place când ai părul puțin ciufulit. Stone zâmbi larg. Așa nu par nici eu un țărănoi neîngrijit pe lângă tine.

Charlotte roşi. Doar puţin, dar îndeajuns ca Stone să simtă o căldură prin tot corpul. Apoi îşi coborî privirea în pământ.

– Eşti cel mai mare erou pe care l-am întâlnit vreodată, Stone Hammond. Încet, îşi ridică faţa. Îţi datorez totul.

– Nu! Acum el se fâstâcea, găsindu-şi greu cuvintele. Nu îmi datorezi nimic. Îşi frecă ceafa. Tu ai făcut partea cea mai grea. Stone se întinse, îi luă mâna şi i-o strânse. Astăzi te-ai descurcat bine, Charlotte. Grozav chiar.

Ea îi zâmbi, iar chipul i se deschise ca atunci când o prinsese cântând la pian. De parcă Charlotte ar fi tras la o parte vălul sub care se ascundea de obicei, dându-i voie să vadă în adâncul sufletul ei cât era de sensibilă, recunoscătoare şi copleşită de o dorinţă profundă şi cumplită care îl lovea în piept cu forţa unui catâr. Apoi îşi plecă genele, iar vălul căzu la loc. Într-o clipă o zbughi de lângă el şi se duse să vadă de copii.

Stone rămase încremenit. Abia putea să mai respire. Ce înseamnă să îi dai unui bărbat de gândit! Femeile nu îl vedeau niciodată cu astfel de ochi. Era prea dur, prea brut şi mult prea singuratic. De la moartea mamei lui, învăţase să nu se aştepte ca viaţa să fie prea blândă cu el. Ambiţia îi asigurase un venit, iar priceperea îl ţinuse în viaţă. Avea o mână de prieteni în care avea încredere ca în nişte fraţi. Toate acestea îl mulţumiseră în trecut, dar acum? Voia mai mult. Voia blândeţe. Pe cineva lângă el. Voia muzică.

O voia pe *ea*.

„Fiecare munte pe rând, Hammond!"

Mai întâi trebuia să ducă încărcătura acasă la Dan. Cu siguranţă că cei cinci mocofani pe care îi alungase cu coada între picioare aveau să ciripească despre el, aşa că n-avea niciun motiv să se despartă din nou de Charlotte. Nu că ar mai fi putut să îndure aşa ceva. Mâinile încă îi mai tremurau când se gândea că îi găsise pe Charlotte şi pe băieţi întinşi în iarbă de parcă ar fi fost morţi.

El avea să mâne caii tot restul drumului, până la Hawk's Haven. Goliat avea nevoie să îşi tragă sufletul, iar ei, probabil, de o baie, prin urmare trebuia să găsească un izvor. Charlotte nu era genul de femeie care să ajungă răvăşită la destinaţie şi poate că nici lui nu îi strica să îşi spele rănile.

– Stone Hammond!

Tonul scandalizat al lui Charlotte îl răsuci brusc cu fața spre ea, întinzând în același timp mâna după armă.

– Ce e? Cercetă împrejurimile în căutarea pericolului. Dar nici urmă. Se uită înapoi la ea.

– Sângerezi! îl mustră ea. Se apropie hotărâtă de el și începu să îi enumere rănile urâte. Cu voce tare.

– Te agiți degeaba, duduie. Nu e nimic serios. O să treacă după ce găsim un izvor și ne spălăm.

– Avem o ploscă cu apă. Charlotte începu îndată să dea ordine. Stephen, coboară codârla ca domnul Hammond să poată sta jos. John, adu-mi apă! Lily, despachetează-mi un jupon! Trebuie să îl fac fâșii.

– Șefă, nu altceva, mormăi Stone, când ea îl obligă să ia loc și îi aruncă o privire arzătoare. La fel și ea. Frate, dar îi plăcea cum îi ținea piept. Și, ca să fie sincer până la capăt, îi plăcea și că se agita atâta pentru el.

„Fiecare munte pe rând, Hammond. Fiecare munte pe rând!"

21

Poarta în formă de arcadă ce străjuia intrarea fermei Hawk's Haven se ivi deasupra lui Charlotte în aceeași zi, după-amiaza. Copiii strigară bucuroși când văzură forma șoimului însemnat în lemnul indicatorului, dar pentru Charlotte un astfel de simbol nu era deloc o consolare. Asta-i mai trebuia, un alt prădător pe urmele ei și ale celor pe care îi proteja. Dorchester și Franklin îi erau de ajuns, mulțam frumos. Ca să nu mai pomenim de alți necunoscuți cărora Franklin, pesemne, le promitea recompense pentru găsirea lor. Câți alții ca cei peste care dăduseră pe drum așteptau să îi înhațe? O străbătu un fior și se trase puțin mai aproape de Stone, care îndemna caii să o ia pe cărarea ce-i ducea la destinație.

Țipătul unui șoim adevărat răsună în aer. Charlotte scrută cerul, dar nu zări nimic. E doar o pasăre, își zise ea, deși i se făcu pielea de găină. Alungă senzația, frecându-și aspru mâneca. Nu avea timp pentru astfel de prostii.

Stone se întoarse să se uite la ea, cu sprânceana încruntată de îngrijorare.

– Ești bine?

Ea se sili să zâmbească.

– Sunt bine, poate puțin speriată, bănuiesc.

– E de înțeles. Când îi aruncă zâmbetul lui pieziș, simți fluturi în stomac. Dar suntem în siguranță odată ajunși pe proprietatea lui Hawkins.

Charlotte aprobă din cap. Știa asta. Doar că nu era sigură pentru cât timp. Stone o asigurase că Jonah Hawkins era un om bun. Daniel Barrett, care nu lăuda un om cu ușurință, garantase pentru el. Deși asta nu însemna că avea să îi primească cu bucurie

pe proprietatea lui. Poate că Daniel Barrett îi datora loialitate lui Stone, dar Jonah Hawkins îi putea trimite cât ai clipi în drumul lor, mai ales dacă bănuia că îi vor aduce necazuri.

– O, domnişoară Lottie, văd casa, ţipă Lily. Se ridică în picioare, în căruţă, lângă umărul drept al lui Charlotte, cu mâinile strângând energic capra vizitiului, ca să nu cadă. Cu cât era mai entuziasmată, cu atât ţopăia mai mult, şi cu cât ţopăia mai mult, cu atât mai tare o lovea speteaza caprei pe Charlotte în şira spinării. Dar nu o lăsa inima să o dojenească pe fată. După teribila aventură căreia îi supravieţuiseră, fata merita să ţopăie şi să ţipe cât de mult voia.

– Vine, domnişoară Lottie! Îl văd! Spătarul de care se sprijinea Charlotte trepida din ce în ce mai tare.

– Unde? Nu văd nimic, mormăi Stephen.

– Acolo! Braţul lui Lily zvâcni drept înainte, aproape zgâriind-o pe Charlotte pe bărbie. Pe un cal. Vine în direcţia noastră!

– Ar putea fi oricine. Stephen părea arţăgos, dar Charlotte îl surprinse aplecându-se peste margine ca să se uite.

– Nu poate fi oricine, insistă Lily. E Dan Ţintaşul! Ştiu eu că e el.

Stone chicoti blând.

– El e.

Charlotte îi aruncă lui Lily o privire rapidă şi mustrătoare.

– Adu-ţi aminte ce am vorbit aseară. Îi vei spune lui Barrett „domnule". Nu vrem să îl jignim sau să îl facem să se simtă prost pe cel care ne este gazdă.

– Da, doamnă.

Charlotte se întoarse pe capră cu faţa înainte şi începu să îşi netezească fusta. Ridică mâna ca să verifice dacă îi stătea bine părul, dar se opri când Stone o privi încruntat.

– Arăţi bine, bombăni el.

N-ar fi trebuit ca o astfel de replică să îi dea încredere? Încruntăturile dau farmec unui compliment. Ce îl scosese din sărite aşa deodată? Cu nici două minute în urmă, îi zâmbise. Şi cu ce îl deranja pe el că voia să îşi aranjeze ţinuta? Nu era normal

să arate cât mai bine când se întâlnea cu omul care avea puterea să le ofere adăpost sau să îi trimită la plimbare? Prima impresie era importantă. Numai dacă... Nu. Imposibil! Se uită pe furiș la bărbatul de lângă ea. Doar nu credea că încerca să-l... *atragă* pe domnul Barrett! Ideea era caraghioasă. Ca să vezi! De aproape zece ani nu își mai dăduse osteneala să atragă atenția vreunui bărbat. Și de ce i-ar păsa lui dacă ar încerca?

Inima începu să îi bată mai repede când realiză răspunsul vădit la întrebările ei chinuitoare. Se uită din nou pe furiș la Stone. De data asta, el zâmbi și își ridică mâna în semn de salut. Ce nesăbuință din partea unei femei nemăritate! Bineînțeles că omul nu era gelos, ci plictisit, probabil, de fățâiala ei. Impunându-și să *nu* fie dezamăgită de concluzia asta, Charlotte afișă un zâmbet politicos și își îndreptă atenția spre bărbatul care se apropia.

Lumina soarelui juca în barba roșcovană a necunoscutului care se uita la ea pieziș, cântărind-o, fără îndoială, cu ochii lui albaștri, de gheață. Charlotte se îndreptă de spate și ridică bărbia, în timp ce Stone strunea caii.

– Dane, pungaș bătrân ce ești! Mă bucur să te văd.

N-are decât să se uite cât o vrea! Doar n-o să își ceară scuze, nici de la el, nici de la altcineva, pentru ce făcuse ca să o protejeze pe Lily. Și oricum, cine se credea el ca să o judece? La o adică, și el arăta mai degrabă ca un nelegiuit decât ca un ajutor de fermier, aproape la fel de înarmat ca Stone, mai puțin centura cu muniție și pistolul înfipt în tocul de la spate. Într-adevăr mai avea o armă, o carabină lungă, azvârlită de-a curmezișul șeii. Numai un bărbat deprins cu necazurile avea o astfel de armă asupra sa.

Sau unul care se *aștepta* la necazuri.

Charlotte înghiți în sec. Bărbatul avea tot dreptul să o examineze cu atenție. De fapt, probabil că ar trebui să îi fie recunoscătoare lui Stone că avea un prieten cu... „dotări"... atât de evidente, la care să apeleze la nevoie. Renunțând să îl tot ia la bani mărunți pe om, Charlotte răsuflă și se sili să își descleștеze pumnii în poală.

– Charlotte! Vocea lui Stone îi atrase din nou atenția spre el. O privea insistent, cu înțelegere și încurajare. Dă-mi voie să ți-l prezint pe Daniel Barrett. Dan, ea este Charlotte Atherton.

Domnul Barrett o salută ducându-şi mâna la borul pălăriei şi plecându-şi puţin bărbia.

– Domniţă!

Atât de indiferent şi de dur. Oare îl deranja că venise aici?

– Domnule Barrett! Charlotte făcu o plecăciune. Sper că venirea noastră nu este un deranj pentru dumneavoastră.

– Nu, doamnă.

Aşteptă ca el să mai spună ceva, dar bărbatul nu păru dispus să îi ofere şi alte asigurări.

– Eu sunt Lily, izbucni fata de parcă stăvilarul cuvintelor ar fi cedat brusc. Şi am citit toate cărţile dumitale. Crezi că mi-ai putea da un autograf mai târziu?

Privirea bărbatului se mută de la Charlotte la fetiţa din stânga ei, luat prin surprindere. Gura îi zvâcnea şi făcuse ochii mari de... nelinişte? Imposibil. De ce s-ar teme un războinic călit de o copiliţă? Însă calul îşi scutură capul şi se dădu la o parte de parcă ar fi simţit neliniştea călăreţului.

– Uşor, Ranger!

– El e Ranger? Lily era vădit încântată. Acelaşi Ranger care a dărâmat uşa cu copitele ca să te salveze şi să nu arzi de viu, după ce Billy Cavanaugh te-a încuiat în grajdul la care i-a dat foc? O! Pot să îl dezmierd? O zbughi pe lângă John şi Stephen ca să ajungă mai aproape de marginea căruţei şi să atingă calul agitat. Poate că o să mă duci şi pe mine mai târziu la o plimbare călare. Domnul Hammond m-a luat odată călare pe Goliat. Ştiu chiar cum să stau nemişcată şi să nu lovesc cu picioarele...

Daniel Barrett îşi întoarse calul brusc şi îi dădu pinteni în direcţia fermei.

– Eu... ă... mă duc să mă asigur că totul e în ordine la cabană, Stone. Ne vedem acolo. Îşi îmboldi calul la trap, apoi la galop şi se făcu nevăzut.

– Bravo, Lily, l-ai speriat, pufni Stephen.

– Nu l-am speriat! Lily îşi înfipse mâinile în şolduri. Dan Ţintaşul nu se teme de nimic. Era doar grăbit. Nu-i aşa, domnule Hammond?

Stone se uită peste umăr. O clipă scurtă, privirea lui amuzată se opri asupra lui Charlotte, apoi asupra lui Lily, dar în acel moment, licărul din ochii săi chihlimbarii amuzați îi ridicară moralul mai mult decât orice.

– Ai dreptate, micuțo. Mă gândesc că o să vă lase pe tine, pe domnișoara Lottie și pe băieți să stați în cabană, iar noi doi vom dormi în baracă, cu rândașii fermei. Poate că s-a grăbit să își împacheteze câteva haine și lucruri ca să le ducă la baracă și să nu vă deranjeze mai târziu.

Stephen se înghesui lângă Lily.

– Și eu vreau să dorm în baracă. Nu sunt un bebeluș ca să stau cu femeile și copiii.

– Tu vei sta cu mine, Stephen Farley, îi răspunse Charlotte înainte ca Stone să fie ispitit să îi intre băiatului în voie. Eu sunt cea care răspunde de tine cât timp părinții tăi sunt plecați și nu voi îngădui ca o grămadă de văcari care vorbesc ce nu trebuie să îți strice manierele cât timp suntem aici.

– Dar, domnișoară Lottie...

– Nu te contrazice cu profesoara ta, băiete. Stone curmă protestul lui Stephen cu vocea lui apăsată. O să ai timp destul să îți petreci toată ziua printre ei. Mai bine dormi noaptea în cabana lui Dan, unde e liniște. Aș face schimb cu tine, dacă aș putea, crede-mă. Acum, dă-te jos. Dădu bice cailor și căruța se puse în mișcare. Cabana lui Dan e prima clădire pe dreapta. Hai să vedem dacă o găsiți!

Copiii începură să strige, să arate cu degetul și să sară, într-un tărăboi de nedescris. Dar, când Stone se întoarse spre ea și îi făcu cu ochiul, stârni în sufletul ei un alt fel de tărăboi. Dumnezeule mare, trebuia să se stăpânească! Își mușcă buza ca să nu îi răspundă cu un zâmbet și se gândi la un lac liniștit, care înghițea pietricelele ce tulburau oglinda apei, până când își recăpătă calmul.

Putea să îi încredințeze siguranța lui Lily, dar nu își putea permite să se nenorocească îndrăgostindu-se de el. Acum, că își recunoscuse slăbiciunea, trebuia să fie atentă.

❖

Când Charlotte își întoarse fața de la el și se îndreptă de spatele și așa drept, lui Stone îi pieri zâmbetul. Oare o deranjase că îi făcuse cu ochiul? Era un lucru destul de inofensiv ca să-i sară mustarul. Altceva trebuie s-o fi deranjat. Mai profund. Dar n-avea habar ce. Fir-ar să fie! Putea să îndese într-un cartuș tot ce știa el despre femei și tot mai rămânea loc pentru praful de pușcă. Mai bine își consuma energia pe lucrurile pe care le înțelegea și anume, siguranța protejaților săi. Îndată ce le găsea câte un loc fiecăruia, trebuia să îl pună pe Dan la curent cu Franklin și Dorchester. Prietenii lui trebuiau să știe ce pericol îi păștea odată cu găzduirea lor.

Când ajunseră la cabană, Stone întoarse căruța cu spatele aproape de ușă, apoi puse frâna. Sări jos și se întoarse să o ajute pe Charlotte, care cobora deja pe partea cealaltă. Fără îndoială că ceva o măcina pe femeia asta.

Nepunând la suflet respingerea ei, Stone se duse cu pași mari în spatele căruței, îl dezlegă pe Goliat, apoi îl priponi lângă Ranger, în timp ce copiii începură să tragă gențile și lăzile spre codârla căruței. Nici nu ajunsese bine pe prispă că vocile care răsunau prin ușa deschisă îl opriră în loc.

– Ți-am spus să pleci din cabana mea, femeie. Nu se cade să fii aici.

– Ce nu se cade e să îmi spui că avem musafiri cu numai douăzeci de minute înainte de sosirea lor și apoi să refuzi să mă lași să îi găzduiesc așa cum se cuvine. Femei și copii, Daniel? Ar trebui să stea în casa mea, nu în cabana unui burlac.

– Ba o să stea aici și cu asta basta, Etta. Tu nu îl cunoști pe Stone așa cum îl cunosc eu. Nu au venit în vizită de plăcere. I-a adus aici fiindcă au dat de necaz. Câtă vreme taică-tău e plecat cu treburi, cade în sarcina mea să mă asigur că nu pățești nimic. Cu cât e mai mare distanța dintre tine și ei, cu atât îmi convine mai mult.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Mă tratezi ca pe o păpușă de porțelan. Când o să înțelegi că pot mai mult decât să stau pe o poliță și să fiu drăguță?

Podeaua de lemn se auzi păcănind sub mersul ușor și rapid al unei femei micuțe care apăru în prag, azvârlind priviri furioase

peste umăr, iar Stone bănui că erau pentru Dan. Stone își înăbuși zâmbetul. Pesemne că nu era singurul fost vânător de recompense care avea probleme cu femeile.

– O! Femeia drăgălașă tresări când, în cele din urmă, îl observă pe Stone pe prispă. Furia i se risipi cât ai clipi și un zâmbet îmbietor îi îndulci trăsăturile. Dumneata trebuie să fii domnul Hammond. Bine-ai venit la Hawk's Haven.

Stone își scoase pălăria din cap și își plecă bărbia.

– Mulțumesc, doamnă.

– Eu sunt Marietta Hawkins. Îmi pare rău că tatăl meu nu este aici ca să vă întâmpine, dar fi sigur că dumneata și ceilalți din grup sunteți bineveniți să stați cât timp...

Un vârtej de păr blond trecu pe lângă el și se prinse de mâna domnișoarei Hawkins.

– Chiar asta este casa în care locuiește Dan Țintașul? Abia aștept să mă uit înăuntru.

Un mârâit sonor răsună de undeva din cabană și Stone dădu ochi în ochi cu gazda sa, amândoi la fel de amuzați.

Domnișoara Hawkins se așeză pe vine în fața lui Lily și îi șopti, conspirativ, fetei:

– Da, asta! Dar va trebui să aștepți să iasă el ca să poți intra să explorezi. Îi place să pretindă că nu este decât Daniel Barrett, supraveghetor la fermă și expert în dresarea catârilor, și că Dan Țintașul nu există cu adevărat. Noi așa îl tachinăm. Dar vrei să știi un secret?

Lily făcu ochii mari și dădu șovăielnică din cap.

– Eu l-am văzut pe Dan Țintașul în acțiune. Într-o iarnă, în timpul unei furtuni de zăpadă, am fost azvârlită de pe cal și a trebuit să mă întorc pe jos la fermă. O haită de lupi m-a mirosit și a început să mă urmărească. Am fost înconjurată de fiare, convinsă că o să mă sfâșie bucată cu bucată. Chiar când lupul din fruntea haitei a sărit la mine, a răsunat o împușcătură și lupul a căzut mort la pământ. Au răsunat apoi alte șase împușcături, atât de rapide încât abia le-am putut număra. Dar, cu fiecare împușcătură, mai cădea câte un lup, până n-a mai rămas niciunul. În ziua aceea, Dan

Ţintaşul mi-a salvat viaţa. Şi ştii cum îl răsplătesc eu pentru fapta lui curajoasă?

– Cum? oftă Lily mirată.

– Nu vorbesc niciodată despre Dan Ţintaşul unde mă poate auzi. Aruncă o privire iute peste umăr ca să fie sigură că bărbatul în discuţie nu putea să audă. Şi îmi ţin toată colecţia de cărţi cu Dan Ţintaşul într-un cufăr, sub pat şi le citesc numai noaptea, ca el să nu le poată vedea niciodată. Crezi că poţi face şi tu la fel?

Lily aprobă din cap.

– Da, doamnă.

– Foarte bine. Domnişoara Hawkins se ridică din nou în picioare, continuând să vorbească în şoaptă. Poate că o să îţi arăt colecţia de cărţi mai târziu.

Stone simţi pe pantaloni atingerea unei fuste şi îl trecură fiorii când îşi dădu seama cine se apropiase. „Charlotte." Se întoarse cu intenţia să îi pună mâna pe talie, la spate şi să o prezinte, dar se feri de atingerea lui şi, cu dibăcie, îi strecură pe Stephen şi John între ei doi.

– Cred că tocmai v-aţi făcut o prietenă pe viaţă, îi zise ea gazdei, cu obişnuita ei seninătate pe chip. Eu sunt Charlotte Atherton. Această împieliţată mică e Lily. Iar băieţii sunt Stephen şi John. Se uită la ei cu o privire care îi îndemna: „Nu uitaţi de maniere!" şi aşteptă ca fiecare dintre ei să facă o scurtă plecăciune înainte să îşi îndrepte atenţia spre femeia dinaintea ei. Îmi pare rău pentru modul în care am ajuns aici, domnişoară Hawkins, dar vă mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate.

– Nu e nevoie să îmi mulţumeşti. Puteţi rămâne cât doriţi. Şi, te rog, spune-mi Marietta.

Zâmbetul sincer al Mariettei Hawkins trebuie s-o fi liniştit pe Charlotte, pentru că o căldură sinceră îi lumină trăsăturile stăpânite de obicei cu atâta grijă, căldură destinată străinei, nu lui. Chiar şi aşa, dovada că nu se retrăsese de tot în sine îi mai descâlci nodul pe care Stone îl simţea în stomac.

Domnişoara Hawkins o invită pe Charlotte în cabană, iar pe el şi pe Dan îi zori să plece, delegându-le sarcini bărbăteşti: să care

bagajele şi să vadă de cai. Nelăsându-l inima să plece, Stone zăbovi pe lângă Goliat, verificând coburii care fuseseră deja bine strânşi cu mult înainte ca Dan să mâne caii şi căruţa în grajd. Oare de ce se ferise Charlotte de el? Stone se uită pe furiş la perdelele trase de la fereastră, jinduind s-o vadă, să stea de vorbă cu ea. Se temuse cumva ca domnişoara Hawkins să nu tragă concluzii nesănătoase din acel gest nevinovat sau voise doar să îi transmită mesajul: „Păstrează distanţa"?

Stone strânse din dinţi. „N-ai decât să ridici garda cât de sus vrei, Lottie. Găsesc eu o cale să te câştig." Strângând pentru ultima dată cureaua de la coburi, Stone îl dezlegă pe Goliat şi îl conduse la grajd, hotărât să nu se uite înapoi.

22

Stone trânti coburii pe prici, lângă al lui Dan și își dezbrăcă mantaua. Era obosit, ce mai! Nu mai avea răbdare să scape de încă câteva rânduri de haine pe care le purtase în călătorie. Se descotorosi de pistolul vârât la spate și de cureaua cu muniție pe care o purta peste piept. Desfăcu și tocul pistolului care îi atârna între omoplați, apoi îl trase peste cap cu centură cu tot. Atât putu face ca să nu scape un oftat când scăpă de greutatea armelor, fiindcă n-avea de gând să îl convingă pe Dan că se înmuiase în ultimii ani.

– Așadar, ce necazuri ne pasc? Dan se întinse pe patul de campanie, cu brațele îndoite sub cap și cu vârfurile cizmelor proptite de căpătâiul patului prea scurt.

Stone clătină din cap, înăbușindu-și zâmbetul. Chiar dacă Dan își trăsese pălăria peste față ca și când ar fi vrut să doarmă, Stone știa bine că omul nu se odihnea. Chiar și din poziția asta, Daniel Barrett putea să nimerească nasturele mantalei unui bandit din primul foc. Tocmai de-asta îi adusese pe Charlotte și pe copii aici.

– Nimic peste puterile lui Dan Țintașul.

Iute ca fulgerul, Dan se rostogoli într-o parte și îi trase lui Stone un pumn în umăr, tocmai în locul unde îl zgâriase glonțul. Durerea îi străfulgeră brațul, iar râsul ce clocotea în el scăpă din gâtlej ca un icnet.

– Nu începe și tu cu prostia asta! Femeilor nu pot să le plătesc cu aceeași monedă când îmi spun așa, dar fii sigur că șterg podeaua cu biata-ți piele, cum țintesc cu pușca, dacă mă mai strigi așa, *Hammer*.

– Așadar, *ai citit*. Nu mă așteptam! Stone trase una în cizmele prietenului său și îi zbură picioarele de pe marginea patului unde și le proptise, înghițind amuzat privirea dușmănoasă a lui Dan.

– Trebuia să văd și eu ce tâmpenii scria pungașul acela de la oraș despre mine, mormăi Dan, punându-și picioarele jos și rezemându-și coatele pe genunchi. Pesemne că unii oameni ai legii pentru care am lucrat sunt slobozi la gură.

– Sau au buzunarele goale, ghici Stone.

Dan ridică din umeri.

– Sunt o adunătură de escroci, dacă mă întrebi pe mine.

Stone se așeză pe patul său de campanie și împinse borul pălăriei pe spate.

– Știu. Lily mi-a citit și mie dintr-o carte. „Duelul mișelesc", parcă.

– Titlu mișelesc, mormăi Dan ca pentru sine.

– Poate, dar fetița crede că ești grozav și nu o să îți permit să îi calci sentimentele în picioare doar fiindcă te enervează poveștile.

– Fata aia care a vrut să-mi *dezmierde* calul? Se încruntă. Ranger nu e cățel, Stone. E un cal de război.

– Știu. La fel cred și despre Goliat, dar copiii sunt deștepți și cu capul pe umeri. Nu o să împletească panglici galbene în coama calului sau mai știu eu ce. Ridică din umeri, apoi se plesni cu palmele peste coapse. Măcar o poți lăsa să îl țesale pe Ranger într-o seară sau ceva de genul acesta. Poate că va fi mulțumită. Poți chiar să o supraveghezi. Să fii sigur că nu îți face din perie inimioare pe coastele dobitocului.

O pernă îl izbi pe Stone direct în față, zburându-i pălăria din cap. Azvârli proiectilul înapoi cu același zel, râzând cu gura până la urechi când pălăria lui Dan aterizează pe pat.

– Așadar... ai de gând vreodată să îmi spui de ce ai venit? Nu că nu m-aș bucura că ai venit, bineînțeles.

Privirea lui Dan trăda căldura din tachinarea lui și ceva mai profund de-atât: loialitate.

– Mi-am cam prins urechile într-o recuperare, admise Stone. Se pare că gentlemanul îndurerat care m-a angajat să îi găsesc nepoata răpită este în realitate un ticălos care vrea să profite de pe urma talentului neobișnuit al fetei. Iar răpitorul, din întâmplare, a furat copila ca să o protejeze.

– Și bănuiesc că nepoata aia e copila cu ochi de căprioară care vrea să se plimbe cu calul meu, nu?

Stone aprobă din cap.

– Lily Dorchester. Domnișoara Atherton este profesoara ei și prietena mamei ei. Tot ea e tutorele legal al fetei. Dan înălță capul și îngustă ochii întrebător. Ashe a verificat dacă e tutorele fetei, așa cum pretinde, îl asigură Stone. Scrisoarea lui a sosit înainte să pornim încoace. Dorchester n-are niciun drept asupra fetei, numai dacă nu reușește să mituiască un judecător să îi dea lui dreptul acesta. Ceea ce, din ce-am aflat despre preocuparea lui de a strânge secrete pe care le poate folosi în avantajul lui, nu e exclus. Dacă nu are deja la mână un judecător sau doi, un mic șantaj, plasat bine, ar putea convinge un judecător să vadă lucrurile din perspectiva lui, în caz că Dorchester reușește să pună mâna pe fată.

Dan se așeză mai țeapăn, culese pălăria din spatele lui și începu să îi frământe borul.

– Tu nu ești omul care să lucreze pentru bărbați de teapa lui.

Stone strânse din dinți.

– Știu. Mă roade sufletul când mă gândesc că am fost dus de nas. Stone sări în picioare, se duse la fereastră și se holbă afară, dar nu văzu nimic. Ar fi trebuit să îi verific povestea mai bine, să aflu mai multe detalii. Dar adevărul este că, în clipa în care Dorchester mi-a spus că nepoata lui a fost răpită, am știut că trebuie să accept slujba asta. Nu pot suporta să știu că vreun copil suferă sau că ajunge pe mâna vreunui exploatator. Niciun copil nu merită așa ceva.

O mână puternică îl strânse de umăr. Cuvintele lui erau inutile. Dan înțelegea. Amândoi crescuseră pe stradă și supraviețuiseră. Viața pe stradă îi făcuse duri. Și rezistenți. Dar niciunul nu dorea ca alți copii să cunoască viața pe care o trăiseră ei.

– Mă gândesc că e bine că ai acceptat slujba asta, zise Dan, dându-i drumul și postându-se lângă el, la fereastră. Poate că un alt detectiv n-ar fi pus la îndoială povestea lui Dorchester. Doar i-ar fi adus fata și și-ar fi luat plata.

Stone se întoarse încet și se uită în ochii prietenului său.

– Mai *este* un detectiv. Tocmai de aceea am venit aici. L-am dus de nas pe Dorchester să creadă că încă sunt în căutarea lui Lily, dar omul n-are răbdare. L-a trimis pe Walt Franklin pe urmele mele. L-am văzut în Madisonville în ziua în care am plecat. Şi, după câte se pare, îi plăteşte pe toţi cei care îl ajută să localizeze fata. Pe drum încoace am dat peste o bandă de mercenari.

Dan ridică din sprânceană.

– Câţi erau?

Stone rânji.

– Cinci.

– Cam neechilibrat. Cu şase ar fi fost mai interesant.

Stone ridică din umeri.

– Cu cinci a fost îndeajuns de interesant. S-au folosit de copii, aşa că n-am putut să trag cu arma. Asta a mai echilibrat şansele.

Dan îl măsură din cap până-n picioare, zăbovind puţin asupra vânătăilor căpătate în încăierare.

– Nu arăţi prea rău.

– Nu. Profesoara a îndurat partea cea mai grea. A trebuit să oprească dobitoacele înnebunite în timp ce eu eram plecat să recuperez fata.

Dan slobozi un fluierat slab.

– N-aş fi crezut că o profesoară serioasă ca ea să aibă atâta curaj.

– Charlotte Atherton e mai curajoasă decât îţi imaginezi. Vorbea cu emoţie, mândru. Dan se uită la el cruciş şi reveni la subiectul în discuţie.

– Franklin nu e genul care să lase baltă o slujbă. Dan se sprijini de cadrul ferestrei. Nu e prea inteligent, dar, odată ce adulmecă urma, e ca un buldog pe urma unui os. Nu-i mai dă drumul niciodată.

– Ştiu. Stone îşi trecu palma peste barba nerasă de trei zile. Tocmai din cauza asta nu dormise ultimele două nopţi. Îşi imagina asprimea cu care Franklin ar trata-o pe fetiţa dulce căreia îi plăceau atât de mult aventurile din cărţile cu poveşti. Dar o aventură trăită pe propria piele nu era la fel de încântătoare. Franklin ar lega-o probabil ca să nu fugă şi i-ar îndesa un căluş în gură ca să o facă

să tacă. Ar ține-o priponită de un pom în timpul nopții ca pe un animal, ca el să poată dormi fără să își facă griji că va scăpa. Puțin i-ar păsa lui Franklin că frânghiile i-ar roade încheieturile sau că batista vârâtă în gură ar putea-o sufoca. Nu l-ar interesa decât să o ducă înapoi la Dorchester, în cea mai mare grabă și fără prea mult deranj.

Dar asta nu era tot ce îl îngrijora pe Stone. Aruncă o privire pe fereastră exact când Charlotte trecea prin dreptul ferestrei împreună cu domnișoara Hawkins, care avea o mână întinsă, arătându-i fără îndoială marginile proprietății.

Oare ce i-ar face Franklin lui Charlotte dacă ar încerca să îl împiedice să o ia pe Lily? Pentru că ea așa ar face. S-ar lupta și cu dinții să o știe pe fetiță în siguranță. Ar lovi-o cu pumnii? Și-ar folosi arma?

– *Sunt în siguranță aici*, Stone, zise Dan, de parcă i-ar fi citit gândul. Bineînțeles că i-l citise. Tocmai de aceea făceau ei o echipă atât de bună. Își citeau gândurile fără să fie nevoie să le rostească în cuvinte. Așa își dăduse Stone seama că Dan era îndrăgostit de micuța brunetă care străbătea curtea cu Charlotte pe urmele ei. Știa că Dan nu va da curs acelor sentimente, mai ales că femeia în discuție era tocmai fiica șefului său. Fără îndoială că și Dan observase deja slăbiciunea lui Stone pentru Charlotte, dar n-ar fi suflat o vorbă despre asta. Nici Stone. Bărbații ca ei nu își recunoșteau slăbiciunile. Prietenii acceptau, se obișnuiau și își păzeau spatele unul celuilalt.

– Nu putem rămâne aici o veșnicie, admise Stone într-un final. Trebuie să găsesc o cale de a-l convinge pe Dorchester să anuleze vânătoarea. Să descopăr o pârghie cu care să îl constrâng.

– Grea treabă când tu pierzi vremea aici, ascunzându-te de Franklin.

– Mă gândeam să îi scriu din nou lui Ashe. Să îi cer să investigheze afacerile lui Dorchester. Lily mi-a spus câte ceva... jocuri traumatizante pe care le juca, trasă fiind pe sfoară de el, în care ea trebuia să îi spioneze pe asociații lui de afaceri, adunând informații pe care sunt sigur că Dorchester plănuia să le folosească împotriva lor mai târziu.

Dan înălță mirat din sprânceană.

– Cât de mult poate spiona o fetiță ca ea?

– Ai fi surprins să afli. Stone schiță un zâmbet, amintindu-și șocul pe care îl avusese și el când descoperise talentul lui Lily. Fata asta are o memorie ca un aparat de fotografiat. Citește o pagină o dată și ți-o recită apoi din memorie, cuvânt cu cuvânt. Fără nicio greșeală.

Dan înălță și cealaltă sprânceană.

– Cum crezi că am ajuns să aflu despre „Dan Țintașul și duelul mișelesc"? Stone îl pocni pe Dan peste umăr. Mi-a recitat fragmente întregi, fără ca măcar să arunce un ochi pe o pagină. De parcă le vedea în mintea ei și nu mai avea nevoie de sursă.

– Un talent care pică numai bine unui șantajist. Dan aruncă o privire furișă pe fereastră spre Lily, care dansa pe lângă Charlotte. John veni și el și se agăță de mâna profesoarei, speriat, pasămite, de toate lucrurile noi care îl înconjurau. Nimeni n-ar suspecta un copil.

– Exact.

Stephen trecu în fugă prin dreptul geamului strigându-i lui Lily un fel de provocare irezistibilă pentru ea, deoarece o zbughi după el. Charlotte își întoarse privirea de la domnișoara Hawkins ca să poată urmări copiii. Era mereu atât de vigilentă. Atât de protectoare. Stone ar fi vrut să nu fie nevoită. Ar fi vrut să se poată relaxa și să se bucure de viață, în loc să se aștepte mereu ca totul să ia foc sub ochii ei.

– Mai bine dau o raită pe afară înainte ca micuții indieni sălbatici să îmi sperie vitele, mârâi Dan binedispus. Bănuiesc că dacă Ranger poate să rămână liniștit într-un schimb de focuri, poate să rabde și să fie țesălat de doi huligani liliputani. Dan își trânti pălăria pe cap și porni agale către ușa barăcii. Duse mâna la clanță, apoi se uită înapoi la Stone. Odihnește-te, camarade. Arăți îngrozitor. O să stau eu cu ochii pe ceilalți.

Stone voia să îl contrazică, să insiste că el și numai el trebuia să aibă grijă de Charlotte și de Lily. Dar Dan avea dreptate. Avea nevoie de somn. Și nu se găsea un om mai potrivit ca Daniel Barrett care să vegheze asupra fetei.

– Mulţumesc. Stone se aplecă şi îşi smulse cizma din piciorul stâng.

– Scrie-i lui Ashe după cină, zise Dan răguşit, deschizând uşa. O să trimit dimineaţă pe cineva în oraş să pună scrisoarea la poştă.

Stone adormi cu scrisoarea compusă pe jumătate în minte şi cu o rugăciune în inimă.

❖

În seara aceea, după cină, Charlotte se aşeză într-un leagăn de pe prispa care înconjura casa cea mare pe trei laturi. Închise ochii, lăsând briza răcoroasă a serii să sufle peste ea. Tensiunea resimţită în ultimele trei zile se scurgea încet prin degetele de la mâini şi de la picioare. Erau în siguranţă. Cel puţin deocamdată.

O grămadă de bărbaţi cutreierau zona, văzându-şi de treburile lor. Erau bărbaţi care nu s-ar purta prea afectuos cu intruşii, care îi dădeau socoteală lui Daniel Barrett. El şi Stone se ocupau acum să îi organizeze şi să îi repartizeze pentru rondul din timpul nopţii.

Băieţii se jucau în curte. Marietta Hawkins descoperise un set de soldăţei care fusese al fratelui ei şi i-l adusese lui Stephen şi lui John ca să se joace cu el, apoi dispăruse cu Lily în iatacul ei, unde le aştepta o comoară de cărţi de aventuri ascunse într-un cufăr şi gata să fie inspectate. Charlotte zâmbi în sinea ei, imaginându-şi entuziasmul cu care Lily avea să se cufunde în cărţi, căutând poveşti noi, pe care nu le memorase încă.

Leagănul din dreapta ei scârţâi, făcând-o pe Charlotte să tresară şi să deschidă ochii.

– Ce seară frumoasă, nu-i aşa?

Stone. Inima ei, nesăbuită cum era, tresăltă la sunetul vocii lui.

Charlotte înăbuşi zâmbetul care implora să iasă la suprafaţă şi se mulţumi să dea din cap politicoasă, când el se aşeză şi puse leagănul în mişcare cu piciorul.

– Da, este. Voia să mai comenteze ceva despre vreme, dar mintea i se goli când el o privi în ochi. Era ceva în ochii lui – tandreţe, poate? – ce îi captura gândurile. Stânjenită de forţa senzaţiilor pe care interesul lui le stârnea în ea, îşi coborî privirea şi zări foaia de hârtie împăturită pe care Stone o strângea în mână.

– Îi mai scriu o scrisoare cunoştinţei mele din Austin. Mototoli hârtia cu degetele. Aş aprecia dacă mi-ai da permisiunea să îi cer să investigheze puţin contractele de afaceri ale lui Dorchester. În mod discret, bineînţeles. Poate chiar să întreprind o călătorie scurtă până la Houston şi să verific câţiva asociaţi de-ai lui Dorchester. Cu ceea ce ştim noi de la Lily, mă gândesc că s-ar putea să fie implicat în şantaje sau în alte ticăloşii. Dacă putem găsi dovezi despre afacerile lui murdare, am avea un avantaj asupra lui şi l-am putea convinge să renunţe la Lily.

Dorchester. Deci, din cauza lui o căutase Stone. Nu fiindcă ar fi vrut să petreacă timp în compania ei, ci fiindcă voia să discute planurile sale cu ea. La urma urmei, ea îi ceruse lucrul acesta. Ar trebui să fie recunoscătoare pentru consideraţia lui. Atunci de ce simţi brusc nevoia să plângă?

Se agăţă strâns de braţele leagănului ca să nu îşi ducă mâna la medalionul de la gât şi inspiră încet şi stăpânit.

– Bănuiesc că n-ar fi o problemă atâta timp cât Dorchester nu bănuieşte că e investigat. Dar s-ar putea să treacă luni de zile până descoperiţi astfel de dovezi. Nu putem sta aici atâta timp.

– Nu te îngrijora pentru ziua de mâine, Charlotte. Stone îi acoperi mâna care se odihnea pe braţul leagănului cu mâna lui: mare, puternică şi incredibil de caldă. Căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Acum, ne vom concentra asupra lucrurilor pe care le putem face astăzi. Pe urmă, vedem ce ne rezervă ziua de mâine.

Pe neaşteptate, Stone îşi retrase mâna şi se ridică. Charlotte voia să îl reţină, să îl implore să stea cu ea încă puţin. Dar, desigur, nu făcu acest lucru. Rămase pur şi simplu aşezată în leagăn, cu ochii pironiţi în pământ şi aşteptă să îi audă paşii retrăgându-se, în semn că a plecat.

Dar nu auzi nimic. În schimb, zări în faţa ei o pereche de cizme şi o mână întinsă îi flutură pe sub nas.

– Vii cu mine la o plimbare?

Charlotte îşi ridică faţa şi îl privi în ochi. Înainte să îşi dea seama ce face, degetele ei alunecară în palma lui. În clipa următoare, el o ajuta să se ridice şi se depărtară de casă.

23

Stone nu îi eliberă mâna, nici după ce o ajută pe Charlotte să se ridice în picioare. Inima îi bătea şi mai tare, neliniştită, rapid, tăindu-i respiraţia. Încercă să îşi liniştească mintea, gândindu-se că el voia pur şi simplu să discute mai amănunţit despre planurile lui şi, din întâmplare, avea chef de plimbare, dar trupul ei nu era de aceeaşi părere. Dimpotrivă, inima îi bubuia în piept, când el îşi împleti degetele cu ale ei şi simţea că nu mai are aer când se uita pieziş la ea. Iar când îi zâmbea? Ei bine, simţea că aproape o lasă genunchii, chiar acolo, în mijlocul curţii.

– Ai grijă. O trase lângă el şi o ţinu acolo o clipă, ca ea să îşi recapete echilibrul şi demnitatea. Din nefericire, apropierea lor îi juca feste, mirosul masculin îi umplea nările, înghiţind în sec când îi simţea muşchii încordaţi.

Stânjenită de reacţia ei, Charlotte se strânse şi se desprinse din strânsoarea lui. Stone îi permise distanţa, dar refuză să îi dea drumul la mână, chiar dacă Charlotte încercă să se elibereze, de două ori chiar.

Foarte bine. N-are decât să se ţină de prostii, insistentul, dacă îi plăcea atât de mult. Cu mâna cealaltă îşi netezi vesta, apoi înlemni. Chiar îi plăcea atât de mult? Să o ţină de mână? O treceau şuvoaie de căldură la gândul acesta, care îi absorbeau vlaga şi o lăsau fără puteri. De niciun fel. Îşi dădu seama pe loc de asta, când îşi potrivi ritmul paşilor după ai lui, fără să îşi fi propus să facă asta. Ar trebui să îi ceară să îi dea drumul şi să îşi continue plimbarea pe picioarele ei, fără sprijinul lui. Dar poate o să o creadă o scorpie. Sau mai rău, o lasă.

Aşa că îşi lăsă mâna în mâna lui şi încercă cu disperare să nu se bucure de senzaţia pe care i-o dădea asprimea palmei sale.

Stone o conduse de-a lungul ţarcului, apoi ocoliră grajdul şi ieşiră din vizorul celor aflaţi în curte.

– Chiar n-ar trebui să îi las singuri pe copii, protestă ea, aruncând o privire în urmă, deşi curiozitatea o îndemna să meargă înainte.

– Sunt bine. Stone continuă să meargă, potrivindu-şi paşii după ai ei, dar fără să încetinească. Lily e înăuntru cu domnişoara Hawkins, iar Dan e prin preajmă, în cazul în care băieţii dau de necazuri. În ultimele trei zile i-ai supravegheat fără întrerupere. Meriţi şi tu să respiri câteva minute.

De parcă putea respira când el se uita aşa la ea, tandru şi preocupat şi... ei bine, nu contează cum se uita la ea. Aşa că repede, îşi pironi din nou privirea în pământ.

– N-o să te reţin mult. Îţi promit, o amăgi el.

Să fi fost dezamăgire înţepătura bruscă din pieptul ei? Bineînţeles că nu. Era o fire practică. Revenirea în curte într-un timp cât de scurt era o chestiune eminamente practică. Atunci de ce-i venea aşa, dintr-o dată, să se debaraseze de firea asta ca de nişte pantofi strâmţi şi să alerge desculţă prin pajiştea mănoasă?

Coborâră pe urma îngustă lăsată de cai, mărginită de un gard de sârmă ghimpată, fără să vorbească. Treptat, liniştea o alină, potolindu-i bătăile inimii şi începu să se simtă de-a dreptul... împăcată. Charlotte se uită pe furiş la Stone şi îl văzu cercetând cu atenţie împrejurimile. Urmări direcţia privirii lui. O câmpie mănoasă, presărată ici-colo cu vite care păşteau, se întindea înainte lor până la linia orizontului. Iar deasupra orizontului? Un icnet slab de plăcere scăpă printre buzele lui Charlotte. Cât timp se holbase la pământ, Dumnezeu pictase una dintre cele mai minunate apusuri de soare pe care le văzuse ea vreodată.

Nori purpurii alunecau pe cerul palid, presărat cu dâre cărămizii şi rozalii ce se pierdeau în zare şi aruncau umbre întunecate peste crestele copacilor din depărtare.

– Uluitor, zise ea trăgând aer în piept. Picioarele i se opriră de la sine, ţinând pe loc şi bărbatul de lângă ea.

Stone îi eliberă mâna şi, pentru o clipă, Charlotte crezu că voia să admire priveliştea spectaculoasă de unul singur. Dar tocmai pe când era gata să regrete, Stone îi alungă sentimentul, cuprinzându-i talia cu braţul şi lipind-o de el.

– Or fi alte locuri cu munţi mai înalţi, lacuri mai mari ori flori mai frumoase, şopti el cu reverenţă, dar niciunul nu întrece în frumuseţe apusul de soare din Texas.

Neştiind cum să reacţioneze la gestul lui, Charlotte rămase nemişcată ca o stană de piatră. El nu mai zise nimic. Se mulţumi să tragă adânc şi să scoată aerul din piept, să admire cerul.

Priveliştea era de-a dreptul mirifică şi nu merita să o distrugă cu îndoielile şi întrebările ei fără răspuns. Oricum, la ce i-ar folosi să ştie toate răspunsurile? Era chiar atât de laşă încât să pună un zid între ea şi un bărbat doar fiindcă el îi făcea inima să vibreze? N-o să păţească nimic dacă se bucura o clipă de tovărăşia lui. Doar n-o să cadă foc din cer, fiindcă lăsase garda jos o clipă!

În plus, încordarea n-o lăsa să se bucure cu adevărat de opera cu care Dumnezeu împodobise cerul.

Charlotte îşi muşcă obrazul şi, simţind că e pe cale să cadă în gol de pe stâncă, îşi relaxă trupul. Îşi sprijini uşor coapsa de a lui. Apoi, spinarea i se curbă, vertebră cu vertebră, până ce trupul i se lipi perfect de al lui.

Luată prin surprindere, îi simţi degetele pe talie, încordându-se şi întetind strânsoarea. Charlotte uită să mai respire. Braţul lui se strânse mai tare în jurul ei, până ce se trezi cuibărită lângă el. Dar ochii lui priveau ţintă apusul, iar pe buzele sale mijea un zâmbet.

Slobozind aerul din piept, încet... foarte încet... Charlotte lăsă capul să îi cadă pe umărul lui.

❖

Stone îşi înăbuşi strigătul de victorie care îi umplu inima când Charlotte, în sfârşit, îşi odihni capul pe umărul lui. Femeia era speriată ca o iapă nărăvaşă, dar niciodată răbdarea lui nu fusese mai dulce răsplătită.

Nu mai stătuse atât de aproape de ea din după-masa aceea când o găsise cântând la pian şi zidurile ei de apărare se năruiseră

după atâtea ore de îngrijorare şi disperare. Astăzi, ridicase la loc acele ziduri. Dar el le dărâmase cărămidă cu cărămidă. O astfel de reuşită îi dădea omului motiv să spere.

Apoi, soarele alunecă la orizont. Stone scrâşni din dinţi, dorind să îl poate aduce înapoi şi căutând orice scuză ca să prelungească momentul. Îşi promise să îi dea drumul doar când ea bătea în retragere. Să îi dea ei libertatea de a alege să pună capăt îmbrăţişării.

Charlotte nu se mişcă.

Stone îşi aplecă faţa, sprijinindu-şi bărbia de părul ei. Îi dezmierdă părul cu obrazul lui, iar pletele ei moi se prinseră de mustăţile lui. Stone trase adânc în piept aroma delicată de crini din părul ei. Închise ochii. Nuanţele pale ale apusului nu îl mai atrăgeau deloc. Numai Charlotte. Senzaţia pe care o avea ţinând-o în braţe, mirosul ei, adierea respiraţiei ei. Voia să savureze tot.

După câteva momente, Charlotte oftă şi Stone simţi cum se relaxează uşor. Deschise ochii. Orice dâră cărămizie şi rozalie se estompase, lăsând în urmă doar cenuşiul şters al înserării. Probabil că ar trebui să îi dea drumul. Să o conducă înapoi. Dar nu făcu asta. O voia pentru el, încă puţin. Aşa că rămase cu gura închisă şi cu fata lângă el. Licuricii începuseră să cânte serenade, cei doi respirând în ritmul lor. Nu mai trăise niciodată un asemenea sentiment de satisfacţie.

Un ţipăt de copil din celălalt capăt al grajdului îi aduse înapoi cu picioarele pe pământ.

Capul lui Charlotte zvâcni de pe umărul lui şi se întoarse în direcţia ţipătului.

– Ăsta e ţipătul lui Lily. Se pare că a terminat de citit cărţile Mariettei. Chiar trebuie să mă întorc şi să duc copiii în cabană.

Se depărtă de el îndrugând o mulţime de scuze, şuviţele rebele încurcate încă în barba lui dovedind că o parte din ea părea să tânjească să îi rămână aproape. Stone văzu deja cum Charlotte încerca din nou să ridice garda, după felul în care îşi coborî privirea în pământ, prefăcându-se că nimic însemnat nu se petrecuse între ei. Ei bine, n-avea decât să ridice ziduri câte-o vrea. El, în schimb, va construi o uşă de acces.

– Uită-te la mine, Charlotte, zise el cu vocea răgușită, abia auzită. Ea se făcu mică, dar nu ridică privirea din pământ. Uită-te la mine, zise el din nou.

Charlotte își ridică fața doar pe jumătate, dar ezită să îl privească în ochi. Stone își duse degetul îndoit sub bărbia ei și o ajută să-și ridice fața către el. Charlotte își plecă genele, privându-l de priveliștea ochilor ei frumoși. Așa că Stone așteptă, ținându-i bărbia în loc până ce vălul genelor ei se ridică. Un zâmbet i se anină în colțul gurii, când îi zări privirea timidă care o făcea să pară mai tânără, mai proaspătă și neatinsă de decepțiile lumii. Privirea pe care ar trebui să o aibă întotdeauna.

– Când am acceptat slujba oferită de Dorchester, zise Stone cu privirea pierdută în ochii ei, am hotărât ca va fi ultima mea slujbă de vânător. La treizeci și cinci de ani cred că a sosit vremea să pun capăt vieții trăite în șa și să mă așez la casa mea. Dar în seara asta, m-am răzgândit. Înainte să mă retrag, vreau să mai îndeplinesc o slujbă.

Charlotte își plecă din nou genele.

– Pentru că nu îți vei obține banii din slujba asta. Părea atât de convinsă că avea dreptate, atât de sigură că înțelesese totul.

Zâmbetul lui Stone îi umplea fața.

– Nu din cauza banilor. El făcu o pauză și așteptă ca genele ei să se dea la o parte din calea lui.

– Ca să îți recâștigi reputația? presupuse ea. Dacă nu i-o vei înapoia pe Lily domnului Dorchester, îți vei păta reputația excelentă.

Stone clătină din cap.

– N-am nevoie de reputație pentru a face ce am de gând să fac. Dar plănuiesc *într-adevăr* să nu îngădui nimănui să mă împiedice să duc la bun sfârșit această ultimă însărcinare.

Charlotte încruntă din sprâncene.

– Se pare că ai plănuit deja totul. Ți-a spus domnul Barrett că cineva din zonă ar avea nevoie de talentul tău?

– Nu. De data asta voi lucra doar pentru mine.

– Pentru tine? Nu înțeleg. Și ce vrei să cauți?

Stone îşi aplecă şi mai mult capul, ochii lui aprinşi cufundându-se în ai ei.

– Pe tine.

Charlotte îl ţintui cu o privire cercetătoare. Ochii ei trădau confuzie şi teamă, dar dincolo de acestea licărea o dorinţă care îl săgetă pe Stone drept în inimă, insuflându-i o doză sănătoasă de speranţă.

Deschise gura să îi spună ceva, nici el nu ştia bine ce. Dar înainte să poată rosti vreun cuvânt, Charlotte se depărtă iute de el, îşi apucă fustele şi o luă la sănătoasa.

Stone o urmări cum pleacă. Zâmbi când o văzu că se opreşte la marginea grajdului ca să îşi netezească hainele şi părul. Trase aer adânc în piept, dând din umeri şi luptându-se, fără îndoială, să îşi recapete stăpânirea de sine pe care i-o spulberase cu declaraţia lui îndrăzneaţă.

Charlotte plecase fără să arunce nici măcar o privire în urmă, dar Stone putu să simtă forţa atracţiei dintre ei şi faptul că ea ar fi vrut să se uite înapoi. Dar deocamdată, el se mulţumea şi cu atât.

– Ai grijă, Charlotte Atherton, murmură Stone, când ea dispăru după colţul grajdului. Vin după tine! Un zâmbet de anticipare îi umplu faţă. Şi întotdeauna găsesc ce caut!

24

În ultimele două dimineți, la răsăritul soarelui, Charlotte se trezea și începea să numere orele până la apus. Pentru că atunci o curta Stone. Nu avea cum să îi descrie acțiunile, în ciuda eforturilor ei curajoase de a le da o altă semnificație. Să fie bunătate la mijloc? Nu putea fi vorba doar de atât. Flirt? N-avea cum, din moment ce îi spusese în față că intenționa să o „caute".

În seara aceea, stând pe marginea patului, își luă pieptănul de pe noptiera scundă, una dintre singurele piese de mobilier din cabana lui Daniel Barrett. Înclină capul și își pieptănă șuvițele încâlcite, gândindu-se la cuvintele lui Stone de la prima lor plimbare. Buzele i se curbară într-un zâmbet tainic pe care și-l îngădui, acum că toți copiii erau în paturile lor din salon, iar ea singură cu gândurile ei.

Să o caute. Ar trebui să se simtă ofensată de idee. De parcă ar fi fost o pasăre vânată, gata pentru a fi recuperată de un labrador. Imaginea numai romantică nu era. Dar, când rostise lucrul acesta, ochii lui Stone scânteiaseră intenționat, făcându-i stomacul să tremure și stârnind în ea tot felul de visuri pe care le crezuse demult îngropate.

Neabătut. Așa l-ar descrie cărțile lui Lily. Oare Stone avea s-o urmărească cu aceeași tenacitate de care se dovedise în stare când vâna răufăcători? N-avea ce recompensă să îi ofere. Doar sentimentele atrofiate ale unei fete bătrâne. Nici nu era sigură că știa să iubească un bărbat. Se antrenase atâția ani să nu iubească, încât o durea inima să se deschidă la o astfel de posibilitate, ca un mușchi nefolosit, pe care îl pui deodată să ridice o greutate mare.

Mâna îi încremeni pe pieptăn. „Ce vrei să fac, Doamne? Mă tem să nu fiu rănită din nou, dar nu pot lăsa ca teama să îmi

conducă viaţa pentru totdeauna. Dacă aş şti că Stone nu mă va părăsi niciodată!"

Charlotte oftă nostalgică. Dacă ar fi sigură, totul ar fi mult mai uşor. N-ar ezita să i se dăruiască lui Stone chiar în clipa asta, dacă ar avea dovada că el n-o va trăda niciodată. Dar viaţa nu oferea nicio siguranţă, iar ea ştia lucrul acesta mai bine decât oricine.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările."

Proverbul cunoscut îi veni în minte ca o condamnare. Până acum, toată viaţa se bazase pe înţelepciunea ei. Aşa păstra ordinea şi controlul. Aşa evita durerea. Dar, dacă înţelepciunea ei era ştirbită de data asta? Dacă Dumnezeu încerca să o călăuzească pe calea Lui, iar ea Îl împiedica să lucreze din cauza temerii ei de a nu fi rănită în viitor? Dar dacă nu Dumnezeu era cel care o călăuzea, ci dorinţele ei nesăbuite? Cum putea ea să ştie de cine era călăuzită?

Charlotte oftă frustrată şi puse pieptănul înapoi pe noptieră. Îşi adună părul, îl trase peste umărul drept şi începu să îl împletească.

După ce îl împleti, îşi legă cosiţa cu o panglicuţă, apoi se ridică şi îşi îmbrăcă halatul. O să mai verifice copiii o dată înainte să meargă la culcare. Deşi nu avea o călăuzire clară în privinţa lui Stone, în privinţa lui Lily şi a băieţilor era ferm convinsă.

Cu picioarele goale, merse tiptil şi deschise uşa dormitorului, scrutând întunericul din încăpere. Lampa din dormitor dădea suficientă lumină ca să vadă, dar nu ca să deranjeze somnul copiilor. Stephen şi John împărţeau aşternutul din colţ, John înfofolit în pături, cu trupul lui micuţ, complet nemişcat şi adunat, pe când mâinile şi picioarele lui Stephen erau răsfirate în toate părţile şi spatele acoperit doar cu un colţ de pătură. Charlotte zâmbi la vederea perechii ciudate, dar băieţii îi erau la fel de dragi, fiecare în felul lui. Se apropie uşor de ei, se aplecă şi îndreptă pătura răsucită până ce reuşi să îl acopere pe Stephen aşa cum trebuie. Apoi le lăsă câte-un sărut uşor pe frunte, după care se îndreptă spre divanul micuţ pe care dormea Lily.

În somn, chipul ei părea atât de paşnic şi de netulburat.

– Doamne, ajută-mă să o protejez, şopti Charlotte înainte să lase un sărut pe sprânceana lui Lily.

Se auzi o bătaie uşoară în uşa principală. Charlotte se întoarse încruntată. Cine putea să fie la uşa ei la ora aceea din noapte? Auzi din nou bătăi în uşă. De data asta mai tare.

Stephen gemu şi se rostogoli pe-o parte, ceea ce o făcu pe Charlotte să treacă la acţiune. Copiii aveau nevoie de odihnă. De altminteri, la miezul nopţii nu sosesc niciodată veşti bune. Numai rele. Copiii avuseseră deja parte de necazuri, nu mai aveau nevoie de alte griji. Stone îi promisese că o va anunţa dacă Franklin va fi zărit în preajma fermei. Probabil că venise, în cele din urmă, momentul.

I se strânse stomacul, dar Charlotte ridică bărbia şi o porni grăbită spre uşă. „Încrede-te în Domnul," murmură Charlotte în sinea ei, iar amintirea versetului o ajută să îşi recapete stăpânirea de sine. El *e vrednic* de încredere. Până la urmă, El îl trimisese pe Stone ca să îi protejeze.

Numai că la uşa ei acum nu era Stone. Când dădu la o parte pânza de sac pe care Daniel Barrett o folosea pe post de perdea, zări două ajutoare de văcari aşteptând pe prispa cabanei, cu feţele prea în umbră ca să le poată recunoaşte. Cel care bătea trebuie să fi surprins mişcarea sacului de pânză, pentru că se apropie de fereastră şi îşi scoase politicos pălăria de pe cap.

– Puteţi să ne deschideţi uşa, doamnă? răsună vocea înăbuşită şi deformată prin geamul ferestrei.

Charlotte clătină din cap. N-avea de gând să le deschidă uşa fără să îi spună mai întâi cu ce treabă veneau. Venirea lor la cabană era cu totul nepotrivită. Îl recunoscu pe cel de la fereastră, totuşi, aşa că muşchii încordaţi i se mai relaxară puţin.

Era un flăcău de la grajd, care se îngrijea de cai şi făcea curăţenie în boxe. Jimmy, îşi aminti ea. N-avea mai mult de şaisprezece, şaptesprezece ani, judecând după tenul neted de pe faţă, dar era la fel de înalt ca toate ajutoare de la fermă. Charlotte îl văzuse de câteva ori la grajduri în ultimele câteva zile.

– Îmi pare rău să vă deranjez la ora asta, dar e nevoie de dumneata la conac. Se aplecă şi îşi apropie mai mult faţa de fereastră, ca să îl

poată auzi mai bine. Duduia Hawkins a trimis după matale. S-a îmbolnăvit așa deodată de... de... ăă o boală femeiască. Are dureri groaznice, doamnă, dar îi e prea rușine să o ajutăm noi, bărbații. Fratele meu o să aibă grijă de copii cât vă conduc eu la conac.

Charlotte își mușca buza nehotărâtă. Își dorea mult să fie alături de Marietta în durerea ei, dar nu se simțea în largul ei să lase copiii pe mâna unui străin. Mai ales că al doilea bărbat nu se sinchisise deloc să se apropie de fereastră.

Charlotte lăsă pânza să cadă la loc și se duse la ușă ca să ridice zăvorul greu care îi împiedica pe bărbați să intre. Strânse capotul mai bine pe ea, apoi crăpă ușa numai cât să poată scoate capul afară.

– M-aș bucura tare mult să o ajut pe domnișoara Hawkins, zise în șoaptă, dar aș prefera să vină domnul Hammond să aibă grijă de copii cât timp lipsesc eu. Se simt mai în largul lor cu el, știți. Îi zâmbi a regret omului din umbră.

În clipa în care Charlotte întoarse capul, bărbatul din umbră sări asupra ei. Vârî mâna prin deschizătura ușii și o pocni cu palma peste umăr. Charlotte icni și se dădu înapoi clătinându-se, mai să cadă pe spate. Bărbatul o împrânci și intră în cabană, dând ușa de perete. Abia atunci îi văzu ea fața.

„Era unul dintre cei ce îi atacaseră pe drum."

– Lily! Charlotte se răsuci și alergă spre divan, dar bărbatul o prinse din urmă și îi acoperi gura cu mâna lui fierbinte și grasă.

Charlotte țipă în căușul palmei lui și îl lovi cu picioarele, crispându-se și zvârcolindu-se îngrozită. El nici măcar nu protestă sub ciomăgeala picioarelor ei goale.

Stephen se trezi primul. Sări în picioare, își îngustă ochii și slobozi un urlet de război.

– Dă-i drumul domnișoarei Lottie! Își înclină capul ca un taur, provocându-l pe banditul care-o ținea captivă pe Charlotte. Dar înainte să poată face ceva, Jimmy se aruncă asupra lui, pocnindu-l în umăr cu atâta forță, încât băiatul căzu grămadă pe dușumea. Se făcu ghem, gemu și își acoperi capul cu brațul.

Lily îl strigă pe Stephen, dar, în graba ei de a ajunge la el, picioarele i se încurcară printre cuverturi.

– Brută ce ești! țipă ea cu ochii în flăcări în timp ce se aruncă asupra lui Stephen. Când o să afle Stone ce ai făcut, o să te ciomăgească bine.

Jimmy se uita de la fată la fratele lui și înapoi. Pieptul îi fremăta în sus și în jos, de parcă nu mai putea respira. Amenințarea ei nu era lipsită de temei, și el știa asta.

– Ești sigur de asta, Winston? Copiii nu se poartă de parcă ar fi răpiți.

– Fă ce îți spun, băiete. Îmi ești dator. Respirația urât mirositoare a lui Winston îi întoarse lui Charlotte stomacul pe dos. E treaba lui Franklin. Mie nu îmi pasă decât de ăi cincizeci de dolari pe care i-a promis ălui ce va găsi fata. Dacă i-o *ducem* noi, o să ridice prețul. Poate chiar o sută de dolari pentru noi. Vrei să întorci la bălegar toată viața ori vrei să fii plătit ca un bărbat adevărat?

Trezit de atâta zarvă, John scânci și își trase pătura până sub bărbie ca pe un scut. Se ridică și o zbughi în colțul cel mai îndepărtat, trăgându-și genunchii la piept.

– Apucă fata! Banditul care o ținea pe Charlotte se răsuci și se uită cu ură la Lily. Noi te salvăm, pitico! O să ne mulțumești când o să ajungi înapoi în familie.

– Domnișoara Lottie *este* familia mea, hohoti Lily. Mama mea m-a dat ei.

Charlotte aprobă energic din cap, dar banditul o strânse și mai tare, apăsând cu mâna pe gura lui Charlotte cu mai multă putere, încât începură să o doară dinții.

– Jimmy, mugi Winston printre dinții încleștați, mișcă-te!

Fratele mai tânăr se apropie de Lily ca de un animal încolțit. Aplecat, cu mâinile întinse ca să o prindă în caz că încerca să o ia la fugă. Lily scutură din cap.

– Nu! Nu merg cu voi. Eu rămân cu domnișoara Lottie și cu Stone.

– Nu o să îți fac niciun rău, încercă Jimmy s-o amăgească.

Stephen sări în picioare și se așeză între fată și tânărul mult mai viguros.

– Lasă-ne în pace!

– Nu pot, băiete, mârâi Winston lângă urechea lui Charlotte.

– Îmi pare rău, murmură Jimmy apucându-l de gât pe Stephen. Îl azvârli peste brațul divanului de parcă ar fi vrut ca băiatul să aterizeze pe pernele lui moi. Apoi se întoarse spre Lily fără să mai piardă vremea. Ea țipă, dar el era pregătit. Îi îndesă în gură o basma vătuită și o ridică în brațe, țintuindu-i mâinile de piept. Lily începu să dea din picioare, lovindu-l cu călcâiele în șold, dar tinerelul înalt și subțirel părea insensibil la loviturile ei.

Văzând-o pe Lily în brațele bărbatului, Charlotte simți că plesnește ceva în ea. Înnebunită, își făcu avânt cu picioarele și îl pocni puternic pe individ cu capul în frunte.

– Au! Winston o înjură și o izbi de perete. Forța cu care o izbise îi tăie respirația timp de câteva clipe prețioase. Când își recăpătă suflarea și deschise gura să țipe, Winston îi vârî o bucată de pânză înțepătoare în gură, ce avea gust de sudoare și murdărie. Charlotte se zbătea să o împingă cu limba afară. Trebuia să scape de ea. Trebuia să țipe după ajutor.

Dar zadarnic. Bărbatul era prea puternic. În câteva minute, îi smulse cordonul de la capot și îi legă mâinile la spate. Se aplecă și își scoase batista din buzunar cu care o legă peste gură ca să nu poată scăpa de pânză. Stephen, Dumnezeul să îl binecuvânteze, trecu pe lângă ei, îndreptându-se glonț spre ușă.

„Așa! Fugi, Stephen! Adu ajutoare! Adu-l pe Stone!"

Charlotte se zvârcoli și mai tare, răsucindu-și capul dintr-o parte în alta și sperând să îi abată atenția banditului. Stephen ajunse la ușă, ridică zăvorul și tocmai apucase s-o deschidă, când un picior încălțat în cizme o trânti cu zgomot la loc.

Jimmy.

Lui Charlotte îi venea să plângă, dar se abținu. N-o să le dea satisfacția asta bandiților. În plus, un nas înfundat, pe lângă gura înfundată cu pânză, i-ar fi îngreunat respirația. O să rămână puternică pentru copii. Nu că tăria emoțională i-ar fi fost de mare ajutor acum, așa legată cum era de mâini și de picioare. Winston îi țintui picioarele la pământ, cu genunchii lui osoși, în timp ce îi lega gleznele cu o curea de piele.

În secunda în care termină cu ea, îl apucă pe Stephen şi îi aplică acelaşi tratament: îi legă mâinile şi picioarele şi îi vârî un căluş în gură. Băiatul îl săgeta cu priviri furioase, dar bărbatul nu îl băga în seamă. Măcar Stephen era mult prea furios ca să îi fie frică. Bietul John, sigur se pierduse cu firea. Charlotte se uită pe furiş în colţul unde stătuse băiatul.

Dar el nu mai era.

25

Charlotte își întoarse iute privirea spre bărbații care tropăiau prin încăpere. Păreau să nu realizeze că lipsea cineva. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare pentru firea tăcută a lui John. Dacă fusese vreodată nevoie ca băieţelul să se strecoare pe lângă cineva fără să fie observat, acum era momentul. Dar pe unde plecase? Cabana avea o singură uşă, dar nu ieşise pe acolo. L-ar fi văzut.

Pe fereastră cumva? Domnul Barrett avea una în dormitorul lui, dar zăvorul era îngrozitor de înţepenit. Abia reuşise şi ea să deschidă geamul în prima dimineaţă, când se pusese împreună cu Marietta să aerisească. Nu şi-l putea închipui pe John deschizând fereastra aceea cu degeţelele lui.

Ei bine, indiferent unde era, băiatul scăpase de sub ochii şi din mintea celor doi bandiţi, iar pentru ea, victoria asta era deocamdată de ajuns.

– O învelim în asta. Winston smulse cu o mişcare violentă pătura gri-închis de pe aşternutul lui Stephen, aruncând-o jos. Pătura căzu, fluturând uşor pe duşumea. Întinde-o jos şi ţine-o bine de mâini şi de picioare. El aştepta pregătit să îi lege o altă basma ca să strângă şi mai tare căluşul lui Lily când Jimmy avea să o întindă jos, eliberând-o astfel din strânsoare.

Lily şi Charlotte se priviră în acelaşi timp. Ochii fetei erau umflaţi şi roşii. Îngrozită, o implora pe profesoară *să facă* ceva.

Charlotte îşi dorea să fi avut puterea lui Solomon, să îşi rupă legăturile şi să le spargă ţeasta văcarilor cretini care o ţineau pe scumpa ei Lily. Dar nu avea. Şi era neajutorată.

Chiar era?

Charlotte încetă să se mai zbată cu disperare şi, sprijinindu-se de scheletul patului, îşi îndreptă spatele, aşezându-se ca o regină elegantă pe tron. N-avea putere fizică să o ajute pe Lily, dar putea să îi ridice moralul copilei. Să îi dea motiv să spere. Să o asigure că, indiferent ce intenţionau aceşti bărbaţi, tot ea va învinge în cele din urmă. Dumnezeu va veghea asupra ei. Iar Stone va veni după ea.

Bărbia lui Lily se înălţă puţin. Fata încetă să se mai smiorcăie. Încetă să mai dea din mâini şi din picioare. Apoi ridică puţin bărbia, iar Charlotte ştiu că fata pusese mesajul la inimă. Salvarea avea să vină.

– Înfăşoară bine pătura aia în jurul fetei, Jimmy, dar lasă liber colţu' ăla ca să îi acoperim faţa cu ea când ne apropiem de patrulă. Culoarea întunecată o s-o ascundă pe timpu' nopţii, da' o să trebuiască să stau cu ea în căruţă, ca să fiu sigur că nu mişcă şi nu dă de bănuit paznicilor când o să ne treci de ei.

Dobitocul mai avea şi îndrăzneala să rânjească când fratele lui o înveli pe Lily ca pe o omidă căpoasă.

– Da, şefu'. Îşi frecă palmele satisfăcut. În sfârşit mi-a surâs şi mie norocul. Mai întâi sunt singurul din banda lui Gordon care a scăpat fără nicio zgârietură de individu' ăla, Hammond. Dup-aia, când m-am întâlnit cu de frate-meu la Coyote ca să bem ceva, îmi spune de Hammond, o profesoară şi nişte copii ascunşi pe proprietatea lui Dublu H. Exact aceeaşi combinaţie cu care ne-am întâlnit pe drum. N-are cum să fie simplă coincidenţă. Scânteia hapsână din ochii lui îi urcă sângele la cap lui Charlotte. S-ar putea zice că eu am „menirea" să primesc recompensa. N-ai cum să contrazici aşa ceva, nu-i aşa, profo?

Numai din cauză că avea un căluş în gură. Îi aruncă o privire fioroasă, fiindcă nu avea altă armă la care să recurgă.

El râse.

– Hai să ne cărăm d-aici până nu ne prinde cineva, Win. Dacă n-o să fiu departe când o să descopere Barrett cine a luat fata, n-o să trăiesc destul să mă bucur de răsplată. Nici tu. Jimmy săltă povara înfăşurată în pătură peste umăr ca pe un sac de făină. Lily atârna

moale. Nu se mai împotrivea. Nu se mai plângea. Se mulțumi să îl țintuiască pe Winston cu o privire trufașă, când trecu pe lângă ea ca să ridice zăvorul. Privirea ei promitea răzbunare.

Omul făcea pași șovăielnici. Îi evită privirea, blestemă, apoi deschise ușa dintr-o smucitură.

– Haide! Tipu' ăla din Houston sigur ne așteaptă deja. I-am trimis o telegramă cu livrarea. Dacă ne grăbim, putem trece hotar' înainte de ivirea zorilor.

Jimmy gemu și îl urmă. Charlotte se zbătu în legături, disperată să își ajute fiica, dar complet neajutorată. Înainte să poată măcar să se ridice în genunchi, ușa se trânti cu zgomot.

„Scapă!"

Charlotte se răsuci pe-o parte și se târî în dos pe dușumea, până ajunse cu gura la brațul divanului și își frecă obrazul de colțul tapițat. O dată. Basmaua refuza să se urnească. Mai încercă o dată și încă o dată. Trebuia să scape de ea. Trebuia să îl alerteze pe Stone. Găsi un loc unde tapițeria era uzată și se vedea un cap de cui ițindu-se prin material, așa că depuse mai mult efort încercând să agațe basmaua ca pe un pește în cârlig. Tocmai reușise să agațe basmaua, când auzi o bufnitură serioasă în peretele cabanei.

Se uită fulgerător spre Stephen. Acesta reușise să se ridice, clătinându-se, în picioare, dar încremeni și el la auzul zgomotului subit. A doua bufnitură făcu geamul din spatele ei să zăngănească. Și lumina slabă, care se strecurase în încăpere până atunci, pieri brusc.

Obloanele. Bărbații acopereau ferestrele. Blocându-i pe ea și pe băieți înăuntru. Nici nu îi trecu bine prin cap gândul acesta, că alte pocnete de ciocan sparseră liniștea din încăpere. Mai întâi la obloane. Apoi la ușă. Bandiții le tăiaseră orice cale de ieșire.

Charlotte și băieții erau prinși în capcană, blocați înăuntru până îi găsea cineva dimineața. Dar atunci era prea târziu. Lily va fi fost în mâinile lui Franklin.

Dacă nu cumva găsise John o cale de scăpare. Era un băiat mărunțel. Chiar dacă nu reușise să deschidă fereastra, poate că ieșise pe altundeva. Să fi găsit oare o scândură desprinsă în podea,

pe unde se strecurase prin vreun spațiu îngust, pe sub cabană? Sau gaura din tavan pe unde ieșea burlanul sobei? John nu era tocmai un copil aventuros, dar dacă era îndeajuns de speriat...

– Au plecat bărbații cei răi, domnișoară Lottie?

„John." Văzu în lumina lămpii din dormitor umbra siluetei micuțe a băiatului. Charlotte își înghiți dezamăgirea când băiatul se strecură în camera principală, trăgându-și pătura după el. Era în siguranță. Nevătămat. Avea motive suficiente să fie recunoscătoare.

– Mm! Charlotte îi făcu semn din cap să se apropie. Văzând-o în cel hal arăta, băiatul aruncă pătura și fugi la ea. O clipă, John îi cuprinse obrajii în palme, întorcându-i fața dintr-o parte în alta, apoi prinse batista cu degetele și începu să o tragă de pe gură în jos spre gât. Dădu din cap în semn de încurajare și se luptă să își elibereze bărbia ca el să îi scoată căluşul din gură. Îndată ce scăpă de el, Charlotte îi spuse lui John să îl ajute pe Stephen, apoi își întoarse fața spre fereastra recent acoperită și țipă cât putu de tare.

– Stone!

Stephen și John i se alăturară și ei imediat.

– Ajută-ne!

Țipară până răgușiră, dar nu apăru nimeni. Cabana era mult prea departe de casă. Pereții erau prea groși. Ferestrele închise cu obloane mult prea solide. Ca supraveghetor, Daniel Barrett locuia separat de ceilalți bărbați, iar cabana lui era într-un loc frumos, în fața țarcului. I se păruse un colț plăcut, lângă padoc, departe de mirosul greu din grajd și de zgomotele din baracă. Dar cabana se dovedise o închisoare izolată, de unde nu putea să scape ca să meargă după fiica ei.

– N-are rost, zise ea, în cele din urmă, răgușită, îndemnându-i pe băieți să nu mai strige. Nu ne pot auzi. Lacrimi de înfrângere i se adunaseră în ochi, dar refuză să le lase să curgă. Se sprijini de canapea și își îndreptă umerii. Dacă planul A nu funcționa, va recurge pur și simplu la planul B. Și C și D și tot așa până ce vor găsi o cale de scăpare din tărășenia asta. Lily se baza pe ea și n-avea de gând să se dea bătută. Ei toți erau ființe inteligente. În mod sigur puteau să găsească o cale de ieșire.

Se întoarse cu spatele la John, apoi își răsuci gâtul și îi aruncă o privire peste umăr.

– Vino aici, iubitule, și ajută-mă cu nodul ăsta.

John veni lângă ea, dar în loc să desfacă nodul, își îngropă fața în gâtul lui Charlotte.

– Îmi pare rău că m-am ascuns, domnișoară Lottie. Ar fi trebuit să te ajut în lupta cu bărbații răi. Lui Charlotte îi dădură lacrimile. Dar mi-a fost foarte frică!

Charlotte îl cuprinse în curbura gâtului ei și, ridicându-și umărul, îl îmbrățișă pe băiat cum putu mai bine, așa legată cum era.

– Șt, scumpule! Ai făcut exact ce trebuia. Îți dai seama că, dacă nu te-ai fi ascuns, ai fi fost legat, ca noi. Dar, din moment ce ai fost atât de isteț, tu poți să fii eroul din povestea în care eu și Stephen suntem eliberați.

John se trase din îmbrățișare și clipi, genele lui scurte și umede lipindu-se una de alta.

– Un... unde e Lily?

– Așteaptă să o salvăm, așa că trebuie să ne grăbim. Nedorind să îi provoace noi neliniști, făcu semn din cap către Stephen. Am nevoie să îmi dezlegi legăturile de la încheieturi. Dacă reușim să ieșim cumva de aici, îl putem trimite pe Stone după Lily.

Cu toate căile de acces bătute în cuie, îi era greu să fie optimistă. Totuși, se uită atentă prin toată încăperea, cercetând fiecare zid în căutare de defecte. Din nefericire, cabana era construită din bușteni care nu puteau fi găuriți cu cuțitul de buzunar al lui Stephen.

La insistențele ei, Barrett luase toate armele de foc din cabană. Nu dorise atunci să lase copiii în pericol. Dar acum, tot examinând raftul înalt cu cărți de pe peretele din fața ei, speră ca Barrett să fi uitat măcar o armă. Un foc i-ar fi adunat toți bărbații aici, cât ai zice pește.

Se uită și mai insistent. Poate era vreo pușcă sau vreo carabină ascunsă undeva pe sus. Aproape de ușă, la îndemâna unui om înalt care nu trebuia decât să se întindă și s-o ia în drum spre ieșire. Umbrele o duceau cu gândul că acolo ar putea fi darul mult dorit.

Din poziția ei, de pe dușumea, nu putea spune că vedea ceva, dar, cumva, știa că pe bufet nu era nimic. Daniel Barrett nu părea genul care să uite pe unde își lasă armele.

„Te rog, Doamne. Trebuie să ieșim la timp de aici, ca să o salvăm pe Lily."

– Cred că știu cum să ieșim de aici. Cuvintele lui Stephen răsunară în încăpere de parcă Dumnezeu i-ar fi răspuns la rugăciune. Cu călușul căzându-i pe grumaz, Stephen țopăi până la ușă, cercetând cu privirea ambele colțuri. Au bătut cuie doar pe partea cu mânerul ușii, nu și pe partea cu balamalele. Am o șurubelniță în geantă. Dacă scoatem balamalele, putem împinge și deschide ușa. Măcar cât să ne strecurăm afară.

Ochii lui Charlotte se umeziră de lacrimi. Niciodată nu avea să îl lase pe băiat să creadă altceva decât că e nemaipomenit. În acest moment, chiar credea că era singurul copil de excepție pe care îl avusese Academia Sullivan, în toate timpurile.

– Planul e excepțional, Stephen! De-a dreptul excepțional! Și trimis de Dumnezeu, fără îndoială.

Stephen se întoarse spre ea cu ochii strălucind de atâta mândrie și speranță de parcă i-ar fi dat și ei o doză sănătoasă de energie.

– Planul va merge de minune, zise ea clipind repede ca să își rețină lacrimile. Îi zâmbi lui Stephen, apoi aruncă o privire peste umăr, insuflându-i curaj și lui John, care se chinuia să îi dezlege cordonul de la încheieturi. Sunt convinsă!

John îi trimise un zâmbet timid, apoi se puse din nou pe treabă.

Charlotte își mușcă buza. De fapt nu era convinsă de nimic, dar, pentru prima dată, după atâta timp, era dispusă să se aștepte la ce era mai bine, nu la ce era mai rău.

❖

Stone se întinse în pat și își propti mâinile sub cap. Zgomotele din baracă se furișau până la el, clicul jetoanelor de poker și, din când în când, zgomotul sec al cărților aruncate pe masa de joc din colțul îndepărtat, sforăitul ajutoarelor de la fermă care trebuiau să patruleze înainte de răsăritul soarelui, chiar și scrijelitul tocului

pe hârtie al tânărului lipsit de experiență, dar bolnav de dragoste, care se străduia cu disperare să îi scrie un vers mai deosebit fetei de la oraș pe care o curta. Zgomote masculine, liniștitoare, naturale, familiare. Atunci de ce nu putea să adoarmă?

Pentru că nu voia să doarmă într-o încăpere cu o grămadă de bărboși care miroseau a sudoare și țigări și care nu se jenau să râgâie, să se scarpine și să se fâțâie de colo până colo în izmene. El voia o femeie grijulie și dichisită, care mirosea a crini, pe care s-o cuibărească lângă el și cu care să se plimbe la apusul soarelui. Voia copii în jurul lui, fete care visau să nu îi scape din ochi pe nelegiuiți și băieți care să inventeze tot felul de șmecherii sau tăcuți, dar care cântau la pian de lăsau lumea cu gura căscată. Așa ceva voia în preajma lui pe timp de seară. O familie.

– Te-ai gândit vreodată să ai ferma ta, Dan? întrebă Stone atât de încet că vocea lui nu trecu de patul de lângă el. Să te așezi la casa ta, cu o femeie de treabă și câțiva copii?

– Nu știu de femeie sau de copii, dar chiar am pus ochii pe o bucată de pământ, nu departe de aici. M-am gândit să dresez catâri. Am vândut câțiva până acum și am primit din ce în ce mai multe cereri. Hawkins mă lasă să îi dresez în timpul liber, dar nu pot avea succes dacă nu sunt independent.

Stone se uită pe furiș la prietenul său. Felul în care evitase discuția despre soție îi întărea suspiciunea de până acum despre Marietta Hawkins.

– Pare un plan înțelept pentru un bărbat care n-a întâlnit până acum un cal pe care să nu-l poată dresa, insistă el. Ai duce un trai bun. Și ți-ar fi ușor să întreții o nevastă...

– Nu întreținerea e problema, bodogăni Dan. E vorba... Nu reuși să termine, fiindcă ușa barăcii se izbi de perete cu atâta forță, mai să sară din țâțâni.

– Stone! Am nevoie de Stone!

Sărise în picioare și, cu pușca în mână, alergă spre ea înainte să apuce să termine ce avea de spus. O privire scurtă îl lămuri pe loc că se întâmplase ceva îngrozitor.

Distinsa lui profesoară tocmai năvălise într-o baracă plină de bărbați necunoscuți doar în cămașă de noapte.

26

- Sunt aici, Lottie. Stone ajunse lângă ea într-o clipă. Ştiind că Dan îi asigura spatele, îşi vârî armele în toc şi îşi deschise braţele spre ea, dorind, nu, simţind *nevoia* să fie ancora ei. Dar pesemne că Charlotte nu dorea să fie alinată, pentru că îl prinse de încheietură şi începu să îl tragă, cu putere chiar, afară din baracă.

– Repede, Stone! Trebuie să mergi după ea. Lui Stephen i-a luat mai mult timp să scoată balamalele decât am crezut. Au deja un avans de o oră faţă de noi.

Să se fi lovit la cap? Femeia n-avea nicio noimă. Deşi, după strânsoarea ei, nu dădea semne să fi suferit efecte adverse. Charlotte continua să îl tragă de braţ, chiar dacă Stone alerga deja pe lângă ea ca un câine credincios.

– Charlotte, opreşte-te! Stone se opri locului. Nu te pot ajuta dacă nu ştiu ce s-a întâmplat.

Ea îl trase din nou, surdă la cererea lui.

– N-avem timp. I-am trimis pe băieţi la grajd să îl trezească pe omul de serviciu. Goliat şi Ranger trebuie să fie gata înşeuaţi deja. Văzând că Stone nu se mişcă, Charlotte se întoarse şi îl cuprinse şi cu cealaltă mână, mânecile cămăşii de noapte alunecându-i pe braţe. Dungi roşii urâte se încruntau la el din încheieturile ei. Fusese legată.

Stone îi smulse mâinile de pe braţe şi îi ridică încheieturile. Începu să fiarbă de furie, mistuitoare şi nestăpânită.

– Cine ţi-a făcut asta? Scrâşnea din dinţi atât de tare că abia era în stare să rostească vorbele.

Charlotte îşi eliberă braţele cu o smucitură.

– Bărbaţii care au luat-o pe Lily! Începu să suspine când îi spuse numele şi Stone înţelese în cele din urmă.

– Franklin.

Cum ajunsese omul acela la fermă?

Charlotte scuturã din cap, cu pãrul blond întunecat fluturându-i pe umeri şi strângând buzele ca să îşi înăbuşe lacrimile.

– Nu Franklin. Unul dintre bărbaţii care ne-au atacat pe drum. Şi un om de la fermă.

– Cine? Vocea aspră a lui Dan străpunse conversaţia lor ca săgeata printr-un măr.

Privirea lui Charlotte se îndreptă instantaneu spre el.

– Jimmy.

Ochii lui Dan luceau de furie. Cineva urma să îşi piardă slujba, şi pielea. Stone se va oferi cu bucurie să îi tragă şi el o mamă de bătaie.

– Ei o duc pe Lily la Franklin chiar acum, zise Charlotte. Eu şi Stephen ne-am luptat cu ei cât am putut, dar au fost mult prea puternici pentru noi. În mod sigur o duc acum în oraş. Winston spunea că Franklin îi aşteaptă. Trebuie să îi prinzi şi să o aduci pe Lily înapoi. *Trebuie.*

Charlotte se cuprinse de mijloc, în timp ce vântul îi bătea prin cămaşa de noapte albă din bumbac. Capotul flutura în spatele ei, fără să o poată feri de aerul rece al nopţii. Părea atât de pierdută, de speriată şi de îndurerată, dar în acelaşi timp, atât de înverşunată. Avea în ea o înverşunare care îi cerea să recupereze ce avea ea mai drag şi care nu accepta niciun eşec.

Stone se îndreptă de spate. *Va* reuşi, cu ajutorul lui Dumnezeu. Nu se va opri până ce n-o va aduce pe Lily înapoi, în siguranţă, în braţele lui Charlotte.

Stone se aruncă spre ea şi o cuprinse în braţe.

– O aduc înapoi, Lottie. Îţi jur. Îşi lipi obrajii de ai ei, şoptindu-i jurământul cu vocea răguşită la ureche şi strivind-o la pieptul lui.

– Ştiu că o vei aduce. Se sprijini de el şi nu făcu niciun efort să se retragă. Am încredere în tine.

Cuvintele ei îl terminau. Dar, în acelaşi timp, îl aprindeau cum aprinde trăsnetul focul în prerie. Tânjea să se dezlănţuie ca flăcările scăpate de sub control, dar nu putea risca să o ardă pe Lily între

timp. Așa că zăgăzui focul din el numai cât să poată vedea limpede prin vălul de ceață. Trebuia să acționeze de grabă. Doar cea mai bună cale de a o elibera pe Lily fără nicio zgârietură presupunea strategie.

Ajutorul de la fermă ieși din grajd chiar în clipa aceea, aducându-i cu sine pe Goliat și Ranger, înșeuați și gata de drum. Caii loveau pământul cu copitele și își scuturau capetele de parcă ar fi simțit încordarea din jurul lor. Ei știau ce avea să urmeze. Stone o strânse pe Charlotte de mijloc, apoi îi dădu drumul și se îndreptă hotărât spre calul lui.

Dan îi aruncă centura cu muniție, pușca de la brâu și cuțitele pe care le depozitase în lada de lângă priciul lui, apoi se apropie de cai și vârî câte-o armă în tocurile șeilor. Un alt cowboy ieși alergând cu mantaua și pălăria lui Stone. În mai puțin de un minut, Stone era gata echipat și în spinarea lui Goliat. Aruncă o ultimă privire spre Charlotte și văzu băieții de-o parte și de alta a ei, trei perechi de ochi fixați asupra lui, implorându-l să o aducă pe Lily înapoi.

– Te așteaptă, domnule Hammond, strigă Stephen. O să fie pregătită.

Stone încuviință scurt din cap. N-avea de gând să îi dezamăgească.

– Există o cârciumă în Steward's Mill, zise Dan mânându-l pe Ranger mai aproape de Stone. E unul dintre singurele localuri deschise la ora asta, perfect pentru o întâlnire.

Stone își smulse privirea de la Charlotte și se uită țintă la drumul din fața lui.

– Arată-mi drumul. Împunse coastele lui Goliat cu călcâiele și plecară cât de repede le permitea noaptea luminată de lună.

❖

După jumătate de oră, struniră caii în fața unei cârciumi.

– Vezi căruța? întrebă Stone basculându-și piciorul peste spinarea lui Goliat și sărind la pământ.

Dan privi cu insistență strada aglomerată și ulițele. Coiotul Singuratic nu era chiar atât de singur nici măcar marțea. Stone cercetă caii care nu erau înhămați și se încruntă. Calul pe care se așteptase cel mai mult să îl vadă nu era acolo: calul auriu al lui

Franklin. O rasă care îți lua ochii, cu coama și coada albă, care băteau la ochi în lumina lunii strălucitoare pe cerul nopții. Dacă Franklin nu optase să își tăinuiască prezența închiriind o mârțoagă de la grajd, atunci ajunseseră prea târziu. Lily fusese predată deja.

– Acolo. Dan îi reteză gândurile și îi arătă o căruță învechită de fermă, care se zărea după colț. Aceea e căruța de la Dublu H. Dan descălecă și își croi drum printre caii priponiți. Stone îl urmă.

Când ajunseră lângă căruță, calul cel mai apropiat de ei necheză și înălță capul în semn de salut, recunoscând mirosul lui Dan. Acesta cuprinse botul roibului în căușul palmei și îi șopti ceva. Calul se potoli imediat.

Cunoscând prea bine efectul lui Dan asupra creaturilor cu patru picioare, Stone nu pierdu vremea să urmărească dialogul dintre ei. Se strecură atent printre cai, cu spatele lipit de cărămizile din zidul clădirii, până ajunse la căruță. Sprijinindu-și piciorul încălțat pe roată și apucându-se de marginea căruței, se săltă pe ea: nimic. Nu se așteptase într-adevăr să o găsească acolo, dar dezamăgirea îl duru totuși.

– Nu e aici, îl informă Stone pe Dan pe un ton neutru.

Ceea ce însemna că ea era deja cu Franklin. „Fir-ar să fie!" Stone lovi loitra căruței cu palma. Dacă bruta aceea mătăhăloasă se atingea de un fir de păr din capul lui Lily, o să-i... Stone trase aer în piept și se sili să înghită panica ce creștea în el. Franklin nu putea să o rănească. Fata era mult prea prețioasă. Totuși, nici rațiunea, cât de neînsemnată, nu îl consolă prea mult. Fiindcă nu Franklin era problema, ci Dorchester. Cu cât Franklin se depărta mai mult de ei, cu atât mai puține șanse aveau să o recupereze pe Lily înainte să ajungă în Houston. Iar, odată ce Lily ajungea în stăpânirea bunicului ei, nu putea să o recupereze fără să se lupte în tribunal pentru ea.

Stone sări jos din căruță și se căzni să ajungă înapoi pe alee, cu privirea îngustată ațintită asupra lui Dan. Trebuia să se concentreze la problema lor. Să strângă informații. Să le adulmece urma.

– Să sperăm că Winston și Jimmy s-au hotărât să își cheltuiască puțin din câștigul necinstit aici, înainte să plece. Îl pocni pe Dan peste umăr. Ce zici să intrăm puțin în inspecție?

Dan dădu din cap, schițând un zâmbet.

– După tine.

Stone împinse ușile batante în formă de aripi de liliac și se strecură pe lângă perete, cu spatele lipit de panourile de lemn. Cercetă cu atenție fețele din încăpere. Una după alta. De la bar. De la mese. Bărbații purtau pălării, unele trase pe ochi, ca să nu li se distingă trăsăturile. Dar pălăria cu banda de piele din colț îi părea cunoscută. Stone îl studie pe proprietarul ei, care putea să fie unul dintre cei care îi acostaseră pe drum, dar nu era sigur până nu îi vedea fața omului.

Bărbatul întoarse cărțile, rânjindu-le tovarășilor săi, după care începu să adune grămezile de bani de pe masă cu amândouă mâinile.

– *Știam* eu că mi-a surâs norocu'! Și își înălță fața ca să se laude, iar când îl văzu, lui Stone i se strânse stomacul.

El era. Cel care ținuse arma îndreptată spre capul lui Stephen. Cel care o terorizase pe Charlotte.

Stone se desprinse de perete și se îndreptă cu pași mari spre masa din colț. Fata care aducea băuturile tocmai se apropia de masă, dar când văzu fața lui Stone, fugi înapoi în spatele barului. Când ajunse lângă masă. Stone nu se opri, ci îl înhăță pe Winston de gât, îl ridică de la pământ și-l țintui de perete.

– De data asta te-a lăsat norocul, Winston, scrâșni Stone. Probabil pe veci.

Bărbatul căscă ochii cât cepele.

– T... tu! croncăni el.

– Da, eu! Stone își scoase cuțitul de la centură și îl bărbieri pe neașteptate, având grijă să îi cresteze falca. Și dacă vrei să mai trăiești după introducerea asta, îți sugerez să îmi spui unde e fata. Și îi mai făcu o crestătură. Repede!

În sală se auzeau târșâit de scaune și zgomote de pași depărtându-se în grabă, semn că masa de poker din spatele lui Stone se golea.

Winston înțepeni, privind cu ochii îngustați undeva dincolo de Stone.

– Câştigul meu, strigă el răguşit.

– Asta să fie ultima ta grijă. Stone strânse şi mai tare de gâtlejul bărbatului şi, spre fericirea lui, omul îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

– L-am găsit pe celălalt, Stone, strigă Dan.

– Dacă tot ai găsit ce căutai, Dan, zise omul din spatele tejghelei, cu o voce adâncă şi pătrunzătoare, care răsuna în toată sala la fel de tare ca pocnetul armei cu care lovea tejgheaua, aş aprecia dacă „aţi discuta" problemele în afara localului meu.

– Cum să nu, Buck. Dan începu să îl târască pe tovarăşul lui Winston spre ieşire. Vii, Stone?

– Da. Stone îl smuci pe Winston de lângă perete şi îi eliberă gâtul. Pe când se împleticea, încercând să îşi recapete echilibrul, Stone îi apucă braţul drept şi i-l răsuci la spate. Winston gemea, dar nu opuse deloc rezistenţă când Stone îi făcu vânt înaintea lui.

Stone se uită furios la copilul înalt şi subţire din strânsoarea lui Dan, când se arătă de după colţ pe alee. Deşi nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani, se purtase foarte grosolan cu Charlotte şi cu copiii. Înseamnă că era suficient de mare să suporte consecinţele faptelor sale.

Flăcăul înghiţi în sec.

– Î... îmi pare rău, şefu'. N-am vrut, dar Winston mi-a spus că fata a fost răpită.

– Şi, în loc să vii la mine cu problema ta, Jimmy, ai intrat cu forţa în cabana mea, ai brutalizat o femeie şi trei copii aflaţi sub protecţia mea şi ai vândut o fată nevinovată unui bărbat pe care nu l-ai văzut în viaţa ta! îl admonestă Dan. Ar trebui să te spânzur şi să scutesc ţara de cheltuielile pentru proces.

Jimmy păli.

– Winston e de vină în tărăşenia asta, jur, izbucni copilul. El m-a forţat să fac treaba asta, ca atunci când eram copii.

– Taci din gură, piticule, mugi Winston. Stone îi răsuci mâna bărbatului puţin mai tare. Acesta îşi arcui spatele şi căzu în genunchi. Dacă băiatul avea chef să vorbească, Stone n-avea de gând să îl lase pe fratele său mai mare să se amestece.

Dan îl îmbrânci pe Jimmy în zidul din faţa aleii.

– Ei bine, se întâmplă că domnişoara Atherton este tutorele legal al lui Lily Dorchester. Are documente care atestă dreptul acesta. El îşi vârî degetul în pieptul băiatului. Ceea ce înseamnă că tu şi Winston sunteţi cei vinovaţi de răpire. Sper că banii care zăngănesc în buzunarele voastre să fi meritat timpul pe care îl veţi petrece în închisoare.

Pe chipul lui Jimmy apăru o groază teribilă.

– În... închisoare?

– Da. Dan aruncă o privire spre picioarele lui şi ridică din umeri. Bineînţeles că dacă ne spui tot ce ştii despre Walt Franklin şi planurile pe care le are cu fata, s-ar putea să punem o vorbă bună pentru tine la şerif.

– E... el a luat-o şi a plecat cu ea călare. Nu ştiu unde. Jimmy s-ar fi dat peste cap ca să îi câştige bunăvoinţa lui Dan.

– Nu e de-ajuns. Dan se uită în ochii băiatului, cu o privire neîndurătoare.

Băiatul se uită la cer, ca şi cum ar fi căutat în întinderea lui ceva de folos pentru Dan. Apoi, pocnind din degete, zâmbi larg.

– L-am auzit spunând ceva legat de faptul că trebuie să-şi ia lucrurile de la Comercial şi să prindă trenul de dimineaţă.

Dan se întoarse spre Stone.

– Hotelul Comercial din Corsicana. Dacă a plecat cu fata pe acelaşi cal, s-ar putea să avem ceva avans.

– A plecat de vreo cinşpe sau douăzeci de minute, mormăi Winston, încercând evident să obţină şi el ceva. Dacă plecaţi acum, aveţi o şansă. Mai bine v-aţi grăbi. Dacă aşteptaţi după şerif, s-ar prea putea să nu îl prindeţi.

– Nu-i nevoie să aşteptaţi, băieţi. Sunt aici.

Stone se uită peste umăr şi îl salută din cap pe omul legii care intra pe alee.

– Toby!

Şeriful îşi duse mâna la borul pălăriei în semn de salut.

– Stone. Dan.

Aruncă o privire în treacăt spre ceilalţi doi bărbaţi.

– Buck a trimis după mine. Zicea că au apărut ceva probleme. Am ceva despre aceştia doi în biroul meu? A trecut ceva vreme de când nu mi-aţi mai dat de lucru.

– S-ar putea să ai ceva de lucru cu individul ăsta, zise Stone târându-l pe Winston la picioarele lui, dar de data asta nu sunt interesat de recompensă. Trebuie să o recuperez pe fetița pe care au răpit-o mocofanii ăștia înainte să ajungă în trenul de dimineață. Și îl îmbrânci pe Winston spre șerif. Toby îl prinse cu ușurință.

– Închide-i pe amândoi pentru răpire și violență. O să trecem pe la tine la întoarcere ca să dăm declarație.

Omul legii dădu din cap chiar când Winston începu să bolborosească.

– Violență? Noi n-am rănit pe nimeni. Doar i-am legat pe profă și pe copii și am bătut în cuie obloanele și ușile ca să nu poată scăpa până dimineața.

Pe Stone îl mâncau pumnii să îl pocnească pe omul care îndrăznise să o atingă pe Charlotte, să îi care pumni, să îl arunce în praful din drum și să zacă acolo la fel de neajutorat și neputincios cum trebuie să se fi simțit Charlotte în cabană, din cauza lui.

– Și sunt convins că ei au stat și te-au lăsat să îi legi de bunăvoie, mormăi el pe un ton sarcastic, care tăie ca lama pe care ar fi vrut s-o folosească. Fără împotrivire. Fără luptă. Fără să fie nevoie să recurgi la forță.

I se strânse inima numai când îi trecură prin minte imaginile acestea. Lily plângând îngrozită. Charlotte curajoasă, luptându-se disperată, de una singură cu cei doi bărbați. Stephen străduindu-se să fie bărbat, dar prea tânăr ca s-o apere pe femeie. Și John. Probabil că bietul băiat n-avea să mai scoată o vorbă săptămâni la rând după sperietura pe care o trăsese.

Și atunci realiză ce spusese Winston. Bătuse ușa în cuie? Și obloanele de la fereastră? În graba cu care plecase, nu acordase atenție cabanei. Era un miracol că Charlotte și băieții reușiseră să scape. Și atunci își dădu seama ce încercase Charlotte să îi spună despre balamalele lui Stephen. Băiatul scosese ușa din țâțâni. Așa reușiseră să iasă. Slavă Domnului pentru așa copii inteligenți.

– Am eu grijă de ei în locul tău, Stone. Șeriful îi prinse mâinile lui Winston în cătușe, apoi se uită la Jimmy. Vii după mine în tăcere, fiule, sau trebuie să te pun și pe tine în cătușe?

Jimmy lăsă bărbia în piept şi o porni înainte. Dan îl despuie de centura cu tocul puştii şi cuţitul pe care le purta la brâu. Stone îi aplică lui Winston acelaşi tratament. Toby le agăţă centurile de a lui şi lăsă tocurile să-i atârne pe coapsa stângă, după care îşi scoase arma şi începu să îi mâne pe cei doi fraţi spre închisoare.

Stone se întoarse şi alergă spre cai. Aveau drum lung de recuperat şi nu prea mult timp pentru a-şi îndeplini însărcinarea.

– Mă bucur să lucrez din nou cu tine, Dan, rosti şeriful domol, trecând strada prin faţa Coiotului Singuratic.

Stone nu dădu atenţie replicii lui Dan. Încălecă pe Goliat, apucă frâiele lui Ranger şi porni dobitoacele la drum.

– Hai, Dan! Avem un tren de prins.

Dan încălecă din mers, dintr-o singură mişcare, şi, prinzând frâiele pe care i le aruncă Stone, o porniră în galop, de data asta înspre Corsicana.

27

Goliat și Ranger erau dresați pentru curse lungi și obositoare, dar goana de aproape cincizeci de kilometri le întrecuse limitele. Stone îi îndemnase de zor la început, în speranța că îl vor ajunge din urmă pe Franklin, care alerga mai încet din cauza lui Lily. Dar zăriră încă un rând de urme în albia moale a râului unde își adăpaseră caii. Stone se uitase lung la urme, încordat de durere, de parcă ar fi căzut dintr-un copac. Dan îngenunchease lângă el, se uitase la urme și lăsase capul în piept. Știa ce însemnau urmele. Franklin avea cal de schimb. Era imposibil să îl ajungă din urmă.

După descoperirea aceea, Stone mânase mai încet, de data asta fără să se ia la întrecere cu Franklin, ci cu soarele. Dacă ajungeau în Corsicana înainte ca trenul să sosească în gară, aveau o șansă. Dacă Franklin reușea să o urce pe Lily în tren... ei bine, martorii prezenți ar complica puțin lucrurile. Dar dacă pierdeau trenul? La gândul acesta, i se puse un nod în stomac. Confruntarea cu Dorchester pe terenul lui, unde el controla scena și jucătorii, era ca lupta cu un râs, fără arme. Stone supraviețuise odată unei astfel de confruntări, dar, din câte ținea minte, nu râsul suferise multe consecințe dăunătoare, ci el rămăsese fără bucăți de carne. Nu era un scenariu în care ar fi vrut să o amestece pe Lily.

Așadar, când răsăritul soarelui inundă valea în lumină aurie, Stone se înfioră. Când începură să cânte primele păsări, îl îmboldi pe Goliat de la trap ușor la trap întins. Iar o oră mai târziu, când fluieratului trenului străpunse aerul, Stone se aplecă peste grumazul calului și îl imploră să o ia la galop.

– După mine! Dan îl îndemnă pe Ranger, năduşit deja, să o ia înainte. Arătă spre o cărare care o lua printre copaci, spre est.

Stone era de acord. Viteza era esențială, dar la fel și discreția. Dacă intrau în oraș pe o rută ocolitoare, fără să piardă timp, poate i-o lua înainte lui Franklin. Stejarii străjuiau cărarea, împiedicându-l pe Stone să vadă ce îl aștepta în față. Apoi, brusc, ajunseră într-un spațiu deschis. Acolo se vedeau șinele de cale ferată, care zângăneau de la trenul care nu ajunsese încă în gară.

„Mulțumesc, Doamne!"

– Haide, Goliat. Aproape că am ajuns, îl îmboldi Stone. Promit să te răsfăț o săptămână după cursa asta.

Calul, un animal nobil, mări viteza și mai mult. Stone murmură cuvinte de laudă la urechea calului și îi dădu frâu liber. Profita de tot ce putea să dea calul. Pentru Lily.

În zare, răsăriră primele clădiri, iar Dan îi făcu semn lui Stone fluturând din mână să traverseze calea ferată, pe lângă țarcuri și mașini de egrenat, nu pe lângă case și magazine. Stone se supuse fără ezitare, până ce trecură de gară. Oare unde mergea Dan? Instinctul urla în el să o ia pe W8, spre depou, dar anii în care învățase să aibă încredere în tovarășul său îl determinară să îl urmeze pe Dan pe strada S9, care cobora perpendicular. Trecură pe lângă o moară, un depozit de bumbac și chiar pe lângă o mașină de egrenat bumbac, înainte ca Dan să cotească, în cele din urmă, pe strada E. Collin. Acolo, trecură peste șinele de cale ferată, iar Dan îl îmboldi pe Ranger spre sud, către una dintre multele platforme pentru marfă de-a lungul căii ferate. Atunci Stone zări indicatorul care făcea reclamă grajdului lui Frank Root. Și, brusc, se lămuri ce intenții avea Dan. Să ascundă caii. Să cerceteze zona. Să îi găsească pe Franklin și pe Lily înainte să își dea de gol prezența în zonă. Preferau să se strecoare neobservați și neauziți, ca indienii, decât pe cai. Era o opțiune mai înțeleaptă.

Un bărbat, care îndesa fânul cu furca într-o iesle, se încruntă la ei când îi văzu strunindu-și caii lângă micul țarc din dreptul clădirii principale, uitându-se cu dezaprobare cruntă la pieptul înspumat al cailor. Rezemă furca de perete și se duse apăsat spre ei, pregătit, fără îndoială, să le tragă o săpuneală pentru tratamentul aplicat armăsarilor. Dar, când dădu cu ochii de Dan, încruntătura furioasă

dintre sprâncene dispăru lăsând loc ridurilor de îngrijorare. Și se apropie de ei în grabă.

– Ce s-a întâmplat, Barrett? Nu te-am văzut niciodată storcându-l pe Ranger în halu' ăsta.

– Pentru că niciodată n-a fost în joc viața unei fetițe.

Bărbatul își strecură un picior printre stinghiile țarcului, se aplecă și ieși pe partea cealaltă. Îndată ce Stone și Dan descălecară, el luă frâiele cailor și cloncăni mângâietor dobitoacelor epuizate.

– O să îți plătesc dublu pentru cazare, Frank, dacă îi adapi și ai grijă de ei. Am tras de ei toată noaptea.

– N-aveți nicio grijă, zise el, ducând deja caii la adăpostul grajdului. O să îi răsplătesc pe cei doi luptători așa cum se cuvine. Strigă după flăcăul din grajd și îi încredință frâiele cu instrucțiuni clare să îi țesale. Apoi se răsuci spre Dan și îl privi gânditor. A mai adus cineva un alt dobitoc în starea asta azi-dimineață. Nu era atât de asudat, dar pun pariu că îl galopase nebunește.

Stone începuse deja să scruteze împrejurimile, căutând ruta cea mai scurtă spre gară fără să fie observat, când auzi ce zicea proprietarul grajdului. Se întoarse brusc, aproape aruncându-se asupra omului.

– Era cu un cal auriu? Cu ornamente superbe pe șa?

– Da. Și cu o iapă cenușie de la grajdul lui Thompson, zic eu, de pe strada Steward's Mill.

„Franklin."

– Era și un copil cu el? O fetiță?

Frank se sprijini cu umărul de peretele grajdului.

– Da. Zicea că e fiica lui. Deși nu prea semăna cu el. Ea era blondă, iar el era brunet.

Lui Stone începu să îi bată inima sălbatic. Fuseseră aici. Așadar, erau pe aproape.

– Acum cât timp?

– La crăpatul zorilor. Zicea că trebuie să îmbuce ceva înainte să prindă trenul și mai zicea că o să trimită pe cineva după cal îndată ce ajunge cu fata acasă.

– Cum arăta ea? întrebă Dan.

Stone își ținu respirația, adunându-și curajul să audă răspunsul. „Doamne, fă ca fata să fie bine."

– N-am văzut-o prea bine. Individul o ținea înfășurată într-o pătură și o ținea în brațe, fiindcă dormea. Nu i-am văzut decât părul. Frank ridică din umeri. Sincer, eram mai îngrijorat de cai decât de copilă. Calul auriu șchiopăta puțin. Avea o piatră în copită.

Stone își ridică privirea spre Dan.

– Probabil că i-a dat laudanum.

Dan încuviință.

– O metodă bună de a o împiedica să facă o scenă în timpul îmbarcării. Asta înseamnă că nu o să poată fugi de el. Nu o vom putea recupera ușor.

Stone strânse din dinți.

– Atunci va trebui să îl recuperăm pe *el* în locul ei.

Dan zâmbi larg.

❖

– Și... cum ai de gând să faci treaba asta? întrebă Dan stând pe aleea din fața hotelului Comercial.

Stone cercetă strada cu atenție. Erau prea mulți oameni care veneau și plecau, datorită hotelului de peste drum și a pensiunii de pe aleea unde erau ei.

– Va trebui să ne prefacem că ne întâlnim cu un prieten vechi. Orice altă abordare ar fi prea bătătoare la ochi.

Dan încuviință și își scoase arma din toc. Stone preferă cuțitul.

Cercetaseră deja trotuarul și zona din jur. Nici urmă de Franklin. Însă bănuiau că va aștepta să urce în tren în ultimul moment, nedorind să stârnească prea multe suspiciuni cu copila adormită, care trecuse de mult de vârsta la care avea nevoie să fie ținută în brațe.

În spatele lor, șuieratul trenului sfâșia liniștea dimineții, făcând ultimul apel pentru îmbarcare. O clipă mai târziu, o mână de afaceriști ieșeau din hotel, urmați de o familie cu doi copii care se ciorovăiau. Apoi ieșiră două doamne dichisite cu pălării cu pene. Stone cercetă fiecare chip, încordat, gata să sară.

Franklin era o brută mătăhăloasă, cu păr lung și încâlcit, căruia îi plăcea să poarte pantaloni de văcar, din piele de căprioară, tiviți cu franjuri. Costumația bărbatului implora scriitorii de romane ieftine să îl facă un personaj nemuritor, dar, din câte știa Stone, nimeni nu se încumetase încă. Măcar încă avea cât de cât încredere în profesia de scriitor.

Un alt bărbat ieși din hotel. Înalt. Cu umeri lați. Costum de pânză. Melon. Păr îngrijit. Era cât pe ce să îl treacă cu vederea, când Stone observă că bărbatul trăgea după el un băiețel. Puștiul, îmbrăcat în pantaloni uzați, cămașă lăbărțată și căciulă tricotată, nu părea să se asorteze cu bărbatul impecabil. Și se împleticea, de parcă îi fugea pământul de sub picioare. Stone simți furnicături pe ceafă. Ceva nu era în regulă.

Stone făcu încă un pas pe alee, simțind nevoia să se apropie, să le vadă fețele.

– Ce faci? șușoti Dan.

– Poate că sunt ei. Bărbatul și băiatul. Poate că Franklin și-a schimbat hainele.

Se apropie și Dan.

– Ești sigur? Dacă ieșim acum și nu sunt ei, riscăm să îl speriem.

– Și dacă *sunt* ei și nu ieșim, s-ar putea să o urce pe Lily în tren. Simțind cum îi bubuia inima în urechi, Stone mai făcu un pas. Măcar de-ar putea să le distingă fețele.

În spatele lui răsună vocea lui Dan.

– Tu decizi.

Stone ezită, cercetându-l amănunțit pe bărbatul care își croia drum prin gară cu băiatul, apoi privind înapoi la ceilalți oameni care ieșeau din hotel. Niciunul nu aducea cu figura lui Franklin.

Instinctul îi dicta să meargă. *Inima* îi spunea să înainteze.

– Să mergem!

Odată decizia luată, cei doi nu mai stătură pe gânduri. Ținând armele ascunse în faldurile mantalelor, o porniră spre gară râzând și dându-și coate unul altuia. Iuțiră pașii să câștige teren, apoi făcură un ocol și se apropiară de Franklin din cealaltă direcție. Dan flutură cu mâna unui camarad imaginar, în semn de scuză

pentru schimbarea direcției, timp în care Stone se îndreptă direct spre băiat.

– Walt Franklin? strigă Stone. Tu ești?

Umerii bărbatului tresăriră, dar nu se întoarse. Stone rânji. Nu mai era nevoie să se întoarcă. Tresărirea umerilor îl dăduse de gol.

– Tu *ești*! Stone și Dan se strecurară abili pe lângă el, tăindu-i calea spre gară. Nu te-am mai văzut de un veac, măi prăpăditule. Ia uite la tine, ce fercheș ești! Era cât pe ce să nu te recunosc.

Franklin își răsuci capul, uitându-se urât la Stone, înlăturând orice urmă de îndoială în privința identității lui.

– Dă-te din calea mea, Stone, mârâi el printre dinții strânși în timp ce le zâmbi câtorva oameni, care încetiniseră ca să asiste la reuniunea lor.

– Iar flăcăul, zise Dan mai tare și cu entuziasm. Ai crescut o grămadă, băiete. Mă întreb dacă te mai pot ridica pe umeri cum făceam când erai mic.

Stone își azvârli brațul pe după umerii lui Franklin, întinzând faldurile mantalei ca să mascheze lama cuțitului pe care i-o vârî lui Franklin în coastă. Răsuci lama doar cât să îl facă pe Franklin să ia amenințarea în serios și să îi dea drumul lui Lily.

Când Franklin slăbi strânsoarea, Dan își vârî arma în toc și o ridică pe Lily peste capul lui, slobozind un geamăt exagerat. Ochii ei sticloși nu trădau nicio schimbare. Se prăbuși pe umerii lui ca o păpușă împăiată pe jumătate. Dan o prinse de ambele mâini și o ținu să nu cadă pe spate.

– Ține-te bine de unchiul Dan. O să mergem călare.

– N-avem timp de călărie acum, îl admonestă Franklin, deși cuțitul lui Stone îl împiedica să li se opună. E timpul să ne îmbarcăm.

– O să dau o raită cu băiatul până la peronul pentru marfă, apoi ne revedem în gară, zise Dan. Și plecă în pas săltat spre peronul pentru marfă, nechezând ca un cal. Numai Stone știa de ocolul pe care îl va face Dan, ca să o ducă pe Lily la grajdul cu chirie. Dan avea grijă de ea.

Stone avea grijă de Franklin.

28

– Nu sunt deloc afectuos cu oamenii care îmi fură recompensa, mârâi Stone printre dinții încleștați, prefăcându-se că zâmbește, de dragul celorlalți pasageri care se apropiau de peron.

– Atunci poate că n-ar fi trebuit să îl pui pe Dorchester să aștepte. Franklin încercă să se ferească de vârful lamei, dar Stone îl ținea de umăr cu o strânsoare de fier. Omul nu e tocmai răbdător, știi asta. Trucul tău de a duce fata la ferma lui Barrett mi-a oferit avantajul de a pune mâna pe recompensă. Dacă te-ar fi interesat să o primești, ai fi dus fata înapoi în Houston până acum.

Stone continuă pe un ton dur, silindu-l pe Franklin să urce pe platformă și apoi spre șirul de oameni care așteptau să urce în tren.

– Au fost complicații.

Franklin pufni.

– Mda. Am auzit de „complicațiile" tale. Te-ai agățat de o fustă. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că ești atât de naiv, Hammond.

– Spune-mi ceva. Stone se întoarse și îi zâmbi unei doamne care trecea pe lângă ei. Ți-a zis Dorchester că domnișoara Atherton are custodie legală asupra copilei?

– Ție cine ți-a spus asta? Profesoara? Franklin râse în hohote. Și ce-a făcut? Ți-a fâlfâit din gene până i-ai crezut minciunile?

Stone își înfipse degetele în umerii bărbatului mai tare decât era necesar, dar destul cât să îl facă pe bărbatul masiv să își îndoaie genunchii ca să scape de durere.

– Avea o hârtie semnată de judecător, un document pe care l-a verificat un coleg de-al meu din Austin. Dorchester ne-a jucat pe degete pe amândoi.

– Uşurel, omule. Franklin tresări. Fără nicio tragere de inimă, Stone slăbi strânsoarea. Avea un rol de jucat, la urma urmei. Şi nu era de cavaler.

Familia de la hotel cu cei doi copii certăreţi încetini înaintarea rândului de călători când unul dintre ei făcu o criză de nervi, refuzând să urce. Stone îl ţinea pe Franklin mai în urmă, nedorind să se apropie prea mult de ceilalţi. Numai Franklin trebuia să audă ce avea de gând să îi spună.

– De ce crezi că am pierdut tot timpul ăsta căutând să îi câştig simpatia afurisitei de profesoare? Stone întoarse capul şi scuipă. Nu vreau să fiu târât în instanţă pentru răpire. Chiar dacă reuşeam să fur fata şi să ajung cu ea la Houston, ce o împiedica pe profesoară să mă dea în judecată? Sau pe tine, la o adică.

Franklin dădu din umeri.

– Puteai să o omori.

Stone se abţinu să nu îl strângă de gât. Să o omoare pe Charlotte? N-ar putea să îi smulgă un fir de păr din cap fără să regrete durerea pe care i-ar provoca-o.

– Mai bine îi fac curte, îi câştig încrederea şi nu sunt nevoit să îmi fac griji că o să atârn în streang. Ştii cât de capricioase sunt femeile. Îl privi pe Franklin cu subînţeles. Arată-le puţină afecţiune, fă-le promisiuni şi nu o să stea pe gânduri să îşi vândă propriul copil ca să fugă cu un diavol chipeş ca mine şi cu recompensa grasă pe care urma să o obţin. Bineînţeles că dacă apuc recompensa şi fug înainte ca ea să prindă de veste, ei bine, să îi fie învăţătură de minte, nu-i aşa?

Franklin scutură din cap, admirativ, râzând pe înfundate.

– Tot timpul ai fost un şiret, Hammond.

Stone îl conduse cu un pas mai aproape de tren. Rândul pornise din nou după ce tatăl îl scuturase pe băiatul ce ţipa în gura mare şi îl silise să urce în tren. Unul după altul, călătorii urcau, scurtând şirul până ce pe peron mai rămăseseră doar doi oameni între Franklin şi tren.

– Du-te la Dorchester, îi porunci Stone, apăsând cuţitul puţin mai tare ca să fie sigur că Franklin a înţeles cât de important era să

se conformeze. Spune-i că nu apreciez intervenția lui, că o să îi duc fata până la sfârșitul lunii și că m-aștept să fiu răsplătit așa cum se cuvine. Dacă nu-i convine întârzierea, e treaba lui. Trebuia să îmi fi spus de la bun început.

– Nu sunt curieru' tău, Stone.

– Nu, dar ești cățelul credincios al lui Dorchester. Să îi spui! Stone îl duse încă un pas mai aproape de tren, dar o schimbare subtilă a lui Franklin îi trase un semnal de alarmă.

Brusc, Franklin duse mâna la talie și trase arma din tocul de la șold, ascuns sub haină. Un singur lucru îi trecu lui Stone atunci prin minte: să se izbească cu toată puterea de Franklin, țintuindu-i brațul încă îndoit de piept.

– O să-mi fie dor de tine, omule, declară Stone, și îl strânse tare în brațe pe Franklin, care se zbătea. Spera să pară că își ia rămas bun, nu că îl sugrumă. Dacă Franklin reușea să pună degetul pe trăgaci, i-ar fi găurit pe amândoi. Stone miza doar pe instinctul de conservare al individului, care nu îl lăsa să apese pe trăgaci, dar un bărbat care tânjea să își facă un rost era, în cel mai bun caz, imprevizibil. Stone trebuia să preia controlul, cât de repede.

Atent să țină brațul înarmat sub mantaua lui Franklin, în îmbrățișarea aceea, Stone îndreptă vârful lamei spre zona sensibilă de la subrațul omului. Un pic mai sus. Chiar acolo!

Și, cu o mișcare bruscă, îl împunse cu cuțitul. Franklin gemu.

– Aruncă arma ori îți înfig cuțitul până în plăsele, mârâi Stone la urechea lui. Lama îi intrase vreo doi centimetri în carnea moale de la subsuoară. Nu să îl rănească grav, dar să sângereze. Numai că lovitura de cuțit putea să îi reteze un vas de sânge. Franklin înțepeni, știind că îi poate aduce moartea.

Stone îl bătu cu palma pe spate, mai zdravăn, întorcând dureros cuțitul înfipt parțial în rană, dându-i astfel de înțeles omului să se supună. Franklin înjură în barbă.

În apropiere, cineva își drese glasul.

– E timpul să urcați, domnule, zise însoțitorul de drum. Avem un program de respectat.

– Aruncă arma și urcă în tren, mârâi Stone, ori te las să cazi pe peron după ce te găuresc de o să curgă tot sângele din tine înainte

să ajungă doctorul. Îl bătu din nou pe spate, apoi zise cu glas tare. Ai grijă de tine, Walt. Stone îl îmbrățișă mai strâns. Franklin gemu.

În cele din urmă, Stone simți ceva mișcându-se pe lângă abdomen. Strângându-l încă tare în brațe pe Franklin, Stone își supse abdomenul și își feri coapsele. Un obiect greu și metalic alunecă pe lângă el și căzu bufnind pe cizma lui.

Stone îl eliberă imediat pe Franklin, lăsă cuțitul jos și îl împinse „prietenește" pe Franklin spre treptele vagonului. Franklin se împiedică, dar își reveni imediat, înainte să fie ajutat de controlor.

– Ne vedem la sfârșitul lunii. Fără să coboare privirea, Stone își trase piciorul de sub arma lui Franklin, apoi o acoperi cu călcâiul cizmei. Flutură din mână alături de ceilalți oameni care se adunaseră pe peron, dar rămase la fel de precaut până ce îl zări pe Franklin pe fereastră, care se așeză pe un loc mai în față, lipindu-și de trup mâna stângă cu cea dreaptă. Omul nu era atât de prost să sară din tren.

Totuși, Stone nu îl slăbi din ochi pe Franklin, fiindcă nu voia să riște. Nu își luă ochii de la el până nu auzi fluierul trenului, care porni din gară pufăind și nu lăsă garda jos decât atunci când în Gara Centrală Houston & Texas nu mai rămaseră decât șinele goale, cât vedeai cu ochii. Abia atunci Stone făcu cale întoarsă la grajd, pricopsit cu încă o armă.

❖

Frank Root, proprietarul, îl întâmpină pe Stone la ușa grajdului.

– Barrett a dus fetița la mine acasă. Arătă cu mâna spre oraș, în depărtare și îi dădu o mulțime de indicații. Era destul de ametită încă, dar începea să își revină. Bolborosea întruna despre Dan Țintașul care a venit să o salveze. Barrett mai că n-a roșit.

Stone zâmbi larg. Lily părea să își revină. „Mulțumesc, Doamne!" Dar inima îi spunea să o vadă cu ochii lui. Îngăimă câteva mulțumiri, după care o luă din loc, grăbind pașii cât putu de mult.

– Nevasta mea o să pună copila pe picioare, strigă Frank în urma lui. N-ai nicio grijă!

Stone ridică mâna în semn că auzise, dar nu se opri. Lily era responsabilitatea lui. Era cu adevărat recunoscător pentru ajutor, dar, de acum încolo, voia să îi poarte chiar el de grijă.

Ajunse acasă la Frank și deschise portița din gardul de lemn. Scârțâitul balamalelor trezi câinele brun și zbârlit de sub prispă, care se năpusti asupra lui ca o ghiulea. Corcitura lătra și se învârtea pe lângă cizmele lui, apucându-l de carâmbi. Stone îl ignoră și își văzu neabătut de drum.

O femeie cu șorț se ivi în fața ușii.

– Marș, Jasper! Cu un aer poruncitor, îl trimise să șadă sub copacul care umbrea colțul prispei. Du-te de stai acolo și lasă bietul om în pace.

Jasper se opri din învârtit și ridică privirea spre stăpâna lui. Lătră încă o dată sfidător, apoi o luă agale spre copac, de parcă asta ar fi vrut să facă de la bun început.

– Îmi pare rău, zise ea, deschizându-i ușa larg lui Stone, care urca treptele. Câinele e extrem de grijuliu când nu e Frank prin preajmă. Tu ești domnul Hammond?

Stone atinse borul pălăriei și înclină bărbia.

– Da, doamnă. Am venit la Lily.

Un surâs îi deschise doamnei Root chipul, accentuându-i ridurile din jurul gurii. Cine-o vedea nu putea să nu îi răspundă cu un zâmbet.

– E o păpușă fata asta. Deși a trecut prin atâtea. Doamne, păzește! E înăuntru.

Stone își scoase pălăria și trecu pragul.

– În salon, după colț, pe dreapta, îl îndrumă gazda, dându-i de înțeles că putea să meargă fără să aștepte după ea, ceea ce Stone acceptă cu dragă inimă.

Străbătând salonul, o ghiulea blondă care se năpusti la genunchii lui, era să dea cu el de pământ. Lily îl cuprinse de mijloc și își apăsă obrazul pe abdomenul lui.

Din reflex, Stone se aplecă și îi cuprinse capul în căușul palmei, mângâind cu degetul mare pletele ei moi. Era în viață, teafără și în siguranță. Deodată, simți un nod în gât. Se văzu nevoit să își dreagă glasul ca să poată vorbi normal.

– Se pare că te simți mai bine, micuțo.

Fata ridică chipul drăgălaș ca să se uite la el.

– Mi-a spus domnișoara Lottie că o să vii. Știam că trebuie să fiu curajoasă și să aștept. Dar doctoria aia scârboasă pe care m-a pus omul acela să o beau mă făcea somnoroasă. Îl eliberă din strânsoare și strâmbă din buze, scârbită. Își încrucișă brațele peste piept și bătu din picioare. Mișcându-se cu putere, își pierdu echilibrul. Stone o sprijini de umeri. Pesemne că efectul laudanumului nu trecuse complet.

– Omul acela e într-un tren care îl duce departe. Nu mai trebuie să te temi de el. Stone o bătu stângaci pe umăr, apoi se dădu înapoi.

– O, nu mă tem, îl asigură Lily. Domnul Barrett mi-a spus că l-ai băgat în sperieți. Dădu ușor din cap și începu să recite din Scriptură de parcă ar fi avut cartea Proverbelor deschisă în față. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii... Frica de Domnul este urârea răului: trufia și mândria, purtarea rea... Prin dragoste și credincioșie, omul ispășește nelegiuirea, și prin frica de Domnul, se abate de la rău." Ridică din nou privirea spre el. Acum că l-ai învățat frica de Domnul, sigur o să fie un om mult mai bun.

Undeva după colț, Dan bolborosi ceva și tuși. Stone îi aruncă o privire încruntată.

– Ei bine, nu e tocmai... Se cuvenea oare să îi spună unui copil de nouă ani că îl amenințase pe om cu suferința și chiar cu moartea, ca să îl învețe minte? Își închipuia deja ce ar fi zis Charlotte despre o astfel de explicație. Înghiți în sec. M-am străduit cât am putut să îl conving să își schimbe atitudinea, dar nimeni nu poate sili un om să se teamă de Domnul. El singur trebuie să decidă asta.

Lily își mușcă buza, gânditoare.

– Presupun că ai dreptate.

Tocmai atunci năvăli doamna Root în încăpere, scutindu-l pe Stone de eforturile lui de a ocoli adevărul.

– Uite ce am găsit într-un cufăr vechi al fiicei mele. Ridică o rochiță din stambă albastră, cu guleraș de dantelă. S-ar putea să îți fie puțin mai lungă decât cea pe care o porți, dar pun pariu că o să îți vină bine. Întinse mâinile spre Lily. Vino cu mine, dulceață. Hai să mergem să o iei pe tine și să arăți din nou ca o fetiță.

Lily zâmbi larg.

– E așa de drăguță!

Doamna Root o luă pe fată de mână, ieși cu ea din cameră și o luară pe hol.

Când auzi că ușa se închise în urma lor și că rămaseră singuri, Stone se îndreptă cu pași mari spre fotoliul în care se tolănise Dan și se trânti în leagănul din fața lui.

– I-am spus lui Franklin că o voi duce pe Lily înapoi la Dorchester la sfârșitul lunii.

Dan slobozi un fluierat ușor.

– Mai sunt doar două săptămâni până atunci. Și n-avem timp destul să adunăm dovezile pe care ni le trebuie ca să îl convingem să renunțe la vânătoare.

Stone își azvârli pălăria pe divanul din dreapta lui, se sprijini de spătar și făcu o grimasă.

– Știu, dar a trebuit să îl fac să creadă că încă intenționez să îi aduc înapoi nepoata. Altfel o să trimită și mai mulți vânători de recompense după noi. Opțiunile mele sunt mai limitate acum, din moment ce Franklin știe că fata e la mine.

– Ce scuză i-ai adus pentru întârziere? Dan își trase piciorul de pe brațul fotoliului unde îl lăsase să atârne până atunci și îl puse jos, privindu-l pe Stone direct în față.

Stone tresări.

– I-am spus că mi-a luat timp să o seduc pe profesoară, să îmi dea fata de bunăvoie și să evit consecințele legale ale faptului că ea deține custodia asupra copilului.

– Și credeam că *eu* sunt rău cu femeile!

– Ei bine, ce altă poveste l-ar fi convins pe unul ca Franklin?

Dan ridică mâna ca să îl scutească pe Stone de efortul de a se apăra.

– Nu te judec. Adevărul e că șiretlicul tău e chiar bun. Explică prezența domnișoarei Atherton la fermă și câștigăm puțin timp, care nu ne va folosi la nimic dacă nu reușim să adunăm dovezi împotriva lui Dorchester.

Timp de câteva minute, cei doi căutară tot felul de opțiuni, dar nu găsiră niciuna mai răsărită.

– Trebuie să găsim nişte afacerişti care să fie dispuşi să depună mărturie împotriva afacerilor ticăloase ale lui Dorchester. În mod sigur are duşmani care să scoată adevărul la lumină. Stone îşi lovi coapsa cu pumnul. *Trebuie* să existe o cale. „Doamne, Te rog! Găseşte Tu o cale."

Dan pufni şi se încovoie în scaun.

– Şi cum aflăm noi cine sunt partenerii lui de afaceri?

– Din registrul secret al bunicului.

Vocea copilărească îl făcu pe Stone să se întoarcă. Lily stătea în mijlocul covorului din salon şi se răsucea dintr-o parte în alta, învârtindu-şi noua rochie albastră în jurul gleznelor.

– Nu ştiu ce scrie în el, dar ştiu unde îl ţine. S-ar putea să găsim nişte nume acolo.

Pentru prima dată de când plecase de la ferma lui Dan, Stone găsi un motiv sincer să zâmbească.

29

Charlotte stătea la fereastra dormitorului de la etaj privind pierdută în josul aleii care venea spre Hawk's Haven, când auzi bătăi ușoare în ușa deschisă. Clipi și se întoarse încet. Marietta Hawkins intra în cameră cu o tavă pe care avea un castron cu tocană de vită, după miros, și două brioșe cu porumb.

– Știi, priveliștea care dă în alee e la fel de drăguță și din camera de zi de la parter. Timpul va trece mult mai repede pe lângă băieții care zburdă prin preajmă și îți mai distrag atenția. Marietta așeză tava pe masă, ridicând sprâncenele puțin a dojană.

– Îți fac băieții cumva necazuri? Tocana avea o aromă îmbietoare, dar neliniștea care o rodea îi cam răpise pofta de mâncare.

– Nu, nu, o asigură Marietta. Deși cred că John își face griji că ești bolnavă.

Charlotte își mușcă buza.

– Îmi pare rău. Sunt doar... Simt *nevoia* să îi aștept. Nu pot să explic sentimentul acesta. E ca și când, dacă îi aștept și dacă mă concentrez să mă rog cu toată energia pentru întoarcerea lor acasă, îi ajut să ajungă cu bine înapoi. Scutură din cap auzindu-și sentimentele exprimate în cuvinte. Ce absurditate! De parcă așteptarea ei în fața ferestrei ar avea ceva de-a face cu capacitatea lui Stone de a o aduce pe Lily acasă. Știu că e o prostie...

– Nu, deloc. Marietta înconjură patul și se așeză pe marginea saltelei, lângă scaunul lui Charlotte. Femeile se roagă ca bărbații din viața lor să se întoarcă cu bine acasă de când Adam și Eva au fost alungați din grădină. Și ai face bine să crezi că rugăciunea schimbă lucrurile. Mă cutremur când mă gândesc la bieții bărbați care n-au o mamă, o soră, o nevastă sau o iubită care să se roage

pentru ei. Indiferent cât de puternici şi de capabili sunt bărbaţii din viaţa noastră, tot au nevoie de protecţia Domnului. Poate că nu îi putem păzi de glonţul unui nelegiuit sau de coarnele unui taur înfuriat, dar putem să ne aşezăm pe genunchi şi să ne rugăm Celui care e în stare să îi păzească. Aşeză mâna pe braţul lui Charlotte, iar atingerea ei înţelegătoare îi insuflă un curaj tainic.

Charlotte îi cuprinse mâna Mariettei în palma sa.

– Mulţumesc.

Într-adevăr, nu ştia ce ar fi făcut în ultimele câteva zile fără bunătatea acestei femei. După incidentul de la cabană, Marietta insistase ca Charlotte şi copiii să stea cu ea în conac şi, din moment ce domnul Barrett nu era prin preajmă să se opună, nimeni nu comentase nimic. În prima zi, o ţinuse pe Charlotte foarte ocupată, în bucătărie, să ude grădina, o pusese chiar şi să cânte operele lui Beethoven la pianul dezacordat pe care domnul Hawkins îl ţinea în camera de zi. O zăpăcise cu pălăvrăgeala ei constantă şi neimportantă, încât biata de ea nu avusese timp să simtă descurajarea până ce nu sosise mesajul lui Stone din seara aceea.

Aruncându-şi ochii spre hârtia mototolită din poala ei, Charlotte îşi retrase mâna şi netezi cutele hârtiei pe care o citise de nenumărate ori în ultimele două zile.

„O avem pe Lily. Caii trebuie să îşi revină. Ne întoarcem sâmbătă."

Un mesaj atât de scurt, deşi mintea ei roia de atâtea întrebări. Dar el îi transmisese singura informaţie care conta cel mai mult pentru ea. Lily era teafără. Stone era teafăr. Restul putea să aştepte.

– Mm... presupun că *vezi* mai bine de aici de sus. Marietta se ridică şi se mută la fereastră. Pentru o clipă, trăsăturile ei trădară un dor care îi distrase atenţia lui Charlotte de la propriile ei gânduri.

Probabil că înţelegerea noii ei prietene nu izvora doar din firea ei miloasă, ci de undeva mai profund.

Dar expresia de pe chipul ei se şterse la fel de repede precum apăruse, înlocuind-o cu un zâmbet binevoitor.

– Ei bine, zise ea, întorcându-se cu spatele la fereastră, le-am promis băieţilor că o să caut jocul de şah al tatălui meu. Mai bine

mă duc să îl caut înainte să mă acuze că sunt uitucă. O bătu pe Charlotte pe umăr, în trecere, apoi se opri lângă ușă. După ce mănânci, poate vii jos să ne cânți din nou ceva. Pianul mamei n-a sunat niciodată atât de bine ca atunci când ai cântat tu la el. Știu că inimii *mele* i-a prins bine să asculte melodiile acelea vesele.

Brusc, Charlotte realiză cât de egoistă fusese. Se retrăsese în cameră, singură, cu temerile ei, fără ca măcar să îi treacă vreodată prin cap că poate și alții erau la fel de îngrijorați ca ea. Ei bine, până aici. Dacă puțină muzică la un pian dezacordat putea să îi aducă alinare acestei femei scumpe, Charlotte o să îi cânte bucuroasă toată după-masa. Rugăciunea era importantă, dar și încrederea la fel. Venise vremea să îi lase pe cei care erau departe în mâna lui Dumnezeu și să se ocupe de cei de lângă ea.

– Vin jos îndată.

❖

Charlotte se alătură celorlalți la parter și numaidecât se trezi împinsă în camera de zi și așezată pe taburetul din fața pianului. Băieții abandonară jocul de șah, cerându-i să cânte; la fel și Marietta. Curând, toată casa răsuna de muzică. Melodii vesele și însuflețite care să alunge atmosfera apăsătoare de la fermă. Stephen confiscă două linguri din bucătărie și se jucă cu ele până ce găsi un „clinchet" constant care să se potrivească cu ritmul ei. Marietta bătea din palme și pocnea din degete, iar John se cățără în poala lui Charlotte și preluă melodia fără să rateze nicio măsură.

– Cântă „Curcanul din ogradă", domnișoară Lottie! strigă Stephen când se stinseră acordurile finale ale melodiei „Trandafirul galben din Texas".

– În regulă. Charlotte se aplecă și îi șopti lui John. Tu cânți melodia, iar eu o să adaug înfloriturile.

John zâmbi larg. Era jocul lor preferat. Începu melodia cu mâna dreaptă, notele simple și limpezi, tempoul grav. Apoi adăugă și mâna stângă și începu să accelereze ritmul. Îndată ce Charlotte prinse ritmul, închise ochii, ascultând armoniile care îi dansau prin minte. La început introduse linii îndrăznețe de bas, după care

se întinse prin spatele lui John ca să ajungă în registrul de sus. În curând, cârduri întregi de curcani dansau în ogradă.

Stephen azvârli lingurile și sări în picioare.

– Hai să dansăm, domnișoară Hawkins!

Marietta chicoti, dar nu putu să îl refuze. Îndată cei doi se prinseră de mâini și începură să se învârtă în jurul camerei. Charlotte râdea împreună cu ei, cu o inimă liniștită, cum nu mai avusese de mult. De asta avea ea nevoie: să fie înconjurată de prieteni, muzică și veselie. Cum de putuse să creadă că îi era mai bine singură?

Prinzând curaj, Charlotte mai adaugă câteva improvizații, pe lângă cele inițiale, adăugând basului un ritm militar, care imita bătăile tobelor, iar în registrul de sus triluri care imitau sunetul fluierelor. John potrivea melodia la ritmul nou și, curând, Stephen și Marietta dansau cu genunchii sus și îndoiau și azvârleau mâinile în toate părțile, mărșăluind viguros de jur împrejur. După câteva minute, Charlotte introduse câteva sincope din ritmurile negrilor care îi plăcuseră dintotdeauna. Dansul se schimbă din nou. Marietta își adună fustele foșnind, cu ambele mâini și, ridicându-se pe vârfuri, făcu o reverență. Stephen sălta câte doi pași, fluturându-și brațele pe lângă trup.

John slobozi un chicotit, ceea ce rareori auzeai de la un băiat tăcut ca el. Charlotte depuse un sărut pe capul băiatului și înălță către cer o rugăciune de mulțumire pentru binecuvântarea bucuriei.

Prin minte îi trecu versetul preferat al mamei ei: „Bucuria Domnului este tăria voastră!" Charlotte nu îl înțelesese niciodată până acum. Întotdeauna avusese impresia că mama ei folosea acel verset ca pe o scuză pentru a cânta de câte ori avea chef. La urma urmei, când un om e deja plin de bucurie, nu prea mai are nevoie de tărie, nu-i așa? Bineînțeles că nu. Doar un om mistuit de îngrijorare, de mânie și de teamă are nevoie de tărie de la Dumnezeu.

Abia acum înțelegea Charlotte că alegerea de a se bucura, chiar și în mijlocul necazului, îi aparținea în totalitate. Binecuvântările lui Dumnezeu erau atât de multe, încât nu putea să nu găsească

un motiv de bucurie în ele. Nu trebuia decât să se încreadă în Dumnezeu, să aducă problemele ei la picioarele Lui și să deschidă ochii, ca să poată vedea binecuvântările pe care El i le dăduse deja. Muzică. Prietenie. Veselie. Ele fuseseră mereu prin preajmă, dar Charlotte le ignorase. Acum, toate aceste binecuvântări o inundaseră și o întăreau, aducându-i speranță, redându-i optimismul și oferindu-i o stare de mulțumire pe care nu o simțise cât timp așteptase la fereastră.

– Și *eu* vreau să dansez! strigă un nou venit.

Charlotte își întoarse iute capul.

– Lily! Zăngăniră note false. Smulgându-și în grabă degetele de pe clape, se trase de sub John, așezându-l lângă ea pe taburet. Apoi sări în picioare și străbătu încăperea în fugă. O, Lily! Charlotte se aruncă în genunchi pe covor în fața lui Lily și o cuprinse cu brațele. Te-ai întors. Slavă Domnului că te-ai întors! Se umplu de lacrimi, dar închise ochii ca să le împiedice să curgă și se bucură din plin că putea să își simtă fiica – da, era fiica *ei*, la pieptul ei.

– Bineînțeles că m-am întors, domnișoară Lottie. Vehemența cu care se agăță de Charlotte dezmințea încrederea deplină cu care rostise cuvintele. Domnul Hammond găsește întotdeauna ce caută, nu-i așa, domnule Barrett? Și se uită peste umăr, la bărbatul în discuție, pentru confirmare.

Lui Dan îi luă ceva timp să își mute privirea de la încântătoarea Marietta, care, răvășită ca un copil, încerca să își tragă răsuflarea după dansul cu Stephen.

– Ăă... da. Așa e. Reuși, în cele din urmă, să dea din cap către Lily, ceea ce smulse un zâmbet de pe mai multe fețe din încăpere. Stone e perseverent ca un copoi. Niciodată nu se întoarce acasă cu mâinile goale.

Stone. Ochii ei se pierdură în ochii lui. Adâncimea lor o reduse la tăcere. În ochii lui de ambră vedea numai promisiuni. Că o va proteja. Că va avea grijă. Că va reuși. Pentru *ea*.

Înțelegând acest lucru, rămase fără aer. El făcea toate acestea pentru că era un om de onoare și voia ca binele să învingă. Pentru că voia să o știe pe Lily în siguranță. Dar, cu cât îl privea mai mult

în ochi, în inima ei răsuna din ce în ce mai tare un adevăr: „Pentru tine. Face toate acestea pentru tine."

Charlotte bătu în retragere, smulgându-şi privirea de la el, care îi dădea palpitaţii şi fluturi în stomac. O strânse pe Lily încă o dată, refugiindu-se în afecţiunea ei pentru copii, atât de familiară. Pe ea o înţelegea. Îi dădea siguranţă. Iar trupul micuţ al lui Lily, ghemuit în braţele ei, după atâtea zile de despărţire îi dădea o senzaţie minunată. N-ar fi vrut să îi mai dea drumul, dar trebuia. Pentru că îi datora mulţumiri celui care i-o adusese înapoi. Deşi n-avea cum să îl răsplătească vreodată.

Adunându-şi puterile, Charlotte se ridică în picioare şi se apropie de Stone. În spatele ei, copiii începuseră să pălăvrăgească. Stephen se năpustise asupra lui Lily cu o mulţime de întrebări despre tot ce se petrecuse din noaptea în care fusese răpită. Marietta îl luă la întrebări pe Dan despre aceleaşi lucruri. Nimeni nu se uita la Charlotte şi la Stone.

– Îţi mulţumesc. Cuvintele i se desprinseră blând de pe buze, atât de puţine şi totuşi nu găsea altele. Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o înapoi.

El nu zise nimic. Doar dădu din cap. Apoi ridică mâna şi o mângâie pe obraz cu dosul palmei. Charlotte închise ochii. Tandreţea lui o ameţea. În clipa aceea, nu mai exista nimic altceva în încăpere. Doar atingerea lui. Apropierea lui. Şi dorinţa pe care i-o stârnea în inimă. Dorinţa de a-i aparţine acestui bărbat şi doar lui pentru tot restul vieţii.

Deschise ochii brusc. La ce se gândea? Mai rău, ce făcea? Simţind cum îi bubuie inima, se dădu înapoi şi se uită în jur, încredinţată că avea să dea doar de priviri curioase şi chiar dezaprobatoare îndreptate spre ea. Dar nimeni nu se uita la ea, doar John, care stătea încă la pian.

– Pot să cânt pentru Lily, domnişoară Lottie? o strigă el când ochii lor se întâlniră, de parcă ar fi aşteptat până atunci cu răbdare ca ea să termine cu Stone şi să se uite la el. Vrea să danseze.

Lily bătu din palme imediat.

– O, da, domnişoară Lottie, te rog! Ar fi aşa de distractiv!

Şi deodată, toţi ochii priviră spre ea. Charlotte simţi cum îi urcă fierbinţeala de pe gât în obraji.

– Bineînţeles că poţi. Ar fi spus orice ca să se descotorosească de privirile celorlalţi. Vin şi eu în câteva minute.

John se căţără înapoi pe taburet şi camera se umplu de acordurile săltăreţe ale melodiei „O, Suzana". Stephen luă din nou lingurile, iar Marietta începu să se învârtă cu Lily prin cameră. Chiar şi Daniel Barrett, care stătea rezemat de perete, lovea ritmul cu degetul mare pe picior.

Charlotte făcu un pas spre pian, descoperind surprinsă că îi venea tare greu să plece de lângă Stone, deşi se simţea stânjenită că fusese surprinsă atât de aproape de el. Tocmai începuse să se dojenească în sinea ei despre importanţa bunei cuviinţe, când Stone o luă de mână, împiedicând-o nu numai să mişte, ci şi să judece coerent.

– Nu încă, murmură el. Mai întâi trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Ea se întoarse spre el.

– Despre ce anume?

– Dorchester.

I se strânse inima. Sosise oare momentul să îi spună că urma să plece? Îl pusese la punct pe Franklin. O salvase pe Lily. N-avea niciun drept să se aştepte la altceva din partea lui. Doar fiindcă se plimbaseră de câteva ori împreună la apusul soarelui nu îi dădea dreptul să emită pretenţii în ce îl privea. Dumnezeu ştie că făcuse şi aşa destule pentru ea şi copii, cum n-ar fi făcut alţii în situaţia lui.

– În... regulă. Trase aer în piept, făcându-şi curaj. Ieşim în hol?

El încuviinţă şi se dădu la o parte, ca să îi facă loc să iasă prima. În timp ce ieşea, el îşi aşeză mâna pe curbura spatelui ei, iar Charlotte se văzu nevoită să strângă din dinţi ca să nu ofteze de plăcere. De ce simţea că se topeşte la fiecare atingere a lui? Acum era momentul să fie puternică. Hotărâtă să dovedească stăpânire de sine, se răsuci cu faţa spre el şi se desprinse efectiv de atingerea lui.

– Aşadar, îl chestionă ea, adunându-şi curajul pentru lovitura care urma să vină. Ce trebuie să îmi spui?

– Dorchester nu va renunța la Lily, Charlotte. Dacă nu îl forțăm noi să renunțe. Avem la dispoziție câteva săptămâni, dar cred că ar trebui să acționăm din timp. Să îl luăm prin surprindere.

Charlotte clipi. Ce îi spunea Stone era atât de diferit de ceea ce se așteptase ea, încât îi luă ceva timp să se adune.

– Să acționăm?

Atunci el îi zâmbi neconvingător, dornic să îi fie pe plac, dar nesigur de reacția ei.

– În ultimele două zile, eu și Dan ne-am bătut capul să găsim un plan și cred că am descoperit o cale temeinică de a obține un avantaj asupra lui Dorchester și de a fi siguri că o lasă în pace pe Lily odată pentru totdeauna.

– Sună minunat! Simplul fapt că nu își lua rămas bun de la ea era minunat, dar ideea că ar fi găsit o cale să îi vină de hac lui Dorchester... ei bine, era îndeajuns pentru Charlotte ca să simtă o bucurie imensă în inimă. Povestește-mi!

Zâmbetul îi cam pierise și o privea precaut.

– Nu o să îți placă!

30

Stone o privi pe Charlotte cum își face curaj. Trase aer în piept, făcu un pas în spate cu piciorul stâng, apoi, slobozind aerul din piept, lăsă umerii să îi cadă. Dar, de data asta, nu se mai ascundea după masca seninătății, ca de obicei. Îl privea pe Stone direct în față. Adevărata Charlotte. Fără ziduri.

– Sunt pregătită!

Sfinți din ceruri! În clipa aceea, cu ochii ei de peruzea ațintiți asupra lui cu încredere și hotărâre în egală măsură, Stone n-ar fi fost în stare să îi spună ce plan avea nici dacă Dorchester însuși ar fi intrat pe ușă și i-ar fi pus pistolul la tâmplă. De ce trebuise totuși să deschidă subiectul? Mai bine rămâneau cu toții înăuntru, să cânte, să danseze și să sărbătorească întoarcerea lui Lily. Dar, nu! În neghiobia lui nețărmurită, se gândise el că era mai bine să îi dea mai întâi vestea proastă. Ca să aibă mai mult timp să se obișnuiască cu ideea înainte să treacă efectiv la acțiune.

– Stone?

– Îmi pare rău. Eu... mai pot să aștept. N-ar fi trebuit să te scot de acolo. Cel puțin, nu din cauza asta.

Un sărut acum? Ar fi fost un motiv suficient ca să o sechestreze în hol. Fir-ar să fie! Voia să o strângă în brațe așa cum făcuse ea cu Lily cu câteva clipe în urmă. Să o lipească de el. Să îi simtă aroma delicată. Să își frece obrazul neras de părul ei moale până când șuvițele i se agățau în barbă, așa cum se întâmplase la prima lor plimbare în apusul soarelui.

Charlotte dădu ochii peste cap.

– Pentru Dumnezeu, Stone Hammond. Doar nu m-ai scos afară sub pretextul că vrei să îmi transmiți veşti urgente și „neplăcute", și

apoi să îmi spui că pot aștepta. O să fiu neliniștită toată seara, dacă nu îmi spui acum.

Mda. O cam făcuse de oaie, clar.

Charlotte bătea duşumeaua cu vârful piciorului.

– Ei bine? Spune-odată!

– I-o voi duce pe Lily lui Dorchester.

Charlotte se făcu galbenă la faţă. Abia atunci îşi dădu şi Stone seama cum trebuie să fi sunat cuvintele lui. Cea mai idioată variantă dintre toate! Se întinse spre ea, cu gândul s-o liniştească, dar Charlotte îl refuză, clătinând din cap. Gâtul ei zvelt urca şi cobora de parcă se străduia să înghită ceva neplăcut.

– Lottie, n-am vrut să sune aşa...

Ea ridică mâna şi îl reduse la tăcere. Apoi îşi îndreptă spatele, ridică bărbia şi îl privi direct în ochi. Stone se aşteptase să citească în ochii ei acuzaţii, trădare, refuz. Dar ce văzu în ei, în schimb, îi umplu inima de mândrie.

Încredere. În ochii ei strălucea încă încrederea.

– În regulă. O ducem pe Lily înapoi la Dorchester. Şi după aceea?

Îşi simţea sufletul năpădit de un tumult de sentimente, ca o herghelie scăpată de sub control. Şi, ca un juncan prins în mijlocul lor, îşi urmă conducătorul direct în prăpastie. O trase pe Charlotte şi o sărută. Cu toată gura, pasional, de-a dreptul înnebunit.

Îi cuprinse obrajii în palme, dezmierzându-i pielea catifelată cu degetele mari de la mâini şi acoperindu-i gura cu gura lui. Simţea un fior din cap până în picioare, dar Charlotte nu se retrase. În schimb, îl apucă strâns de umeri, ca să nu cadă. Socotind că astfel primise încuviinţarea ei, Stone o trase la pieptul lui, ca să o simtă aproape, să fie a lui.

Charlotte avea încredere în el. Femeia asta, care fusese trădată de atâţia bărbaţi de-a lungul vieţii, avea *încredere* în el, bărbatul trimis de duşmanul ei să i-o fure pe Lily.

Stone o înlănţui în braţele lui, iar palmele lui îi alunecau pe spate, înlăturând distanţa dintre ei. Fărâma de raţiune care îi mai rămăsese îl avertiză că se mişca prea repede. Se silea să se

înfrâneze, să îmblânzească sărutul, dar nu apucă să își ridice capul, că Charlotte se ridică în vârful picioarelor și se agăță de gâtul lui. Cumva, pericolul de a nu-l pierde o puse pe jar. Charlotte uită de șoc și îl sărută și ea cu o înflăcărare nevinovată, gonindu-i sângele prin vene mai iute ca vitele apucate de streche. Își încurcă degetele în părul lui de pe ceafă. Un scâncet slab îi scăpă din gâtlej. Îl apăsa cu buzele ei dornice, moi și minunate. Stone putea să jure că simțea în ea aceeași dorință care urla și în el.

Uitaseră de înfrânare. Îi cuprinse capul în palme, pregătind-o pentru noile lui intenții, dar târșâitul unor cizme pe pardoseala de lemn îl trase în spate.

– Văd că îi explici planul nostru în detalii foarte vii.

Charlotte înțepeni când îi auzi vocea lui Dan. Stone îi ascunse imediat capul în pieptul lui, ca să o ferească de privirea vizitatorului, apoi îl țintui pe tovarășul său cu o privire care promitea o răzbunare lentă și dureroasă.

– Se pare că primește veștile mai bine decât ne-am așteptat.

– Taci! mârâi Stone.

Dan râdea.

– O, nu mă băga în seamă, zise el ridicându-și mâinile într-un gest de predare falsă. Eu tocmai mă îndreptam spre bucătărie să îi duc niște apă domnișoarei Hawkins. După atâta dans, e epuizată de-a binelea.

– Dă-i bătaie, atunci.

– Mă duc.

Mda. Cu viteza unei broaște țestoase cu un picior rupt. Stone strânse din ochi, fixând cu ochii centura de care atârna arma pe coapsele lui Dan și ținta pe care i-o oferea șezutul acestuia. Calculă toate posibilitățile de a-i aplica un șut rapid în zona desemnată, dar, din nefericire, toate variantele ar fi însemnat să îi dea drumul lui Charlotte, ceea ce nu era încă dispus să facă. Așa că își mușcă obrazul și așteptă.

– O, zise țestoasa șchioapă, când ajunse în cele din urmă în pragul ușii de la bucătărie, din întâmplare am observat că biroul domnului Hawkins nu este ocupat, dacă doriți să vă continuați

„discuția" acolo. N-ar strica să recapitulați planul undeva mai puțin probabil să fiți văzuți... sau... auziți de copii.

Geamătul slab de jenă ce scăpă din gura lui Charlotte, când se întoarse și își ascunse mai bine capul la pieptul lui Stone, era picătura care umpluse paharul. Stone își vârî mâna dreaptă în buzunarul mantalei și smulse primul obiect suficient de greu peste care dădu. Era săculețul lui cu bani. Îl ridică și îl azvârli în fața schimonosită a lui Dan, silind omul să renunțe la râsul lui înfundat și să se ferească. Cu toate acestea, nu reuși să fie destul de rapid. Săculețul se ciocni de pălăria lui Dan, zburând-o în spatele lui. Lovitura nu era pe placul lui Stone cum ar fi fost un ochi învinețit, dar, la o adică, se mulțumea și cu atât.

– Bine, bine, se dădu Dan bătut, cu ochii sclipind încă de prea mult amuzament. Accept mita ta. Și nu spun la nimeni. Își acoperi gura cu mâna și intră cu spatele în bucătărie, lăsându-i pe Stone și Charlotte, în sfârșit, în pace.

Dat peste cap, Stone o sărută scurt pe Charlotte în creștet și o conduse spre ușa închisă din dreapta ei, care ducea în birou.

– Vino, iubito. O fi el nesuferit ca un cal țâfnos, pe care îl înțeapă șaua, dar are dreptate într-o privință. E mai bine dacă nu ne aud ceilalți.

Ridicându-și bărbia, Charlotte se desprinse de el, cu obrajii roșii ca tufa de trandafiri în plină floare, dar cu ochii sclipind de hotărâre.

– Foarte bine, dar vei sta de partea cealaltă a mesei pe toată durata conversației, domnule Hammond. Ai înțeles?

Stone își înghiți zâmbetul și dădu din cap.

– Da, doamnă.

În timp ce deschidea ușa și o urma în birou, Stone nu putea să nu observe că tonul afectat de profesoară pe care îl considerase atât de enervant în trecut nu îl mai deranja deloc venind din gura încă înflăcărată și umedă de sărutul lui.

❖

Charlotte își frângea degetele, când intră în birou, încercând cu disperare să le împiedice să mai tremure. Unde i-o fi fost capul?

Chiar așa, să îl lase să o sărute pe unde putea să treacă și să îi vadă oricine. Pe unde *trecuse* și îi văzuse cineva. Un val de căldură îi inundă fața. Doamne sfinte! O profesoară și-ar putea pierde serviciul pentru un asemenea comportament.

Dar ea nu mai era profesoară, nu-i așa? Și, după trei zile de griji pentru Stone și Lily, văzându-i acasă, întregi și nevătămați, se cam pierduse cu firea. Se străduise. Dumnezeu știe cât de mult. Nu-l sufocase cum făcuse cu Lily, deși și-ar fi dorit din tot sufletul. Se ferise să se uite la el cât era omenește posibil. Fusese la un pas să își găsească refugiul la pian, când el o ademenise să iasă în hol.

Atingerea lui îi spulberase orice plan și îi captase toată atenția. Îi lăsase garda jos. Fără apărare. Când îi găsise buzele cu gura, nu mai putuse face nimic. Toată îngrijorarea și dorințele pe care le ferecase de când sosiră la fermă țâșniseră ca un gheizer din inima ei demult adormită.

Se avântase în sărutul lui de parcă ar fi fost cheia supraviețuirii ei. De asta se simțise atât de stânjenită când îi întrerupsese Daniel Barrett. Nu fiindcă o prinsese *permițându-i* lui Stone să o sărute, ci fiindcă participase și ea cu atâta înfrigurare. Fără modestie. Fără reținere. Copleșită de ușurarea incredibilă că Stone era teafăr și de dragostea puternică pe care nu o putea stăpâni.

„Dragoste." Charlotte înconjură biroul de mahon și se lăsă încet în fotoliul domnului Hawkins, apăsându-și hotărâtă abdomenul cu palma dreaptă. Cu privirea ațintită pe birou, se străduia să alunge cuvântul înapoi în închisoarea întunecată din care scăpase. Asta nu era dragoste. Era doar... o prietenie adevărată? Camaraderie? Inima ei era tot blindată. Așa trebuia să fie.

– Ești grozav de tăcută, Lottie. Stone își întinse mâna peste birou cu palma în sus ca o invitație clară. Nu lăsa tachinările lui Dan să te necăjească. N-a vorbit serios. Îi place doar să îmi facă zile fripte, atâta tot.

Se uita insistent la mâna lui. La ridurile din palma lui. La degetele sale relaxate și ușor curbate. Dorea să își odihnească mâna în palma lui, să refacă legătura. Dar nu îndrăznea. Nu, din

moment ce nu reușea să se stăpânească. Prin urmare, se prefăcu că nu observă nimic, își ridică bărbia și își compuse o mină afectată.

– Suntem aici să discutăm planul vostru, cred, nu bufoneriile domnului Barrett.

Apoi, pretinse că nu observă nici sclipirea de dezamăgire din ochii lui, când se îndreptă în scaun și își retrase mâna. Pe urmă, pretinse că nu simte durerea ascuțită a singurătății care o străpunse când și el își ferecă emoțiile. Bine, măcar pentru câteva secunde. Până când căldura din privirea lui se scurse, iar ea se sperie cât de mult o durea pierderea ei.

Aruncându-și amândouă mâinile pe birou, se plecă spre el.

– Îmi pare rău, Stone. Nu meriți așa ceva. Era inadmisibil să se poarte cu el ca un copil îndărătnic, după toate câte făcuse pentru ea. Pentru Lily. Doar că... „Spune-i sincer, Charlotte. Nu fi lașă." Mă tem de ceea ce simt pentru tine.

Își lăsă bărbia în piept. N-avea cum să îl mai privească în ochi, după ce îi mărturisise *așa ceva*. Clipe neîndurătoare trecură. Nu se mai auzea nimic decât bătăile inimii ei. El nu zise nimic. Și nici nu făcu nimic. Inima îi bătea mai repede, mai tare. Simțea că se sufocă. De data asta o încurcase. Îl îndepărtase de ea. Niciun bărbat nu vorbea cu plăcere despre sentimente, mai ales un războinic neînduplecat, care probabil vedea în tovărășia ei doar un mod plăcut de a-și petrece timpul.

Chiar când îi trecu prin minte gândul acesta, îl contrazise un altul. Oare nu el îi promisese că o va căuta, după ce situația cu Lily se va rezolva? Un bărbat n-ar spune așa ceva decât dacă intenționa asta, nu-i așa? Sau poate că era un derbedeu isteț care făcea astfel de promisiuni ca să le ademenească pe femei să îi pice în brațe. Nu, Stone nu ar face așa ceva. Inima ei respinse o astfel de idee. Dar nu se dovedise inima ei nevrednică de încredere și altă dată?

Ochii i se umeziră de lacrimi, dar își mușcă buza, ca să nu le lase să îi curgă pe obraji. Ar părea atât de disperată în ochii lui. Fata bătrână și singuratică râvnind după ceva ce nu putea obține. Stone Hammond: chipeș, inteligent, viteaz, ca un cavaler călare pe un

armăsar, putea găsi o femeie mai fainâ decât ea. Doar că era prea drăguț să îi spună. De aceea nu zicea nimic.

Simțea nevoia să plece. Acum. Să se încuie în cameră. Departe de mila lui. De scuzele lui. Charlotte își retrase brusc mâinile de pe birou și sări în picioare, preocupată doar să scape.

El îi prinse mâinile înainte ca ea să le poată retrage de tot de pe birou. Cu mâinile lui puternice și minunate. Mâini care o recuperaseră pe Lily de la Franklin. Mâini care îi cuprinseseră obrajii numai cu câteva clipe în urmă, de parcă ea ar fi fost cea mai prețioasă comoară. Mâini care o țineau strâns acum, promițând parcă să nu le mai dea drumul niciodată.

– Stai, Charlotte. Șoapta răgușită nu semăna cu Stone cel pe care îl știa. Nesigură. Lipsită de mândrie. Gâtlejul lui părea la fel de strâns ca al ei. Te rog. Eu...

Charlotte încă nu putea să își facă curaj să se uite la el, dar nu se mai zbătu să își retragă mâinile din strânsoarea lui.

– Și pe mine mă sperie sentimentele mele.

Charlotte ridică brusc capul. Ochii ei îi cercetau chipul. Gura strânsă pungă. Tensiunea din maxilarul lui. Ochii... ochii lui minunați. Atât de intenși și atât de sinceri, având acum în ei o sclipire de neliniște care trăda adevărul spuselor sale.

– Am treizeci și cinci de ani, Charlotte. Sunt un necioplit, n-am prea multă carte și atât de obișnuit cu ce are mai urât de oferit viața încât nu sunt sigur că știu cum să trăiesc printre oamenii normali. Sunt vinovat de vărsare de sânge și violență. Sunt total diferit de tine. Schiță un zâmbet atât dezamăgit de persoana lui încât pe Charlotte o duru inima. Tu ești elegantă, rafinată, mai educată decât aș putea spera să ajung eu vreodată. Și cum cânți la pian?! Mă îndoiesc că vreun înger al lui Dumnezeu ar putea să se măsoare cu tine. Ești loială, dedicată, protectoare cu cei aflați în grija ta... și scumpa mea, ești atât de frumoasă că mă sufoc când îmi zâmbești.

Charlotte scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea. Stone slăbi strânsoarea ca să îi mângâie dosul palmei cu degetul mare.

– Te vreau în viața mea, Charlotte Atherton. Mai mult decât orice. Iar lucrul acesta mă sperie de moarte. Fiindcă, indiferent cât

de mult mă străduiesc sau cât de mult aștept, n-am nicio garanție că o să-mi încredințezi vreodată inima ta.

Prima lacrimă se desprinse dintre genele ei și se scurse pe obraz. Apoi a doua. A treia. El știa. Știa cât era zdrobită. Știa cât de tare se temea să iubească un om care putea s-o trădeze într-o bună zi. Învățase să aibă încredere în el în privința siguranței lui Lily, dar să îi încredințeze inima? Mădularul ofilit zvâcni dureros la simpla sugestie.

– Te iubesc, Lottie, și vreau să fii soția mea, murmură Stone cu vocea lui joasă. Pătimașă. Fermă. Hotărâtă. Mă voi ține scai de tine, îi jură el, până când ori ne va cununa un preot, ori va predica la mormântul meu.

Era prea de tot. O bucurie imensă. O spaimă tulburătoare. Imaginea lui în pământul rece, singur și neîmplinit, știind că din pricina ei ar putea ajunge acolo, o puse pe fugă. Suspinând înăbușit, își smulse mâinile și o luă la sănătoasa.

31

Stone o prinse înainte să ajungă la uşă.

– Nu fugi de mine, Charlotte. În tonul lui deslușea mai degrabă o rugăminte decât o cerere. Probabil de asta încetă și ea să mai încerce să scape de el.

Stone nu o mai ţinea la fel de strâns de încheietura mâinii, sperând să nu fi făcut o greșeală. Ea nu își trase mâna, dar nici nu se uita la el. Își ațintì privirea în podea, de parcă toate răspunsurile la întrebările ei zăceau gravate în lemn.

Stone ştia că o speriase când îi dezvăluise sentimentele lui. Poate că era mai înțelept din partea lui să o lase să plece, să îi dea timp și spațiu ca să își pună gândurile în ordine. Dar, când îi văzu cât de mari făcuse ochii de teamă și realiză că era pe cale s-o ia la fugă, acționă cum îi dicta instinctul. Nu putea să îi dea drumul. Nici acum. Şi niciodată.

Se apropie de ea încă un pas și slăbi strânsoarea, dezmierzându-i încheietura, unde simțea cum îi bate inima, cu vârful degetului mare.

– Nu trebuie să vorbim acum despre sentimentele noastre, draga mea. Charlotte trebuia să înfrunte traumele pe care le îndurase în trecut ca să fie dispusă să aibă din nou încredere în dragostea unui bărbat. Aşa că voia să îi dea timp și ei să se obișnuiască cu ideea, și lui însuși ca să dovedească dacă era vrednic de încrederea ei. Acum avem alte lucruri de discutat. Despre Lily, de exemplu.

La auzul acestor cuvinte, Charlotte ridică fața. Stone zâmbi. Îndrăznește să te atingi de pui și vezi cum sare ursoaica la luptă!

– Ai dreptate. Charlotte își drese glasul și se îndreptă puțin de spate. Planul. Parcă trebuia să îmi spui despre el.

Nu bagă în seama tenta acuzatoare din tonul ei. *Era* vina lui că se depărtaseră de subiectul inițial al discuției. Stone își sprijini umărul de peretele de lângă ușă, fără să își abată deloc privirea de la ea.

– Lily ne-a spus despre o carte secretă pe care bunicul ei o ține ascunsă într-o crăpătură de sub sertarul biroului său. Suntem mai mult ca siguri că e un registru, care, sperăm noi, conține dovezi de șantaj.

– Sperăm? Charlotte făcu ochii mici.

Stone nu se clinti.

– Ascultă-mă până la capăt, bine? Deși sfârșitul nu era cu nimic mai bun decât începutul. De fapt, partea cea mai rea abia acuma începea.

Charlotte își mușcă buza, ezită, apoi încuviință ușor din cap. Încerca din răsputeri biata de ea, cu ajutorul Domnului! Stone ar fi vrut să facă ceva pentru ea ca să îi fie mai ușor, să apropie cumva marginile prăpastiei peste care îi cerea să sară, dar lucrurile erau cum erau. Cuvintele frumoase, oricât de multe, n-aveau să schimbe situația.

– Lily zicea că registrul arată ca alte cărți pe care Dorchester a antrenat-o să le găsească în birourile altor domni și în care țineau evidența afacerilor lor. Avem toate motivele să credem că vom găsi același lucru și în registrul lui. Și faptul că îl ascunde crește șansele să găsim în el note de plată ilicite. Dorchester nu știe că Lily i-a descoperit ascunzătoarea, așa că n-are niciun motiv să suspecteze că ne vom face luntre și punte să punem mâna pe el.

– Și ce anume vom face? întrebă Charlotte. Și atunci când spui „noi", ai face bine să mă incluzi și pe mine, fiindcă nu o să mă poți exclude din planul acesta pentru nimic în lume. Dacă Lily merge, merg și eu. Își trase încheietura din strânsoarea lui blândă și își încrucișă brațele pe piept, țintuindu-l cu o privire încruntată care, fără îndoială, îi făcea pe micii școlari s-o zbughească în colțul clasei, după ce îi prindea făcând năzbâtii.

– Niciodată nu ți-o voi lua pe Lily, Charlotte. Ai cuvântul meu. Stone îi măsură reacția și, în inima lui, se bucură că nu mai ținea

umerii atât de încordați. Nu numai că ești inclusă în acest plan, dar și joci rolul principal în el. Fără tine, nu putem duce planul la bun sfârșit.

Deși nu își desfăcu brațele de pe piept, le slăbi strânsoarea. El văzu în gestul ei un semn bun.

– Îndată ce vom stabili toate detaliile, tu vei merge înaintea noastră la Houston și ne vei aștepta lângă Dorchester Hall. Va fi nevoie să te deghizezi puțin, bineînțeles, dar Dan crede că Marietta te-ar putea ajuta în privința asta. Oricum, odată ce ajungi acolo, o să vin și eu cu Lily după mine. După sfada mea cu Franklin, Dorchester sigur o să mă aștepte. O să i-o dau pe Lily și o să pretind să mă plătească. Atunci o să intri tu peste noi, ca și cum m-ai fi urmărit și o să faci o zarvă serioasă ca să îi abați atenția lui Dorchester de la mine. În acest timp, eu o să iau registrul, apoi o să te scot afară din casă.

– Dar cum rămâne cu Lily? N-o putem lăsa pur și simplu acolo! Brațele îi căzură pe lângă trup. Dacă Dorchester află ce am făcut, nici nu îți închipui ce e în stare să îi facă, în furia lui.

Stone se desprinse de perete și o cuprinse de talie, temându-se să n-o pună din nou pe fugă.

– Va trebui să o lăsăm acolo cel puțin până la căderea nopții. Dar o să îl pun pe omul meu din Austin să supravegheze casa. Putem să îi dăm un semnal pe care să îl folosească în caz că dă de necaz.

Charlotte scutură energic din cap.

– Nu. E prea periculos. Nu o las să riște...

– Ea a fost deja de acord cu planul nostru, Lottie. Stone vorbea încet și ferm, sperând să o calmeze, dar ea se împotrivi și mai tare.

– Bineînțeles că a fost de acord. Are nouă ani! Ce știe ea despre pericole? Pentru ea nu e decât o aventură mare, ca cele din cărțile cu Dan Țintașul.

– Fata tocmai a făcut față unei răpiri, îi aminti Stone. Nu se poate spune că e atât de inconștientă de pericole.

– Dar este naivă. Crede, pur și simplu, că o vei salva din nou. Și nu știe că lucrurile pot să ia o întorsătură rea. Charlotte îl strânse

de reverele mantalei și îl scuturã de piept. Sau încercă. Oricât ai fi de impresionant, Stone, nu poți garanta că nu o să pățească nimic. Nu poți controla toate lucrurile. Sunt prea multe.

El îi dădu drumul de mijloc și își puse mâinile pe spatele ei, trăgând-o încet spre el. Ea se împotrivea, dar el era mai puternic. Puțin câte puțin, o trase tot mai aproape, până ce o lipi de pieptul lui.

Atunci, renunță să se mai zbată și se lăsă moale pe pieptul lui. El îi vârî capul sub bărbie și îi mângâie ceafa, încercând din răsputeri să o liniștească.

– Ai dreptate, Charlotte, murmură el la urechea ei. Nu pot controla toate lucrurile. Niciun om nu poate. Tot ce pot să fac e să pun în practică experiența și talentele cu care m-a înzestrat Dumnezeu și să mă încred în El în ce privește rezultatul. În viața asta nu prea avem multe garanții. Și cele puține pe care le avem vin de la Dumnezeu. Garanția că El ne va iubi și ne va fi credincios. El nu ne-a promis niciodată că în viață nu vom avea greutăți. Ba dimpotrivă, îmi amintesc că există niște versete în Scriptură în care El ne promite că *vom* avea greutăți de înfruntat. Dar ne promite că în toate necazurile noastre, El va fi de partea noastră și ne va da putere să îndurăm tot ce va veni.

– Mi-e frică, Stone, zise ea înăbușit, încât el abia o auzea, dar îi simțea cuvintele răsunându-i în inimă. Nu vreau să o pierd.

„Iar eu nu vreau să te pierd pe tine."

– Vom fi acolo amândoi, scumpa mea. Vom veghea asupra ei. O vom proteja. În clipa în care voi pune mâna pe registru și nu va mai exista pericolul ca Dorchester să poată pune mâna pe ea, o vom lua pe Lily. Toată treaba asta n-ar trebui să dureze mai mult de câteva ore. Ashe ne va ajuta.

Charlotte înclină capul pe spate, iar el slăbi strânsoarea suficient cât să îi permită să îl privească în ochi.

– Ashe? întrebă ea.

– Robert Ashe, rangerul texan de care ți-am spus. Cel din Austin care a verificat actele tale de tutelă. Îi voi telegrafia mâine, după ce voi rezolva niște lucruri cu Dan și cu șeriful din Steward's Mill. Și el o să ne ajute.

– Dar noi vom fura ceva ce îi aparține lui Dorchester. Sunt sigură că un om al legii nu va fi de acord cu asta.

Stone zâmbea larg.

– Ashe îmi este dator. Va coopera. Pe naiba, poate că o să îmi ceară să îi dau lui registrul ca să deschidă un dosar împotriva lui Dorchester.

– Dar asta ar putea dura luni de zile! Dacă va ajunge vreodată în tribunal. Rebeca mi-a spus că socrul ei a avut pe statul de plată câțiva judecători și politicieni renumiți. Chiar dacă Ashe ar găsi pe cineva care să fie dispus să depună mărturie împotriva lui, Dorchester nu trebuie decât să apeleze la un amic al lui și dosarul lui Ashe va fi respins.

– Și eu bănuiesc la fel. De aceea nu îi voi da registrul. E mult mai important să o știm pe Lily în siguranță, decât să ne asigurăm că Dorchester plătește pentru afacerile lui dubioase. Deocamdată. Dacă Stone reușea să o convingă pe Charlotte să se căsătorească cu el, atunci ei doi ar putea să o adopte oficial pe Lily, astfel încât să elimine pentru totdeauna orice pretenție de-a lui Dorchester de a pune mâna pe ea. După aceea, Ashe n-avea decât să îl urmărească pe Dorchester până în pânzele albe.

Charlotte clipi, genele ei lungi acoperindu-i ușor ochii.

– Registrul va fi menghina cu care îl vei constrânge, nu-i așa?

Femeia lui era tare isteață. Stone dădu din cap.

– Da.

Charlotte își mușcă buza de jos.

– Nu îmi place. Dar dacă Dorchester nu se lasă intimidat și o să te provoace?

Stone ridică din sprânceană.

– O, scumpo! Nu are cu ce. Și o să mă asigur că Dorchester știe asta.

– Dar dacă registrul nu este ceea ce crede Lily? Dacă l-a mutat de acolo și nu vei putea să îl găsești? Dar dacă...?

– Șt! Stone îi puse un deget pe buze. N-avea de gând să o lase să intre iar în panică. Și dacă pentru asta avea nevoie de o doză sănătoasă de realitate, asta o să primească. Dar dacă nu facem

nimic și Dorchester îl trimite pe Franklin sau un alt detectiv după ea din nou? Dacă Dorchester pune o recompensă pe capul *tău* pentru răpire? Are cel puțin trei motive de care să te învinuiască. Chiar dacă nu vei fi condamnată, numai arestarea ta poate să îi dea arsenalul de care are nevoie ca să obțină custodia lui Lily. Cu cât îl evităm mai mult, cu atât o să fie mai disperat. Și cu cât o să fie mai disperat, cu atât o să joace mai murdar. Riscul o să fie mai mare dacă nu acționăm.

Ea nu zise nimic. Își îngropă capul în pieptul lui și îl strânse mai tare de manta. Încă își găsea consolarea în el. Restul o să vină de la sine. Stone își odihni bărbia pe capul ei și se mulțumi să o țină în brațe.

– Și eu o iubesc, Charlotte, zise el, rupând tăcerea după câteva minute. N-o cunosc pe Lily de când o cunoști tu, dar fetița asta mă învârte deja pe degete. Jur că o să fac tot ce îmi stă în putere ca să o știu în siguranță. Stone desena cercuri pe spatele lui Charlotte, căutând să se consoleze atât pe el cât și pe ea. După ce mi-am pierdut părinții, nu mi-am permis să visez la o familie. Gâtlejul i se strânse, gata să îl sufoce, dar Stone se strădui să rostească cuvintele. Ea trebuia să le audă, iar el... ei bine, el simțea nevoia să le spună. M-am concentrat asupra lucrurilor materiale care puteau fi cumpărate sau realizate. Visam să îmi cumpăr o bucată de pământ și o cabană care să fie a mea și pe care să nu mi-o poată lua nicio bancă. Visam să fiu un bărbat respectat de alții, un bărbat de care mama să fi fost mândră. Câteodată, în cele mai grele momente, visam pur și simplu să mănânc și eu până mă satur.

Charlotte se foi în brațele lui. De data asta nu îl mai strânse de manta, ci își vârî mâinile pe sub haină și îl cuprinse de mijloc, încercând să îl consoleze, nu doar să profite de consolarea lui.

– Nu mi-am permis să visez la o familie, fiindcă știam din experiență cât de mult doare când o pierzi.

Stone o auzi cum trage aer în piept și simți fiorul care o străbătu. Sau poate că pe el în străbătuse. Când se gândea la părinții lui, se simțea slab și vulnerabil. Băiețelul pierdut, fără cămin și fără cineva pe care să se bazeze în afară de el însuși și Dumnezeu,

Cel despre care mama îi povestise multe. Iar acel Dumnezeu S-a dovedit credincios față de el. L-a vegheat să crească mare, să devină un bărbat cu conștiința curată. I-a rânduit prieteni, chiar frați ca Dan și Ashe. Iar acum, dacă nu se înșela, Dumnezeu îi rânduise singurul lucru pe care nu îndrăznise să I-l ceară, dar după care jinduise dintotdeauna.

Stone își ridică mâna și îi ridică fața până ce ochii lui Charlotte îi întâlniră pe ai lui.

– În ultimele câteva săptămâni, am început să visez la o familie, Lottie. La o soție, la copii. La o profesoară cu părul ca mierea, cu ochi de peruzea și un zâmbet care îmi face inima să îmi bată mai tare decât dă un catâr furios din copite. La o fiică îndrăgostită de cărți și cu o sete de aventuri care o întrece pe a mea. La un fiu a cărui fire tăcută explodează în muzică ori de câte ori atinge pianul. Fir-ar să fie! Visez chiar să construiesc o școală unde un băiat căruia îi place să demonteze lucrurile să poată să vină și să studieze ca să nu pierd legătura cu el, fiindcă țin și la el ca la familia mea. Visez la tine, Charlotte. La tine *și* la copii. Nu voi renunța la Lily niciodată. Nu fără să mă lupt pentru ea. Ai încredere în mine.

32

Îi luă cu câteva zile mai mult decât estimase Stone inițial să pună planurile la punct. Ashe fusese chemat la San Antonio să depună mărturie împotriva unui hoț de vite pe care departamentul în care lucra reușise să îl demaște anul trecut cu ajutorul lui Stone și din cauza căruia Ashe fusese cât pe-aici să își piardă piciorul.

În schimbul de focuri, Ashe încasase un glonț în coapsă, care ricoșase din os și îi retezase arterele, provocându-i o hemoragie atât de mare, încât doctorul care îl operase se temuse că țesutul rănit îl va obliga să îi amputeze piciorul. Ashe, pacoste încăpățânată, nu altceva, îl silise pe Stone să jure că o să îl împuște pe doctor dacă va îndrăzni să pună mâna pe fierăstrău. Și cum nu era genul care să își dezamăgească prietenul, Stone s-a instalat în sala de operație cu o mână pe patul pușții, pe toată durata intervenției. Ashe își revenise, dar fusese nevoit să îndure încă o infecție.

Fiica doctorului, Belinda, îl îngrijise pe tot parcursul acestui chin și îi câștigase inima în cele din urmă. Fusese îndrăgostită de el ani de zile, dar nu reușise nicicum să îl facă să stea locului măcar cât să îi stârnească interesul. După o săptămână de luptă cu febra și o lună de terapie în care îl ajutase să își recupereze piciorul și să umble fără baston, deși nu fără să șchiopăteze, Lindy câștigase nu numai recunoștința lui Ashe, ci și devotamentul lui. Rangerul cu dor de ducă, dând mereu întâietate șeii, nu inimii, se trezise brusc să solicite îndatoriri administrative într-un birou din Austin, nu din cauza piciorului, ci fiindcă voia să stea aproape de Lindy. Cei doi se căsătoriseră anul trecut în decembrie, cu aproape două luni înainte ca Stone să accepte oferta lui Dorchester.

Pesemne că fericirea celor doi îl ajutase să se gândească și el la fericirea lui cu Charlotte.

Stone zâmbi larg, așeză țesala pe jumătatea de zid dintre boxe și luă în schimb peria de cai cu care se apucă să îl ferchezuiască pe Goliat. La mângâierea lui, calul fremătă alungând o muscă somnoroasă care își caute un refugiu mai sigur.

Era încă devreme. Soarele răsărise doar de o jumătate de oră. Aerul dimineții era încă răcoros, chiar și în grajd, un loc numai potrivit să își adune gândurile înainte ca lucrurile să o ia razna.

– O să fiu plecat o vreme, băiete, murmură el, bătându-l pe Goliat ușurel pe grumaz. Trebuie să plec într-o călătorie scurtă până în Houston.

Drept răspuns, Goliat fornăi, nemulțumit parcă de perspectiva de a fi lăsat în urmă.

– Știu, îl consolă Stone, periind coasta calului. Aș prefera oricând să plec cu tine decât cu trenul, dar trebuie să mă gândesc la fetele care vin cu mine. Ca să nu mai spun că am cam întârziat așteptând ca Ashe să se întoarcă din San Antonio și lucruri de-astea. Sunt sigur că Dorchester a ajuns deja la limita răbdării.

Trecuse deja o săptămână de când Charlotte căzuse de acord cu planul lui. Nouă zile, mai precis. Și, în tot acest timp, nu se răzgândise o dată. Nici măcar atunci când aflase că responsabilitățile de la fermă nu îi permiteau lui Dan să vină cu ei. Bineînțeles, știind că Dan va fi în preajmă și le va asigura protecția lui John și Stephen, teama înțepătoare din inima ei se mai domolise cumva. Dar credința tot îi fusese supusă la un test pe Charlotte îl trecuse admirabil. O, da, le pusese o grămadă de întrebări și făcuse o grămadă de comentarii, fie că fuseseră ei dispuși să le asculte, fie că nu, dar nu își ieșise fățiș din fire gândindu-se la eșecurile pe care le-ar putea avea și nici nu o lăsase pe Lily să vadă pe fața ei decât încredere când discutaseră despre planurile lor.

– Sunt foarte mândru de ea, băiete, zise Stone, mângâind cu peria spinarea animalului.

El îi ceruse încredere, iar ea i-o oferise. Și nu doar pentru siguranța lui Lily. Nu. Ea începuse să își deschidă inima față de el.

Să iasă cu el la plimbare la apusul soarelui. Să îl caute în timpul zilei că să îi aducă un pahar de apă, zăbovind apoi la discuții pe diverse subiecte. Iar aseară... Stone se opri din periat și zâmbi. Aseară, ea cântase „Clar de lună", melodia care spărsese zidul dintre ei în urmă cu aproape o lună de zile. Melodia care îi stârnise visul de a avea o familie.

Acordurile dezmierdaseră atmosfera cu multă tandrețe, iar notele parcă pieriseră înainte ca urechile lui să le distingă. Ea nu voise să trezească copiii. Totuși, notele liniștite aveau profunzimea lor, fiindcă descoperise că dacă lăsa capul pe spate și închidea ochii, putea să simtă, în ritmul melodiei, adierea slabă a unei pene care îi dansa pe piele. Sau a unui deget. Degetul ei, care plutea razant pe mâna lui, pe ceafă și i se strecura în păr, înfiorându-l.

Ciudat, dar când cânta melodia aceea, nu se mai simțea singur. Devenise un cântec de dragoste, în care linia puternică de bas și șoapta tandră de sopran se îmbinau și țeseau împreună o baladă a speranței, a tandreței și a încrederii.

Își puse palma pe crupa lui Goliat și se duse să îl perie și în partea cealaltă. Își mută gândul de la Charlotte la Lily și la sarcina ce le stătea înainte și ce depindea în mare măsură de prezența lui de spirit.

– Nu mă lăsa să o dezamăgesc, Doamne! Stone se opri din periat și își sprijini ambele mâini de spinarea lui Goliat. Își lipi fruntea de flancul animalului și înălță aceeași rugăciune pe care o rostise din ziua în care o adusese pe Lily înapoi la fermă. Știu că „Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii". Am meditat la versetul acesta toată săptămâna. Ne-am făcut planul cum am știut noi mai bine, dar numai Tu vezi cum se va finaliza. Ajută-mă să mă încred în *Tine*, nu în planul nostru. Călăuzește-ne pașii! Păzește-le pe Lily și pe Charlotte! Ajută-ne să ne întoarcem toți cu bine acasă!

– Amin.

Stone deschise ochii și înălță capul.

– Charlotte?

Lumina dimineții care se strecura prin ușa deschisă a grajdului îi contura silueta, dar nu putea să îi distingă trăsăturile. Oricum

nu avea nevoie să îi vadă chipul ca să știe că era ea. Și vocea ei avea aceeași cadență ca muzica.

– Domnul Barrett a legat căruța. Vom pleca în câteva minute. Mai făcu câțiva pași în grajd, iar umbrele împrăștiară aura dimineții din jurul ei, aducând-o pe ea la lumină.

Stone clipi la vederea rochiei negre și sobre pe care o purta, atât de diferită de fusta albastră și vesta albă cu care era obișnuit să o vadă. Rochia neagră era a Mariettei Hawkins, care o purtase la înmormântarea mamei ei în urmă cu doi ani. Era croită dintr-un material scump, dar negrul auster o făcea pe Charlotte mai palidă și mai ștearsă la față. Cu siguranță că și perspectiva următoarelor două zile care o așteptau trebuie să îi fi răpit culoarea din obraji.

Stone ieși din boxă trecându-și mâna peste spinarea lui Goliat și o întâmpină la mijlocul drumului.

– N-am știut că Dan vrea să ne pornească la drum în dimineața asta atât de devreme. Crezuse că mai avea ceva timp cu ea înainte de plecare.

Compania Houston & Texas Central avea o gară în Richland, așa că nu erau nevoiți să călătorească până în Corsicana. Astfel, chiar și cu căruța, călătoria nu avea să dureze mai mult de patru ore cu catârii lui Dan în ham. Avea cele mai zeloase dobitoace din Texas. Aveau destul timp să prindă trenul de la amiază, dacă plecau după micul dejun, așa cum stabiliseră inițial.

– A fost ideea mea. Charlotte își duse mâna la broșa de la gât. Numai că nu o mai găsi acolo. Poate că din cauza asta rochia neagră părea atât de apăsătoare. Nu era obișnuit să o vadă fără medalionul mamei ei.

Căzuseră de acord că era mai bine să călătorească fără el. Orice bărbat trimis de Dorchester să scotocească prin gara din Houston ar fi știut după ce să se uite.

Charlotte strânse din buze și își adună degetele pumn, sprijinindu-și mâna pe stomac.

– Nu se știe ce probleme vom avea pe drum. Am vrut să fiu sigură că avem timp destul să prindem trenul și dacă se rupe o roată de la căruță sau dacă un cal începe să șchiopăteze pe drum.

– Cred că nu strică să fim pregătiți. Deși speram la încă o plimbare cu tine înainte de plecare. El îi prinse tandru mâna pe care o mișca, agitată, pe mijloc și o duse la buze. Îi depuse un sărut ușor pe pielea moale de pe dosul palmei fără să o scape deloc din ochi.

Charlotte își plecă genele și icni.

– Eu... n-am prea putut dormi azi noapte, așa că la primul cântat al cocoșului, m-am îmbrăcat, am terminat de împachetat și m-am dus să îl caut pe domnul Barrett. N-a fost nevoie de prea mult efort să îl conving să plecăm mai devreme.

Stone râdea înfundat. Dan nu știa să se certe cu o femeie. Ori ceda în fața ei, ori se făcea nevăzut din calea ei cât ai zice pește. Și, din moment ce astăzi n-avea nicio șansă să scape de Charlotte, recurse la soluția cea mai rapidă: să îi facă pe voie.

– Lily și băieții sunt treji și ei. Așteaptă lângă căruță să ne vadă plecând. Se depărtă de el puțin și începu să tragă de o cută a fustei. Marietta i-a împrumutat lui Lily cărțile ei cu Dan Țintașul ca să le citească pe drum, așa că n-ar trebui să îmi fac griji din cauza ei. I-am pregătit și niște merinde. Când se plictisește i se face foame.

Stone se sili să nu dea ochii peste cap. Stabiliseră toate aceste lucruri de cu seară.

– E o călătorie de o jumătate de zi, Lottie. O să supraviețuim.

Ochii lor se întâlniră, iar obrajii ei se făcură încântător de rozalii.

– Bineînțeles că veți supraviețui. Eu doar... Ridică din umeri. Nu sunt obișnuită să îi las pe alții să preia responsabilitățile mele. Încă mă simt vinovată că i-am cerut Mariettei să aibă grijă de băieți. Stephen e uneori destul de gălăgios, iar John... ei bine, John n-a mai fost nicăieri fără mine de când l-am luat de la orfelinat ca să studieze la Academia Sullivan. E atât de tăcut și de retras, că oamenilor le e tare greu să înțeleagă ce gândește. Eu...

– O să fie bine, zise Stone, întrerupându-i vorbăria cu o siguranță care nu suferea contrazicere. E destul de mare să priceapă ce facem noi și de ce. Și Stephen va fi aici ca să traducă ceea ce Marietta nu înțelege. Cei doi băieți sunt apropiați ca doi frați. O să se ajute unul pe celălalt în caz că așteptarea se prelungește.

Stone îi ţinu mâna într-a lui şi o conduse spre peretele din lateral, ca să nu stea în uşă unde puteau să îi vadă şi alţii. Dacă timpul lor era pe sfârşite, intenţiona să profite din plin de cele câteva momente pe care le mai aveau.

– Ştiu că e greu să îi laşi aici, Lottie, dar m-am rugat pentru asta toată săptămâna, iar instinctul meu îmi spune că aşa e cel mai bine.

Ea încuviinţă, cu ochii zăbovind într-un punct de pe pieptul lui.

– Şi eu m-am rugat, răspunse ea. Deşi nu pot pretinde lucrul acesta cu aceeaşi încredere, sunt împăcată întrucâtva cu ideea. Îşi ridică încet genele. Ochii ei de peruzea îi căutară pe ai lui. Am încredere că o să ai grijă de ea, Stone. Că o să ai grijă de noi toţi.

Nu era declaraţia de dragoste la care se aşteptase Stone, dar o luă tot ca pe un dar, care merita un răspuns pe măsură.

Plecă faţa, îşi lipi buzele de ale ei şi revărsă toate cuvintele pe care n-avuseseră timp să le rostească într-un sărut care, fără îndoială, avea să dăinuie în mintea lor până ce drumurile li se încrucişau din nou.

33

Stone mâna calul închiriat pe strada care ducea la Dorchester Hall, iar Lily era în fața lui, în șa.

– Uite-o! Ea se săltă în brațele lui, arătându-i vila cu două etaje care se deosebea de celelalte case din zonă datorită gazonului pretențios care se întindea peste loturile învecinate, împiedicând parcă alte ierburi inferioare să îi năpădească frumusețea. Nu că alte case din zonă ar fi putut concura cu mărimea și cu arhitectura bogată în ornamente a vilei lui Dorchester.

Dorchester Hall se lăuda cu coloane în stil renascentist grecesc și verande de jur împrejurul celor două etaje. Obloane de un verde închis încadrau ferestrele somptuoase și înalte până în tavan, în timp ce ușa din lemn de stejar, sculptată cu modele complicate, dădea impresia că avea rolul să îi țină la distanță pe cei nepoftiți, nu să le ureze bun venit vizitatorilor.

Stone prinse cu blândețe mâna fetei și i-o lăsă jos.

– Ușurel, micuțo. Se presupune că nu trebuie să fii chiar atât de încântată de reuniunea asta.

– O, ai dreptate. Se prăbuși brusc la pieptul lui și își țuguie buza de jos afișând o mutră bosumflată veritabilă.

– Ține minte ce ți-am spus. Lasă-mă pe mine să port discuția. Tu nu trebuie decât să te prefaci că nu îți prea place de mine. Ai înțeles?

– Am înțeles. Lily încuviință scurt din cap, la fel de bosumflată.

– Ce fată bună! Stone cercetă zona în timp ce calul lui cobora leneș pe stradă. O căruță de serviciu aștepta în fața casei pe partea stângă. Avea însemnele unei băcănii pe loitră. Un furnizor de produse, pesemne, nu un vânzător ambulant. Bun. Un comerciant

care umblă din ușă în ușă doar ar complica lucrurile. Pe dreapta, o femeie în vârstă curăța tufele de trandafiri. Era prea departe ca să audă zarva din vila lui Dorchester și prea plăpândă ca să stea multă vreme pe afară. Strada era liniștită. Condițiile favorabile. Până aici, toate bune.

Stone se abținu să nu se uite la copacii care mărgineau partea de est a casei, știind că Ashe se ascunsese printre ei în dimineața aceea, înainte de răsăritul soarelui. Deși piciorul îl mai durea din când în când, omul se furișa la fel de silențios ca un indian. Avea să supraveghere etajul de sus cu destulă ușurință.

– Dacă bunicul tău te trimite în camera ta, prima dată ridici zăvorul de la geam.

Lily oftă.

– *Știu.* Mi-ai repetat asta de o sută de ori aseară. Să ridic zăvorul de la fereastră ca domnul Ashe să poată ajunge la mine dacă lucrurile se complică. Trebuie să îi fac semn dacă am nevoie de ajutor, trăgând perdelele pe jumătate.

Stone se sili să nu zâmbească auzindu-i tonul irascibil și, drept răspuns, mârâi și el. La urma urmei, avea și el un rol de jucat. Și, pentru că se aflau tot mai aproape de casă, venise timpul să își intre fiecare în rol.

Amintindu-și planul lui Dorchester de a se folosi de talentele remarcabile ale lui Lily ca să obțină un câștig pe cale ilegală, dispoziția lui Stone se întunecă, iar expresia de pe chip i se înăspri. În momentul în care ajunseră în fața casei Dorchester Hall, Stone era furios de-a binelea. Surprinse cu coada ochiului ceva negru și se înfurie și mai tare.

Femeia îmbrăcată în haine negre, de văduvă, care stătea foarte încordată pe banca de peste drum, cu o carte deschisă în poală și căreia vântul îi răvășea paginile, n-ar fi trebuit să fie niciodată acuzată de răpire și nici vânată ca o răufăcătoare, din moment ce, în tot acest timp, ea era tutorele legal al copilului. Dacă Dorchester l-ar fi angajat prima dată pe Franklin... Dacă el ar fi găsit-o... Nu suporta nici să se gândească la ce i-ar fi făcut.

Înghițindu-și un mârâit amenințător, Stone sări jos din spinarea calului, ținând-o pe Lily cu mâna de mijloc. Fata țipa, lovind cu

picioarele, dar el o îndesă sub braț. Loviturile ei erau inofensive. Stone strecură frâiele calului printre buclele de fier forjat ale stâlpului de priponit caii de la capătul aleii, apoi traversă poteca pietruită.

Înainte să ajungă la treptele de piatră care duceau spre intrare, ușa se deschise. Un majordom în costum și cu cravată se uita disprețuitor la hainele lui Stone prăfuite de călătorie și la pachetul agitat de la subsuoară.

– Domnul Hammond îl caută pe domnul Dorchester, anunță Stone cu o voce ca un tunet, urcând treptele și ignorând aroganța servitorului. Sunt așteptat.

Îl dădu la o parte pe majordomul buimăcit și intră cu pași hotărâți în antreul pardosit cu marmură, de parcă el ar fi fost stăpânul casei.

– Dorchester! răcni Stone reîmprospătându-și rapid memoria cu planul casei. Treptele somptuoase spre etaj. Bucătăria în spate. Sufrageria la stânga. Camera de zi în față. Salonul, la dreapta. Biroul în spate. Am venit să îmi iau plata.

– Lasă-mă jos! îi ceru Lily cu o voce pițigăiată și furioasă. Ți-am spus. Mama mi-a zis că trebuie să stau cu domnișoara Lottie, nu cu bunicul.

Stone o strânse de coaste, aducându-i aminte să își țină gura. Nu voia să atragă asupra ei atenție nedorită. Trebuia să atâțe focul. Deși trebuia să recunoască. Țipătul ei își făcuse bine treaba, atrăgând spectatorii. Din bucătărie, menajera apăruse să vadă motivul zarvei. La fel și camerista de la etaj, care se aplecase peste balustradă și se holba la cele ce se petreceau la parter.

– Dorchester! strigă Stone printre dinții încleștați. Ți-am adus strengărița. Vino și ia-o până nu mă hotărăsc să îi bag eu mințile în cap.

– *Nu* sunt strengăriță! Lily îi trase lui Stone un pumn în coapsă. Nu trebuie să fiu aici. Trebuie să fiu cu domnișoara Lottie.

Ce să mai fi zis Stone!

– Bine, domnule Hammond. Menajera se aventură în foaier, frângându-și mâinile, dar cu bărbia scoasă. Dar chiar trebuie să o

cărați pe biata fetiță ca pe un sac de cartofi? Dați-mi-o mie! Am eu grijă de ea.

Femeia avea mai mult tupeu decât se așteptase Stone de la servitorii lui Dorchester. Felul în care îi luase apărarea fetei spunea numai de bine despre ea. Era ușurat să știe că fetița avea un aliat cu coloană vertebrală în casa asta. Dacă rămânea la fel de fermă în confruntarea cu Dorchester era, firește, o cu totul altă treabă.

Totuși, Stone nu o putea lăsa pe femeie să o ia pe Lily până nu apărea Dorchester. Așa că se răţoi la ea încruntat.

– Dacă nu te deranjează, doamnă, cred că o mă țin scai de mine încă puțin. Menajera își întrerupse înaintarea prudentă, căscând ochii mari la auzul tonului său aspru. Dorchester îmi datorează bani frumoși pentru recuperarea acestui pachet. N-am de gând să îl dau nimănui, decât lui Dorchester în persoană.

– Ei bine, nu mă îndoiesc că ai tras frumușel de timp ca să o aduci, Hammond.

Dorchester. În sfârșit.

La auzul vocii angajatorului, Stone se întoarse val-vârtej. Omul tocmai deschisese ușa de la birou și stătea cu mâna încă pe clanță, evaluând situația cu ochi reci. Stone se uită la el cu ochii îngustați.

– Poate că dacă nu m-ai fi ținut în legătură cu circumstanțele dispariției acestui pachet, zise el întorcând-o pe Lily și așezând-o pe picioarele ei, n-ar fi durat atât de mult. Profesoara a fost o bătaie de cap de care n-aveam nevoie. O ținea pe Lily ferm de umăr, atât ca să îi ofere siguranță, cât și să își arate mușchii față de Dorchester.

Omul ridică din umeri, de parcă strâmbarea adevărului n-avea nicio importanță.

– Ce e o femeie împotriva unui bărbat cu reputația ta? Dorchester trecu pragul și înaintă maiestuos pe dușumeaua de marmură. Sunt de-a dreptul dezamăgit de eficiența ta. Mă așteptam la ceva mai mult din partea ta. De ce Franklin, cum a găsit fata, a doua zi a și pus mâna pe ea? Ție ți-a luat săptămâni.

Dorchester ridică din sprânceană provocator tocmai când un al doilea bărbat ieșea din birou. Franklin.

Stone se încruntă și mai tare. Așa deci! Mai trebuia să înfrunte încă o armă. Una ranchiunoasă, judecând după privirea întunecată pe care i-o aruncă.

– M-ai angajat pentru că sunt cel mai bun. Stone accentuă ultimul cuvânt ferindu-și mantaua din calea tocului puștii, ca să fie sigur că nimic nu îl va stingheri când o să îi aducă aminte lui Franklin cine era șeful. Și ceea ce mă face „cel mai bun" este faptul că acționez în limitele legii. Când recuperez ceva, poți fi sigur că niciun om al legii suspicios nu o să apară la ușa ta ca să îți pună întrebări stânjenitoare sau să te aresteze pe baza unor acuzații care să îți strice reputația. Dacă n-aș fi fost acolo să netezesc lucrurile cu profesoara, pun pariu că rangerii din Texas ți-ar fi suflat deja în ceafă înainte ca Franklin să îți poate livra măcar fata. Trenurile pot fi rapide, dar, din câte țin minte, telegraful este și mai rapid.

Dorchester îi aruncă o privire dușmănoasă peste umăr lui Franklin, înainte să se întoarcă din nou spre Stone.

– Ei bine atunci, bănuiesc că am făcut ce trebuia angajând omul potrivit pentru treaba asta, nu-i așa?

Stone putu să simtă ardoarea furiei lui Franklin care mocnea între ei, dar refuză să îl bage în seamă, concentrându-se doar asupra lui Dorchester.

– Și plata mea? pretinse Stone.

– Vom discuta despre plată îndată ce mă asigur că draga mea nepoată este nevătămată. Și pentru prima dată, Dorchester se uită la Lily, plecându-se pe vine înaintea ei și întinzându-se să îi ia mâinile.

Lily se feri de el și, o clipă, Stone își făcu griji că fata o să se întoarcă la el ca să o consoleze. Nu că instinctul n-ar fi țipat în el să se pună între ea și bunicul ei nemernic. Nici n-ar fi vrut ca escrocul să o atingă, dar amândoi erau nevoiți să-și ignore instinctele și să își joace rolurile încredințate.

– Lily, scumpo. Mi-am făcut atâtea griji din cauza ta.

Atâtea griji că nici nu se obosise să se uite la ea măcar o dată în cele cinci minute de când intraseră. Stone scrâșni din dinți.

– Sunt bine, zise ea înăbușit. Pot să mă întorc acum la domnișoara Lottie? întrebă pe un ton mult prea tânguitor și sincer

pentru liniștea sufletească a lui Stone. Deși se adresase bunicului ei, Stone nu putu scăpa de sentimentul că întrebarea îl viza și pe el. Dar, curajoasă cum era, fata nu renunță defel la rolul ei.

Dorchester se încruntă auzind întrebarea ei, dar își mască imediat neplăcerea afișând un zâmbet drăgăstos, la fel de sincer ca un șirag de mărgele false.

– Nu, dragă. Vei locui cu mine. Cu *familia* ta. Domnișoara Lottie a avut intenții bune, nu mă îndoiesc, dar locul tău este aici. Și cu un gest al mâinii, arătă toată splendoarea din jurul lor. Aici vei avea tot ce își dorește o fată: cărți, păpuși, rochii frumoase. Luă o pauză și îi făcu cu ochiul. Un ponei.

– Dar nu vreau ponei. O vreau pe domnișoara Lottie! Mama a zis că trebuie să stau cu ea.

De data asta, Dorchester nu făcu niciun efort să își ascundă încruntarea. Se ridică brusc și o apucă pe Lily de braț, trăgând-o de lângă Stone.

– Ei bine, mama ta n-a avut dreptate. Vei sta cu mine și cu asta am încheiat discuția. Nu vreau să aud niciun comentariu, domnișoară. Înțelegi?

– D... da, bunicule.

Stone făcu tot posibilul să se stăpânească și să nu îi tragă lui Dorchester un pumn în falcă. Își păstră aparența de lichea, dar răbdarea lui atârna de un fir de păr.

Dorchester pocni din degete și chemă menajera.

– Ai grijă de copilă, doamnă Johnson. E, fără îndoială, epuizată după călătorie. Sunt convins că va fi mai agreabilă după un pui de somn.

– Da, domnule Dorchester. Femeia se apropie în grabă și își petrecu brațul protector după umerii lui Lily. Vino, micuța mea. O să îți placă jucăriile noi pe care ți le-a cumpărat bunicul. Ți-a pregătit camera și a așteptat săptămâni întregi să te întorci acasă.

Lily se lăsă condusă de ea, dar, pe când se depărta, aruncă o privire peste umăr în direcția lui Stone. Ar fi vrut să îi zâmbească, să îi facă cu ochiul, *orice* ca să o liniștească, dar, cum Dorchester se uita la ei, nu îndrăzni.

Doamna Johnson continuă să pălăvrăgească în timp ce o conducea pe Lily pe scări.

– Motanul de care te-ai ataşat atât de mult, probabil că stă chiar acum la soare, la fereastra din dormitorul tău. Ştii, e camera lui preferată.

Lily se întoarse spre menajeră, cu un zâmbet jucăuş pe buze. Nu zise nimic, dar urcă scările cu paşi mai uşori.

Silindu-se să îşi desprindă privirea de la Lily, Stone se întoarse spre Dorchester şi se încruntă la el. Aspru, arogant şi neabătut. Era gata de duel, cu mâna pe armă, doar să o scoată din toc.

– Acum că ştrengăriţa a dispărut, mârâi el, să discutăm despre plată.

34

Charlotte prinse cartea deschisă din poală de parcă ar fi fost singura ei ancoră în vreme de furtună, deși nu adia nicio briză în aerul umed al Houstonului. Gâtul îi năduşise, în timp ce ochii ei cercetau balconul de la etaj. Nu putea să se mişte de pe bancă până nu îi dădea domnul Ashe semnalul.

Lily şi Stone intraseră în casa lui Dorchester de zile întregi, aşa avea impresia, deşi nu trecuseră probabil mai mult de cincisprezece minute. Pentru ea şi minutele acelea erau prea multe, mai ales că nu putea să facă nimic, decât să stea pe amărâta asta de bancă.

Îşi încleştă degetele pe cotorul cărţii şi mai abitir, impunându-şi să rămână nemişcată. Se uita insistent la copacul care îl ascundea pe aliatul lor. Nu vedea nimic. Ce văl infernal! Se ascundea bine în spatele lui, dar nici nu o lăsa să vadă absolut nimic. Cum putea să îşi îndeplinească rolul, dacă nici măcar nu putea să vadă când i se dădea semnalul?

Robert Ashe era un bărbat înalt. Avea să îi zărească silueta, fără îndoială, când va apărea printre ramuri, chiar şi cu vălul pe faţă. Dar n-ar fi trebuit să îi dea semnalul până acum? Dacă nu îşi mai putea folosi piciorul? Observase în scurta lor întâlnire de aseară că şchiopăta. Dacă nu putea să ajungă la Lily în caz că fata avea nevoie de el?

Chiar în timp ce se gândea la lucrurile acestea, o umbră întunecată se desprinse dintre ramurile hicoriului şi sări sprinten pe balconul de la etaj.

Charlotte trase aer în piept, aşteptând să audă un strigăt de alarmă care să declanşeze dezastrul pentru ei toţi. Dar niciun servitor nu se grăbi să deschidă brusc fereastra sau să ţipe după

ajutor. În sufletul lui Charlotte se înfiripă respectul pentru ranger. Omul nu făcuse niciun zgomot, deşi avea un picior bolnav.

Domnul Ashe se furişă până în spatele casei, verificând fiecare fereastră înainte să meargă mai departe. Abia atunci observă şovăiala din mersul lui. Într-un sfârşit, Ashe ajunse la al treilea geam şi se ghemui lângă el, aşteptând. O clipă mai târziu, se ridică şi flutură mâna deasupra capului.

Semnalul! Lily trebuie să fi ajuns cu bine în cameră.

Charlotte sări în picioare, cu inima bubuindu-i în piept. Luă cartea şi o aruncă pe bancă, apoi se uită cu atenţie la uşa de peste drum, care o despărţea de Lily. De Stone. Pieptul îi fremăta în sus şi în jos, în timp ce se chinuia să respire normal. Putea să îşi ducă rolul la îndeplinire.

„Hai, Charlotte!"

Îşi smulse agitată pălăria cu voaletă de pe cap, ignorând durerea provocată de agrafele care îi smulseră părul. Pentru prima dată, nu depuse niciun efort să îşi aranjeze coafura. Cu privirea aţintită spre uşă, trecu hotărâtă strada, neluând în seamă pletele rebele care îi atârnau de-a valma pe faţă. N-avea de gând să le îndese după ureche şi nici să îşi ascundă sentimentele nepotrivite care o încercau: scârbă faţă de Dorchester şi mânie faţă de îndrăzneala lui de a o implica pe Lily în planurile sale ilegale. Scăpase din pripoane şi era gata să calce în picioare tot ce îi stătea în cale!

Mări pasul până ce se trezi alergând. Urcă scările în goană şi năvăli în casă fără să mai bată la uşă ca să îşi anunţe sosirea.

– Unde-i fata? ţipă Charlotte, simţind înţepături în gât din pricina volumului. Niciodată nu mai strigase atât de tare. Se uită repede prin antreu şi îi zări pe Stone, pe Dorchester şi un al treilea bărbat în dreptul scărilor mari din mijlocul încăperii. Toţi cei trei bărbaţi se întoarseră şi se holbară la ea. Stone, cu o indiferenţă rece, Dorchester, şocat şi apoi nervos, iar al treilea, cu subînţeles.

Charlotte se năpusti asupra lui Stone ca un taur la matador.

– Unde e fiica mea, ticălos fără inimă ce eşti? Se ciocni de pieptul lui şi începu să îl lovească cu pumnii, dorindu-şi să fi fost Dorchester în locul lui.

Al treilea bărbat râdea înfundat.

– Bănuiesc că nu-i chiar atât de dulce cu tine până la urmă, ce zici, Stone?

– Tacă-ţi fleanca, Franklin. Stone o îmbrânci direct în calea lui Dorchester.

– Franklin? Cel ce mi-a răpit-o pe Lily? Charlotte scrâşni din dinţi, năpustindu-se spre el cu mâinile goale. Ar trebui să îţi scot ochii pentru ce mi-ai făcut!

Franklin se dădu în lături, iar ea schimbă direcţia. O vază de porţelan plină cu trandafiri roşii era aşezată pe o măsuţă din mahon în dreptul unei oglinzi uriaşe. Vaza părea fragilă şi scumpă. Charlotte zâmbi. Foarte bine.

Apucă vaza de pe măsuţă cu flori cu tot şi o azvârli în capul lui Franklin.

– Ai grijă, femeie! Franklin se feri, ridicând braţul. Vasul se izbi de cotul lui, pocnind satisfăcător, înainte să se facă ţăndări pe duşumeaua de marmură. Cioburile se împrăştiară peste tot. Apa din vază stropi pantalonii lui Dorchester şi lui Franklin, stârnind un val de înjurături urâte din partea celor doi, care o făcu pe Charlotte să roşească. Limbajul lor vulgar nu făcea decât să îi alimenteze indignarea. Aşa că se duse la următoarea măsuţă şi, apucând-o de piciorul cel mai apropiat, o ridică şi o aruncă cu toată puterea în bărbaţii printre care Stone nu mai era, după cum observă Charlotte fericită.

Dorchester se feri, evitând colţul mesei care trecu razant pe lângă el.

– Diavoliţă nebună! Ce crezi că faci?

– Îţi fac viaţa talmeş-balmeş, aşa cum ai făcut-o tu pe a mea! Alergă în cealaltă parte a holului, unde găsi o altă măsuţă la fel ca prima. Pe ea zăcea sculptura urâţică a unei lebede care stătea să clocească un ou. Să îmi închizi şcoala... „Poc!" Capul lebedei se sparse de podeaua de marmură, iar trupul fără cap alunecă de-a curmezişul holului. Să mă faci să fug de acasă şi să mă vânezi ca pe o nelegiuită... Apucă măsuţa.

Simţind că bărbaţii se apropie de ea, se răsuci şi apucă tăblia mesei întorcând-o cu picioarele înainte ca pe un scut, obligându-i

astfel să bată în retragere. Dar ei înaintară de parcă ar fi vrut să o înconjoare, câte unul de fiecare parte, cu braţele întinse şi cu palmele ridicate ca în apropierea unei fiare. Poate că era. Charlotte zâmbi larg. De unde să ştie că rolul scorpiei putea fi atât de înviorător?

Dar, şi mai bine încă, reuşise să le capteze toată atenţia şi să îi ţină departe de birou. O privire rapidă o convinse că Stone nu ieşise încă de acolo. Trebuia să prelungească distracţia. Dar cum? Nu mai avea obiecte cu care să arunce în ei şi nici piese de mobilier pe care să le vânture.

Bărbaţii veniră şi mai aproape. Prea aproape. Trebuia să...

Franklin sări asupra ei. Charlotte azvârli măsuţa în el, nimerindu-l cu piciorul în falcă. El se smuci înapoi gemând, oferindu-i loc suficient să fugă pe lângă perete şi să scape de el. Zărind cuierul subţirel pentru paltoane şi pălării în nişa de lângă uşă, o zbughi într-acolo.

– Opreşte-o, Franklin! zbieră Dorchester. De asta te plătesc, omule!

Charlotte scoase un strigăt de bucurie când cuprinse în mâini cuierul înalt. Îl luă şi, fluturându-l ca pe o armă, începu să împungă cu el în direcţia lui Franklin. Numai că omul fu destul de deştept să păstreze distanţa de această dată şi să o înghesuie în colţ. Îşi frecă pata roşie de pe falcă, îngustându-şi ochii în două fante periculoase.

– Am eu hac de cojocul ei, promise el, cu glas stins, fără să o scape din ochi.

Charlotte înghiţi în sec. Nu îi plăcea cum îi zvâcnea mâna pe lângă tocul pistolului. Doar nu o să o împuşte, nu?

Sângele i se urcase la cap, dar nu putea să bată în retragere. Stone conta pe ea. Trebuia să îi dea mai mult timp.

– Mi-ai furat fiica, diavole! Charlotte îi împunse mijlocul lui Franklin cu cuierul pentru paltoane.

El prinse capătul curbat al cuierului de lemn cu ambele mâini. Charlotte smuci brusc de armă, dar el ţinea strâns de ea.

– Nici măcar nu e copila ta, femeie! Nu te mai smiorcăi atâta, că te fac eu să plângi!

Charlotte continua să tragă de cuier, deși lupta cu odgonul pe viață și pe moarte o încordase de tot. Dar era pentru Lily! Și n-avea de gând să renunțe.

– Ai dreptate, îl șicană ea. Fă-mi rău, doar asta ți-e meseria, nu-i așa? Să rănești femei și copii. Smuci cuierul și mai tare. Iar tu? urlă ea la Dorchester când îl surprinse uitându-se în jur, de parcă doar atunci ar fi observat lipsa lui Stone. Randolph Dorchester! Ești un om lacom și ticălos, care ți-ai corupt nepoata ca să îți umpli buzunarele. Mi-e scârbă de tine!

Trucul funcționa. Dorchester se întoarse și o privi cu ură, încetând să se mai uite după Stone, ceea ce făcu și ea. Franklin profită de neatenția ei și cu o smucitură, îi înșfăcă cuierul din mână. Luată prin surprindere, Charlotte scăpă cuierul și se bălăbăni în față. Franklin trase de el.

Aruncă cuierul în spatele său. Se auzi un trosnet puternic când cuierul lovi pardoseala de marmură, dar Charlotte era mult mai îngrijorată de pumnul amenințător pe care Franklin îl ridicase asupra ei. Ghemuindu-se în colț, Charlotte își ridică brațele ca să își apere fața și capul. Închise ochii, dar lovitura nu se abătu asupra ei.

– Niciodată n-ai știut cum să te porți cu o femeie, Franklin.

„*Stone!*"

– Că tu știi?

Charlotte lăsă brațele pe lângă ea și văzu că Franklin se zbătea să își smulgă mâna din strânsoarea lui Stone.

– Ți se pare că aruncă cu mobilă în *mine*? Râjetul îngâmfat de pe fața lui Stone îi era atât de străin, atât de... arogant. Ca un potlogar care se făleа cu ultima lui cucerire.

– Doar fiindcă te-ai ascuns ca un laș într-un colț, departe de ea, ripostă Franklin, eliberându-și mâna în cele din urmă.

– Nu mi-ar face nimic rău mie, nu-i așa, iubire? După toate prin câte am trecut împreună. O clipă, Stone îi aminti de tatăl ei, defilând țanțoș prin fața spectatorilor, braț la braț cu iubita lui în fața mamei. Și de necredinciosul Alexander, atât de plin de el, jucându-se cu sentimentele ei, deși era logodit cu alta. Trădarea îi

străpunse pieptul, adânc și aprig. Până ce Stone se uită la ea, și văzu limpede îngrijorarea din ochii lui. Îngrijorare și o mică încurajare.

„Adu-ți aminte să îți joci rolul."

Charlotte se îndreptă și se pregăti să se năpustească asupra lui Stone cu o furie prefăcută. Dar tulburarea din inima ei nu era prefăcută. Nu! Amintirile trădărilor din trecut, amestecate cu mânia și teama de situația din prezent, nu făceau decât să pună gaz pe foc. Toate cuvintele pe care le zăgăzuise în ea de la plecarea tatălui ei erupseră brusc.

– Tu... seducătorule! Se repezi spre Stone și îi trase un pumn în stomac. Stone scoase șuierând un suspin, îndoindu-se ușor de mijloc. Nu ți-a păsat deloc de mine, nu-i așa? Nu îți pasă decât de tine. De reputația ta ireproșabilă. De banii tăi. M-ai ademenit cu vorbe frumoase și mi-ai furat copilul. Cum ai putut? Cum ai *putut*?

Pe neașteptate, Charlotte începu să suspine. Surprinsă, încerca să se abțină, dar odată scăpate de sub control, lacrimile nu mai puteau fi stăvilite. Căzu la pieptul lui Stone, sleită de puteri și plânse toată amărăciunea pe care o adunase în inima ei mare parte din viață. Trădarea tatălui ei. Abandonul mamei. Perfidia lui Alexander.

Brațe puternice o ridicară ca pe un bebeluș, cu o tandrețe care o făcu să plângă și mai abitir.

– Până aici s-a împotrivit, băieți, zise Stone, cu vocea scrâșnind încă respingător de încrezut. Dorchester, pregătește trăsura! O să îi dau doamnei niște bani și o să o pun la drum. Știe că a pierdut bătălia. Nu o să te mai deranjeze niciodată.

– Ai face bine să te asiguri de asta, mârâi Dorchester. O să o mă asigur că nerușinata asta va fi arestată pentru vandalism și agresiune, dacă își mai arată fața pe-aici vreodată.

Stone dădu din cap și obrazul i se șterse în treacăt de creștetul lui Charlotte, în timp ce o ducea în brațe spre ușă.

– Am eu grijă de ea. Dar dacă nu am banii pregătiți când mă întorc, tu urmezi la rând.

– Nu mă port frumos când sunt amenințat, Hammond. Vocea înverșunată a lui Dorchester îi risipi vălul de ceață. Charlotte înțepenise în brațele lui Stone.

Dar Stone era de neclintit. Îi răspunse pe un ton atât de amenințător, încât o trecură fiori reci pe șira spinării.

– Nici eu nu mă port frumos cu angajatorii care încearcă să mă înșele când vine vorba de plată.

35

Îndată ce ușa se trânti în urma lor, Stone își plecă fața aproape de Charlotte.

– Ești bine? șopti el. Suspinele ei îl atinseră unde-l durea mai tare. Știi că nu e adevărat nimic din ce am spus înăuntru, nu-i așa? Totul a fost o prefăcătorie, Lottie. Îți jur.

– Știu, zise ea printre suspine, străduindu-se să scape de emoții. Mă tem că nu mă prea pricep la crize de isterie. Am vrut să dau frâu liber mâniei, dar când i-am permis să iasă la suprafață, s-au ivit și rănile mele mai vechi. Charlotte îl bătea ușor pe piept cu palma, făcându-i inima să palpite. Mă tem că mi-am vărsat focul mâniei pe tine. Îmi pare rău pentru asta.

„Seducătorule! Nu ți-a păsat deloc de mine, nu-i așa? Nu îți pasă decât de tine. De reputația ta ireproșabilă. De banii tăi. Cum ai putut?" Cuvintele pe care le rostise Charlotte cu glas stins îi răsunau lui Stone în minte. Tatăl ei. Mai dăduse ea vreodată glas durerii care zăcuse în ea în toți acești ani? Stone se cam îndoia. Nu prea o încânta ideea de a-și înfrunta sentimentele neplăcute din inima ei. Prefera să le înăbușe, să le ignore, fără să își dea seama că ele nu făceau decât să îi provoace amărăciune și neîncredere. Dacă loviturile de pumni și acuzațiile pe care i le aruncase în față o ajutaseră să scape măcar un pic de otrava acestor sentimente, Stone era dispus să își pună pieptul la bătaie pentru o nouă rundă.

Se plecă și îi zâmbi.

– Măcar nu mi-ai azvârlit și mie o măsuță în cap.

Obrajii ei se îmbujorară.

– Ai văzut?

– Deşi eram în camera cealaltă, stăteam cu ochii pe tine. Îi făcu cu ochiul şi coborî cu paşi mari pe alee. Ea se zbătu puţin, dându-i de înţeles că vrea să o lase jos, dar el nu îi dădu drumul. Îi plăcea prea mult să o ţină în braţe.

Deodată, de parcă tocmai s-ar fi trezit din leşin, înălţă capul şi îl apucă de cămaşă. Cu ochii arzând, aproape sălbatic, îi cercetă faţa.

– Ai găsit registrul?

El dădu scurt din cap.

– E în buzunarul de la mantou.

Stone îi depuse în fugă un sărut pe frunte, convins că lăţimea umerilor săi ascundea priveliştea sărutului în cazul în care cineva din casă s-ar fi uitat pe fereastră. Apoi, fără nicio tragere de inimă, o lăsă jos ţinând-o de talie ca să îşi poată regăsi echilibrul.

– Uite aici, până nu vine vizitiul. Duse mâna în buzunarul de la manta şi scoase registrul din piele neagră. Înainte să iasă din birou verificase în treacăt primele câteva pagini şi ştiuse că era exact ceea ce bănuise Lily. Un registru cu tranzacţiile sale, despre care nimeni nu ar spune că sunt nişte socoteli obişnuite.

Ascunse registrul între ei doi şi îndoind pagina de la începutul registrului, o rupse.

– Lasă registrul în seama lui Ashe, dar pagina asta să rămână la tine. O să am nevoie de ea mai târziu.

Ea încuviinţă şi vârî registrul şi hârtia în buzunar.

Se auzea un tropot de copite în spatele casei. Stone aruncă o privire într-acolo. Trăsura avea să apară după colţ în mai puţin de un minut.

– Ashe se va întâlni cu tine, va pune registrul sub cheie, apoi se va întoarce să supravegheze casa până la căderea nopţii. Voi zăbovi şi eu cât pot de mult, să mă socotesc cu Dorchester.

Charlotte îşi muşcă buza.

– Spune-mi încă o dată de ce n-o putem lua cu noi pe Lily chiar acum. În mod sigur domnul Ashe ar putea să...

– Nu putem risca să îl avertizăm în felul acesta pe Dorchester, Lottie. Ştii asta. Stone o strânse ferm de braţe. Mai întâi trebuie să ascundem registrul, e menghina cu care îl vom constrânge. Dacă

o luăm acum pe Lily, Franklin va fi pe urmele noastre. Şi cine ştie câţi alţii! Nu vrei să mai treacă din nou prin aşa ceva. Dacă reuşim să ascundem registrul, îi asigurăm libertatea. Aşa trebuie să procedăm. Aruncă din nou o privire spre trăsura care se apropia, afişă din nou o expresie încruntată ca să înşele aparenţele, apoi îi şopti o ultimă asigurare. Lily e cu doamna Johnson. Ea o să aibă grijă de fetiţă.

Charlotte îi întâlni privirea şi dădu din cap în semn că a înţeles, după care se prefăcu un om înfrânt când trăsura opri în dreptul lor.

Cerule, era tare mândru de ea! Charlotte se purtase magnific. În hol se descărcase cu ardoarea unui înger răzbunător, atrăgând mânia celor doi oameni puternici asupra ei ca el să câştige timpul de care avea nevoie.

Timp care fusese cât pe ce să o coste. Lui Stone i se puse un nod în gât, numai când se gândi la pumnul ridicat al lui Franklin... L-ar fi împuşcat pe ticălos sau, cel puţin, l-ar fi trântit pe pardoseala de marmură şi i-ar fi făcut faţa terci doar pentru că îi trecuse prin cap să o lovească. Numai faptul că reuşise să împiedice abuzul deliberat îl ajutase să îşi păstreze cumpătul şi aerul indiferent.

Vizitiul sări jos de pe capră şi se duse să deschidă uşa trăsurii.

– Încotro, domnişoară?

– La pensiunea Sunny South de pe Milan & Franklin, vă rog! răspunse Charlotte cu vocea frântă.

Stone îi ţinu mâna şi o ajută să urce în trăsură.

– Aa! încuviinţă vizitiul voios. Lângă lacuri. E o zonă tare frumoasă în oraş.

– Probabil. Părea atât de frântă, că Stone se alarmă puţin. Dar când vizitiul închise uşa şi sări înapoi pe capră, Charlotte îl răsplăti pe Stone făcându-i cu ochiul şi schiţând un zâmbet abia vizibil. Femeia asta trebuie să fi moştenit ceva din flerul de actor al mamei sale. Era atât de naturală!

Stone ar fi vrut să schiţeze un zâmbet de uşurare, dar conştient de privirea vizitiului, se sili să îşi păstreze expresia stoică.

– S-a terminat, domnişoară Atherton, zise Stone ţinându-se cu degetele de marginea geamului deschis al căruţei. Fata este acum

cu familia ei. Aici îi e locul. Nu vei provoca decât necazuri, şi ei, şi ţie, dacă nu laşi lucrurile aşa cum sunt. Dorchester n-a glumit când te-a ameninţat. Chiar va pune să fii arestată, dacă îi faci iar probleme. Ai noroc că n-a apelat la lege, după toate pagubele câte i le-ai făcut.

– Mulţumesc pentru grija dumitale, rosti ea disprețuitor. Oricum, din moment ce legătura noastră a ajuns la capăt, socotesc că nu trebuie să mai ascult de sfaturile dumitale. Îl expedie pufnind trufaşă. Vizitiu? Hai să plecăm!

Bărbatul dădu din umeri plin de înţelegere, apoi plescăi din limbă şi puse caii în mişcare. Stone se feri din calea trăsurii şi o luă înapoi spre casă. O figură întunecată se desprinse dintre ramurile hicorilor care mărgineau latura dreaptă a vilei Dorchester Hall şi dispăru după colţ. Ashe. El avea să meargă în urma trăsurii pe calul său, asigurându-se că Charlotte nu păţea nimic. Stone nu voia să rişte deloc.

Urcă treptele din faţă şi îşi încleştă maxilarul. Primul act se terminase. Urma actul al doilea.

Odată ajunsă la pensiunea Sunny South, Charlotte îşi recăpătase stăpânirea de sine, deşi nu putea să nu se îngrijoreze încă pentru Stone şi Lily. Aproape tot drumul cu trăsura, se rugase pentru siguranţa lor, hotărâtă să îi încredinţeze în grija mâinilor puternice ale lui Dumnezeu, deşi pacea pe care o dobândise cu atâta trudă era fragilă ca pânza de păianjen muiată în rouă.

Mulţumi vizitiului, apoi urcă treptele şi intră în antreul pensiunii. O femeie tânără, care stătea pe divan, lângă şemineu, sări în picioare.

– S-a terminat?

Charlotte îi zâmbi Belindei Ashe, înduioşată să o vadă atât de încruntată de îngrijorare.

– Primul act s-a terminat, zise ea dând din cap. Soţul tău trebuie să apară din clipă în clipă.

Belindei lăsă uşurată umerii firavi.

– Slavă cerului! Scuturâ din cap. Nu știu de ce m-am ambalat în halul ăsta. Robert a participat cu ceilalți rangeri în misiuni mult mai periculoase decât aceasta. Doar că e prima dată după ce s-a accidentat la picior și mi-am făcut griji... ei bine... acum pare o idee prostească.

Charlotte străbătu camera și îi cuprinse mâinile femeii în ale ei.

– E normal să îți faci griji pentru siguranța omului iubit, fie el și un ranger texan foarte experimentat. Înseamnă pur și simplu că îți pasă.

– Și tu îți faci griji pentru domnul Hammond? o întrebă Belinda, țintuind-o cu o privire mult prea insistentă.

Charlotte se fâstâci puțin, de parcă rochia de văduvă pe care o împrumutase începuse dintr-o dată să o strângă.

– Bineînțeles, admise ea, plecându-și capul. El riscă prea mult ca să ne ajute. Dar ce mă îngrijorează cel mai tare este siguranța lui Lily. Să o las în casa aceea e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Robert al meu va avea grijă de ea, zise ea subliniind cuvintele și strângând-o de mână pe Charlotte. Cât timp o să vegheze el asupra ei, nimic rău nu i se va întâmpla.

– Lindy are dreptate, ca de obicei, răsună o voce masculină din pragul ușii.

– Robert! strigă Belinda, abandonând mâna lui Charlotte și alergând spre soțul ei. El o strânse tare în brațe, săltând-o de la pământ.

– Doar n-ai stat în salon toată ziua, roasă de neliniște, nu-i așa? Robert Ashe își lăsă nevasta jos și o ciupi ușor de nas. Un bărbat care nu are încredere în el cum am eu ar considera atitudinea asta ofensatoare.

– Încredere? Belinda slobozi un sunet care semăna suspicios de mult cu un fornăit. Mai degrabă aroganță. Câteodată aș putea să jur că șchiopătatul tău e doar ca să te umfli ca un cocoș.

Charlotte își desprinse privirea de la cei doi. Deși se tachinau unul pe altul, putea să simtă afecțiunea reală dintre ei, care emana din privirile lor furișe, din felul în care ea îl măsura cu privirea ca să

se asigure că era întreg și nevătămat, iar el o mângâia de pe podul nasului până pe spate sau se ștergea de rochia ei cu piciorul. Toate acestea stârneau în inima ei o dorință tulburătoare, iar în mintea ei tot felul de imagini cu Stone.

– Am adus registrul, izbucni ea, nevoită să facă ceva ca să scape de sentimentele stânjenitoare care o răscoleau. Păși spre Ashe și scoase registrul din buzunarul de la fustă, atentă să nu răvășească bucata de hârtie ascunsă sub el.

Ashe îi ieși în întâmpinare, șchiopătând mai rău după acțiunea de dimineață decât își amintea ea din seara precedentă. El luă cartea și o vârî în buzunarul din interiorul mantalei.

– Îl duc la departamentul de poliție și îl încui în seif. Apoi mă întorc la Dorchester Hall ca să stau de gardă.

– Dar nu pleci până nu mănânci ceva, zise soția lui, amânându-i planurile. Nu o să te las să mori de foame pentru cinci minute cât îți ia să mănânci un sandviș. Mă duc să văd dacă i-a mai rămas bucătarului vreo bucată de șuncă de la micul dejun. Belinda ieși val-vârtej din încăpere înainte ca el să se poată opune și se îndreptă cel mai probabil spre bucătărie.

Ashe se uită după soția lui dându-și ochii peste cap, dar în zâmbetul din privirea lui se vedea doar dragostea pe care i-o purta.

– Femeia nu se poate abține să nu aibă grijă de mine. Încă mai crede că sunt pacientul ei.

– Las-o să se agite, îi zise Charlotte cu blândețe. E felul ei de a-ți arăta că ține la tine.

Ashe oftă.

– Știu. De aceea o să mănânc tot din farfurie. Și îi făcu cu ochiul. N-aș vrea să îi rănesc sentimentele gingașe.

Fiindcă și *el* ținea la ea. Charlotte trebuia să admită că era o plăcere să admire o asemenea privelițte. Doi oameni atât de clar îndrăgostiți! Se ruga ca dragostea lor să dureze, ca cei doi să îmbătrânească împreună, Belinda tot dându-se peste cap să îi aducă sandvișuri și să îi îngrijească rănile, iar Robert, tot străduindu-se să îi facă pe plac.

Cum ar fi ea cu Stone dacă s-ar căsători? S-ar mai plimba la apus de soare? I-ar cânta sonata lui Beethoven, „Clar de lună", de

aniversarea lor? Imaginea lor şezând în leagănele gemene de pe prispa de acasă din Madisonville, ţinându-se de mână şi râzând de caraghioslâcurile copiilor care alergau prin curte, îi răsări nepoftită în minte. Imaginea era atât de vie încât începu să o doară inima la propriu.

– Eu... ăă... mă duc sus în cameră să mă schimb, zise ea scuzându-se şi trecând în fugă pe lângă Robert. Acum nu era momentul potrivit să viseze. Lily aştepta într-o cameră din casa lui Dorchester să fie salvată. Putea să viseze mai târziu, când familia va fi fost din nou reîntregită.

Pe lângă asta, nu putea respira cum trebuie în rochia ţeapănă de văduvă. Avea nevoie de fusta evazată şi de vesta confortabilă. Şi de medalionul mamei ei. Îşi duse degetele la scobitura gâtului unde obişnuia să verifice medalionul. Avea să se simtă mai bine îmbrăcată în ţinuta ei obişnuită, de profesoară a lui Lily. Nu, de *mamă* a ei. Zâmbi la gândul acesta şi urcă scările spre camera ei.

Dar, şi după ce se spălă şi se schimbă, gândul la Stone tot nu îi dădea pace. Ori de câte ori se gândea la Lily, mintea ei fugea la Stone, protectorul copilei. Şi, de câte ori se gândea la Stone, un sentiment întunecat plana asupra ei, un fel de presimţire rea, nu o simplă îngrijorare.

36

Stone o ținea strâns pe Charlotte de mână în noapte, în timp ce se furișau printre hicori, ca să ajungă lângă Dorchester Hall. Ea se îmbrăcase din nou în rochia mohorâtă de văduvă, ca să nu fie văzută în întuneric, dar fața ei scânteia, palidă ca o semilună.

Stone îi făcu semn lui Ashe, în câteva gesturi repezi cu mâna. Bărbatul dădu din cap și se despărți de cei doi, după care se urcă în copacul din care putea să ajungă înapoi pe veranda de la etajul doi. Stone avea să îl urmeze, dar înainte trebuia să se asigure că Charlotte va fi în siguranță.

– Stai în dosul copacilor, șopti el, dorindu-și pentru a nu știu câta oară să o fi silit să rămână la pensiune împreună cu Belinda. Din nefericire, îi dăduse cuvântul că va fi parteneră cu drepturi egale în această acțiune și n-avea de gând să își calce cuvântul dat. Dar asta nu însemna că nu se străduia cât putea el să o țină departe de probleme.

– Indiferent ce auzi sau crezi că vezi, rămâi unde ești. Înțelegi? Îi porunci el încruntat. Trebuie să îmi dai cuvântul tău, Charlotte. Nu îmi permit să nu fiu atent din cauză că îmi fac griji pentru tine, zise el, adăugând ceva ce în mod garantat avea să o constrângă să colaboreze. Siguranța lui Lily poate foarte bine să depindă de capacitatea mea de concentrare.

– Pentru siguranța *ta* îmi fac eu griji, nu pentru a lui Lily. Dorchester are nevoie de ea în viață și o ține ascunsă în camera ei. Ashe ne-a confirmat asta când am ajuns. *Tu* ești cel care îl va amenința pe Dorchester. Și dacă mai e și Franklin prin preajmă, probabil o să ai de furcă cu doi, în loc de unul. Își încleștă mâna liberă de brațul lui, înfigându-și degetele lungi și subțiri dureros de

tare în pielea lui, prin pânza cămășii întunecate. Am văzut cum se uită Franklin la tine, Stone. Cu gelozie. Cu aversiune. Prea multă vreme a fost pe locul doi. Nu i-ar lua mult să cedeze ispitei de a scăpa de rivalul său.

Uimit de ceea ce îi spune, Stone nu putea să nu se holbeze la femeia din fața lui. Își făcea mai multe griji pentru *el* decât pentru Lily? Nu îi venea să creadă. Dar sinceritatea din ochii ei de peruzea și strânsoarea mâinii ei pe brațul lui spulberau orice tăgadă.

Inima i se umplu de o dragoste puternică și nestăvilită. Dintr-o singură mișcare, o trase pe Charlotte la pieptul lui și îi acoperi buzele cu un sărut scurt și apăsat. Dezlipindu-și buzele înainte de a fi tentat să uite de misiunea lui, îi strânse degetele cu putere în mâini.

– Promite-mi că o să rămâi în dosul copacilor, indiferent ce se va întâmpla, îi ceru el într-o șoaptă răgușită.

Charlotte încuviință fără să îl scape din ochi. Mulțumit, Stone scăpă din strânsoarea ei și se depărtă.

– Te iubesc, Lottie!

Ochii ei frumoși se umplură de lacrimi, dar își plecă genele, iar el înțelese că era vremea să plece. Apucă o creangă mai joasă și se săltă cu ajutorul ei, când un suspin ușor, purtat de briza serii îl ajunse din urmă, un suspin care părea să spună „Și eu te iubesc", dar era, fără îndoială, doar freamătul blând al frunzelor.

Zăvorându-și inima ca să își poată pune mintea la treabă, Stone mijii ochii și își încordă mușchii. Sosise vremea să își vadă de treabă.

În clipa când ajunse pe veranda de sus, Ashe, încălecat peste pervaz, deschisese deja fereastra de la camera lui Lily.

– Ți-a luat ceva timp, rânji Ashe. Am crezut ai rămas împotmolit în copac.

Stone străbătu veranda cu pași ușori, apoi îl prinse pe Ashe de cap, îl înclină și îl vârî înăuntru prin fereastra deschisă. Ashe se ghemui și se rostogoli, sărind înapoi în picioare ca o umbră tăcută, uitându-se urât la tovarășul lui.

Stone dădu din umeri.

– Îmi pare rău. Am crezut că ai rămas împotmolit pe pervaz.

Cei doi bărbați chicotiră înăbușit, după care Stone își petrecu piciorul lung peste pervaz și se strecură în cameră. Privirea îi fugi imediat spre forma micuță ascunsă sub cuverturile de pe pat.

Lily dormea ghemuită pe o parte, cu mâna vârâtă sub obraz. Dormea pașnic, sforăind ușor printre buzele întredeschise, în timp ce doi intruși se infiltraseră în dormitorul ei. Atâta inocență! Atâta încredere! Lucrul acesta întări decizia lui Stone de a-l determina pe Dorchester să facă ce îi va spune el, de a ocroti viitorul lui Lily și de a-i păstra inocența.

Stone se apropie de ea și se aplecă peste marginea saltelei. Punându-i o mână pe umăr, o scuturâ cu blândețe.

– Trezește-te, micuțo! E vremea să plecăm.

Ea gemu și se rostogoli pe spate, ridicându-și treptat genele.

– Stone?

El zâmbi.

– Da. Vreau să te scoli și să te îmbraci, bine? Vom pleca de îndată ce termin de vorbit ceva cu bunicul tău.

Fata clipi, cu ochii larg deschiși acum.

– Ai să îi spui să mă lase să stau cu domnișoara Lottie, nu-i așa? Privirea îi zbură la pistoalele pe care le purta la centură, apoi din nou la fața lui.

– Așa am să îi spun, micuțo. Ca să evite alte întrebări, temându-se de răspunsurile pe care era nevoit să i le dea, Stone o bătu ușor pe umăr pentru ultima oară, apoi se depărtă de pat.

– Stai lângă ea, îi zise încet lui Ashe, îndreptându-se cu pași mari spre ușă.

Prietenul lui dădu din cap.

– Așa am să fac. Ashe reglă clanța ușii. Crăpând ușa, aruncă o privire în hol. Se pare că nu e nimeni. Se întoarse spre Stone și îl fixă cu o privire imperturbabilă pe care toți bărbații din breasla lor o înțelegeau, dar nu o rosteau cu voce tare niciodată: „Fii cu ochii în patru!"

Stone îi susținu privirea o clipă, apoi se strecură prin ușa deschisă în hol. Învăluit în umbra holului, se furișă până în capătul

lui, coti la stânga, apoi se opri în faţa camerei din colţ. Dormitorul lui Dorchester.

Verificând încă o dată să fie sigur că nu a trezit vreun servitor, scoase pistolul din tocul din dreapta, îl ţinu la îndemână, apoi se strecură fără zgomot în cameră şi închise uşa în urma lui. La urma urmei, nu voia să fie deranjaţi.

În încăpere pătrundea o lumină slabă. Contururi întunecate de negru şi gri înfăţişau un divan în dreapta uşii. Stone îl ocoli precaut, concentrându-şi atenţia asupra patului uriaş cu baldachin din adâncul camerei. Cu paşi uşori, se furişă mai aproape de pat.

Dorchester nu se clinti, dar se trezi când Stone îi înfipse ţeava pistolului în tâmplă şi ridică trăgaciul. Clinchetul uşor răsună în cameră ca focul de tun. Dorchester deschise ochii brusc.

Fără să îşi întoarcă faţa, Dorchester se uită cu coada ochiului spre dreapta.

– Hammond! scrâşni el. Ce... ce faci aici? Înghiţi în sec, mărul lui Adam mişcându-se în sus şi în jos. Am încheiat afacerea noastră adineaori, nu-i aşa?

– Da, pe aia am încheiat-o. Apreciez mult plata. Stone scosese banii de la bancă în după-amiaza aceea, ca să fie sigur.

– Atunci ce naiba cauţi în camera mea cu pistolul lipit de capul meu? Pesemne că omul îşi regăsise stăpânirea de sine. Vocea lui mustea de indignare.

Stone apăsă pistolul un pic mai tare în capul lui Dorchester. Nu avea niciun sens să îl lase să uite cine era şeful. Stone zâmbi strengăreşte când simţi tremurul cuverturilor.

– Am o afacere nouă, care cred că va fi benefică pentru amândoi.

– Am să pun să fii spânzurat pentru asta, Hammond, zise Dorchester, deşi Stone era destul de deştept ca să îşi dea seama că ameninţarea lui nu era tocmai neîntemeiată. Un om bogat şi puternic ca Randolph Dorchester avea metodele sale de a rezolva lucrurile. Mai ales că avea influenţă asupra unor funcţionari cheie. Cu câteva ore în urmă, Stone nu trecuse cu vederea că în registrul lui Dorchester erau numele câtorva judecători şi procurori districtuali.

– Vom vedea. Ținând o mână fermă pe armă, Stone se întinse după asigurarea lui. O scoase din buzunarul pantalonilor și o scuturâ în fața lui Dorchester. O recunoști?

– Ce să recunosc? bodogăni omul. E miezul nopții, iar aici e întuneric ca în peșteră. Dacă vrei să mă uit la hârtia pe care mi-o fluturi pe sub nas, va trebui să mă lași să aprind lampa.

Stone aprobă din cap, dar îi smulse hârtia de sub nas. Nu voia să o apropie de niciun chibrit. Cu pistolul îndreptat spre Dorchester, Stone se dădu înapoi un pas. Verifică sertarul de la noptieră și găsi în el un Colt 32 de buzunar pe care îl confiscă imediat și îl vârî în centură.

– Aprinde lampa, Dorchester!

Bărbatul se încruntă la Stone, evident nemulțumit că îi încurcase socotelile. Cu toate acestea, îndepărtă abajurul de la lampa scumpă din alamă, de pe noptieră, deschise fitilul și scoase un chibrit. În tot acest timp, arunca priviri agitate spre Stone, care ținea mereu pistolul ațintit spre pieptul lui. Aprinse chibritul cu mâna tremurândă. După ce ajustă flacăra și puse abajurul înapoi, se rezemă de spătarul patului și, încruntându-se la Stone, întinse mâna.

– Foarte bine. Dă-mi hârtia aia blestemată!

Stone i-o întinse. Îi crescu inima în el când Dorchester căscă ochii, culoarea dispărându-i din obrajii roșcovani.

– Cum... de unde ai asta?

– Nu contează. Stone îl țintui cu o privire dură. Ceea ce contează e să înțelegi că tot registrul e în posesia mea, iar pagina asta este doar o copie a originalului. Registrul e ascuns bine de un tovarăș al meu și va fi predat rangerilor texani ca dovadă a afacerilor tale... să le zicem... mai degrabă picante, dacă nu cedezi custodia lui Lily domnișoarei Atherton, tutorele legal al copilului, și dacă nu încetezi să o hăituiești. Dacă ești de acord cu aceste condiții, registrul va rămâne sub cheie, în posesia mea, iar secretele tale nu le va ști nimeni.

– Și dacă renunț la custodia nepoatei mele, pe tine ce te oprește să predai registrul autorităților? Aș fi un prost să accept astfel de condiții!

– Am toate motivele să respect înțelegerea cu tine, îl asigură Stone. Dacă îmi calc partea, nimic nu o să te oprească să vii după Lily. Pe lângă asta, spre deosebire de alți afaceriști, îmi merge numele că mă țin de cuvânt. Stone își îngustă privirea, Dorchester se înveneți.

– Dă-i drumul lui Lily, Dorchester! Respectă dorințele nurorii tale. Dacă nu, o să am grijă să predau registrul direct autorităților. Autorităților *și* presei. E suficient să ia interviuri câtorva oameni din lista ta, să găsească unul sau doi dispuși să depună mărturie împotriva omului care i-a șantajat și i-a tras pe sfoară. Presa se va folosi de povestea ta, chiar dacă vei convinge procurorii să nu îți judece cazul. Sunt convins că publicul se va distra enorm să vadă pe cineva din elita Houstonului ajuns de râsul lumii. O să îți pierzi credibilitatea. Bărbații care se respectă nu vor mai face afaceri cu tine, iar banii pe care i-ai obținut prin șantaj se vor termina, pentru că oamenii pe care i-ai avut la cheremul tău îți vor întoarce spatele și vor prefera să stea cât mai departe de tine ca să își scape pielea. Și, odată ce îți pierzi influența, îți pierzi și capacitatea de a-ți pune victimele la punct. Ba s-ar putea chiar ca vreo victimă a ta să caute să se răzbune, iar un glonț în spate nu e tocmai o variantă plăcută. Plescăind dezaprobator, Dorchester scutură din cap.

Clocotea, dar nu încerca să nege afirmațiile lui Stone sau să verifice adevărul pe care Stone și Ashe îl speculaseră după ce examinaseră conținutul registrului în după-masa aceea, în biroul șerifului. Numele și rapoartele detaliate cu plăți repetate, unele care se fac de ani de zile. Nicio plată nu părea să provină prin șantaj, dar registrul conținea o listă întreagă de nume printre care puteai găsi martori care să depună mărturie împotriva lui.

– Renunță la fată, Dorchester, și la venitul suplimentar pe care ți l-ar putea aduce în viitor, sublinie Stone, ori pierzi tot ce ai. E alegerea ta.

– Lily este nepoata mea. Eu sunt familia ei.

Stone se săturase de câte ori auzise argumentul acesta.

– Fata e a tutorelui ales de mama ei. Se aplecă spre Dorchester, de fața căruia îl mai despărțeau doar câțiva centimetri. Omul se

făcu mic şi se lipi de tăblia patului, cu umerii tremurându-i vizibil. Nu te amăgi! mugi Stone. Lily vine cu mine în seara asta, indiferent de alegerea ta. Tu nu trebuie decât să te hotărăşti dacă vrei să îţi aperi afacerile sau nu.

Privirea lui Dorchester zbura de la Stone spre uşă şi înapoi. Căuta o cale de scăpare? Sau ajutor? Stone strânse pistolul mai tare.

Apoi, dintr-odată, Dorchester trase aer adânc în piept şi urlă:

– Frankliiiin!

Stone nu ezită. Îi pocni bătrânului un pumn în falcă şi ieşi alergând din cameră. Tot ce mai conta pentru el acum era să o scoată pe Lily cu bine din casă.

În timp ce străbătea holul alergând, auzi în urma lui o uşă trântindu-se de perete. Răsună o împuşcătură. Balustrada de lemn din dreptul lui se făcu ţăndări, împrăştiind aşchii peste tot în jurul lui.

– Ashe!

– Îl am în vizor. Rangerul îngenunchease în uşa întredeschisă din camera lui Lily, acoperindu-l pe Stone cu o ploaie de gloanţe în timp ce plonja în cameră. Casa răsuna de ţipetele servitorilor treziţi din somn.

Ştiind că Ashe îi ţinea spatele, Stone îşi vârî pistolul în teacă, o luă în braţe pe Lily, uluită şi îmbrăcată pe jumătate, şi o strecură în balcon prin fereastra deschisă.

Fata începu să plângă şi îşi acoperi urechile, când răsună o altă împuşcătură.

Stone se aplecă pe fereastră şi îi luă cu blândeţe mâinile cu care îşi astupase urechile. Apoi îi arătă un loc undeva în faţa casei.

– Fugi până ajungi la copacul acela. Vin şi eu imediat.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Lily încuviinţă şi o luă la goană doar în ciorapi, deoarece nu avusese timp să îşi caute pantofii. Stone se întoarse la Ashe, care tocmai închisese uşa. Mârâind, Stone împinse biroul în faţa intrării. Apoi cei doi bărbaţi fugiră la fereastră. Lui Franklin nu îi lua mult să îşi da seama încotro o luaseră. Şi, din moment ce era mai uşor să cobori pe scări, decât prin copaci, orice avans ar fi avut dispărea într-o clipită.

Traversând zgomotos veranda, Stone o ajunse pe Lily din urmă. Îl pierduse din vedere pe Ashe, dar nu avea timp să își facă griji pentru prietenul său. Omul putea să își poarte singur de grijă. Lily nu.

O luă pe Lily pe sus și o strânse la pieptul lui. Fata își înfășură automat picioarele în jurul său.

– Așa, micuțo. Ține-te strâns. Ca o maimuță. O să te cobor din copac.

Lily îi înfășură gâtul cu brațele, închise ochii și își îngropă fața la pieptul lui. Stone înghiți greu și sări peste balustradă. „Doamne, păzește-ne!"

Se prinse cu mâinile de creanga de sus și își propti picioarele de ramura de sub balcon. Cobora din aproape în aproape, atent să rămână cu spatele la casă, pentru ca Lily să nu fie în raza pistolului lui Franklin, în caz că își făcea apariția.

Sub el o zări pe Charlotte, care se holba la el palidă. Fără lacrimi, fără țipete, cu hotărâre în priviri și cu brațele întinse, pregătită să ia copila în primire.

Când mai avea vreo trei metri până la pământ, o împușcătură răsună în noapte și ciurui frunzele de lângă capul lui Stone.

– Oprește-te! țipă o voce. O să nimerești fata.

Dorchester? Omului chiar îi păsa de fată sau de investițiile lui?

Stone nu avea timp să se gândească la răspuns.

– Nu îl las să câștige! urlă Franklin și trase un alt foc de undeva după colț, de la adăpost.

Charlotte avusese dreptate. Stone îi simțea hotărârea din tonul încordat al lui Franklin. Nu îi păsa decât să demonstreze că era un vânător mai bun decât el.

Stone sări două ramuri mai jos. Apoi încă una. Aproape ajunsese.

Răsună o a treia împușcătură.

Timpul se opri în loc.

Instinctul îi urla în urechi un avertisment.

Știa. Știa că glonțul își va atinge ținta.

– Lottie!

O aruncă pe Lily cu toată puterea, smulgându-i mânuțele din jurul gâtului și picioarele din jurul mijlocului. Când glonțul

i se înfipse în spate, o văzu pe Charlotte prinzându-şi fiica şi rostogolindu-se cu ea pe spate.

„Slavă Ţie, Doamne!"

Cu trupul greu ca plumbul, Stone căzu din copac. Se izbi de pământ şi totul se întunecă.

37

Charlotte se rostogoli și o acoperi imediat pe Lily cu trupul ei. La fracțiune de secundă după împușcătura care îl trântise pe Stone la pământ, răsună o a doua de undeva de lângă acoperiș.

„O, Stone!" Simți pământul vibrând când Stone se prăbuși la pământ. Se ruga ca el să se ridice. Să vină la ele. Să le înfășoare pe amândouă cu brațele lui puternice și vânjoase și să le asigure că totul era bine. Spera să fi căzut din pom fiindcă își pierduse echilibrul. Nu căzuse de la o înălțime foarte mare. În mod sigur rămăsese fără aer. De aceea nu se ridicase încă. Simțea doar aerul rece al nopții care îi sufla în spate, dar ea tânjea mult după căldura lui.

Chiar în timp ce căuta explicații logice, lacrimile fierbinți îi inundară obrajii. „Te rog, Doamne. Nu mi-l lua. Te rog, nu..."

Zgomotul pașilor unui bărbat care alerga pe acoperiș îi întrerupse rugăciunea. Charlotte sări strângace în picioare, cu fustele încurcate în picioare. Lily, care atârna de ea, o făcu să își piardă echilibrul. Văzu trupul nemișcat al lui Stone cu coada ochiului, dar se sforță să nu se uite la el. Oare cine venea spre ele, prietenul sau potrivnicul lor?

Mersul familiar al bărbatului îi potoli teama cu o clipă înainte ca omul să sară de pe grilajul de deasupra verandei de la intrare. Urmă o încăierare. Charlotte o strânse pe Lily la piept și o târî în spatele copacului.

Să îl aștepte oare pe Ashe sau să fugă la cai cât timp el se lupta cu Franklin? Dar Dorchester unde era?

– Dă-mi fata, răsună o voce aspră în spatele ei. Charlotte se răsuci, împingând-o din instinct pe Lily în spatele ei. Dorchester

stătea pe pajiște, în cămașa de noapte, cu părul măciucă, cu privirea sălbatică și cu mâna încleștată pe pistol.

– Niciodată! jură ea.

– Am nevoie de ea. Doar pentru o lună sau două, apoi ți-o dau înapoi.

Omul se târguia cu ea? Charlotte era atât de uluită că nu mai putea gândi.

– Am pierdut încă o navă. Chiar înainte să moară Rebeca. De-aia l-am mituit pe Sullivan să închidă școala. De-aia mi-am pus oamenii pe urmele tale. Am nevoie de Lily ca să mă ajute să îmi recuperez investițiile. Făcu un pas înainte. Charlotte făcu un pas în spate, pitulând-o pe Lily. Dar te-ai ascuns și nimeni nu te putea găsi. Nici măcar Hammond. Luni de zile! Știi câți bani am pierdut din cauza asta? Mai făcu un pas. Și încă un pas.

Charlotte făcea câte un pas înapoi, atentă să o ia în direcția care ducea mai aproape de cai. Dacă nu reușea să scape, o punea pe Lily să fugă înspre ei, iar ea se năpustea la Dorchester.

– Contam pe banii de pe nava aia, continuă el. Am făcut investiții noi, cu oameni puternici, care nu se poartă cu mănuși cu partenerii care nu își pot îndeplini obligațiile financiare. I-am tot amânat cu plăți parțiale, dar și-au cam pierdut răbdarea. Fata este scăparea mea. N-am nevoie decât de o mică pârghie cu care să îl constrâng pe unul dintre acționarii trustului. Ea poate afla pentru mine ceva secret cu care pot renegocia să păstrez tăcerea în schimbul plăților pe care eu nu le pot acoperi. Simplu!

– Dar e imoral! Charlotte se opri în loc și se încruntă la el, fără să îi pese de arma îndreptată spre pieptul ei. Pentru Dumnezeu! Dacă n-ai fonduri destule, vinde-ți casa. Nu îți pune nepoata în pericol. Ce fel de om ești?

Deodată, o umbră neagră apăru în spatele lui Dorchester.

– Un inconștient, zise Ashe, proptindu-și țeava pistolului în țeasta omului.

Dorchester se prăbuși la pământ. Lily scânci. Charlotte se întoarse imediat și o cuprinse pe fată în brațele ei.

– Franklin? îl întrebă Charlotte pe Ashe care se aplecă să îi ia arma lui Dorchester.

– E legat, aşteaptă brigada. A primit un glonţ în umăr şi câteva vânătăi pentru necazurile provocate. De altfel, pentru Stone îmi fac eu griji acum. Faţa i se înnegură. M-a costat câteva secunde ca să prind o poziţie avantajoasă şi să îl nimeresc pe Franklin. Trădătorul se ascundea în spatele grilajului de deasupra verandei. L-a împuşcat pe Stone înainte să ajung eu la el.

Ashe n-apucă să îşi termine explicaţia, că Charlotte se întoarse şi porni val-vârtej spre copacul din care îl văzuse pe Stone prăbuşindu-se. Îl găsi. Tot cu faţa în jos. Nemişcat. Nu era sigură nici că mai respira. Tăcerea cumplită îi străpunse sufletul.

„Mă voi ţine scai de tine până când ori ne va cununa un preot, ori va predica la mormântul meu." Jurământul pe care i-l făcuse îi năvăli în minte cu forţa unui uragan. Nu! Nici nu voia să audă de mormânt. Mai ales că nu ştia cât de mult îl iubea şi ea. Oare de ce îngăduise fricii să îi lipească limba de cerul gurii? N-ar fi trebuit să îi spună în şoaptă că îl iubeşte, când el plecase ca să îl înfrunte pe Dorchester. Ar fi trebuit să îi strige iubirea de pe acoperiş, până ce ieşeau toţi vecinii să caşte gura.

O lăsă pe Lily jos, cu braţele neputincioase şi îngenunche lângă Stone. Ţinându-şi respiraţia, îşi puse mâna uşor pe spatele lui. Atingându-l, simţea cum i se mişcă spatele în sus şi în jos, firav, dar sigur.

– E în viaţă. „Slavă Domnului!"

Lily îngenunche lângă ea, uitându-se lung la eroul ei.

– Domnul Hammond va fi bine? întrebă ea atât de încet şi speriată, încât nu mai semăna deloc cu fetiţa aventuroasă şi curajoasă de azi-dimineaţă.

– L-am mai văzut până acum încasând gloanţe, şi a scăpat cu viaţă, zise Ashe venind în spatele lor şi lăsându-l pe Dorchester să zacă unde căzuse. Pun pariu că zarva asta i-a trezit pe vecini. Ashe se ghemui la capul prietenului său, cercetându-i trupul şi zăbovind asupra zonei îmbibate în sânge, pe unde glonţul îi străpunsese spatele. Scoase o batistă pe care o împături şi o apăsă pe rană. Eu va trebui să dau declaraţie când vor veni oamenii legii. Dar Stone nu poate aştepta atât mult. Trebuie să îl duci la Lindy cât mai repede. E un chirurg la fel de bun ca tatăl ei. Ea o să îl salveze.

– Vom avea nevoie de căruță, zise Charlotte fără să ridice privirea, în timp ce în mintea ei roiau detaliile cu ce avea de făcut. Și cârpe curate din casă. Oare ce răni pe care ea nu le putea vedea o fi având? Coaste rupte de la trânta pe care o luase? Leziuni interne pricinuite de glonț? Trebuia să îl ducă la Belinda cât mai repede posibil. Și servitori care să ne ajute să îl transportăm.

– Mă întorc imediat cu niște prosoape curate, duduie, răsună o voce de femeie undeva deasupra lor. Și îl trimit pe Oliver să aducă trăsura.

Charlotte ridică privirea.

– Doamna Johnson?

Menajera stătea aplecată peste balustradă ținând o lampă în mână. Dădu din cap aprobator.

– Am văzut cu ochii mei toată tărășenia, de la fereastră. După ce n-am mai auzit împușcături, am ieșit afară să arunc o privire. Am auzit ce-a zis jupânul. Spune-i omului legii care e acolo că vreau să depun mărturie împotriva omului. Nu numai despre cele petrecute în noaptea asta, ci despre multe altele. Un om care pune bunăstarea lui mai presus de a nepoatei nu merită loialitate. Chiar din clipa asta îmi dau demisia.

Ochii lui Charlotte se încețoșară.

– Mulțumesc!

I se luase o povară de pe suflet, dar mai avea una, tot mai grea cu fiecare minut în care Stone nu se trezea.

Charlotte apăsă batista pe rană, încercând să oprească hemoragia. Pierduse și așa mult sânge. Nu își permitea să mai piardă nicio picătură.

După câteva minute, care i se părură ore, cu siguranță, doamna Johnson apăru agitată de după colț, cu brațele pline de prosoape curate și bandaje.

– Uite, aici, duduie. Și îi întinse lui Charlotte un prosop alb și un ulcior mic cu apă.

Charlotte le luă și i le dădu lui Lily, apoi se întinse și scoase cuțitul din cizma lui Stone. O năpădiră amintirile din momentul în care îi dezvăluise pentru prima dată ascunzătoarea cuțitului. Și

atunci fusese rănit, dar nu atât de grav. Reușise să se refacă după lovitura pe care i-o aplicase Dobson în țeastă. Și după confruntarea cu râsul. Nici chiar bărbații care îl atacaseră în drum spre ferma Mariettei, nu reușiseră să îl doboare. „Te rog, nu lăsa ca glonțul acesta să îi aducă sfârșitul!"

Ținând cu grijă plăselele briceagului, se concentră din nou asupra rănii. Îndepărtă atentă batista de pe rană și vârî lama briceagului prin gaura lăsată de glonț în cămașă și făcu o despicătură uriașă în material. Turnă apă peste rana de pe spatele lui Stone și o spălă cât de bine putu, apoi așeză prosopul deasupra și, încrucișându-și mâinile, apăsă cu toată puterea.

Charlotte se îndoi și își lipi gura de urechea lui.

– Lily e în siguranță, Stone. Am reușit. De-acum, singura ta grijă e să te faci bine.

El nu scoase niciun sunet. Nu făcu nicio mișcare. Doar zăcea fără viață.

– Nu mă părăsi, șopti ea. Te rog, Stone. Un suspin stătea gata să îi scape din gâtlej, dar Charlotte refuză să îi dea drumul. Trebuia să fie puternică și să îl ajute și pe el să fie la fel. Își înțepeni spatele și se ridică. Urmărirea nu s-a terminat încă. M-auzi? Începu să îl necăjească pe tonul de directoare pe care știa că el îl detestă. Nici nu se pune problema să te dai bătut. Vei lupta, Stone Hammond, și te *vei* însănătoși. Insist asupra acestui lucru.

O mână așezată pe umăr o opri din tirada ei. Își răsuci gâtul și dădu cu ochii de fața îngrijorată a lui Ashe.

– A sosit trăsura.

Charlotte dădu din cap.

– Bine.

Vizitiul care o conduse mai devreme în ziua aceea se apropie în grabă la semnul lui Ashe.

– Vă ajut să îl cărați la trăsură, domnule. Se aplecă și își petrecu brațele pe sub genunchii lui Stone.

Ashe îi cuprinse trunchiul prietenului său, iar Charlotte se ridică și porni alături de ei, ținând prosopul îmbibat acum de sânge la locul lui. Doamna Johnson îi îndesă prosoapele rămase în

mâna liberă a lui Charlotte, apoi își puse brațul pe umerii lui Lily și se alătură procesiunii care înainta spre trăsură.

Le luă ceva timp să îl bage pe Stone înăuntru, dar în cele din urmă reușiră să îi întindă trupul lung de-a curmezișul băncii, în timp ce Charlotte îngenunche lângă el. Doamna Johnson o așeză pe Lily pe banca cealaltă și o îmbrățișă scurt înainte să se retragă. Prinse mânerul ușii, apoi se opri și se uită aprobator la Charlotte.

– Ai făcut bine că ai venit după ea, duduie. Încă de când a trimis-o mama ei de aici la școală, am bănuit că ceva nu e în regulă. Acum că am auzit o frântură de adevăr chiar din gura lui Dorchester, ei bine, îi mulțumesc lui Dumnezeu că s-a găsit cineva să i se împotrivească bătrânului hrăpăreț de dragul copilei. Trăsura se zgâlțâi când vizitiul se saltă pe capră. Menajera se dădu la o parte și închise ușa trăsurii. O să mă rog pentru însănătoșirea domnului Hammond.

– Mulțumesc, doamnă Johnson!

Ușa se închise, iar trăsura se puse în mișcare.

„Și eu mă rog." Charlotte își plecă fruntea pe spatele lui Stone. „Fără încetare."

38

Drumul până la pensiune i se păru o veşnicie. Trăsura se tot hurduca legănând-o pe Charlotte într-o parte şi în alta, împiedicând-o să ţină prosopul mereu apăsat pe rana lui Stone. La un moment dat, după o zgâlţâitură puternică, Charlotte căzu pe spate, iar Lily se văzu nevoită să se arunce în golul dintre bănci ca să îl proptească pe Stone cu amândouă mâinile, ca să nu se rostogolească pe podeaua trăsurii. Slavă Domnului că fata sărise rapid! Asta îi mai lipsea omului: alte vânătăi.

Singurele semne de viaţă pe care le dădea şi care îi mai ridicau moralul lui Charlotte erau gemetele înăbuşite pe care Lily reuşise să i le smulgă când îl lovise în coaste şi căldura pielii unde îi rătăcea mereu degetul mic de pe prosop şi cu care îl mângâia, întărind legătura de care avea nevoie cu atâta disperare.

– De îndată ce ajungem la pensiune, o instrui Charlotte pe Lily, vreau să dai fuga înăuntru şi să îi dai de veste doamnei Ashe. Nu aştepta după vizitiu. Deschide uşa pur şi simplu şi fugi cât poţi de repede în casă. Ne aşteaptă în salonul din faţă, cu uşa descuiată.

– Aşa o să fac.

Şi fata se ţinu de cuvânt. În clipa în care vizitiul struni caii, Lily zbură din trăsură şi fugi la uşă. Vizitiul abia apucase să sară de pe capră şi să se apropie de uşa trăsurii, că Belinda sosise deja la faţa locului şi începu să dea ordine.

– Du-l în bucătărie, îi ordonă ea vizitiului. Prinde-l de subsoară. Eu şi Charlotte îl vom prinde fiecare de câte un picior.

Pe Charlotte o ardeau picioarele de durere când reuşi într-un final să se ridice de pe genunchi, dar nu luă în seamă furnicăturile.

– A încasat un glonț în spate, îi spuse ea, și a căzut din copac de la o înălțime de vreo doi metri cu fața în jos. N-am observat să aibă răni externe sau sânge pe față când l-au ridicat bărbații, dar era întuneric, așa că nu sunt sigură.

Belinda o țintui cu privirea.

– Te simți în stare să mă ajuți?

Charlotte îi susținu privirea fără să ezite.

– Cu orice ai nevoie.

– Bine.

Pe fața femeii nu se vedea nici înțelegere, nici blândețe, doar îi dădea instrucțiuni clare. Exact ce avea nevoie Charlotte: să se facă utilă.

Stătu alături de Belinda toată noaptea. Ștergea sângele în timp ce doamna Ashe se străduia să scoată glonțul, stropea fenol peste rană ca să prevină infecția și tăiase firele după terminarea cusăturilor. Abia la final își permise Charlotte să se schimbe de hainele prăfuite de văduvă și se întoarse grăbită lângă Stone, după ce se spălă pe mâini și se stropi cu puțină apă pe față.

Își amintea vag că la un moment dat, în timpul nopții, domnul Ashe intrase în camera lui Stone ca să îi spună că Walt Franklin și Randolph Dorchester fuseseră arestați. Trebuia să se simtă ușurată după o astfel de veste. Lily era în siguranță. Bătălia pentru custodie se încheiase. Dar, în timp ce stătea de veghe lângă patul lui Stone, nu se putea uita decât la ritmul în care îi urca și îi cobora pieptul, cu fiecare răsuflare. Respira împreună cu el, potrivindu-și ritmul după al lui, de parcă făcând astfel l-ar fi ajutat să respire mai ușor. Nu închisese ochii nici măcar o clipă.

Lumina zorilor se furișa printre perdelele camerei, reflectându-se în albul bandajelor lui Stone. Acesta zăcea întins pe spate, gol până la talie, cu excepția bandajelor late din jurul mijlocului care îi protejau coastele fracturate și îi păstrau rana curată. Belinda nu fusese de acord să îl culce pe burtă, fiind mai preocupată să poată respira decât să îi fie comod. Glonțul îi crestase ficatul și plămânul drept. Prea multă presiune asupra toracelui ar fi putut să îi zdrobească osul fracturat și să îi străpungă plămânul slăbit deja din cauza glonțului.

Lui Charlotte îi era groază de durerea pe care o va simți Stone când se va trezi, dar nu înceta să se roage cu stăruință să se trezească. Voia să îi vadă ochii deschiși, dovada că era conștient în adâncul ochilor chihlimbarii și să savureze dragostea din ochii lui, o dragoste de care se temuse să se bucure până acum, dar pe care era pregătită să i-o întoarcă însutit.

Mângâind, indecisă, medalionul mamei ei, se ghemui pe marginea scaunului, neștiind ce să facă. Pentru o clipă, în ea se dădu lupta între dorință și decență. Voia să fie mai aproape de el, să îl atingă, să îi simtă căldura pielii. Avea nevoie de legătura pe care o simțea ori de câte ori îl ținea de mână. Charlotte se îmbărbătă.

„Lasă decența!"

Aruncând o privire spre ușă, ca să fie sigură că nu era nimeni prin preajmă, Charlotte se ridică încet de pe scaun și îngenunche pe covorașul oval de lângă pat. Aranjându-și fusta ca să se poată mișca, se apropie și își sprijini pieptul de saltea. Apoi îi luă mâinile lui Stone și le apropie cu blândețe de fața ei. Îi sărută pielea bronzată și afectată de vreme, urmărind ridurile pe care anii le săpaseră în palma lui și cicatricile acumulate pe parcursul vieții. Își apăsă buzele de articulațiile înăsprite de vreme și savură senzația palmelor lui cuibărite în ale ei. Mâinile lui erau puternice și capabile. Mâini care se pricepeau să aline la fel de bine precum mânuiau o armă sau doborau un nelegiuit. Mâini care o scăpaseră de singurătate și o învățaseră să aibă din nou încredere. Mâini pe care voia să le țină pentru tot restul vieții.

Charlotte închise ochii și duse mâna lui Stone la obrazul ei, rezemându-și coatele pe saltea. Își plimbă fața de-a lungul mâinii lui, dezmierzându-l ca o pisicuță care dăruiește afecțiune. După o vreme, se potoli. Un oftat îi scăpă printre buzele despărțite.

– Te iubesc, Stone, șopti ea. Se încruntă auzindu-și timiditatea din voce și, dregându-și glasul, încercă din nou, cu ochii închiși de atâta concentrare. Te iubesc, Stone! Așa. Acum sunase mai bine. Mai sigură. Mai convingătoare. Și destul de tare încât să fie auzită din hol în caz că cineva ar fi trecut pe acolo. Te iubesc și vreau să-mi petrec restul zilelor cu tine. Cuvintele ieșeau cu mai multă ușurință acum. Și cu mai multă putere.

Charlotte deschise ochii şi se uită la mâna lui. În definitiv, asemenea jurăminte n-ar trebui făcute când celălalt doarme. Trebuia să fie cu capul pe umeri când îşi dăruia inima. Deşi nu îşi putea face curaj nici să îl privească în faţă. Nefiind conştient, îşi dădea seama prea mult ce ar pierde dacă el nu îşi revenea.

– Vreau să te trezeşti, Stone, insistă ea. Trezeşte-te şi spune-mi că nu e prea târziu. Că nu ai renunţat să mă cauţi.

Degetele lui zvâcniră în palma ei.

Charlotte icni şi se dădu în spate, clătinându-se. Se holbă la degetele acelea boante şi minunate, cu inima bubuind în piept. „Vă rog, mişcaţi-vă din nou. Vă rog!"

Dar ele nu se mai mişcară. În schimb, o voce răguşită şi aspră răsună dogit în tăcerea din încăpere.

– Niciodată... nu o să renunţ... la tine.

Charlotte se uită ţintă la el. Ochii lui chihlimbarii îi întâlniră pe ai ei. Ochi plini de dragoste.

– Stone! Sări în picioare şi se repezi spre el, abia abţinând-se să nu îl prindă de umeri şi să nu îl îmbrăţişeze cu atâta forţă să îi rupă cusăturile. În schimb, se mulţumi să îi cuprindă faţa iubită între palme şi să îl sărute uşor şi cu blândeţe pe buze.

Când se retrase, el îşi strecurase un zâmbet în colţul buzelor. Ea îi răspunse zâmbind fericită.

– Te iubesc, Stone, izbucni ea, simţind nevoia să fie auzită, simţind nevoia să îi arate că nu îi mai era teamă. Te iubesc din toată inima.

– Ţi-am spus... că întotdeauna... găsesc... ce... caut.

O lacrimă de bucurie i se prelinse lui Charlotte în coada ochiului.

– Chiar asta ai făcut, domnule. Chiar asta ai făcut. Îşi sprijini fruntea de a lui. Numai vânătorul cel mai perseverent din ţară ar fi putut îndeplini o astfel de sarcină. Inima mea îţi aparţine acum. Inima pe care ai adus-o la viaţă. E a ta acum pentru cât timp o vei vrea.

Stone închise pleoapele, nemaiputând să lupte cu epuizarea. Dar, în timp ce genele îi cădeau, o şoaptă îi scăpă printre buze.

– Pe veci.

Epilog

Șase luni mai târziu
Madisonville, Texas
Academia Hammond pentru Tineri Excepționali

– Hammond! Ajută-mă să agăț panoul ăsta. Tâmpenia asta a fost ideea ta, bombănea Dobson de pe acoperișul cabanei lui Charlotte.

Stone străbătu prispa din față, îndreptându-se spre soția lui, care spăla geamurile și îi dădu paharul cu apă pe care tocmai i-l adusese din bucătărie. Aplecându-se, o sărută pe obraz și o cuprinse mijloc. Își răsfiră degetele pe abdomenul ei ușor rotunjit, unde se odihnea copilașul lui.

Copilașul lui. Încă îi venea greu să creadă. Charlotte își făcuse griji că era prea bătrână ca să mai aibă copii, nu că lui i-ar fi păsat. Îi aveau pe Lily și pe John. Dar nu trecură trei luni de la căsătorie, că doctorul Ramsey îi dăduse marea veste.

Charlotte se întoarse spre el și îi zâmbi, cu ochii strălucitori, lipsiți de griji și atât de frumoși că nu se putu abține să nu îi fure un sărut ușor.

– Hammond!

Stone oftă, apoi îi făcu jucăuș cu ochiul nevestei sale.

– Mă cheamă spiridușul.

Charlotte îl pocni cu cârpa cu care spălase geamurile.

– Șt! îl certă ea, dar chicotitul care urmă șterse tot focul din vocea ei. Nu ar trebui să îi spui așa. Domnul Dobson este un prieten credincios.

– Și un spiriduș. Stone se feri de cârpa cu care încercă Charlotte să îl pocnească, iar chicotitul lui profund răsună între ei.

Depărtându-se de Lottie fără tragere de inimă, Stone se agăță de un stâlp din prispă și sări pe balustradă. De acolo se prinse de cornișa acoperișului, abținându-se să nu se strâmbe din cauza durerii care îi radia în spate ori de câte ori își întindea mâinile deasupra capului. Avusese nevoie de două săptămâni ca să își recapete puterile după ce fusese doborât de glonțul lui Franklin. Două săptămâni să își revină suficient cât să fie mirele lui Charlotte.

Se căsătoriseră în salonul Mariettei Hawkins la Hawk's Haven. Dan stătuse alături de Stone, Marietta de Charlotte. Participaseră și Ashe și Belinda. John cântase la pian. Lily recitase un poem de dragoste de Elizabeth Barrett Browning, din memorie, desigur. Iar Stephen confecționase niște cilindrii din hârtie cu pistoane. Îi umpluse cu petale de flori uscate și bucăți de hârtie șterpelite din caseta cu papetării a domnișoarei Hawkins, iar în momentul în care Stone și Charlotte ieșiră pe verandă, el și restul musafirilor destupară cilindrii și aruncaseră asupra cuplului fericit o ploaie de binecuvântări colorate.

Mama lui Charlotte nu putuse participa din moment ce sesiunea de concerte era în plină desfășurare în Viena, deși promisese să vină de Crăciun ca să își întâlnească ginerele. Charlotte știa că mama ei nu va putea participa din momentul în care stabiliseră împreună data timpurie a nunții, dar Stone își dăduse seama că ea îi va simți lipsa. Așa că, în ziua aceea a jurat că Jeanette Atherton va fi în Texas de Crăciun chiar dacă ar fi fost nevoie să străbată personal oceanul și să o aducă de acolo.

– Hai odată, Hammond! N-am toată ziua la dispoziție, bombăni Dobson.

Stone își lăsă gândurile deoparte și se săltă pe acoperiș. Îndată ce își adună picioarele sub el, se căță pe versantul acoperișului până în dreptul locului unde Dobson stătea ghemuit între cei doi suporți în formă de L pe care îi bătuse în cuie de grinda acoperișului.

– Ține de capătul ăla acolo, zise Dobson, indicându-i suportul din dreapta, până bat în cuie capătul ăsta. Nu pot ține drăcia asta dreaptă cu o singură mână.

Stone prinse capătul celălalt al panoului lung și îngust care sosise de dimineață și îl fixă de suport. Se uită în jur și zări lada cu uneltele

lui Dobson, din care luă bolobocul. Îl fixă deasupra panoului ca să facă ajustările necesare, să fie sigur că panoul avea să stea drept în timp ce Dobson mai bătea câteva cuie în capătul celălalt. Nu își puteau permite să atârne strâmb panoul cu „Academia Hammond pentru Tineri Excepționali". N-ar fi fost deloc excepțional. Chiar dacă nu voiau să îi impresioneze decât pe cei din familia Farley.

Când părinții lui Stephen sosiseră, în cele din urmă, astă vară să își ia copilul, Charlotte îi pusese să stea jos și le povestise tot adevărul despre cele întâmplate. Doamna Farley fusese de-a dreptul scandalizată când auzise că băiatul ei luase parte într-un scenariu atât de periculos și jurase să nu îl mai piardă niciodată din ochi. Domnul Farley, pe de altă parte, continuase să îl fixeze pe Stone cu o licărire ciudată, dar precaută în priviri.

Domnul Farley, după cum se dovedise, își strânsese averea din confecționarea armelor. În mod deosebit, a puștii Henry cu repetiție. Aceeași pușcă pe care se zice că o folosiseră doi vânători de recompense faimoși în escapadele lor, publicate într-o serie de cărți de aventuri grozav de populare. Când Stephen îl implorase pe tatăl său să îl lase să rămână și să învețe sub îndrumarea domnișoarei Lottie, domnul Farley îi făcuse o propunere. Să îl convingă pe Stone să facă reclamă puștilor fabricate de Farley și astfel putea să rămână pe parcursul anului școlar cu profesoara și prietenii lui. Pentru Stone fusese de-ajuns să vadă nostalgia din ochii lui Stephen și ai lui Charlotte ca să accepte. Se lăsase fotografiat ținând în mână o pușcă Farley, proclamând-o „arma cea mai de încredere din ținutul lor". Nu că ținutul lor ar fi fost prea mare. Dar arma *era* bună, așa că nu îi purtă pică omului pentru mica lui înavuțire.

Doamna Farley protestase la început, până ce soțul ei îi aduse aminte de toate îndatoririle sociale la care se angajaseră pentru următorul an. Într-un final, căzuse de acord cu condiția ca școala să aibă un nume oficial, la fel de prestigios ca al ticălosului doctor Sullivan.

Și așa apăruse panoul.

Dobson, cu patru cuie între dinți, se apropie șontâc-șontâc de Stone și se ghemui lângă el.

– Ţine-l bine acum!

Stone rânji, de parcă nu asta făcuse şi până acum.

– Am înţeles.

Dobson bătu cuiele la locul lor, apoi prinse panoul şi trase de el cu putere. Panoul nu se mişcă.

– Ce părere ai, doamnă H? strigă el la Charlotte, care stătea în faţa casei cu mâna streaşină la ochi.

Stone îşi ţinea răsuflarea. Nevasta lui era foarte tipicară, iar spiriduşul ştia asta. Dacă ei i se părea că panoul nu stătea destul de drept, Dobson dădea bucuros vina pe ajutorul său, care ţinea bolobocul.

– Arată splendid, strigă ea, un zâmbet strălucitor înviorându-i trăsăturile. În mod sigur doamna Farley va fi mulţumită când va veni săptămâna viitoare cu Stephen. Aveţi grijă la coborâre acum. Privirea ei caldă zăbovi asupra lui Stone, rătăcind pe faţa şi pe pieptul lui, poposind apoi asupra picioarelor îndoite până în vârful cizmelor. Inima îi bătea şi mai tare. V-aţi ales cu destule cicatrici în serviciul meu. Aş prefera să nu vă faceţi o colecţie nouă astăzi.

– Femeie dudă! Întotdeauna se agită pentru nimic, bombăni Dobson după ce Charlotte dispăru înapoi pe verandă. Azvârli ciocanul în lada cu unelte şi se strâmbă. De parcă un bărbat nu e în stare să coboare de pe acoperiş fără să cadă în cap...

Chiar în momentul acela, o şindrilă slăbită se desprinse sub el. Lui Dobson îi scăpă piciorul şi, cât ai clipi, începu să alunece spre marginea acoperişului.

Stone sări după el, întinzându-se cât era de lung pe acoperiş. Se prinse cu o mână de panou, iar cu cealaltă îl apucă pe Dobson de încheietura mâinii în ultima secundă. Picioarele spiriduşului se bălăbăneau pe marginea acoperişului, doar umerii şi capul i se mai vedeau.

Gemând de durerea care îi ardea spatele încordat, Stone se întinse şi îl trase încet-încet pe bătrânel înapoi pe acoperiş.

– Stone? se auzi suav glasul lui Lottie de pe prispă.

Dobson tocmai apucase să îşi salte coapsele şi genunchii înapoi pe acoperiş.

– Grăbește-te, omule, scrâșni Stone printre dinții încleștați. Dacă te vede bălăbănindu-te, niciodată nu o să ne lase... pe niciunul dintre noi... să mai urcăm... aici.

Stone mai trase o dată și Dobson ajunse sus. În ultima clipă, se învârti și se aruncă în șezut, iar Stone făcu la fel, smucind brusc de panou ca să își adune forța necesară să se răsucească și să își arunce picioarele înainte. Până să apară Charlotte de pe verandă și să se uite la ei, cei doi stăteau unul lângă altul ca doi prieteni, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– E totul în regulă? întrebă ea cu sprâncenele încruntate. Am auzit un râcâit îngrozitor de acolo de sus.

Stone dădu din mână, alungându-i îngrijorarea.

– Suntem bine. Doar încercam să vedem cât de rezistent e panoul. Pare să se țină bine.

Ea se încruntă, evident nesigură că la asta se rezuma toată povestea. Dar, din moment ce amândoi erau întregi și nevătămați, nu avea cum să îi descoase, nu?

– Nu mai stați prea mult acolo, cedă ea într-un final. Se apropie cina.

– Mai stăm un minut sau două să ne bucurăm de priveliște, o asigură Stone. Apoi coborâm.

Îndată ce își căpătă suflul, Dobson se întoarse spre Stone.

– Doar încercam să vedem cât de rezistent e panoul, pfui!

Stone chicoti și îi trosni bătrânului îngrijitor una peste spate.

– Dacă panoul susține greutatea a doi oameni în toată firea, bănuiesc că merită să treacă testul de rezistență. Ce zici?

Dobson rânji larg.

– Eu zic că sunt un tâmplar pe cinste!

Cei doi izbucniră în râs, alungând pe aripile vântului de toamnă și ultima fărâmă de tensiune a doamnei din apropiere.

Când râsul încetă, Dobson se întoarse spre Stone, cu o privire prudentă în ochi, de parcă nu ar fi fost sigur dacă să îl întrebe ce avea în minte.

– Spune-odată, Dobson! Stone îl plesni din nou peste umăr. Nu mușc.

Omul îl privi intens o clipă, spărgând liniștea în cele din urmă.

– Am observat că ai primit o scrisoare de la prietenul tău, care e ranger în Austin. Ar trebui să mă aștept și la alte necazuri? Nu mi se pare drept să îl primim pe flăcăul Farley înapoi, dacă Dorchester are de gând să ne dea din nou de furcă.

Stone se uită în ochii lui Dobson.

– Nu vor mai fi probleme. Dorchester are destule bătăi de cap cu toate învinuirile care i se aduc. Totuși, Franklin a fost eliberat. Ashe a ținut să mă anunțe.

Dobson se încruntă, sprâncenele lui albe și stufoase aproape acoperindu-i ochii.

– Ce crezi, o să vină după tine?

Stone scutură din cap.

– Mă îndoiesc. Ashe l-a convins să depună mărturie împotriva fostului său angajator, reducându-i astfel sentința. El i-a spus tot ce știa despre afacerile lui Dorchester și l-a ajutat să îi deschidă un dosar pentru fraudă, șantaj și luare de mită.

Dobson își drese glasul afectat.

– Era și vremea ca țapul ăla bătrân să primească ceea ce merită. Totuși, n-ai nicio garanție că Franklin nu o să încerce să îți facă rău ție și doamnei după ce le spune rangerilor toate secretele.

– Mă aștept să fie ocupat cu alte treburi. Stone se ridică în picioare și îi întinse o mână lui Dobson. Din moment ce eu m-am retras din afacerea cu recuperări, Franklin rămâne primul pe listă. Nu mai are competiție. Stone își scutură praful de pe nădragi și luă lada cu unelte. Și, cum întâmplător, i s-a oferit o slujbă plătită frumușel, la recomandarea mea, ei bine, ar trebui să se fi îmblânzit serios.

Dobson îl privi cu suspiciune.

– Și unde mai exact trebuie să îndeplinească această slujbă?

Stone îi făcu cu ochiul.

– În Montana.

Dobson zâmbi larg,

– Știam eu de ce îmi place de tine, băiete.

– Și când s-a întâmplat asta? Înainte sau după ce m-ai pocnit în cap cu patul puștii?

– După, chicoti Dobson. Deși tărtăcuța ta s-a dovedit a fi tare bună și puternică atunci când te-am pocnit. Rezistentă. Cam la fel ca panoul meu.

Stone râse în hohote, apoi, împreună cu Dobson, coborâră *cu grijă* înapoi pe pământ. Nici nu atinseră bine pământul cu picioarele, că vocea surescitată a lui Lily îl făcu pe Stone să întoarcă repede capul spre fereastra salonului.

– Stone! Vino să vezi! Grăbește-te! Flutură mâna agitată și îngenunche pe pernele de pe canapea, vârându-și capul și umerii prin fereastra deschisă. Ținea în mână ultima carte din seria cu Dan Întâiul, arătând cu degetul o pagină de la sfârșitul cărții. Vezi? Asta ești tu!

Stone luă cartea de la ea și se uită încruntat la reclama domnului Farley. Bărbatul reușise să strecoare portretul lui Stone ținând puşca Henry cu repetiție undeva la finalul cărții. Stăvili un oftat. Dacă Dan o să vadă imaginea asta, o să îl decapiteze. O, da. Familia avea prioritate, iar Stephen era parte din familie.

Stone îi aruncă o privire fiicei sale.

– Presupun că nu poți uita că ai văzut poza, nu-i așa, micuțo?

Lily zâmbi larg.

– Pentru tine? Bineînțeles că pot.

– Asta e fetița mea. Stone îi azvârli cartea înapoi, cu inima plină de afecțiune paternă. Iar afecțiunea lui creștea ori de câte ori îl vedea pe John furișându-se în umbra prispei, de unde îi urmărea fiecare mișcare.

De luni de zile încerca să îl înțeleagă pe băiat, iar efortul începuse, în cele din urmă, să dea roade. Învățase să îi citească dorințele copilului tăcut ca urmele lăsate de comanși. Și chiar în clipa asta, micul comanș dorea să zboare.

– Vino-ncoace, tu! Se lăsă jos și se năpusti să îl smulgă pe John din umbră. Îl ridică în brațe și coborî treptele prispei, fugind cu el la soare. Îl aruncă în aer, apoi îl învârti până ce îl auzi chicotind, muzica asta fiind mult mai plăcută pentru urechile sale decât orice melodie cântată la pian.

Când chicotitul se termină, Stone se ghemui ca băiatul să se poată urca pe spatele lui. Cu mâinile lui John în jurul gâtului și

cu picioarele în jurul mijlocului, Stone porni spre casă pentru cina care era aproape gata.

Charlotte îl întâmpină în prag, zâmbind. Îi ciufuli părul lui John și îl ajută să descalece, ca mai apoi să îl trimită să se spele pe mâini. Pe Stone îl opri în prag cu mâna gingașă pe piept.

– Tu nu poți intra încă.

El ridică din sprânceană.

– Nu?

Charlotte clătină din cap.

– Nu, până nu plătești taxa.

– Aha. Își strecură brațul în jurul taliei ei și o trase aproape. Și ce taxă cere doamna?

Ochii ei de peruzea se aprinseră de dorință și dragoste, și o încredere atât de profundă care îi înfășură inima ca o funie trainică ce îi lega împreună, făcându-i una.

– Cred că un sărut ar fi suficient. Deocamdată.

Stone schiță un surâs nerăbdător.

– Atunci un sărut să fie!

Când îi simți buzele, Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru circumstanțele care îl aduseseră pe urmele acestei femei cu multe luni în urmă. Ea îi dăduse viața peste cap, o umpluse cu acorduri muzicale, cu o mână de copii foarte diferiți, cu un spiriduș încărunțit și cu o dragoste atât de profundă care îl schimbaseră pentru totdeauna.

Nu mai era același bărbat îndârjit care trăia alergând de la o recompensă la alta. Nu mai era băiatul orfan care tânjea după o bucată de pământ și bani destui ca să o întrețină. Aflase bucuria unei recompense cu mult mai măreț. Dragostea, familia și femeia care avea să îl țină de mână și în zile cu soare, și în zile cu nori, fără să îi dea drumul vreodată. Era o recompensă fără egal.

Karen Witemeyer are diplomă de master în psihologie la Abilene Christian University şi este membră în ACFW, RWA şi a asociaţiei scriitorilor locali. Este autoarea cărţii *Mireasă pe măsură*, cotat ca cel mai bun roman de aventură a anului 2010 de website-ul Love Western Romances şi nominalizată pentru RITA Award şi pentru National Readers' Choice Award. *Mireasă trasă la sorţi* este cel de-al patrulea roman al ei. Karen locuieşte în Abilene, Texas, împreună cu soţul ei şi cei trei copii ai lor. Află mai multe despre Karen şi cărţile ei pe website-ul www.karenwitemeyer.com

Alte romane de

Karen Witemeyer

publicate în

limba română de

Life Publishers

Mireasă
PE MĂSURĂ

Atunci când o croitoreasă care prețuiește frumusețea întâlnește un bărbat care condamnă vanitatea, încep să iasă scântei!

JERICHO „J.T." TUCKER nu vrea să aibă nimic de-a face cu noua croitoreasă din Coventry, Texas. Cunoaște mult prea bine genul acela—femei frivole, dăruite mai mult modei decât frumuseții adevărate. Cu toate acestea, în afară de hainele ei cusute frumos, croitoreasa aceasta nu este deloc cum se aștepta el.

HANNAH RICHARDS este pusă în încurcătură de proprietarul companiei de transport. Omul cel fără zâmbet o supără cu presupunerile lui înfumurate și cu felul morocănos de a fi, dar în același timp îi câștigă inima cu fapte bune neașteptate. Ce latură a lui Jericho Tucker reflectă realitatea din interiorul lui?

Când Hannah hotărăște să o ajute pe sora lui Jericho să îl cucerească pe cel drag—lucru ce va avea urmări neașteptate—oare Jericho și Hannah vor găsi o punte peste prăpastia dintre ei?

[295 pag., 14 x 20.5 cm]

Să-i câştige INIMA

După ispăşirea pedepsei pentru o crimă comisă din greşeală ce i-a năruit toate planurile de faimă şi avere ale tinereţii, Levi Grant are de gând să înceapă o viaţă nouă în oraşul Spencer din Texas. Oraşul are nevoie de un fierar, meşteşug pe care Levi l-a deprins de timpuriu de la tatăl său şi el are nevoie de un loc unde nimeni să nu îi ştie trecutul.

Eden Spencer a jurat că renunţă la bărbaţi, alegând în schimb să îşi dedice timpul bibliotecii pe care o are în oraşul fondat de tatăl ei. Când un străin mare cât un munte intră pe uşă şi doreşte să împrumute o carte, ea nu prea are încredere în el. Dar, pe măsură ce misterele noului fierar din oraş le dezleagă, Eden descoperă profunzimi ascunse în el ce îi pun inima la încercare.

Eden crede că, în cele din urmă, a întâlnit un om onorabil şi integru. Dar când adevărul despre trecutul de fiu risipitor al lui Levi iese la lumină, va putea acest erou cu trecut pătat să recâştige inima bibliotecarei?

[321 pag., 14 x 20.5 cm]

Cu capul în nori

ADELAIDE PROCTER

Tânjește să găsească în viața reală un erou de poveste pe care să-l revendice pentru ea. Dar când alergarea ei după un soț se termină cu o scenă umilitoare, ea merge la un interviu pentru o slujbă de guvernantă la o fermă de oi îndepărtată din Texas și vrea să poată lăsa în urmă dorințele ei romantice și naive.

GIDEON WESTCOTT

Părăsește viața privilegiată din Anglia ca să-și facă un renume în industria americană de lână, fără să se aștepte că se va alege și cu un copil. Spre mâhnirea lui, Isabella, fetița de cinci ani n-a mai scos niciun cuvânt de la moartea mamei ei. Noua guvernantă, atât de neconvențională, îl preocupă pe Gideon – și în același timp îl stârnește. Dar el nu-și poate permite să-și piardă concentrarea.

Când unchiul Isabellei vine să ceară fetița – împreună cu moștenirea ei – Gideon și Adelaide trebuie să lucreze împreună ca să contracareze planurile rele ale individului. În curând, amândoi trebuie să recunoască atracția reciprocă. Dar, după atâtea dezamăgiri, va fi Adelaide în stare să-și scoată capul din nori și să-și rişte din nou inima?

[315 pag., 14 x 20.5 cm]

MIREASĂ TRASĂ LA SORȚI

PATRU FRAȚI. PATRU PAIE. O SINGURĂ MIREASĂ.

NIMENI NU ÎNDRĂZNEȘTE SĂ INTRE PE PROPRIETATEA FAMILIEI ARCHER. Asta dacă ține la viața sa. Însă când Meredith Hayes surprinde o discuție despre un complot pentru a incendia ferma fraților Archer și a-i alunga de pe proprietatea lor, o datorie de demult o îndeamnă să-și asume riscul.

Anii de permanentă vigilență înăspresc și sălbăticesc omul. Totuși, când dă, din întâmplare, de o intrusă cu aceiași ochi albaștri strălucitori ca și ochii fetiței curajoase pe care o ajutase cândva, Travis Archer nu poate ceda impulsului de a o păstra lângă el. Iar când un act de sacrificiu pune în pericol viața și reputația ei, recunoștința și vinovăția îl îndeamnă să încerce s-o salveze încă o dată.

Deși Travis nu este deloc tânărul galant la care visa odinioară Meredith, ea jură să rămână lângă el. Dar va fi ea vreodată iubită? Sau Travis o va vedea întotdeauna doar ca pe o mireasă trasă la sorți?

[303 pag., 14 x 20.5 cm]

Răpirea Predicatorului

ÎN DRUM SPRE UN INTERVIU pentru un post la o biserică din Piney Woods, Texas, lui Crockett Archer nu îi veni a crede că e silit să se dea jos din tren de către un răufăcător şi prezentat fiicei bărbatului ca predicatorul pe care ea îl ceruse de ziua ei de naştere. E hotărât să dea bir cu fugiţii, lucru mult mai lesne dacă şi-ar putea lua gândul de la Joanna Robbins şi de la cererea ei neobişnuită.

Luni la rând, Joanna se rugase pentru un pastor. Un om care să readucă la viaţă bisericuţa abandonată din sânul comunităţii în care trăia. Un om care să îi fie alături în împlinirea promisiunii făcute mamei aflate pe patul de moarte. Dar, tocmai când se părea că rugăciunile îi erau ascultate, se vădeşte că pastorul se afla acolo împotriva voinţei sale şi că visează să îşi urmeze chemarea în altă parte.

Să fie oare vreo cale prin care să îl poată convinge pe Crockett că a ajuns tocmai în locul unde îi era destinat să fie?

[333 pag., 14 x 20.5 cm]

IDILĂ
PE FIR

Grace Mallory e sătulă să se tot ascundă. Inima îi tânjește după o viață normală, chiar și după un pretendent, cum și-au găsit două dintre prietenele sale din Harper Station. Dar, când bărbatul, despre care crede că i-a ucis tatăl, află unde se ascunde, supraviețuirea devine prioritară.

Amos preferă să meargă cu bicicleta decât pe cal și să converseze prin telegraf decât să participe la evenimentele sociale ale tinerelor dudui care nu văd în el decât un ciudat. Colega lui de breaslă, misterioasa duduie G, e partenera ideală. De luni de zile, prietenia lor prin telegraf – să îndrăznească să spere că e vorba de curtare? – i-a hrănit speranța că în sfârșit a găsit femeia pe care o rânduise Dumnezeu pentru el. Însă, când interceptează un mesaj prin care află că viața ei e în pericol, Amos trebuie să iasă din coconul firii sale tăcute și să devină eroul de care are nevoie Grace.

[310 pag., 14 x 20.5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele
pot fi comandate la adresa:

EDITURA LIFE
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636
MOBIL: 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com

Ne puteţi găsi şi pe internet la:

www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro

Originally published in English under the title: *A Worthy Pursuit*
Copyright © 2015 by Karen Witemeyer
Published by Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2019 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787;
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moritz*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WITEMEYER, KAREN
Recompensă fără egal / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2019
ISBN 978-606-8915-09-8

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

O PROFESOARĂ FUGARĂ.
UN VÂNĂTOR DE RECOMPENSE PE URMA EI.
POT DOI DUȘMANI SĂ ÎNVEȚE SĂ AIBĂ
ÎNCREDERE UNUL ÎN CELĂLALT ÎNAINTE
SĂ PIARDĂ AMÂNDOI CE LE E MAI DRAG?

STONE HAMMOND e cel mai bun copoi din Texas. Niciodată nu se întoarce acasă cu mâinile goale. Când un investitor bogat din căile ferate îl angajează ca să îi găsească nepoata răpită, Stone acceptă cu nerăbdare.

Charlotte Atherton, fostă directoare la Academia Sullivan pentru Tineri Excepționali, va face tot posibilul să își țină protejații în siguranță, mai ales fetița orfană lăsată în grija ei. Charlotte îi promisese mamei lui Lily că o va ține la distanță pe fată de bunicul ei lipsit de scrupule, și nimic nu o va împiedica să se țină de cuvânt. Nici măcar chipeșul vânător de recompense, cu ochi surprinzător de sinceri, care e pe urmele lor.

Când domnișoara Atherton îi arată documentele care atestă faptul că ea este tutorele legal al lui Lily, Stone trebuie să își reevalueze părerea pe care fusese nevoit să și-o facă despre ea. Este ea o răufăcătoare sau o victimă?

Apoi, o amenințare nouă o silește pe Charlotte să își pună încrederea în bărbatul care fusese trimis să o distrugă. Stone jură să protejeze ceea ce căuta cândva să despartă. Ba mai mult, el este gata să pornească într-o misiune nouă: aceea de a-i câștiga inima lui Charlotte.

ISBN **978-606-8915-09-8**

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro